

Copyright © Nora Roberts 1993
Translation © Jana Pacnerová

Published by Progress International represented in Czech Republic
by ALPRESS, spol. s r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu
držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo referátu, které tvoří
součást kritického zhodnocení.

Z originálu PRIVATE SCANDALE

Vydaného nakladatelstvím A Jove Book, The Beridey Publishing
Group, 200 Madison Avenue, New York 10016

Přeložila JUDr. Jana Pacnerová

Redakční úprava Marie Vitochová a Jindřich Kejř

Grafickou úpravu obálky navrhl Josef Cibien

Technická redakce Zdena Morová

Sazba Lumír Kaděra

Vydala Australská společnost Progress International zastoupená v
ČR ALPRESS, spol. s r. o., a OSNA, a. s., Mlýnská 10. Moravská
Ostrava v roce 1995

Vydání první

Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín

Obálku vytiskl Unipress Turnov

KLÖKAN

NORA ROBERTSOVÁ

**Soukromý
skandál**

ČÁST PRVNÍ

*„Nadešel čas,“ pravil Mrož,
„o mnohém pohovořit.“*

Lewis Carrolli

Chicago, 1994

V Chicagu byla bezměsíčná půlnoc, pro Deannu však měla všechny náležitosti scény z filmu V pravé poledne. Nebylo těžké vidět se v roli poklidně důstojného, chrabrého Gary Coopera, jak se připravuje čelit lstivému, pomstychtivému pistolníkovi.

Jenže, krucinál, pomyslela si Deanna, Chicago je její město. Angela je přivandrovalec.

Nejspíš vyhovuje Angelinu smyslu pro dramaticko dožadovat se odkrytí karet právě v tom studiu, kde obě stoupaly po kluzkém žebříčku ctižádosti, říkala si Deanna. Teď však to studio patřilo Deanně a byla to její show, kterou zdobil lví podíl bodů hodnocení. Na tom nemůže Angela nic změnit, leda vyvolat Elvise z hrobu a požádat ho, aby zazpíval obecenstvu ve studiu Hotel U zlomeného srdce.

Kolem Deanniných úst se při té představě zachvěl prchavý úsměv, nebylo v něm však mnoho humoru. Angela rozhodně nebyla zanedbatelný protivník. Během let si vypěstovala schopnost užívat příšerných taktik, aby udržela svou každodenní talk show na špičkové úrovni.

Ať už ale měla tentokrát Angela za lubem cokoliv, nezabere to. Podcenila Deannu Reynoldsovou. Angela si může šeptat tajemství a vyhrožovat skandály po libosti, nic z toho ale nemůže změnit Deanniny plány.

Stejně ale Angelu vyslechne. Deanna si pomyslela, že by se dokonce mohla i pokusit – ještě jednou, naposled – o kompromis. Nabídnout když ne přátelství, pak alespoň obezřelé příměří. Nedalo se sice nijak zvlášť doufat, že by se roztržka dala po tak dlouhé době a po všem tom nepřátelství překlenout – avšak naděje umírá poslední.

Aspoň podle Deanny.

Deanna se soustředila na momentální situaci a zajela na parkoviště budovy CBC. Přes den bylo parkoviště nabitě vozy – techniků, redaktorů, producentů, účinkujících, sekretářek, zaměstnanců. Deannu přivážel a odvážel její řidič, aby se vyhnula nesnázím s parkováním. Uvnitř velké bílé budovy bude panovat shon, aby vyšly zprávy – v sedm ráno, v poledne, v pět odpoledne a v deset večer – a *Uvařme si!* s Bobbym Marksem, týdeník *Do hloubky* s Finnem Rileyem a nejsledovanější pořad ve státě, *Deannina hodinka*.

Nyní, těsně po půlnoci, bylo však parkoviště skoro prázdné. Stálo tu půl tuctu aut, náležejících nejnutnějšímu počtu zaměstnanců, kteří se jako stálá služba povalovali v redakci zpráv a čekali, až se někde ve světě něco stane. Pravděpodobně doufají, že nové konflikty ve světě vypuknou, až jim ta osamělá noční směna skončí.

S přáním být někde jinde, jedno kdekoliv, zajela Deanna na prázdné místo a vypnula motor. Okamžik prostě jen seděla a poslouchala noc, svištění aut na ulici vlevo, rachot obrovitého klimatizačního systému, který chladil budovu i drahé zařízení. Musela se vypořádat se svými smíšenými pocity a ovládnout nervy, než stane tvář v tvář Angele.

Bez pevných nervů se v Deannině profesi člověk neobešel. Pracovala s jejich pomocí nebo jejich prostřednictvím. Svůj temperament musela ovládat, protože by ztrátou nervů ničeho nedosáhla.

Avšak ty pocity, jež jí zmítaly, tak silné a tak protichůdné, to byla jiná věc. Ještě i po takové době bylo těžké zapomenout, že tu ženu, proti níž se za chvíli postaví, kdysi obdivovala a ctěla. A důvěřovala jí.

Z trpké zkušenosti Deanna věděla, jak bravurně Angela ovládá citové vydírání. Deannin problém – a mnozí říkali, že i talent – spočíval v neschopnosti zakrývat své city. Byly na ní znát, na první pohled je postřehl každý, kdo se chtěl dívat. Cokoli cítila, zrcadlilo se jí v šedých očích, ve sklonu hlavy anebo ve výrazu úst. Někteří tvrdili, že právě tím je neodolatelná a nebezpečná. Škubnutím zápěstí obrátila zpětné zrcátko směrem k sobě. Ano, pomyslela si, ty jiskřičky vzteku ve svých očích vidím i já sama a překypující odpor, mučivou lítost taky. Přece jen bývaly s Angelou kdysi přítelkyně. Nebo aspoň skoro přítelkyně.

Viděla však také radost z nedočkavosti. To byla věc osobní hrdosti. Tohle střetnutí se připravovalo dlouhý čas.

S pousmáním vytáhla Deanna rtěnku a pečlivě si nalíčila ústa. Nepůjdeš se svou sokyní do přímého boje bez nejzákladnější výzbroje. Potěšilo ji, že má ruku pevnou jako skála, a tak hodila rtěnku zpět do kabelky a vylezla z auta. Okamžik zůstala stát a vdechovala tu hojivou noc, přičemž si sama kladla jedinou otázku.

Jsi klidná, Deanno?

Kdepak, odpověděla si. Byla vytočená, jako když se túruje motor ve vysokých otáčkách. Nezáleželo na tom, pochází-li ta energie z nervozity. Zabouchla za sebou dveře auta a vykročila napříč parkovištěm. Vytáhla z kapsy plastikovou identifikační kartu a zastrčila ji do bezpečnostní štěrbině vedle zadních dveří. Za pár vteřin bliklo zelené světýlko, dovolilo jí stisknout kliku a otevřít tahem těžké dveře.

Stiskla vypínač, aby osvětlila schodiště, a nechala za sebou dveře zapadnout.

Připadalo jí neobvyklé, že Angela nepřijela dřív než ona. Musela si asi najmout auto, pomyslela si Deanna. Když se teď Angela usadila v New Yorku, neměla už v Chicagu stálého řidiče. Deannu překvapovalo, že nevidí na parkovišti čekat nájemnou limuzínu.

Angela chodila vždycky, vždycky včas.

To byla jedna z mnoha věcí, jichž si u ní Deanna vážila.

Cvakání Deanniných podpatků na schodech, když sestupovala o patro níž, znělo dutě ozvěnou. Zasunula kartu do další bezpečnostní štěrbině a krátce zauvažovala, koho Angela uplatila, zastrašila nebo svedla, aby získala přístup do studia.

Není to zase tolik let, co Deanna spěchala stejnou cestou dolů, oči dokořán, celá nadšená, div se nepřetrhla, jen když Angela luskla prsty. Byla ochotna panáčkovat jako dychtivé štěně za každý projev uznání. Jenže stejně jako chytré štěně i ona se učila.

A když přišla zrada s rezavými hranami deziluze, zafňukala si, ale brzy si olízala rány a využila všechno, čemu se naučila – až se žák stal mistrem

Nemělo by ji překvapovat zjištění, jak rychle se staré zášti dlouho uložené u ledu dovedou zase uvést do varu. A tentokrát, pomyslela si Deanna, až tentokrát stane proti Angele, bude to na jejím vlastním hřišti, podle jejích pravidel. Ta naivní holka z Kansasu byla připravená uspokojit svou ctižádost všemi silami.

A až to udělá, snad se konečně vyčistí vzduch. Setkání za rovných podmínek. Pokud nebylo možno zapomenout, k čemu mezi nimi došlo v minulosti, pořád ještě se s tím dalo smířit a jít dál.

Deanna zasunula kartu do štěrbin vedle dveří studia. Bliklo zelené světlo. Vstoupila dovnitř, do tmy.

Studio bylo prázdné.

To ji potěšilo. Přijet první, to znamenalo výhodu, jako když hostitelka doprovází do svého domova nevítaného hosta. A pokud je domovem to místo, kde se člověk změnil z děvčete v ženu, kde se učil a handrkoval, pak bylo studio jejím domovem.

S pousmáním sáhla Deanna do tmy po vypínači, jímž se ovládala rampa stropních světel. Napadlo ji, že něco uslyšela, nějaký šepot, jenž stěží rozechvěl vzduch. A nějaký pocit pronikl tou příjemnou nedočkavostí. Pocit, že není sama.

Angela, pomyslela si a stiskla vypínač.

Když se ale rozsvítilo na stropě, vybuchla uvnitř její hlavy ještě jiná, jasnější, oslepující světla. A jak se za nimi drala bolest, Deanna padala do hloubky.

Se sténáním se vracela k vědomí. Hlava ztěžklá bolestí jí spočívala zátylkem na opěradle křesla. Omámená, dezorientovaná zvedla ruku k místu, kde byla bolest nejhorší. Na prstech uviděla slabou šmouhu od krve.

Namáhavě se snažila zaostřit a ohromilo ji, když shledala, že sedl ve svém vlastním křesle, ve vlastním studiu. Propásla jsem nárazku? uvažovala jako omámená, oči upřené na kameru, kde svítilo červené světlo.

Za kamerou však nebylo studiové obecenstvo, žádní technici nepracovali pilně v prostoru mimo záběr. Ačkoliv reflektory svítily a hrály, jak to znala, nebylo vidět, že by se něco dělo.

Přišla jsem na schůzku s Angelou, vzpomněla si Deanna.

Vidění se jí zase zavlnilo jako voda, když do ní spadne oblázek, zamrkala, aby se jí před očima rozjasnilo. Tehdy jí padl pohled na dvě postavy na monitoru. Uviděla sebe samu, bledou, s očima skelnýma. Pak s hrůzou uviděla hosta, sedícího v křesle po jejím boku.

Angela v růžovém hedvábném kostýmu ozdobeném perleťovými knoflíky. Odpovídající šňůry perel kolem krku, shluky perel v uších. Angela, měkce naondulované zlaté vlasy, nohy zkřížené, ruce složené na pravém opěradle křesla.

Byla to Angela. Ach ano, nemohl to být omyl. I když tvář měla zničenou.

Krev stékala po růžovém hedvábí a mísila se s další, jež stékala skoro lenivě z míst, kde měla být ta krásná, vychytralá tvář.

Tehdy začala Deanna křičet.

JEDNA

Chicago, 1990

Pět, čtyři, tři...

Deanna se usmála do kamery z kouta studia Poledních zpráv. „Naším hostem je dnes odpoledne Jonathan Monroe, místní autor, který právě vydal knihu nazvanou *Chci, co mi patří*.“ Zvedla útlý svazeček z malého kulatého stolku mezi křesly a nasměrovala ho na kameru číslo dvě. „Jonathane, dal jste této knize podtitul *Zdravé sobectví*. Co vás inspirovalo napsat o vlastnosti, kterou většina lidí považuje za charakterovou vadu?“

„Inu, Deanno,“ zachechtal se. Malý mužík se slunečným úsměvem se pod reflektory výrazně potil. „Chci, co mi patří.“

Dobrá odpověď, pomyslela si, bylo však zřejmé, že se nerozpovídá bez trochy pobízení. „A kdo nechce, máme-li být upřímní?“ řekla, snažíc se ho uvolnit, když mu dá najevo kamarádství. „Jonathane, ve své knize prohlašujete, že toto zdravé sobectví potlačují rodiče a opatrovatelé hned od kolébky.“

„Přesně tak.“ Jeho zářivý úsměv byl strnulý, ani se nepohnul, zatímco muž očima těkal v panice.

Deanna se mírně zavrtěla, položila ruku na jeho ztuhlý prstý hned pod zorným polem kamery. Z očí jí vyzařoval zájem, dotykem mu signalizovala podporu. „Podle vás je požadavek dospělých, aby si děti navzájem půjčovaly hračky, nepřírozený precedens.“ Povzbudivě mu zmáčkla ruku. „Nemáte pocit, že dělení je základní formou zdvořilosti?“

„Vůbec ne.“ A začal jí vyprávět proč. Ačkoli bylo jeho vysvětlování trhané a přerušované, dokázala zahladit jeho neobratnost a převést ho bez úrazu přes celý šot trvající tři minuty patnáct vteřin.

„To je *Chci, co mi patří* od Jonathana Monroea,“ řekla do kamery na závěr. „Nyní k dostání u vašich knihkupců. Děkujeme, že jste nás dnes navštívil, Jonathane.“

„Bylo mi potěšením. Mimochodem, právě pracuji na své druhé knize *Jdi mi z cesty*, já tu byl první. Je to o zdravé agresivitě.“

„Hodně štěstí. Za chvíli jsme zpátky se zbytkem *Poledních zpráv*.“ Jakmile spustila reklama, usmála se na Jonathana. „Byl jste ohromný. Jsem vám vděčná, že jste přišel.“

„Doufám, že jsem to zvládl.“ Hned jak ho zbavili mikrofonku, vytáhl Jonathan kapesník a otřel si čelo. „Poprvé v televizi.“

„Šlo vám to. Myslím, že to vzbudí velký zájem o vaši knihu.“

„Vážně?“

„Určitě. Mohl byste mi tuhle podepsat?“

Znovu zazářil, vzal od ní knihu a pero, které mu podávala. „Určitě jste mi to usnadnila, Deanno. Dnes ráno jsem měl interview v rozhlase. Spíkr nečetl ani zadní stranu obálky.“

Vzala knihu s autogramem a vstala. Částí myslí, většinou energie už byla u zpravodajského stolu na druhé straně studia. „To je pak těžké pro všechny. Ještě jednou díky,“ řekla, podávajíc mu ruku. „Doufám, že se vrátíte se svou další knihou.“

„Hrozně rád.“ Ale už odcházela a obratně se proplétala mezi stočenými hromadami kabelů, aby zaujala své místo za pultem ve zpravodajském studiu. Zasunula knihu do přihrádky pod deskou stolu a zahákla si mikrofon na klopou červeného kostýmu.

„Další pošuk.“ To byl typický komentář jejího spolumoderátora Rogera Crowella.

„Byl moc milý.“

„Podle tebe je milý každý.“ Roger se zašklebil do příručního zrcátka a nepatrně si upravil vázanku. Měl pro kameru dobrý obličej – dospělý, důvěryhodný, s důstojnou prokvétající šedí v rudohnědých vlasech na spáncích. „Nejvíce ze všech pošuci.“

„Proto tě miluju, Rogere.“

Kameramani se tomu zařehotali. Ať už by Roger reagoval jakkoli, zabránil mu v tom časový signál a znělka. Roger se usmál do kamery a naladil měkký tón pro zprávu o narození tygřích dvojčat v zoo.

„To je z *Poledních zpráv* všechno. Neladte na jiný kanál, neboť následuje *Uvařme si!* Zprávami vás provázel Roger Crowell.“

„A Deanna Reynoldsová. Nashledanou zítra.“

Když jí do sluchátka cinkala závěrečná hudba, obrátila se Deanna s úsměvem na Rogera.

„Jsi sentimentální měkkejš, kámo. Ten kousek o tygříčkách sis napsal sám. Bylo to plný tvých otisků prstů.“

Trochu se zarděl, ale mrkl. „Když to chtějí, mají to mít, puso.“

„A je to.“ Režisér se protáhl. „Pěkný to bylo, lidi.“

„Díky, Jacku.“ Deanna už odkládala mikrofon.

„Hele, chceš jít na oběd?“ Roger byl vždy ochoten něco pojíst a svému milostnému vztahu k jídlu čelil za pomoci osobního trenéra. Před nemilosrdným okem kamery se nedala skrýt žádná přebytná kila.

„Nemůžu. Mám rande.“

Roger vstal. Pod bezvadným modrým seržovým sakem měl bermudské šortky barev tak jásavých, až z nich oči přecházely. „Neříkej mi, že s tou hrůzou ze Studia B.“

Oči jí zastřel slaboučký náznak uraženosti. „Dobrá, neřeknu ti to.“

„Hele, Dee.“ Roger ji dohnal na okraji studia, „nezlob se.“

„Neřekla jsem, že se zlobím.“

„Tos ani nemusela.“ Sestoupili spolu z jediného širokého schodu z nablýskaného studia na poškrábanou dřevěnou podlahu mezi kamery a kabely. Společně prošli dveřmi studia. „Jsi našťvaná. Je to vidět. Máš tu vrásku mezi obočím. Hele,“ zatáhl ji za paži do maskérny. Rozsvítil světla a stoupl si za ni, ruce položil na její ramena a oba stáli čelem k zrcadlu. „Vidíš, je tam.“

Naschvál uvolnila vrásku úsměvem. „Já nic nevidím.“

„Tak dovol, řeknu ti, co vidím já. Každý mužský sní o slušně vychované dívence. Jemný, skrytý sex.“ Když se zamračila, jen se zazubil. „To myslím vizuálně, holka. Ty velké, důvěryhodné oči a broskve a smetana. Žádné špatné vlastnosti pro televizní reportérku.“

„A co intelligence?“ namítla. „Literární schopnosti, kuráž.“

„Mluvíme o zevnějšku.“ Zazářil úsměvem, který mu prohloubil charakteristické linie kolem očí. Nikdo v televizi se neopovážil nazvat je vráskami. „Podívej, moje poslední spolumoderátorka byla Twinkie. Samá foukaná a zuby z dovozu. Měla větší starost o své řasy, než jestli se drží scénáře.“

„A teď čte zprávy na druhé největší stanici v Los Angeles.“ Věděla, jak to v oboru chodí. Bodejť že to věděla. Ale nemusí se jí to líbit.

„Povídá se, že si dělá zuby na celostátní.“

„Tak už to chodí. Já osobně sedím radši u stolu s někým, kdo má mozek, ale nezapomínejme, co jsme zač.“

„Já myslela, že jsme novináři.“

„Televizní novináři. Máš obličej jako stvořený pro kameru a na něm se pozná všechno, co si myslíš, všechno, co cítíš. Jediný problém

je, že se to nezmění, ani když se kamera vypne, a tím jsi zranitelná. Ženská jako Angela sežere takovou farmářskou dívenku, jako jsi ty, na posezení.“

„Já nevyrostla na venkově.“ Hlas měla suchý jako prach na Středozápadě.

„Ale vypadáš na to.“ Přátelsky jí stiskl ramena. „Kdo je tvůj kámoš, Dee?“

Vzdychla a obrátila oči v sloup. „Ty, Rogere.“

„Dej si na Angelu majzla.“

„Podívej, vím, že má pověst temperamentní –“

„Má pověst kamenné mrchy.“

Deanna odstoupila od Rogera a otevřela kelímek plet'ového krému, aby odstranila silné nalíčení. Neměla ráda, když se její spolupracovníci navzájem pomlouvali, okrádali ji o její čas, a neměla ráda ten pocit, že je nucena vybrat si mezi nimi. Bylo už tak dost těžké sladit své povinnosti ve zpravodajské redakci a ve studiu s laskavostmi, jež prokazovala Angele. A to byly přece jen pouhé laskavosti, jež dělala především ve svém volném čase.

„Já vím jen tolik, že je ke mně pořád milá. Líbila se jí má práce v Poledních a rubrika Deannin koutek a nabídla, že mi pomůže vylepšit styl.“

„Využívá tě.“

„Učí mě,“ opravila ho Deanna a odhodila použité odličovací tampóny. Její pohyby byly rychlé a nacvičené. Trefovala se doprostřed odpadkového koše jako basketbalový veterán. „Důvod je v tom, že Angelina talk show má nejvyšší hodnocení. Trvalo by mi léta, než bych se naučila všechny ty finty, co jsem od ní pochytila za pár měsíců.“

„A ty si vážně myslíš, že ti dovolí z toho dortu ukousnout?“

Na okamžik našpulila vzdorovitě ústa, protože samozřejmě kousnout si chtěla. A pořádně velký kus. Zdravé sobectví, pomyslela si a v duchu se zachechtala. „Já s ní přece nesoupeřím.“

„Ještě ne.“ Ale bude, to věděl. Překvapovalo ho, že Angela nepostřehla tu ctižádost, třpytící se Deanně v očích. Jenomže, říkal si v duchu, ego často oslepuje. Sám to věděl nejlíp. „Ještě jednu přátelskou radu. Nedávej jí žádnou municí.“ Naposled přejel pohledem Deannu. Právě si hbitě nanášela běžný denní make-up. Možná je naivní, říkal si, ale taky je tvrdohlavá. Viděl to na výrazu

jejích úst, na úhlu brady. „Musím nahrát pár trháků.“ Zatahal ji za vlasy. „Ahoj zítra.“

„Jo.“ Jakmile osaměla, zaťukala Deanna konturovací tužkou o stůl. Nebylo jí zase tak úplně lhostejné, co Roger říkal. Protože Angela Perkinsová byla perfekcionistka, protože vyžadovala a získávala pro svůj pořad jen to nejlepší, měla pověst tvrdé ženské. A rozhodně se jí to vyplácelo. Z šesti let vysílání byl pořad *U Angely* víc než tři roky nesporná jednička.

Protože se *U Angely* i *Polední zprávy* nahrávaly ve studiích CBC, mohla Angela vyvinout trochu tlaku, aby si Deannu na část pracovní doby získala pro sebe.

Také byla pravda, že Angela byla k Deanně vždycky jen laskavá. Projevovala Deanně přátelství a sdílnost, jež byly ve vrcholně soutěživém světě televize vzácností.

Je naivní důvěřovat laskavým? Deanna si to nemyslela. Nebyla ani tak pošetilá, aby věřila, že dobrota bude vždy odměněna.

Zamyšleně zvedla kartáč, označený svým jménem, a prohrábla si jím černé vlasy dlouhé po ramena. Bez silné vrstvy divadelního líčení, nezbytné pro reflektory a kameru, byla její pleť elegantně bledá jako porcelán a tvořila dramatický kontrast k inkoustové hřívkě vlasů a kouřovým, lehce sešikmeným očím. Aby to bylo ještě dramatictější, nalíčila si rty temně rudou barvou.

Spokojeně si stáhla dvěma pohyby zápěstí vlasy dozadu, do ohonu.

Nikdy nehodlala Angele konkurovat. Ačkoliv doufala, že využije toho, co se od ní naučí, k vzestupu ve vlastní kariéře, sama toužila získat jednoho dne místo v celostátní televizi. Možná po práci ve *20/20*. A nebylo docela nereálné pomyšlení, že by se jí mohlo podařit rozšířit každotýdenní *Deannin koutek* z pouhého šotu v poledních zprávách na samostatný pravidelný pořad. I to by stěžejně znamenalo konkurenci pro Angelu, královnu trhu.

Devadesátá léta se otevírala dokořán všem možným stylům pořadů. Pokud uspěje, bude to proto, že se učila u mistryně. Za to bude Angele navždy vděčná.

„Jestli si ten zkurvysyn myslí, že z něj padnu na zadek, tak se bude šeredně divit.“ Angela Perkinsová se mračila na odraz svého produkčního v zrcadle šatny. „Souhlasil, že přijde do pořadu uvést své nové album *Půjčka za oplátku*, Lewe. Ukážeme ho celému národu, tak může, sakra, klidně odpovědět na pár otázek stran svého trestního stíhání pro daňový únik.“

„Neřekl, že na ně neodpoví, Angelo.“ Bolest hlavy, již Lew McNeil pociťoval za očima, byla dosud dost úporná na to, aby doufal, že záhy pomine. „Jen řekl, že nebude moci říct nic konkrétního, dokud není případ uzavřen. Byl by rád, kdyby ses soustředila na jeho kariéru.“

„Nebyla bych tam, kde jsem, kdyby mi hosté diktovali, o čem mám dělat pořad, nebo ne? Co myslíš?“ Znovu šťavnatě zaklela, pak se na židli otočila a zavrčela na kadeřnici: „Ještě jednou mě zatahejte za vlasy, kočička, a budete vybírat natáčky zubama.“

„Promiňte, slečno Perkinsová, ale vaše vlasy jsou vážně moc krátké...“

„Tak dělejte.“ Angela se znovu obrátila ke svému obrazu a vědomě uvolnila rysy obličeje. Věděla, jak důležité je před pořadem uvolnit obličejové svalstvo, bez ohledu na to, kolik ji stouplo adrenalinu v krvi. Kamera si najde každou vrásku a každý záhyb, jako stará kamarádka, se kterou si člověk vyjde na oběd. Zhluboka tedy dýchala a na okamžik zavřela oči, což byl signál produkčnímu, aby držel jazyk za zuby. Když je zase otevřela, byly jasné; démantově jasná modř lemovaná hedvábnými řasami.

A usmála se, když jí kadeřnice sčesala vlasy dozadu a nahoru do vlnité plavé svatozáře. Takhle by měla vypadat, usoudila Angela. Rafinovaně, ale ne hrozivě. Chic, ale ne vyumělkovaně. Zkontrolovala účes ze všech stran, než kývla na znamení souhlasu.

„Vypadá to ohromně, Marcie.“ Zazářila vysokonapětovým úsměvem, jenž přiměl kadeřnici zapomenout na předcházející hrozbu. „Připadám si o deset let mladší.“

„Vypadáte báječně, slečno Perkinsová.“

„Díky vám.“ Uklidněná a spokojená Angela si pohrávala s perlami, jež měla kolem hrdla. Byly samozřejmě z vyhlášeného klenotnictví. „A co ten nový muž ve vašem životě, Marcie? Je na vás hodný?“

„Je fantastický.“ Marcie se zazubila, když nanášela Angele na vlasy velkou dávku laku, aby účes držel. „Myslím, že je to ten pravý.“

„To je dobře. Kdyby vám dělal potíže, jen mi dejte vědět.“ Mrkla. „Já ho srovnám.“

Marcie se smíchem poodstoupila. „Díky, slečno Perkinsová. Zlomte vaz.“

„Mmm-hmmm. Tak, Lewe.“ Usmála se a podala mu ruku. Stisk byl povzbudivý, ženský, přátelský. „Ničeho se neboj. Jen udržuj našeho hosta v dobré náladě, dokud nezačneme. O zbytek se postarám já.“

„Chce tvé slovo, Angelo.“

„Zlato, dej mu všechno, co chce.“ Zasmála se; Lewova bolest hlavy vypukla plnou silou, hotové utrpení. „Nebud’ takový strašpytel.“ Předklonila se a vytáhla cigaretu značky Virginia Slims z balíčku na toaletním stolku. Škrtla zlatým zapalovačem s monogramem, dárkem od druhého manžela. Vyfoukla jediný tenký pramínek kouře.

Lew měkne, pomyslela si, osobně i profesionálně. Ačkoliv nosí oblek a kravatu, jak mu velí služební povinnost, ramena mu klesají, jako by je táhla dolů váha rostoucího břicha. Vlasy mu taky řádnou, uvědomila si, a silně šedivějí. Její pořad byl vyhlášený svou energií a tempem. Nezamlouvalo se jí, že produkční vypadá jako obtloustlý stařík.

„Po všech těch letech, Lewe, mi musíš důvěřovat.“

„Angelo, jestli napadneš Deku Barrowa, bude pak pro nás těžké získávat ostatní celebrity.“

„Prdlajs. Na příležitost vystoupit v mém pořadu čeká dlouhá fronta.“ Zabodla cigaretu do vzduchu jako kopí. „Chtějí ode mě reklamu na své filmy a televizní pořady a knihy a nahrávky a sakramentsky chtějí, abych rozmázla jejich milostné životy. Potřebují mě, Lewe, protože vědí, že si náš pořad každý den naladí milióny lidí.“ Usmála se do zrcadla a tvář, jež jí úsměv vracela, byla krásná, souměrná, naleštěná. „A naladí si ho kvůli mně.“

Lew pracoval s Angelou přes pět let a přesně věděl, jak vést diskusi. Zalichotil jí. „To nikdo nepopírá, Angelo. Ten pořad, to jsi ty. Jen si myslím, že bys měla s Dekem zacházet opatrně. Už dělá country dlouho a v tomhle jeho comebacku je hodně sentimentu.“

„Jen to nech na mně.“ Usmála se za oblakem kouře. „Budu hodně sentimentální.“

Zvedla kartičky s poznámkami, jejichž pořádání ukončila Deanna v sedm ráno. Bylo to gesto, jímž Lewa propouštěla. Lew potřásl hlavou. Angelin úsměv zesílil, když poznámky přejela pohledem. Ta holka je dobrá, pomyslela si. Moc dobrá, moc pečlivá.

Moc užitečná.

Angela naposled zatáhla z cigarety, než ji zamáčkla v těžkém křišťálovém popelníku na toaletním stolku. Jako vždy tu byly všechny šátečky, všechny kelímky, všechny tuby srovnány v puntíkářském pořádku. Byla tu váza s dvěma tucty červených růží, každé ráno čerstvých, a mistička pestrobarevných mentolových pastilek, které Angela milovala.

Trvala na svém letitém zvyku, že všechno musí být, tak jak ona chce, včetně lidí, kteří ji obklopovali. Každý měl své místo. Těšilo ji zařadit i Deannu Reynoldsovou.

Někomu by třeba připadalo divné, že žena, blížící se čtyřicítce, ješitná žena, si ze svých podřízených oblíbí mladší, krásnou ženu. Angela však byla hezká žena, která časem, zkušenostmi a iluzemi zkrásněla. A nebála se stárnutí. Ne ve světě, kde nebylo těžké se s ním potýkat.

Chtěla Deannu kvůli jejímu zevnějšku, kvůli talentu, kvůli mládí. Ze všeho nejvíc proto, že síla plodí sílu.

A z té velmi prosté příčiny, že se jí ta holka líbila.

Ach, poskytne Deanně útržky rad, přátelskou kritiku, porce chvály – a časem snad i určité postavení. Neměla však v úmyslu dovolit někomu, v kom už vycítila potenciálního konkurenta, aby jí unikl. Angele Perkinsové neunikl nikdo.

Její dva někdejší manželé se o tom přesvědčili. Neunikli. Byli propuštěni.

„Angelo?“

„Deanno.“ Angela pokynula rukou na uvítanou. „Zrovna jsem na tebe myslela. Tvé poznámky jsou báječné. Ohromně pořadu pomáhají.“

„Jsem ráda, že můžu pomoci.“ Deanna zvedla ruku a pohrávala si s levou náušnicí, známka váhání, ale přece jen ho ovládla. „Angelo, připadám si hloupě, když tě o to mám požádat, ale moje matka hrozně fandí Dekovi Barrowovi.“

„A ty bys ráda autogram.“

Deanna s letmým, rozpačitým úsměvem vytáhla cédéčko, které držela za zády. „Byla by hrozně ráda, kdyby jí to podepsal.“

„Jen to nech na mně.“ Angela zatukala jedním dokonalým nehtem, zkrášleným francouzskou manikúrou, na okraj disku. „A jakpak se tvoje matka jmenuje, Dee?“

„Marilyn. Jsem ti vážně vděčná, Angelo.“

„Udělám pro tebe, co je v mých silách, puso.“ Okamžik počkala. Odjakživa dokázala dokonale načasovat vstupy. „Ach, a mohla bys mi prokázat jednu malou laskavost.“

„Samozřejmě.“

„Zařídila bys mi na dnes večer rezervaci v La Fontaine, na půl osmou pro dva? Já na to prostě sama nemám čas a zapomněla jsem říct sekretářce, aby to zařídila.“

„Žádný problém.“ Deanna vytáhla z kapsy notýsek a poznamenala si to.

„Ty jsi poklad, Deanno.“ Angela vstala, aby si pohledem do trojdílného zrcadla překontrolovala bledě modrý kostým. „Co si myslíš o té barvě? Nevypadá to moc sepraně?“

Protože věděla, jaké okolky nadělá Angela s každým detailem pořadu, od písemných podkladů až po správné punčochy, dala si Deanna načas s vážnou prohlídkou. Měkké záhyby látky se k Angelině pevné oblé postavě krásně hodily. „Poklidně ženské.“

Napětí Angeliných ramen se uvolnilo. „Takže dokonalé. Zůstaneš na natáčení?“

„Nemůžu. Musím ještě napsat text do Poledních.“

„Aha.“ Objevil se jí na tváři dotčený výraz, ale jen nakrátko. „Doufám, že tě moc nezdržuje, když mi pomáháš.“

„Den má čtyřiaadvacet hodin,“ řekla Deanna. „Ráda bych je využila všechny. Teď bych ti už neměla překážet.“

„Ahoj, zlato.“

Deanna za sebou zavřela dveře. Všichni v budově věděli, že Angela trvá na tom, aby měla posledních deset minut před vstupem do studia pro sebe. Všichni se domnívali, že té doby využívá k tomu, aby si prošla poznámky. To byl samozřejmě nesmysl. Připravila se zevrubně předem. Bylo jí však milejší, aby si mysleli, že ještě projíždí své informace. Anebo ať si klidně i představují, že si ještě nahonem lokne z láhve brandy, kterou má v toaletním stolku.

Ne že by se té brandy někdy dotkla. Potřeba mít ji tam na dosah ji děsila stejně jako uklidňovala.

Radši ať věří čemukoliv, pokud nebudou znát pravdu.

Angela Perkinsová totiž strávila ty poslední osamělé okamžiky před každým natáčením v roztřesené panice. Ona, ztělesněné ženské sebevědomí; ona, která natočila rozhovory s presidenty, členy královských rodin, vrahy a milionáři, podlehla jako vždycky zuřivému, divokému záchvatu trémy.

Toho třasu, pocení, žaludeční nevolnosti – toho ji nedokázaly zbavit ani stovky hodin terapie. Bezmocně se zhroutila do křesla a stočila se do klubíčka. Zrcadlo trojmo odráželo nastrojenou ženu, dokonale oblečenou, upravenou bez poskvrnky. Oči však vyjadřovaly skelnou hrůzu ze sebepoznání.

Angela si přitiskla ruce ke spánkům a vyjela po ječivém tobogánu strachu. Dnes uklouzne a oni uslyší v jejím hlase arkansaský venkov.

Uvidí tu holku, nemilovanou a odmítanou matkou, jež před vlastní krví dávala přednost mihotavým postavičkám na obrazovce mrňavého televizoru Philco. Tu holku, co na sebe chtěla tolik upozornit, tak zoufale, že si představovala samu sebe v televizi, aby na ni její matka ty své zamlžené opilecké oči jen jednou zaostřila a podívala se na ni.

Uvidí tu holku v šatech z druhé ruky a špatné padnoucích botách, která se musela tolik učit, aby dostávala aspoň průměrné známky.

Uvidí, že nic pro nikoho neznamená, fracek, který se prolhal do televize, stejně jako se jeho táta prolhal do basy.

A budou se jí smát.

Nebo co hůř, vypnou ji.

Při zaklepání na dveře sebou šklubla.

„Angelo, na plac.“

Zhluboka se nadechla, pak ještě jednou. „Už jdu.“ Hlas měla naprosto normální. Byla mistrem v předstírání. Ještě pár vteřin zírala na svůj obraz a dívala se, jak se jí z očí ztrácí panika.

Neselže. Nikdy se jí nebudou smát. Už nikdy ji nebudou ignorovat. A nikdo neuvidí nic, co sama nedovolí. Vstala a vyšla ze šatny na chodbu.

Produkční rozehříval obecenstvo ve studiu. Ti, kdo měli dost štěstí a zajistili si vstupenky na natáčení, si mezi sebou vzrušené špitali. Marcie, potácející se na desetimetrových podpatcích, si honem honem na poslední chvíli kontrolovala účes a nalíčení. Režisér podal Angele několik dalších kartiček. Angela s nikým z nich nepromluvila.

Když vstoupila na pódium, šum v sále vybuchl v nespoutaný jásot.

„Dobré jitro.“ Angela usedla do svého křesla a nechala se omývat potleskem, zatímco jí upevňovali mikrofon. „Doufám, že všichni čekáte ohromný pořad.“ Přelétla pohledem obecenstvo, zatímco mluvila, a jeho složení ji potěšilo. Byla to dobrá směs věku, pohlaví i ras – důležité pro kameru. „Je tu nějaký fanoušek Deka Barrowa?“

Srdečně se zasmála dalšímu potlesku. „Já taky,“ řekla, ačkoliv opovrhovala country hudbou ve všech podobách. „Řekla bych, že si kousek dáme.“

Kývla, uvelebila se, zkřížila nohy, složila ruce na opěradle křesla. Červené světlo na kameře zablikalo. Z playbacku zazněla hudba.

„*Ztracené zítřky, Zelenooká, Jedno divoké srdce*. To je jen několik málo hitů z těch, které učinily z našeho dnešního hosta legendu. Patří do historie country hudby už víc než pětadvacet let a poslední album

Ztracen v Nashvillu mapuje jeho dosavadní dráhu. Prosím uvítejte se mnou v Chicagu Deke Barrowa.“

Potlesk znovu zabouřil, když vstoupil na pódium Deke. S mohutnou hrudí a šedivějícími spánky, vykukujícími zpod černého plstěného stetsonu, se Deke zazubil na publikum, než opětovně Angelino vřelé potřesení rukou. Odstoupila a ponechala na okamžik ve středu pozornosti jeho. Na pozdrav se dotkl klobouku.

S radostným výrazem se přidala k ovacím vstávajícího obecenstva. Ani ne za hodinu, pomyslela si, se Deke odpotácí do zákulisí. A ani nebude vědět, kdo ho praštil.

Angela čekala s úderem na druhou polovinu pořadu. Jako dobrá hostitelka svému hostu lichotila, pozorně naslouchala jeho anekdotám, chechtala se jeho žertům. Deke se nyní slunil v záři obdivu a Angela přidržovala mikrofon vzrušeným fanouškům, kteří vstávali a kladli otázky. Čekala, lstivá jako kobra.

„Deke, jestlipak pojedete při svém turné taky do Danvillu v Kentucky? Já jsem odtamtud,“ zeptala se zardělá rudovláska.

„Inu, nemůžu říct, jak jsme na tom. Ale sedmnáctého června budeme v Louisville. Nezapomeňte povědět kamarádům, aby se na mě přišli podívat.“

„Vaše turné *Ztracen v Nashvillu* má trvat několik měsíců,“ začala Angela. „To je náročné, vidíte?“

„Náročnější než to bývalo,“ odpověděl a mrkl. „Už mi není dvacet.“ Zvedl a rozpřáhl široké ruce kytaristy. „Ale řek bych, že to miluju. Zpívat v nahrávacím studiu se zdaleka nedá srovnat s tím, jaké to je zpívat lidem.“

„A turné je až dosud rozhodně úspěšné. Není tedy pravda to, co se říká, že je možná budete muset zkrátit kvůli svým nesnázím s bernákem?“

Dekův spiklenecký úsměv poněkud pohasl. „Ne ne. Dokončíme to.“

„Mám dojem, že mluvím za všechny, kdo jsou tady, když řeknu, že v tomhle směru máte naši podporu. Daňový únik?“ Obrátila nevěřící oči vsloup. „Dělají z vás hotového Al Capona.“

„Skutečně o tom nemohu mluvit.“ Deke zašoupal nohama v holínkách a zatahal se za řemínek, který měl kolem krku místo vázanky. „Ale nikdo tomu neříká daňový únik.“

„Ach.“ Otevřela oči dokořán. „Promiňte. Jak tomu říkají?“

Neklidně se zavrtěl v křesle. „Je to nesrovnalost v daňovém přiznání.“

„Nesrovnalost je mírné slovo. Uvědomuji si, že o tom skutečně nemůžete hovořit, dokud probíhá vyšetřování, ale myslím, že je to k vzteku. Muž jako vy, který přináší radost miliónům lidí už po dvě generace, je ohrožen potenciálním finančním zruinováním, protože neměl v dokonalém pořádku účetnictví.“

„Není to tak zlé –“

„Ale budete muset prodat svůj dům v Nashvillu.“ Z hlasu jí kapal soucit. Oči se jí třpytily účastí. „Myslím, že země, kterou svou hudbou oslavujete, by měla projevit víc pochopení, víc vděčnosti. Nesouhlasíte se mnou?“

Trefila do černého.

„Řekl bych, že bernák nemá moc společného se zemí, o které zpívám už nějakých pětadvacet let.“ Deke sevřel rty, oči mu ztvrdly jako gagát. „Počítají dolary. Nepřemýšlejí o tom, kolik to dá člověku práce. Kolik potu ho stojí, aby se něčím stal. Jen vás vysávají, až z vás dostanou většinu toho, co vyděláte. Dělají ze slušných lidí lháře a podvodníky.“

„Snad nechcete říci, že jste se dopustil daňového podvodu, Deke?“ Nevinně se usmála, když ztuhl jako přimražený. „Hned jsme zpátky,“ řekla do kamery a počkala, až červené světýlko zhasne. „Jsem si jista, že většinu z nás tady bernák taky ždímá, Deke.“ Obrátila se k němu zády a zvedla ruce. „Stojíme za ním, co, publikum?“

Ani explozí potlesku a jásotu se nepodařilo setřít výraz bolestného šoku z Dekovy tváře.

„Nemůžu o tom mluvit,“ vypravil ze sebe. „Můžu dostat trochu vody?“

„Necháme toho, nebojte se. Máme čas ještě na několik otázek.“ Angela se obrátila znovu ke svému obecenstvu a asistent přispěchal se sklenicí vody pro Deka. „Deke nám určitě bude vděčný, jestli už nebudeme dál diskutovat o tomhle ožehavém tématu. Nezapomeňme mu hodně zatleskat, až se vrátíme po reklamách, a dejme Dekovi trochu času, aby se vzpamatoval.“

S tímto výlevem podpory a pochopení se otočila zpět ke kameře. „Už jste zase U Angely. Máme čas ještě na pár otázek, ale na Dekovu žádost ukončíme debatu o jeho daňové situaci, neboť se nemůže obhajovat, dokud jeho případ není došetřen.“

A samozřejmě že když o několik okamžiků později pořad uzavírala, nikdo na nic jiného nemyslel.

Angela neotálela mezi svým obecnstvem, ale připojila se ve studiu k Dekovi. „Báječný pořad.“ Pevně stiskla jeho ochablou ruku. „Mockrát vám děkuju, že jste přišel. A hodně štěstí.“

„Děkuju.“ Otřesený jako po výbuchu granátu začal rozdávát autogramy, dokud ho asistent produkce neodvedl ze studia.

„Přineste mi to, co se natočilo,“ nařídila Angela, kráčejíc zpátky do své šatny. „Chci vidět ten konec.“ Přistoupila rovnou k zrcadlu a usmála se na svůj obraz.

DVĚ

Deanna hrozně nerada ohlašovala tragédie. Uvědomovala si, že jako novinářka se živí ohlašováním zpráv a rozhovory s postiženými. Neochvějně věřila, že veřejnost má právo o nich vědět. Citově však, kdykoli namířila mikrofon k truchlícímu, si připadala jako nejhorší voyeur.

„Tiché předměstí Wood Dale se dnes ráno stalo jevištěm náhlé a kruté tragédie. Policie má podezření, že domácí neshody skončily zastřelením Lois Dossierové, dvaatřicetileté učitelky základní školy, narozené v Chicagu. Její manžel doktor Charles Dossier byl vzat do vazby. Dvě děti této manželské dvojice, pět a sedm let staré, jsou v péči prarodičů z matčiny strany. Krátce po osmé dnes ráno vypukla v tomto tichém, spořádaném domově střelba.“

Deanna zůstala stát a kamera snímala úhledný jednopatrový domek za ní. Pokračovala v reportáži, oči upřené přímo do čočky. Nevšímal si davu, jenž se kolem ní shromáždil, ani jiných zpravodajských týmů, rozkládajících své náležitosti v okolí, ani něžného jarního vánku, který přinášel pohřební vůni hyacintů.

Hlas měla pevný, mírně odtazitý. Oči jí však přetékały pohnutím.

„Po osmé hodině ranní dorazila na místo policie, která dostala hlášení o střelbě, a našla mrtvou Lois Dossierovou. Podle sousedů byla paní Dossierová pečlivou matkou, která se aktivně zajímala o obecní záležitosti. Byla vážená a oblíbená. K jejím nejlepším přátelům patřila i sousedka z vedlejšího domu Bess Piersonová, která ohlásila incident policii.“ Deanna se obrátila bokem k ženě oblečené v tmavě modré mikině. „Paní Piersonová, pokud je vám známo, docházelo před dnešním ránem u Dossierů k nějakým násilnostem?“

„Ano – ne. Nikdy mě nenapadlo, že by jí ublížil. Pořád tomu nemůžu uvěřit.“ Kamera zblízka zabrala napuchlou, uslzenou tvář pobledlé a otřesené ženy. „Byla to moje nejlepší přítelkyně. Bydlely jsme vedle sebe šest let. Naše děti si spolu hrály.“

Znovu jí vyhrkly slzy. Opovrhujíc sama sebou, popadla Deanna ženinu ruku do své volné dlaně a pokračovala: „Znala jste Lois i

Charlese Dossierovy – souhlasíte s policií, že tato tragédie je důsledkem domácí hádky, jež se vymkla z kontroly?“

„Nevím, co si mám myslet. Víím, že měli manželské problémy. Byly tam hádky, křičeli na sebe.“ Žena se zadívala do prázdna, psychický otřes byl na ní viditelný. „Lois mi říkala, že chce, aby s ní šel Chuck do poradny, ale on nechtěl.“ Nyní se rozvzlykala, jednou rukou si zakryla oči. „Nechtěl, a ona už není. Ach bože, byly jsme jako sestry.“

„Stop,“ vyštěkla Deanna, pak objala paní Piersonovou kolem ramen. „Promiňte. Moc mě to mrzí. Neměla byste být tady venku.“

„Pořád mi to připadá jako sen. Že to nemůže být pravda.“

„Máte kam jít? K přátelům nebo k příbuzným?“ Deanna přejela pohledem úhledný dvorek, plný zvědavých sousedů a odhodlaných reportérů. Pár metrů nalevo natáčel další štáb. „Tady teď chvíli nebude klid.“

„Ano.“ Po posledním vzlykavém nadechnutí si paní Piersonová otřela oči. „Dneska večer jsme chtěly jít do kina,“ řekla, pak se otočila a pelášila pryč.

„Bože.“ Deanna pozorovala, jak ostatní reportéři nastrkují mikrofony k prchající ženě.

„Moc si to bereš,“ poznamenal kameraman.

„Drž hubu, Joe.“ Vzpamatovala se, nabrala dech. Možná si to moc brala, ale nemohla dovolit, aby jí to ovlivnilo úsudek. Její práce spočívá v podávání jasných, srozumitelných zpráv, má informovat a poskytnout divákům pohled, na jaký nezapomenou.

„Dokončíme to. Chceme to do Poledních. Zajed' na okno do ložnice, pak se vrať na mě. Dej pozor, ať máš v záběru ty hyacinty a narcisy a ten červený dětský vozík. Máš to?“

Joe zkoumal scénérii. Baseballovou čapku mužstva White Sox měl nasazenou na kudrnatých hnědých vlasech se štítkem sklopeným tak, aby mu stínil oči. Už viděl záběry vyvolané, sestříhané, slepené. Zašilhal a přikývl. Svaly se mu pod mikinou napjaly, když zvedl kameru. „Hotovo.“

„Tak tři, dva, jedna.“ Okamžik počkala, zatímco kamera najížděla do záběru. „Násilná smrt Lois Dossierové otřásla touto tichou obcí. Její přátelé a rodina se ptají proč, odpověď zná doktor Charles Dossier. Slyšeli jste Deannu Reynoldsovou z Wood Dale, zpravodajství CBC.“

„Pěkná práce, Deanno.“ Joe vypnul kameru.

„Jo, frájo.“ Cestou k autu si dala do úst dvě pilulky Rolaid.

CBC použila materiál ještě jednou v místním zpravodajství večerních zpráv a doplnila ho z policejního okrsku, kde bylo proti Dossierovi vzneseno obvinění z vraždy druhého stupně. Deanna, stočená do klubíčka na křesle ve svém bytě, spokojeně přihlížela, zatímco moderátor se přenesl k dalšímu šotu o požáru v southsideském činžáku.

„Dobrý to bylo, Dee.“ Na gauči se povalovala Fran Myersová. Kudrnaté červené vlasy měla svinuté a připnuté na temeni hlavy. Měla ostrou, liščí tvář, zdůrazněnou očima barvy kaštanů. Mluvila s nejčistším newjerseyským akcentem. Na rozdíl od Deanny nevyrostla v tichém předměstském domě ve vilové čtvrti, ale v hlučném činžáku v Atlantic City ve státě New Jersey, s dvakrát rozvedenou matkou a proměnlivou armádou nevlastních sourozenců.

Usrkla zázvorového piva a ukázala sklenicí na obrazovku. Byl to pohyb líný jako zívnutí. „Vždycky vypadáš před kamerou ohromně. Já vypadám na videu jako baculatý trpaslík.“

„Musela jsem se pokusit o rozhovor s matkou oběti.“ Deanna zastrčila ruce do kapes džin, vyskočila a vyrazila z pokoje, každý krok nabitý energií. „Nebere telefon, a já si jako dobrá reportérka sehnala adresu. Dveře taky neotevírali. Záclony zatažené. Zůstala jsem venku s bandou jiných lidí od tisku skoro hodinu. Připadala jsem si jako hyena.“

„To už bys mohla vědět, že slova hyena a reportér jsou zaměnitelná.“ Deanna se ale neusmála. Fran rozeznávala pod jejími zbrklými pohyby pocit viny. Postavila sklenku a ukázala na křeslo. „Fajn. Sedni si a poslechni, co ti poradí teta Fran.“

„Nemohla bych si to poslechnout vestoje?“

„Kdepak.“ Fran popadla Deannu za ruku a strhla ji na pohovku. Navzdory kontrastům v původu a zevnějšku byly přítelkyněmi od prvního dne studia na vysoké. Fran už viděla Deannu bojovat tuhle bitvu mezi intelektem a citem nejméně desetkrát. „Fajn. Otázka číslo jedna: Proč jsi šla studovat Yale?“

„Protože jsem vědecký typ.“

„Nesnaž se mi strkat čumák do svého mozku, Einsteine. Proč jsme šly ty a já na vysokou?“

„Tys tam šla, aby ses seznamovala s mužským.“

Fran přimhouřila oči. „To byl jen vedlejší efekt. Přestaň kličkovat a odpověz.“

Deanna poraženecky vzdychla. „Šly jsme tam studovat, aby z nás byly novinářky, abychom hodně vydělávaly a proslavily se v televizi.“

„Zcela správně. A uspěly jsme?“

„Tak nějak. Odpromovaly jsme. Já jsem reportérka na CBC a ty jsi vedoucí výroby *Ženského povídání* na kabelovce.“

„Výtečný odrazový můstek. Ale nezapomnělas na slavný Pětiletý plán Deanny Reynoldsové? Pokud ano, jsem si docela jistá, že támhle v tom psacím stole bude strojopisná kopie.“

Deanna pohlédla na svou pýchu a radost, jediný krásný kus nábytku, který si koupila od toho dne, kdy se přestěhovala do Chicaga. Objevila ten krásně patinovaný psací stůl z doby královny Anny na aukci. A Fran měla pravdu. V horní zásuvce byl strojem psaný plán Deanniny kariéry. Dvojmo.

Od vysoké školy své plány poněkud pozměnila. Fran se provdala a usadila v Chicagu a naléhala na svou někdejší spolubydlící z koleje, aby přijela a zkusila zde štěstí.

„Rok jedna,“ vzpomínala Deanna. „Práce před kamerou v Kansas City.“

„Stalo se.“

„Rok dvě, místo u CBC v Chicagu.“

„Hotovo.“

„Rok tři, má vlastní malá vkusná rubrika.“

„Stávající Deannin koutek,“ řekla Fran a připila rubrice zázvorovým pivem.

„Rok čtyři, moderování večerních zpráv. Místních.“

„Což už jsi několikrát dělala na zástup.“

„Rok pět, nahrávky s obecnstvem a nakonec svatá země: New York.“

„Kterýžto nikdy nemůže odolat tvé kombinaci stylu, vystupování před kamerou a opravdovosti – pokud se samozřejmě přestaneš podceňovat.“

„Máš pravdu, ale –“

„Žádná ale.“ V tomhle byla Fran neoblomná. Položila si nohy na kávový stolek a dala tak zčásti průchod nahromaděné energii. „Děláš dobrou práci, Dee. Lidé s tebou mluví, protože se do nich umíš vcítit. To je u novináře výhoda, ne vada.“

„Nespí se mi proto v noci o nic líp.“ Deanna si neklidně a náhle unaveně prohrábla rukou vlasy. Přitáhla kolena k bradě a rozhlédla se zadumaně po pokoji.

Byl tu rozviklaný jídelní kout, za který ještě nenašla vhodnou náhradu, odřený koberec, jediné mohutné křeslo, jež dala znovu potáhnout světle šedou látkou. Jen psací stůl nad tím vynikal, zářivé svědectví částečného úspěchu. A přece všechno mělo své místo; těch pár tretek, které sbírala, bylo pečlivě uspořádáno.

Tento uklizený byt nesplňoval zrovna její představy o domově, ale jak to vyjádřila Fran, byl to výtečný odrazový můstek. A ona se rozhodně hodlala odrazit – osobně i profesionálně.

„Pamatuješ, jak jsme byly na vysoké a jak nás vzrušovalo běhat sprintem za sanitkami, dělat rozhovory s masovými vrahy, psát zžíravé komentáře, které by upoutaly pozornost diváka? No, a je to tu.“

Deanna vzdychla, vstala a začala znovu přecházet pokojem. „Jenže se za to platí.“ Krátce se odmlčela, zvedla malou porcelánovou dózičku a zase ji položila. „Angela naznačuje, že bych mohla dostat práci hlavní rešeršérky v jejím pořadu na požádání – byla bych na titulcích a značně by mi zvedli plat.“

Protože nechtěla přítelkyni ovlivňovat, sevřela Fran rty a uchovala si neutrální tón. „A uvažuješ o tom?“

„Pokaždé jak o tom začnu uvažovat, uvědomím si, že bych se vzdala kamery,“ napůl se smíchem zavrtěla Deanna hlavou. „To červené světýlko by mi chybělo. Vidíš, to je ono.“ Žuchla na opěradlo gauče. Oči jí opět zářily, do kouřova potemnělé potlačovaným vzrušením. „Nechci dělat Angele hlavní rešeršérku. Nejsem si už ani jistá, jestli chci do New Yorku. Myslím, že chci vlastní pořad. Dostat se do syndikátu. Chci dvacetiprocentní podíl. Chci být na obálce Televizního programu.“

Fran se zazubila. „A co ti brání?“

„Nic.“ Spokojenější, že to vyslovila nahlas, Deanna se zavrtěla a opřela bosýma nohama o polštář pohovky. „Možná to bude Rok sedm nebo Rok osm, ještě jsem si to nenaplánovala. Ale chci to a dokážu to. Jenže –,“ vyfoukla vzduch. „Znamená to skrýt slzy a utrpení, dokud si nezasloužím vlastní vysílací čas.“

„Rozšířený plán kariéry Deanny Reynoldsové.“

„Přesně tak.“ Byla ráda, že to Fran chápe.

„Nemyslíš si, že jsem se zbláznila?“

„Můj ty smutku, já myslím, že každý s tvou puntičkářskou náturou, fotogeničností a zdvořilou, leč silnou ctižádostí musí dostat přesně to,

co chce.“ Fran sáhla do mlsy pro mandle v cukru na konferenčním stolku a strčila si tři do pusy. „Jen pak nezapomínej na prostý lid.“

„Jakže se to jmenuješ?“

Fran po ní hodila polštář. „Fajn, když jsme se teda dohodly stran tvého života, ráda bych ohlásila nový dodatek k románu Fran Myersové *Můj život není takový, jak jsem si představovala – bude to sága*.“

„Povýšila?“

„Kdepak.“

„Tak Richard?“

„Ne, ačkoliv mu možná nabídnu mladšího společníka u firmy Dowell, Dowell a Fritz.“ Zhluboka se nadechla. Její plet' rudovlásky se zarděla jako kvetoucí růže. „Jsem těhotná.“

„Co?“ Deanna zamrkala. „Těhotná? Vážně?“ Se smíchem sklouzla na gauč a popadla Fran za ruce. „Mimino? To je báječné. To je k neuvěření.“ Deanna objala Fran a stiskla ji, pak se prudce odtáhla a zadívala přítelkyni do tváře. „Nebo snad ne?“

„To si piš, že je. Neměli jsme to ještě tak rok dva v plánu, ale sakra, trvá to přece devět měsíců, nemám pravdu?“

„Domnívám se. Jsi šťastná. Je to vidět. Já prostě nemůžu uvěřit...“ Zarazila se a znovu sebou trhla. „Ježíšmarjá, Fran. Jsi tady skoro hodinu a teprve teď ses dostala k tomu, abys mi to řekla. Pořád mluvíme jen o mně.“

S uličnickým výrazem se Fran poplácala po plochem břišku. „Chtěla jsem mít všechno ostatní z krku, aby ses mohla soustředit na mě. Na nás.“

„To není problém. Je ti po ránu zle nebo tak něco?“

„Mně?“ Fran zdvihla obočí. „S mým litinovým žaludkem?“

„To je fakt. Co tomu říkal Richard?“

„Hned, nebo až když slezl ze stropu?“

Deanna se opět zasmála, pak vyskočila a sama udělala hbitou piruetu. Mimino, pomyslela si. Musela hned vymýšlet spoustu dárků, nakoupit vycpaná zvířátka, něco na památku. „Musíme to oslavit.“

„Co jsme dělaly na vysoké, když bylo co oslavovat?“

„Čína a levné bílé víno,“ zazubila se Deanna. „Dokonalé, s přechodem na plnotučné mléko.“

Fran sebou trhla, pak pokrčila rameny. „Nejspíš si na to budu muset zvyknout. Musím tě ale o něco požádat.“

„Řekni, o co.“

„Pracuj na tom plánu kariéry, Dee. Myslím, že bych ráda, aby mému dítěti šla za kmotřičku hvězda.“

Když v šest ráno zazvonil telefon, probírala se Deanna ze spánku do kocoviny. Popadla se jednou rukou za hlavu a druhou šátrala po sluchátku.

„Reynoldsová.“

„Deanno, miláčku, to mě mrzí, že jsem tě vzbudila.“

„Angelo?“

„Kdo jiný by byl takový sprosták, aby ti volal v tuhle hodinu?“ Angelin lehký smích plynul telefonem, zatímco Deanna rozespale zírala na hodinky. „Mám nesmírnou prosbu. Dneska natáčíme a Lew leží s nějakým virem.“

„To je mi líto.“ Deanna si chrabře odkašlala a podařilo se jí usednout.

„To se stává. Jenže dneska toho máme hodně, a když to zvažuju, uvědomuju si, že bys dokázala úplně dokonale zvládnout hosty mimo studio. To je Lewova oblast, víš, takže jsem vážně v rejži.“

„A co Simon nebo Maureen?“ Možná měla Deanna mozek trochu zamlžený, ale služební poslušnost si pamatovala.

„Nikdo z nich se na to nehodí. Simon dělá výtečné předběžné rozhovory po telefonu, a bůhví že Maureen je účinný klenot, když jde o to zařídit dopravu a ubytování. Ale tihle hosté potřebují hodně speciální zacházení. Tvoje zacházení.“

„Ráda ti pomůžu, Angelo, ale musím být na stanovišti v devět.“

„Zařídím to u tvého produkčního, zlato. Je mi zavázaný. To druhé natáčení zařídí Simon, ale jen kdyby sis udělala chvíli a pomohla mi dnes dopoledne, byla bych ti děsně vděčná.“

„Jistě.“ Deanna si shrnula rozcuchané vlasy z čela a smířila se s narychlo vypitým šálkem kávy a několika aspiriny. „Pokud nebude žádný konflikt.“

„S tím si nedělej starosti. Ještě pořád mám své cestičky do zpravodajského oddělení. Budu tě tu potřebovat nachlup v osm. Díky, zlato.“

„Dobře, ale –“

Ještě omámená zírala Deanna na telefon, z nějž už bzučel oznamovací tón. Přehlédlo se pár detailů, pomyslela si. O co, sakra, dopoledne jde a kdo jsou ti hosté, co potřebují tak zvláštní péči?

Deanna vstoupila do zeleného pokoje s nejistým úsměvem na tváři a konvicí čerstvé kávy v ruce. Zнала už dnešní téma a přejela pohledem sedm naplánovaných hostů s obezřelostí, s níž vojenský veterán zkoumá minové pole.

Manželské trojúhelníky. Deanna se nadechla. Dva páry a ke každému další žena, která téměř zničila jejich manželství. V minovém poli by bylo bezpečněji.

„Dobré jitro.“ V místnosti zůstalo zlověstné ticho, až na mumlání ranních zpráv z televize. „Jsem Deanna Reynoldsová. Vítám vás *U Angely*. Mohu někomu dolít kávu?“

„Děkuju.“ Muž v rohovém křesle odložil otevřenou aktovku, kterou měl na klíně, a nastavil jí šálek. Vrhla na Deannu letmý úsměv, posílený pobaveným třpytem v mírných hnědých očích. „Já jsem doktor Pike. Marshall Pike.“ Ztlumil hlas, když mu Deanna dolévala šálek. „Nebojte se, nejsou ozbrojeni.“

Deanna se mu podívala do očí. „Ještě pořád mají zuby a nehty,“ zašeptala.

Věděla, kdo to je. Odborník rubriky, psycholog, který se pokusí uzavřít tuhle plechovku červů před titulky. Kolem pětaticeti, odhadovala s hbitou zručností policajta nebo reportéra. Sebejistý, uvolněný, přitažlivý muž. Konzervativní, soudě podle pečlivě přistřižených plavých vlasů a dobře ušitého proužkovaného obleku. Boty měl nablýskané, nehty upravené a úsměv nenucený.

„Pohlídám vám záda,“ navrhl, „ale na oplátku.“

Vrátila mu úsměv. „Platí. Pan a paní Forresterovi?“ Deanna se odmlčela, když pár pohlédl směrem k ní. Žena se odmítavě mračila, muž měl ve tváři zoufalé rozpaky. „Vy půjdete první... se slečnou Draperovou.“

Lori Draperová, poslední bod trojúhelníku, zářila vzrušením. Vypadala spíš jako bujará roztleskávačka ze školních fotbalových utkání než jako pochmurný vamp. „Jsem dobře oblečená do televize?“

Přes vrčení paní Forresterové ji Deanna ujistila, že je. „Vím, že základní schéma vám všem bylo vysvětleno v předběžném rozhovoru. Forresterovi a slečna Draperová půjdou první –“

„Nechci sedět vedle ní.“ Syčení paní Forresterové se dralo ven z pevně sevřených úst.

„To není problém –“

„Taky nechci, aby vedle ní seděl Jim.“

Lori Draperová obrátila oči vsloup. „Jéžiš, Shelly, nechali jsme toho už před kolika měsíci. Myslíš, že se na něj vrhnu před kamerou, nebo co?“

„U tebe bych věřila všemu.“ Shelly ucukla rukou, když se ji manžel pokusil pohládit. „Nebudeme sedět vedle ní,“ řekla Deanně. „A Jim s ní taky nebude mluvit. Už nikdy.“

Toto prohlášení rozdmýchalo oheň v trojúhelníku číslo dvě. Než stihla Deanna otevřít ústa, už mluvili všichni najednou. Místností létala obvinění a trpkosti. Deanna pohlédla na Marshalla Pikea a v odpověď se jí dostalo téhož nenuceného úsměvu a pokrčení jednoho elegantního ramene.

„Tak dobře.“ Deanna pozvedla hlas, aby překřičela vřavu. „Určitě máte všichni své názory a máte taky co říci. Co kdybychom si to ušetřili až do pořadu? Všichni jste byli ochotni sem dnes ráno přijít, vypovědět svůj názor na věc a hledat nějaká možná řešení. Určitě dokážeme uspořádat zasedací pořádek tak, aby vyhovoval všem.“

Bryskně prošla zbývajíc instrukce, kontrolujíc hosty, stejně jako učitelka z mateřské školy kontroluje vzpurné pětileté děti. S odhodlaným veselím a pevnou rukou.

„Tak, paní Forresterová – Shelly – Jime, Lori, kdybyste šli všichni se mnou, usadíme vás a dáme vám mikrofony.“

O deset minut později se Deanna vrátila do zeleného pokoje s radostí, že nebyla prolita žádná krev. Zatímco zbývajíc trojúhelník seděl jako zkamenělý a zíral na televizní obrazovku, Marshall stál a ujídal z tácu chlebičky.

„Pěkná práce, slečno Reynoldsová.“

„Děkuju, doktore Pike.“

„Marshall.“ Vybral si skořicovou buchtičku. „Je to složitá situace. Ačkoliv byl trojúhelník technicky rozbit, když milostný poměr skončil, citově, morálně i rozumově přetrvává.“

To máš, sakra, pravdu, pomyslela si. Pokud by ji někdo, koho milovala, podváděl, rozešla by se s ním – po všech stránkách. „Nejspíš se ve své praxi s takovými situacemi setkáváte.“

„Často. Rozhodl jsem se zaměřit na tu oblast po svém rozvodu.“ Usmál se sladce a mírně. „Ze zřejmých příčin.“ Podíval se jí na ruce a všiml si, že má jediný prsten, granát ve starožitném zlatém osazení na pravé ruce. „Nepotřebujete mou specializaci?“

„Momentálně ne.“ Marshall Pike je enormně přitažlivý, pomyslela si – ten okouzlující úsměv, vysoká štíhlá postava, takže i Deanna,

která měla na podpatcích sto pětasedmdesát centimetrů, musela zaklonit hlavu, aby viděla ten lichotivý zájem v tmavohnědých očích. Momentálně však potřebovala soustředit většinu své pozornosti na zachmuřenou skupinu za ním.

„Program začne hned po téhle reklamě.“ Deanna ukázala směrem ke studiu. „Marshalle, vy přijdete až na posledních dvacet minut, ale pomohlo by, kdybyste mohl sledovat pořad a zformulovat si konkrétní doporučení.“

„Přirozeně.“ Rád se na ni díval, jak přeřadila na neutrální. Skoro slyšel motory její energie. „Nebojte se. Už jsem byl *U Angely* třikrát.“

„Á, veterán. Potřebujete něco?“

Sklouzl očima směrem k trojici za sebou, pak zpět k Deanně. „Neprůstřelnou vestu?“

Zachechtala se a stiskla mu paži. Bude fajn, usoudila. „Uvidím, co se dá dělat.“

Pořad dopadl emocionálně, a přestože trpká obvinění jen pršela, nikdo nebyl vážně raněn. Mimo záběr Deanna obdivovala, jak Angela zlehka drží otěže, nechává své hosty ubírat se vlastní cestou a pak je jemně zadrží, když vztek hrozí překypět.

Stejně tak ovládala obecnost. S neomylným instinktem nastavovala mikrofon pokaždé té správné osobě ve správnou chvíli a pak hladce přešla zpět k vlastní otázce nebo komentáři.

A doktor Pike, uvažovala Deanna, nemohli si vybrat obratnějšího poradce. Předváděl dokonalou kombinaci intelektu a pochopení, smíšeného s uváženou, po lžičkách odměřovanou radou, tak nezbytnou pro sdělovací prostředky.

Když pořad skončil, drželi se Forresterovi za ruce. Druhá dvojice spolu přestala mluvit a obě *ty druhé* si povídaly jako kamarádky.

Angela zase trefila do černého.

„Půjdeš s námi, Deanno?“ Roger ji štípl do paže, když se k ní zezadu přitočil.

„Vím, že byste beze mě celý den nevydrželi, kluci.“ Deanna si klestila cestu hlučnou zpravodajskou místností ke svému stolu. Telefony zvonily, klávesnice rachotily. Na jedné stěně svítily na monitorech současné pořady CBC a tří dalších televizních společností. Podle toho, jak to tu vonělo, někdo před chvílí vylil kávu. „Co máme?“ zeptala se Rogera. „Včerejší noční požár v South Side.“ S přikývnutím usedla Deanna ke svému stolu. Na rozdíl od většiny ostatních reportérů si na něm udržovala puntičkářský pořádek.

Nabroušené tužky stály špičkami dolů v květovaném keramickém šálku, poznámkový blok vedle. Diář měla otevřený na dnešním datu. „Žhářství?“

„Všichni se na tom shodují. Mám hotový komentář. Dostali jsme nahrávku rozhovoru s náčelníkem hasičů a já natočil živý šot na místě.“ Roger jí nabídl svůj pytlík lékořice. „A že jsem hodnej kluk, vyzvedl jsem ti poštu.“

„To vidím. Díky.“

„Koukal jsem dneska ráno pár minut na *U Angely*.“ Zamyšleně žvýkal bonbón. „Neznervózňuje lidi, když se hned takhle po ránu debatuje o cizoložství?“

„Mají o čem mluvit při obědě.“ Zvedla ebenový nůž na dopisy a rozřízla první obálku.

„Ventilovat to v celostátním vysílání?“

Zvedla obočí. „Ventilování v celostátním vysílání zřejmě pomohlo vztahu Foresterových.“

„Mně připadalo, že ten druhý pár šel rovnou k rozvodovému soudu.“

„Někdy je rozvod řešení.“

„Vážně si to myslíš?“ Položil tu otázku jen tak zlehka. „Kdyby tě tvůj partner podváděl, odpustila bys a zapoměla, nebo šla podat návrh na rozvod?“

„No, vyslechla bych si ho, prodiskutovala to, snažila se zjistit příčiny, proč se to stalo. Pak bych tu svini nevěrnou rozstřílela na cucky.“ Zazubila se na něj. „Ale to mluvím jen o sobě. A vidíš, neposkytlo nám to téma k hovoru?“ Podívala se na jediný list papíru, který držela v ruce. „Hele, koukni na tohle.“

Natočila papír tak, aby na něj viděli oba. Uprostřed stránky byla tmavočerveným inkoustem a tiskacími písmeny napsaná jediná věta.

Deanno, miluju tě.

„Starý tajný obdivovatel, hmm?“ Roger mluvil bezstarostně, ale oči měl zachmuřené.

„Vypadá to tak.“ Zvědavě převracela obálku. „Žádná zpáteční adresa. Taky žádné razítko.“

„Jen jsem ti vytáhl poštu z přihrádky.“ Roger zavrtěl hlavou. „Někdo to tam musel hodit.“

„Je to docela milé, myslím.“ Třením zahнала letmý dotyk chladu z paží a zasmála se. „A děsivé.“

„Třeba by ses chtěla pozeptat, jestli si někdo nevšiml, jak někdo čmuchá kolem tvé schránky s poštou.“

„To není důležité.“ Hodila dopis i obálku do koše na papír a zvedla další.

„Promiňte.“

„Ach, doktor Pike.“ Deanna odložila poštu a usmála se na muže, stojícího za Rogerem „Zabloudil jste cestou ven?“

„Ne, vlastně mi řekli, že vás tady najdu.“

„Doktor Marshall Pike, Roger Crowell.“

„Ano, poznal jsem vás.“ Marshall mu podal ruku. „Často se na vás oba dívám.“

„Právě jsem viděl kousek vašeho výkonu.“ Roger strčil pytlík s bonbóny do kapsy. Ještě pořád se v myšlenkách zabýval tím dopisem a sliboval si, že ho v první příhodné chvíli vytáhne z koše na papíry. „Potřebujeme komentář ke psí výstavě, Dee.“

„Není problém.“

„Těšilo mě, doktore Pike.“

„Mě taky.“ Když Roger odešel, obrátil se Marshall k Deanně. „Chtěl jsem vám poděkovat, že jste dneska ráno pomohla zvítězit zdravému rozumu.“

„To je jedna z věcí, které mi jdou nejlíp.“

„Musím s vámi souhlasit. Pokaždé si uvědomuji, že hlásíte zprávy s jasnou hlavou a s pochopením. To je pozoruhodná kombinace.“

„A pozoruhodný kompliment. Díky.“

Rozhlédl se po zpravodajské místnosti. Dva reportéři se zuřivě hádali o baseball, telefony drnčely, zřízenec tlačil vozík navršený šanony úzkými prostory mezi psacími stoly. „Zajímavé místo.“

„To je. Ráda bych vás tu provedla, ale musím psát komentář do Poledních.“

„Tak mi vyměňte lístek a já přijdu jindy.“ Ohlédl se po ní s tím sladkým, nenuceným úsměvem v koutcích úst „Deanno, doufal jsem, že když jsme spolu byli dneska takříkajíc v zákopech, třeba se mnou půjdete na večeři.“

„Na večeři?“ Ted' si ho prohlédla pečlivěji, jak to ženy dělávají, když muž přestane být prostě jen mužem a začne připadat v úvahu pro možný vztah. Bylo by pošetilé namlouvat si, že na ni nezapůsobil. „Ano, to bych asi šla.“

„Dneska večer? Řekněme v půl osmé?“

Zaváhala. Jen vzácně jednala impulzivně. Je to profesionál, pomyslela si, dobře vychovaný, pohledný. A co bylo významnější, ve svízelné situaci se u něj projevovala inteligence i srdce. „Jistě.“ Vzala ze stojánku z kouřového skla čtvereček poznámkového papíru a napsala mu svou adresu.

TŘI

„A už pro vás máme *Polední zprávy*. Příběh ženy, která otevřela svůj domov i srdce postiženým dětem z Chicaga, také nejposlednější sportovní zprávy s Lesem Ryderem a předpověď na víkend s Danem Bločkem. Pust'te si nás v poledne.“

Maličké červené světýlko zhaslo. Deanna si odháčkovala mikrofon a už se štrachala od zpravodajského stolu. Musela dopsat komentář, naplánovat telefonní rozhovory a potřebovala si projít poznámky k nadcházejícímu Deanninu koutku. V průběhu dvou týdnů, kdy zaskakovala za Lewa, pracovala přes sto hodin, aniž by vypadla z tempa.

Proběhla dveřmi studia a byla v půli chodby ke zpravodajské místnosti, když ji zastavila Angela.

„Zlato, ty máš jen dvě rychlosti. Stát a jet.“

Deanna se zastavila jen proto, že jí Angela zablokovala cestu.

„Teď zrovna jedu. Topím se v práci.“

„Nepamatuju, že bys neměla všechno hotovo přesně včas.“ Aby ji zadržela na místě, položila jí Angela ruku na rameno. „A tohle ti zabere jen minutu.“

Deanna zápolila s netrpělivostí. „Můžeš mít dvě, jestli budeme mluvit v chůzi.“

„Fajn.“ Angela se otočila a srovnala krok s Deannou. „V jednu jdu na oběd s obchodním jednáním, takže mám sama trošku fofr. Potřebuju od tebe malinkatou laskavost.“

„Dobře.“ S myšlenkami už u své práce zatočila Deanna do zpravodajské místnosti a zamířila ke svému psacímu stolu. Papíry měla narovnány podle důležitosti: přesné poznámky, které se musí přepsat a rozvést do komentáře, seznam otázek do telefonu a kartičky pro Deannin koutek. Obrátila se k psacímu stroji a vyt'ukala si heslo, zatímco čekala na Angelino vysvětlení.

Angela si dávala načas. Napadlo ji, že nebyla ve zpravodajské místnosti už celé měsíce, možná i déle, protože její kanceláře a studio byly v tom, čemu zaměstnanci CBC říkali „Věž“, štíhlé bílé špici

zvedající se nad budovou. Byla to nepříliš rafinovaná cesta, jak oddělit celostátní a zpravodajské programy od místních.

„Zítra večer pořádám malý večírek. Finn Riley se dnes večer vrátí z Londýna a mě napadlo, že mu uspořádám malou oslavu na uvítanou.“

„Mmm-hmm.“ Deanna už pracovala na své reportáži.

„Byl tak dlouho pryč a po té ohavnosti v Panamě, než se vrátil na svůj londýnský post – napadlo mě, že by si zasloužil trochu odpočinku a osvěžení.“

Deanna si nemyslela, že se malé krvavé válce dá říkat „ohavnost“, ale přikývla.

„Protože je to všechno tak impulzivní, vážně potřebuju trochu pomoci, abych dala vše dohromady. Objednat občerstvení, květiny, hudbu – a samozřejmě samotný večírek. Ujistit se, že jde všechno hladce. Má sekretářka toho tolik prostě nemůže zvládnout, a já chci, aby to bylo dokonalé. Kdybys mi tak mohla obětovat pár hodin dneska večer – a samozřejmě zítra.“

Deanna bojovala s pocitem odporu a zavázanosti. „Angelo, hrozně ráda bych ti pomohla, ale jsem zadaná.“

Angelin vemlouvavý úsměv se nezměnil, ale oči jí ochladly. „Na sobotu nejsi vypsaná.“

„Ne, tady ne – ačkoliv mám pohotovost. Ale mám jiné plány.“ Deanna začala ťukat prstem na své poznámky. „Rande.“

„Chápu.“ Angelina ruka sklouzla k perlám a začala třít v prstech jednu hladkou zářící kuličku. „Povídá se, že se často scházíš s doktorem Marshallem Pikem.“

Večerní zprávy možná vycházely z fakt a ověřených informací, ale Deanna věděla, že zpravodajská místnost a televizní studia jsou jedna velká drbárna. „Párkrát jsme si za poslední dva týdny vyšli.“

„No, nechtěla bych se vměšovat – a doufám, že to špatně nedopadne, Dee.“ Aby dodala svému prohlášení důvěrnosti, opřela se Angela bokem o Deannin stůl. „Vážně myslíš, že je tvůj typ?“

Na vahách mezi dobrými způsoby a vlastním pracovním rozvrhem zvolila Deanna zdvořilost. „Vlastně žádný nemám. Chci říct typ.“

„Samozřejmě že máš,“ sklonila Angela s lehkým smíchem hlavu. „Mladý, dobře rostlý, přírodní typ. Atletický,“ pokračovala. „Potřebuješ někoho, kdo s tebou dokáže udržet to zuřivé tempo, co sis stanovila. A samozřejmě dobrý intelekt, ale ne přehnaně cerebrální typ. Potřebuješ někoho, kdo se dokáže vyjadřovat hbitě, v patnáctisekundových vstupech.“

Skutečně neměla na nic z toho čas. Deanna zvedla jednu ze svých ořezaných tužek a přejela ji prsty. „To mi zní trošku povrchně.“

„Vůbec ne.“ Angeliny oči se rozšířily v protestu, i když se chechtala. „Miláčku, já pro tebe chci jen to nejlepší. Hrozně nerada bych viděla, jak se do tvé kariéry míchá pomíjivý zájem, a co se týče Marshalla... Je kapku kluzký, ne?“

Deanně se zablýsklo v očích vztekem, ale rychle ho potlačila. „Nevím, co máš na mysli. Jsem s ním ráda.“

„Samozřejmě že jsi.“ Angela poplácala Deannu po rameni. „Která mladá ženská by nebyla? Starší muž, zkušený, uhlažený. Ale dovolit mu, aby se vměšoval do tvé práce...“

„Do ničeho se mi nevměšuje. Párkrát jsme si za poslední dva týdny spolu vyšli, to je všechno. Je mi líto, Angelo, ale já se skutečně musím vrátit k práci.“

„Promiň,“ řekla chladně. „Já myslela, že jsme kamarádky. Nenapadlo mě, že by tě trochu konstruktivních rad urazilo.“

„Neurazilo.“ Deanna potlačila vzdech. „Ale mám fofr. Poslyš, jestli se mi povede vyždímat trochu času dneska večer, udělám, co mohu, abych ti pomohla s tím večírkem.“

Jako zázrakem roztál ledový pohled do toho nejvřelejšího úsměvu. „Ty jsi klenot. Víš co, jen abych dokázala, že proti němu nic nemám – přived zítřka večer Marshalla.“

„Angelo –“

„Ne, odpověď ne nepřijímám.“ Sklouzla ze stolu. „A kdyby ses tam dostala jen o hodinku nebo o dvě dřív, byla bych moc ráda. Nikdo neumí organizovat jako ty, Dee. Probereme si to všechno později.“

Deanna se opřela na své židli, když Angela odešla. Měla pocit, jako by ji přejel sametový parní válec.

Potřásla hlavou a zadívala se do poznámek, prsty nad klávesnicí. Zamračeně je zase spustila. Angela se mýlí, pomyslela si. Marshall se mi neplete do práce. Zajímat se o někoho, to nemusí kolidovat se ctižádostí.

Chodila s ním ráda. Líbilo se jí jeho myšlení – jak přijímal názory, aby posoudil situaci z obou stran. A jak se smál, když trvala na svém a odmítala ustoupit.

Vážila si skutečnosti, že ponechává fyzickou stránku jejich vztahu přirozenému vývoji a přizpůsobuje se jejímu tempu. Ačkoliv musela přiznat, začalo ji lákat věci urychlit. Už to bylo dlouho, co se cítila s

nějakým mužem dost bezpečná a dost silná na to, aby uvítala důvěrnosti.

Jednou ano, jednou mu budu muset všechno povědět, pomyslela si Deanna.

Rychle setřásla vzpomínku, než jí zatne spáry do srdce. Věděla ze zkušenosti, že nejlepší je přecházet mosty postupně.

První most znamenal analyzovat svůj vztah k Marshallovi, pokud se dalo mluvit o vztahu, a rozhodnout se, kam to chce nechat dojít.

Při pohledu na hodiny zasténala.

Budu muset přecházet své osobní mosty ve volném čase. Položila prsty na klávesnici a dala se do práce.

Angelin štáb mezi sebou říkal jejím kancelářím „citadela“. Panovala jako feudální pán od svého psacího stolu ve francouzském venkovském slohu, vydávala rozkazy a stejnou měrou udílela odměny i tresty. Každý, kdo zůstal ve štábu po šestiměsíční zkušební lhůtě, byl loajální a pracovitý a nechával si své stížnosti pro sebe.

Byla, to se muselo přiznat, přesná a náročná, neměla trpělivost s výmluvami a vyžadovala určitý osobní luxus. Na druhou stranu si však to všechno zasloužila.

Angela vstoupila do předpokoje, kde její sekretářka pilně pracovala na podrobnostech pondělního natáčení. Byly tu i další kanceláře – produkčních, rešeršérů, asistentů. Do těch se vcházelo z tiché chodby. Angela se už dávno vzdálila bujarému shonu zpravodajských redakcí. Reportérství využila nejen jako základní kámen, ale i jako odrazový můstek pro svou ctižádost. Chtěla jen jedno, a chtěla to odjakživa: být středem pozornosti.

Ve zprávách kraloval příběh. Vypravěčka samozřejmě nezůstala nepovšimnuta, pokud byla dost dobrá. Angela byla velmi dobrá. Šest let namáhavé práce reportérky ji stálo jednoho manžela, přineslo druhého a vydláždilo pěšinku k pořadu *U Angely*.

Daleko nejraději měla – a trvala na něm – ticho jako v kostele, tlusté koberce a izolované stěny.

„Máte tu nějaké vzkazy, slečno Perkinsová.“

„Později.“ Angela prudce otevřela jedno křídlo dvojitých dveří vedoucích do její pracovny. „Potřebuju vás uvnitř, Cassie.“

Okamžitě začala přecházet sem a tam. I když uslyšela tiché cvaknutí dveří, zavírajících se za sekretářkou, nadále se neklidně pohybovala po aubussonském koberci, kolem elegantního stolu, dál od

široké stuhy oken, směrem ke starožitnému skleníku, v němž chovala svou sbírku divů.

Moje, pomyslela si. Vydělala si na ně, vlastnila je. Když to teď dokázala, už ji nikdo nebude nikdy ignorovat.

Zastavila se u zarámovaných fotografií a tiskovin, které zdobily stěnu. Obrázky Angely s jinými hvězdami při dobročinných podnicích a slavnostních udíleních cen. Její obrázky z titulních stránek *Televizního průvodce* a *Čas a Lidé*. Zadívala se na ně a zhluboka se nadechla.

„Uvědomuje si, kdo jsem?“ zamumlala. „Uvědomuje si, s kým mluví?“

Potřásla hlavou a znovu se odvrátila. Byla to chybička, připomněla si. Chybička, která se dá snadno napravit. Koneckonců má tu holku ráda.

Když se uklidnila, obešla stůl a usadila se do růžového koženého křesla, vyrobeného na zakázku. Dostala ho darem od svého dřívějšího manžela, když její pořad vystoupil na první místo v žebříčku sledovanosti.

Cassie zůstala stát. Věděla, že je lépe nepřibližovat se k mahagonovým židlím s pracně vyšíványi poduškami, dokud nebude vyzvána.

„Spojila jste se s dodavatelem občerstvení?“

„Ano, slečno Perkinsová. Menu máte na stole.“

Angela na něj pohlédla, nepřítomně přikývla. „Květinářem.“

„Potvrdili všechno kromě kal,“ řekla jí Cassie. „Budou se snažit kaly sehnat, ale nabídli několik náhradních možností.“

„Kdybych chtěla náhradní možnost, tak bych si o ni řekla.“ Mávla rukou. „To není vaše chyba, Cassie. Posad'te se.“ Angela zavřela oči. Šla na ni jedna z těch jejích bolestí hlavy, které se valí jako lavina a končí náporem bolesti. Jemně si masírovala střed čela dvěma prsty. Její matka taky mívala bolestí hlavy, na to si vzpomínala. A léčila je lihovinami. „Přineste mi trochu vody, ano? Jde na mě migréna.“

Cassie poslušně vstala ze židle, na niž právě usedla, a přešla místnost k třpytnému baru. Byla to tichá žena, zevnějškem i projevem. A byla natolik ctižádostivá, aby ve své touze po postupu přehlížela Angeliny chyby. Beze slova vybrala křišťálovou karafu, která byla denně plněna čerstvou pramenitou vodou, a nalila ji do poháru.

„Díky.“ Angela zapila percodan vodou a modlila se, aby to zabralo. Nemohla si dovolit, aby ji bolesti hlavy rozptylovaly během jednání při obědě. „Máte seznam potvrzených pozvání na večírek?“

„Na vašem stole.“

„Fajn.“ Angela nechávala oči zavřené. „Dejte kopii a všechno ostatní Deanně. Ta se odteďka postará o detaily.“

„Ano, prosím.“ Vědoma si svých povinností přistoupila Cassie zezadu k Angelinu křeslu a jemně ji masírovala spánky. Minuty ubíhaly, jak je odpočítávaly tichým hláskem vysoké nástěnné hodiny na druhém konci místnosti. Hudbou ohlašovaly uplynulé čtvrt hodiny.

„Zkontrolovala jste předpověď počasí?“ zamumlala Angela.

„Má být jasno a chladno, těsně nad nulou.“

„Tak to budeme potřebovat na terase ohřívadla. Chci tančit“

Cassie poslušně odstoupila, aby si zapsala její instrukce. Nedostalo se jí ani slova díky za její pozornosti; ani je nevyžadovala. „Kadeřnici jsem vám objednala, přijede k vám domů ve dvě. Šaty vám přinesou nejpozději ve tři.“

„Tak výborně, nechme to pro tu chvíli všechno stranou. Chci, abyste se spojila s Beekerem. Chci vědět všechno, co se dá zjistit o doktoru Marshallu Pikeovi. Je to psycholog se soukromou praxí tady v Chicagu. Chci informace hned, jak je Beeker získá, radši každou zvlášť, než abych čekala na úplnou zprávu.“

Zase otevřela oči. Bolest hlavy nebyla docela na ústupu, ale pilulka ji zaháněla. „Povězte Beekerovi, že to nehoří, ale má to přednost. Rozumíte?“

„Ano, slečno Perkinsová.“

V šest večer se Deanna stále ještě hnala plnou parou vpřed. Než vyřídila tři hovory, sfoukla komentář, který bude číst v příštích zprávách. „Ano, chápu vaše postavení. Ale interview, zvlášť televizní interview, vám pomůže projevit své stanovisko.“ Deanna sevřela rty, vzdychla. „Jestli vám to tak připadá, pak ovšem. Já jsem přesvědčená, že vaše sousedka je nanejvýš ochotná odvyprávět mi svůj příběh do éteru.“ Usmála se, když sluchátko dopáleně vykviklo. „Ano, raději bychom dopřáli sluchu oběma stranám. Děkuji vám, paní Wilsonová. Budu tam zítra v deset“

Zahlédla Marshalla, jak k ní přichází, a zvedla ruku na pozdrav, když druhou tiskla další blikající světélko svého telefonu. „Pardon, paní Carterová. Ano, jak jsem říkala, chápu vaše postavení. Je to

hanba s vašimi tulipány. Televizní interview pomůže objasnit vaše stanovisko.“ Deanna se usmála, když ji Marshall na pozdrav pohládl po vlasech. „Jestli jste si jistá, pani Wilsonová je ochotna vypovědět mi svůj příběh do éteru.“ Deanna odtáhla sluchátko dva centimetry od ucha, aby neohluchla, a obrátila na Marshalla oči vsloup. „Ano, to bude fajn. Budu tam v deset. Nashle.“

„Žhavá zpráva?“

„Žhavá atmosféra na předměstí,“ opravila ho Deanna, když zavěsila. „Musím tomu zítra přece jen hodinu nebo dvě dát. Párek sousedek vede válku o záhon tulipánů, staré nesprávné vyměření pozemků a kokršpaněla.“

„To zní úchvatně.“

„Při večeři ti to vyložím.“ Nic nenamítala, když sklonil hlavu ochotně se poddala jeho rtům. Polibek byl přátelský, bez nucené důvěrnosti. „Jsi celý mokrý,“ zamumlala, když pocítila chuť deště a chladné pokožky.

„Leje tam. Potřebuju jen pěknou teplou restauraci a suché víno.“

„Čeká mě ještě jeden hovor.“

„Nepospíchej. Chceš něco?“

„Dala bych si něco studeného k pití. Hlasivky mám jako struhadlo.“

Deanna se soustředila a stiskla další knoflík. „Pane Van Damme, moc mě mrzí to přerušení. Vypadá to, že je něco v nepořádku s objednávkou vína pro slečnu Perkinsovou na zítřejší večer. Bude potřebovat tři bedny značky Taittinger, ne dvě. Ano, správně. A bílé víno?“ Deanna kontrolovala svůj seznam, zatímco dodavatel recitoval ze svého. „Ano, správně. A mohu ji uklidnit stran té sochy z ledu?“ Vyslala k Marshallovi další úsměv, když se vrátil se studenou plechovkou 7-Up. „To je báječné, pane Van Damme. A máte zapsanou tu změnu z dortíčků na petits fours? Skvělé. Myslím, že jsme to zvládli. Tak zítra. Nashle.“

S dlouhým vydechnutím Deanna zavěsila sluchátko. „Hotovo,“ řekla Marshallovi. „Doufám.“

„Mělas dlouhý den?“

„Dlouhý a produktivní.“ Automaticky si začala uklízet stůl. „Jsem ti vděčná, žeš za mnou přišel sem, Marshalle.“

„Můj rozvrh není tak nabitý jako tvůj.“

„Mmm.“ Zhluboka se napila, pak odložila plechovku stranou, než pozamykala pracoviště. „A jsem ti zavázaná za změnu zítřejších plánů, abys vyhověl Angele.“

„Dobrý psycholog musí být přizpůsobivý.“ Pozoroval ji, jak urovnává papíry a organizuje poznámky. „Kromě toho to zní jako pekelný večírek.“

„Vypadá to tak. To není ženská, která dělá něco polovičatě.“

„A ty to obdivuješ.“

„Naprosto. Dej mi pět minut, abych se vzpamatovala, a slibuju, že pak soustředím všechnu svou energii na to, abych s tebou relaxovala u večere.“

Když vstala, posunul se tak, aby se právě jen otřel tělem o její. Byl to jemný pohyb, jemný návrh. „Podle mého vypadáš velmi vzpamatovaně.“

Pocítila, jak jí dolů po páteři přeběhlo šimravé vzrušení, teplo uvědomění se jí rozlilo v břiše. Naklonila hlavu, aby mu viděla do očí, a spatřila tam touhu, potřebu a trpělivost, kombinaci, jež jí zrychlila tep.

Stačí jen říci ano, to věděla, a zapomenou na večeri a zapomenou na uvolňování. A na okamžik, na jeden velmi dlouhý, velmi tichý okamžik si přála, aby to mohlo být takhle jednoduché.

„Nepotrvá to dlouho,“ zamumlala.

„Počkám.“

Počká, pomyslela si, když ustoupil stranou, aby ji nechal projít. A ona se bude muset rozhodnout, brzy, jestli chce pokračovat po té pohodlné kamarádké cestě tohoto vztahu, anebo přidat plyn.

„Nezačneš kvokat, Dee?“

Zahlédla u dveří kameramana, kousajícího Milky Way. „To je ubohé, Joe.“

„Já vím.“ Zazubil se přes čokoládovou tyčinku. Na odrbané džínové vestě měl připnutou placku, na níž stálo K MÁNÍ. Na kolenou džínů měl díry. Technici si nemuseli dělat starosti se zevnějškem. Přesně to Joeovi vyhovovalo. „Ale někdo ti to musel říct. Dojednalas na dopoledne ta dvě interview? Tulipánovou válku?“

„Jo. Jistěže ti nevádí obětovat sobotní dopoledne?“

„Ne, když dostanu zapláceno.“

„Dobře. Delaney je ještě u sebe, ne?“

„Čekám na něj.“ Joe si zase ukousl. „Hrajem dneska večer poker. Musím ho podojit za tu dvojitou službu, co mi vecpal minulý týden.“

„Tak mi prokaž laskavost a řekni mu, že jsme domluveni s oběma těmi ženskými na desátou.“

„Řeknu.“

„Díky.“ Deanna odběhla, aby si rychle opravila účes a nalíčení. Právě si natírala ústa svěží rtěnkou, když na dámy vrazil Joe. Dveře! bouchly do stěny, až to zadunělo, když k ní přiskočil.

„Ježíšmarjá, Joe, zbláznil ses?“

„Mrskni sebou, Dee. Máme úkol a musíme sebou pohnout, aby to šlo rychle.“ Popadl jednou rukou z umyvadla její kabelku a druhou rukou ji chytil za paži.

„Co, pro rány boží?“ Klopýtla přes práh, jak ji vlekl ze dveří. „Někdo začal válčit?“

„Skoro. Musíme vyrazit k O'Hareovi.“

„K O'Hareovi? Krucinál, Marshall čeká.“

Přemáhaje netrpělivost, pustil Joe Deanninu paži. Pokud proti ní něco měl, pak to, že neměla tak docela klapky na očích. Viděla všdycky něco kolem, když kamera potřebovala úzký záběr.

„Běž povědět svému klukovi, že chceš být reportérkou. Delaney se zrovna dozvěděl, že přistává letadlo a že jsou nesnáze. Velká chvíle.“

„Ach bože.“ Vrhla se zpátky do zpravodajské redakce s Joem v patách. Prodírājíc se panujícím blázincem, popadla ze stolu nový | poznámkový blok. „Marshall, promiň. Musím jít.“

„To už jsem pochopil. Chceš, abych na tebe počkal?“

„Ne.“ Prohrábla si vlasy rukou, popadla kabátek. „Nevím, jak dlouho to potrvá. Zavolám ti. Delaney!“ vykřikla.

Podsaditý vedoucí výroby mával jejím směrem špačkem nezapáleného doutníku. „Dělej, Reynoldsová. Zůstaň na lince. Dáme tě do přímého přenosu. Hned jak mi řekneš, co se děje.“

„Promiň,“ zavolala na Marshalla. „Odkud letí to letadlo?“ zařvala na Joea, když se hnali ke schodům Jeho motocyklové holínky rachotily o kov jako střelba z kulometu.

„Z Londýna. Zbytek informací dostaneme cestou.“ Strčil do venkovních dveří, otevřel je a oba se vrhli do průtrže mračen. Mikina s nápisem Chicago Bulls se mu okamžité přilepila k hrudi. Zařval skrz bouři, zatímco odemykal dodávku: „Je to Boeing 747. Víc než dvě stě pasažérů. Levý motor selhal, nějaké problémy s radarem. Možná do nich praštil blesk.“ Jakoby ke zdůraznění jeho slov prot'al černou oblohu ostrý záblesk a roztříštil temnotu.

Do vozu šplhala Deanna už promočená. „A co ETA?“ Ze zvyku zapnula pod palubní deskou policejní vysílačku.

„Nevědí. Jen doufejme, že tam budeme dřív než oni. Hrozně nerad bych přišel o záběry z přistání.“ Nastartoval, mrkl po ní. Svit v jeho očích sliboval divokou jízdu. „Je to bomba, Dee. Na palubě je Finn Riley. Ten bláznívej zkurvysyn se sám zaplet do zpráv.“

ČTYŘI

Sedět v přední kabině postižené sedmsetsedmačtyřicítky bylo jako jet v břiše dyspeptického mustanga. Letadlo nadskakovalo, kopalo, otřásalo se a chvělo, jako by se mocně pachtilo, aby se mu podařilo zvrátit svůj náklad pasažérů. Někteří lidé na palubě se modlili, někteří plakali, jiní zas měli tváře zabořené do sáčků pro případ nevolnosti, příliš zesláblí, než aby dokázali něco víc než sténat.

Finn Riley na modlení moc nemyslel. Svým způsobem byl zbožný. Pokud by vyvstala nutnost, dokázal by odrecitovat pokání stejně jako za všech těch šerých sezení ve zpovědnici, když byl ještě dítě. Momentálně však nestálo vykoupení v popředí jeho zájmu.

Čas ubíhal – docházela mu baterie v laptopu. Brzo bude muset přepnout na magnetofon. Finn daleko raději komentáře psal, protože mu slova proudila z mozku do prstů.

Podíval se z okna. *Černá obloha vybuchovala zas a znova oštěpy blesků. Jako kopí bohů* – kdepak, rozhodl se, vymazal frázi. Moc nadnesené. Bitevní pole, příroda proti lidské technice. Ty zvuky jsou rozhodně válečné, pomyslel si. Modlitby, pláč, steny, tu a tam hysterický smích. Slýchal je v zákopech. A ozvěna burácení hromu, která otřásala letadlem jako hračkou.

Použil poslední okamžiky své umírající baterie hrou na tuhle strunu.

Jakmile zavřel laptop, zajistil disk i počítač v těžkém kovovém pouzdru. Musí doufat, že to dobře dopadne, uvažoval Finn, když vytahoval z aktovky minirekordér. Viděl následky ztroskotání letadla dost často, aby věděl, že přežít to je čiré štěstí.

„Je pátého května, sedm nula dva,“ recitoval Finn do diktafonu. „Jsme na palubě letu 1129 a blížíme se k letišti O’Hare, ačkoli skrze bouři nejsou vidět žádná světla. Asi před dvaceti minutami udeřil blesk do pravého motoru. Z letušky se mi podařilo vyždímat, že jsou nějaké problémy s radarem, možná to způsobila bouře. Na palubě je dvě stě padesát dva pasažérů a dvanáct členů posádky.“

„Vy jste blázen!“ Muž sedící vedle Finna konečně zvedl hlavu, dosud skloněnou mezi koleny. Tvář pod vrstvou potu měl světle

zelenou a hlas příslušníka vyšší vrstvy britské společnosti zněl poněkud nezřetelně, což způsobila kombinace skotské a hrůzy. „Za pár minut budeme mrtví, a vy si tady mluvíte do nějaké zatracené mašinky.“

„Za pár minut můžeme být i živí. Tak nebo tak, je to zpráva.“ Finn soucitně vytáhl ze zadní kapsy džínů kapesník. „Nate.“

„Díky.“ Muž si s mumláním otřel obličej. Když se letadlo opět otřásl, opřel se slabě hlavou o opěradlo a zavřel oči. „Vy musíte mít místo krve ledovou vodu.“

Finn se jen usmál. Jeho krev nebyla nijak ledová, byla horká, div se nevařila, ale nemělo smysl snažit se to vykládat laikovi. Ne že by se nebál nebo že by byl nějaký fatalista. Měl však unikátní reportérský smysl pro tunelové vidění. Měl svůj diktafon, poznámkový blok, laptop. To byly štíty, které skýtaly iluzi nezníčitelnosti.

Proč by jinak kameraman natáčel dál, když létají kulky? Proč by reportér strkal mikrofon do tváře psychopata anebo vbíhal do budovy při hrozbě bombardování, místo aby z ní utíkal ven? Protože je zaslepen štíty „Čtvrté velmoci“. Anebo možná, pomyslel si Finn s úšklebkem, jsou prostě blázni. „Hele.“ Posunul se na sedadle a nastavil diktafon. „Chcete být moje poslední interview?“

Jeho společník otevřel zarudlé oči. Uviděl muže o pár let mladšího, než byl sám, s čistou bledou pletí, zastíněnou náznakem vousů tmavších než zčuchaná hříva vlnitých bronzových vlasů, která mu sahala k límci kožené letecké bundy. Ostré, špičaté rysy tváře měla změkčit ústa, roztažená v přívětivém úsměvu, jenž odhaloval pokřivený špičák. Úsměv mu dělal v tvářích dolíčky, které místo aby obličej změkčovaly, dodávaly mu ještě tvrdší výraz. Jako zuby na skalisku.

Byly to však oči, které upoutávaly pozornost přihlížejícího. Teď zrovna byly tmavé, zamžene modré jako jezero v mlze a plné smíchu, sebeironie a neposednosti.

Muž uslyšel zvuk, který mu bublal v hrdle, a ohromilo ho, když poznal, že je to smích. „Jděte do prdele,“ řekl, opláčeje úsměv.

„I kdybychom to takhle vzali, asi to nepustí do éteru. Televizní zvyklosti. Je to vaše první cesta do Států?“

„Ježíšmarjá, vy jste cvok.“ Ale strach ho trochu opouštěl. „Ne, létám asi dvakrát ročně.“

„Co chcete udělat nejdřív, pokud přistaneme vcelku?“

„Zavolat ženě. Pohádali jsme se, než jsem odjížděl. Kvůli pitomosti.“ Znovu si otřel studenou lepkavou tvář. „Chci mluvit s manželkou a dětmi.“

Letadlo ztrácelo výšku. Skrze křik a vzlyky zapraskal palubní ampliόν.

„Dámy a pánové, zůstaňte prosím na svých místech, bezpečnostní pásy nechte zapnuté. Za okamžik budeme přistávat. Pro svou vlastní bezpečnost skloňte prosím hlavu mezi kolena, pevně se chytěte za kotníky. Jakmile přistaneme, zahájíme nouzovou evakuaci.“

Anebo nás budou seškrabovat lopatami, pomyslel si Finn. Představa vraku letadla PanAm, let číslo 103, roztroušeného nad Skotskem, se mu nejistě vetřela do mysli. Pamatoval se příliš dobře na to, co tam viděl, co cítil, jak mu bylo, když tu reportáž natáčel.

Fatalisticky uvažoval, kdo postojí před pokroucenou kouřící změtí kovu a poví světu o osudu letu 1129.

„Jak se jmenuje vaše žena?“ zeptal se Finn, když se předkláněl.

„Anna.“

„Děti?“

„Brad a Susan. Ach bože, ach bože, já nechci umřít.“

„Myslete na Annu a Brada a Susan,“ řekl mu Finn. „Natáhněte si je do hlavy. To pomůže.“ Klidným očima zkoumal keltský kříž, který mu vypadl zpod svetru a houpal se na řetízku. Taký měl na koho myslet. Sevřel křížek v ruce a hřál ho v dlani.

„Je sedm nula devět. Pilot jde na přistání.“

„Už to vidíš? Joe, vidíš to?“

„Skrz ten zatracenej déšť nevidím, kruci, vůbec nic.“ Mžoural, švenkoval kamerou. Déšť mu stékal po štítu baseballové čapky a tvořil mu před obličejem vodopád. „Nechce se mi věřit, že tu ještě není žádný jiný štáb. To je celej Finn, že tu zkurvenou historii zavolał, abychom to měli jen my.“

„Už to budou vědět.“ Aby viděla skrze tmu, shrnula si Deanna mokré vlasy z očí. Ve světlech přistávací dráhy vypadal déšť jako sprška stříbrných střel. „Nebudeme tu dlouho sami. Doufám, že opravdu použijí tuhle dráhu.“

„Určitě. Počkej. Slyšelas to? Já myslím, že to nebyl hrom.“

„Ne, znělo to jako... tam!“ Namířila prst k obloze. „Koukej. To musí být ono.“

Světla byla stěží viditelná skrze příval deště. Slabě zaslechla vrčení motoru, pak v odpověď kvílení pohotovostních vozidel. Žaludek jí poskočil.

„Benny? Zabíráš to?“ Zvýšila hlas, aby překřičela bouři, a uklidnila se, když uslyšela ve sluchátku hlas produkčního. „Už sestupuje. Ano?“ Kývla na Joea. „Jsme tam. Přenášejí nás,“ řekla Joeovi a stoupla si zády k přistávací dráze. „Švenkuj ze mě na letadlo a sleduj ho. Drž se letadla. Berou nás,“ zamumlala, naslouchajíc ze sluchátka šílené změti zvuků v režijní místnosti. „Na pětce, Joe.“

Sledovala úvod moderátora až ke své narážce. „Právě jsme zahlédli světla letu 1129. Jak vidíte, bouře divoce zuří, déšť zaplavuje přistávací dráhy. Vedení letiště odmítlo komentovat, jaké povahy přesně je havárie, ke které došlo u letu 1129, avšak pohotovostní vozidla jsou připravena.“

„Co vidíš, Deanno?“ To od moderátorského stolu ve studiu.

„Světla... a slyšíme motor, jak letadlo sestupuje.“ Obrátila se k Joeovi, který směřoval kameru k nebi. „Tam!“ Ve svědč blesku zahlédli letadlo, jasně stříbrnou střelu řítící se k zemi. „Na palubě letu 1129 je dvě stě šedesát čtyři cestujících s posádkou.“ Křičela, aby přehlušila řev bouře, motorů a sirén. „Je tam také Finn Riley, zahraniční korespondent CBC, vracující se do Chicaga z Londýna. Prosím tě, Bože,“ zamumlala, pak umlkla a přenechala slovo obrazu, neboť se letadlo objevilo jasně na dohled.

Namáhavě pracovalo. Představovala si sama sebe na místě pilota, bojujícího, aby udržel nos letadla nahoře a v rovině. Ten zvuk musel být ohlušující.

„Skoro,“ zašeptala, zapomněla na kameru, mikrofon, diváky a nespouštěla oči z letadla. Viděla podvozek, pak jasně rudé, bílé a modré logo letecké společnosti, nastříkané na boku letadla. Ve sluchátku slyšela jen statické praskání.

„Neslyším tě, Martine. Přepni.“

Zadržela dech, když kolečka narazila, smekla se, odrazila od dehtového makadamu. Nedýchala ještě, když letadlo sklouzlo a zakolébalo se. Po přistávací dráze ho pronásledovaly záblesky světél pohotovostních vozidel.

„Dostává smyk,“ vykřikla. „Je tam kouř. Vidím pod levým křídlem něco jako kouř. Slyším ječet brzdy, zpomaluje. Určitě zpomaluje, ale má problémy s ovládáním.“

Křídlo kleslo, brousilo o dehtový makadam a vystřelovalo spršku jisker. Deanna se dívala, jak se blýskají a umírají v mokru, zatímco letadlo ujíždělo dál. Pak s otřásajícím bouchnutím zastavilo diagonálně přes přistávací dráhu.

„Přistálo. Let 1129 je na zemi.“

„Deanno, můžete odhadnout škody?“

„Z tohoto místa ne. Zhlédla jsem jen ten kouř od levého křídla, což protirečí neoficiálním zprávám o selhání levého motoru. Pohotovostní štáb stříká všude pěnu z hasicích přístrojů. Jsou přistaveny sanitky. Dveře se otvírají, Martine. Vysunuje se skluzavka. Vidím – ano, vysazují se první pasažéři.“

„Jděte blíž,“ nařizoval produkční. „Střihneme zpátky na Martina, abyste měli čas dostat se blíž.“

„Přesuneme se blíž k dějišti a povíme vám víc o letu 1129, který právě skončil na letišti O'Hare. Mluví k vám Deanna Reynoldsová, CBC.“

„Můžete,“ křikl produkční. „Jděte.“

„Krucinál!“ Joeovi vzrušením stoupl hlas o oktávu. „Ty snímky. Ty snímky. Doprdle, z toho bude Emmy!“

Střelila po něm pohledem, ale byla příliš zvyklá na kameramanův styl, než aby ho nějak komentovala. „Dělej, Joe. Zkusíme sehnat nějaké interview.“

Hnali se k přistávací dráze, kde další pasažéři klouzali po záchranné skluzavce do náručí čekajících záchranářů. Než dorazili ke shluku vozidel a mohli zase začít vysílat, bylo už venku bezpečně půl tuctu lidí. Jedna žena seděla na zemi a vzlykala do složených paží. S novinářskou neosobností natočil Joe záběr.

„Benny, jsme na místě. Bereš to?“

„Určitě. Je to dobrý film. Znovu vás bereme do přímého přenosu. Sežeňte mi jednoho pasažéra. Sežeňte –“

„Riley,“ zařval Joe. „Hele, Finn Riley.“

Deanna se ohlédla právě včas, aby viděla Finna sklouznout na zem. Když uslyšel své jméno, otočil hlavu. Oči přimhouřil proti přívalu deště, aby zaostřil na kameru. A zazubil se.

Přistál zlehka, navzdory kovovému kufříku, který svíral. Déšť mu kapal z vlasů, promáčel koženou bundu a nasákl do holínek.

Lehkým klusem překlenul vzdálenost od skluzavky ke kameře.

„Tys měl kliku, ty mrcho.“ Joe zazářil a bouchl Finna pěstí do ramene.

„To jsem rád, že tě vidím, Joe. Omluv mě na minutu.“ Bez varování popadl Deannu a vlepil jí tvrdé políbení na ústa. Stihla pocítit teplo vyzařující z jeho těla, zaregistrovat elektrický šok z jeho úst do svých, rychlý výbuch síly, než ji pustil.

„Doufám, že vám to nevádí.“ Věnoval jí okouzlující úsměv. „Původně jsem chtěl políbit zemi, ale vy vypadáte o hodně líp. Můžu si to na minutku půjčit?“

Už z ní tahal sluchátko. „Jo.“

„Kdo je produkční?“

„Benny. A já –“

„Benny?“ Vytrhl jí mikrofon. „Jo, to jsem já. Tak jsi dostal můj telefonát.“ Zachechtal se. „Potěšení na mé straně. Vše pro zpravodajské oddělení.“ Okamžik poslouchal, přikývl. „Bez problému. V deset nás pustí,“ řekl Joeovi. „Pohlíďte mi to,“ požádal Deannu a postavil jí kufřík k nohám. Shrnul si vlasy z tváře a podíval se do kamery.

„Tady je Finn Riley, přímý přenos z O'Hare. V šest třicet dva dnes večer byl let číslo 1129 z Londýna zasažen bleskem.“

Deanna uvažovala, proč jí děšť na šatech nesyčí, když se dívala, jak Finn podává svou zprávu. Mou zprávu, opravila se. Dvě minuty po přistání a ten podlý parchant ji uzurpuje, ukradl jí mikrofon a pověřil ji hlídáním kufříku.

Takže je dobrý, funěla vzteky Deanna, když se na něj dívala, jak provází diváky odyseou letu 1129 z Londýna. To nebylo žádné překvapení. Jeho reportáže už viděla – z Londýna, ano, a z Haiti, Střední Ameriky, Středního východu.

Dokonce jich pár i uváděla.

Jenže o to nešlo.

Šlo o to, že jí sebral mikrofon. No, rozhodla se Deanna, možná ji odstavil, ale však uvidí, že ukrást zprávu jí není nic tak jednoduchého.

Interviewy jsou její silná stránka, připomněla si. To je její práce, říkala si a namáhavě se snažila zachovat klid. A to taky udělá. Brilantně.

Obrátila se zády k Finnovi, nahrabila se proti průtrži a šla hledat pasažéry.

Za několik okamžiků jí někdo zaklepal na záda. Obrátila se, zvedla obočí. „Potřebujete něco?“

„Brandy a oheň v krbu.“ Finn si otíral děšť z tváře. Jel na plný plyn, poháněn chaosem a bezprostředností reportáže. A prostou

skutečností, že není mrtev. „Prozatím bych si představoval, že bychom to tu oběhli a udělali pár rozhovorů. Nějaké pasažéry, pár záchranářů – někoho z posádky, kdybychom měli štěstí. Mohlo by se nám podařit dát dohromady zvláštní reportáž ještě do nočních zpráv.“

„Už jsem dala dohromady pár pasažérů, kteří jsou ochotni promluvit se mnou do éteru.“

„Dobře. Vezměte Joea a udělejte to, já se zatím podívám, jestli bych nezmákl interview s pilotem.“

Popadla ho za paži, než se stihl odvrátit. „Potřebuju mikrofon.“

„Ach. Jistě.“ Podal jí ho, pak jí nabídl sluchátko. Vypadá jako mokrý pes, pomyslel si. Žádný vořech, to tedy ne. Jeden z těch nóbl afghánských chrtů, co si dokážou uchovat důstojnost a styl i za nejhorších okolností. Jeho nadšení, že je naživu, povyskočilo ještě o stupínek výš. Byla čistá radost dívat se, jak se na něj mračí. „Já vás znám, ne? Nejste vy v Ranních zprávách?“

„Posledních pár měsíců už ne. Jsem v Poledních.“

„Gratuluju.“ Prohlédl si ji důkladněji, zamžená modř jeho očí nabyla ostřejšího a jasnějšího odstínu. „Diana – ne, Deanna. Je to tak?“

„Máte dobrou paměť. Myslím, že jsme spolu ještě nemluvili.“

„Ne, ale viděl jsem vás při práci. Moc dobrá.“ Ale už se díval někam za ni. „V letadle bylo pár dětí. Jestli je nedostanete k mikrofonu, nažeňte je aspoň před kameru. Už je tu konkurence.“ Ukázal gestem k dalším novinářům, kteří se vmísili mezi pasažéry. „Pracujme rychle.“

„Znám svou práci,“ řekla, ale už odcházel.

„Ten zřejmě nemá problémy s komplexy méněcennosti.“

Vedle ní odfrkl Joe. „Ten má ego jako mrakodrap. A nijak křehké. Jenže když s ním jdeš něco dělat, víš, že to udělá dobře. A nechová se ke štábu jako k mentálně zaostalým otrokům.“

„Škoda že nezachází stejně zdvořile s jinými reportéry.“ Otočila se na podpatku. „Jdeme točit.“

Do CBC se vrátili po deváté. Finna tam vítali jako hrdinu. Někdo mu podal láhev jamesonu s neporušenou pečetí. Rozklepaná Deanna mířila rovnou ke svému stolu, zasedla k počítači a začala psát komentář.

Tohle, to věděla, půjde do celostátní. Je to příležitost, kterou si nehodlala nechat ujít.

Neposlouchala křik a smích a plácání po zádech a zuřivě psala, tu a tam nahlížeje do stručných poznámek, které si naškrábala vzadu v dodávce.

„Na.“ Podívala se dolů a uviděla ruku s širokou dlaní, dlouhými prsty a jizvou u kořene palce, jak jí staví na stůl sklenici. Ve sklenici bylo asi na tři centimetry ambrové tekutiny.

„Při práci nepiju.“ Doufala, že to zní chladně, ne upjatě.

„Nemyslím, že by ti doušek whisky poškodil úsudek. A,“ řekl, přecházeje zlehka do hutného skotského nářečí, „zahřeje ti to břicho. Nechceš snad obsluhovat těžká silniční vozidla, ne?“ Finn se protáhl kolem její židle a usedl na okraj psacího stolu. „Je ti zima.“ Podal jí ručník. „Kopni to do sebe. Usuš si vlasy. Máme plno práce.“

„To právě dělám.“ Ale ručník si vzala. A po krátkém zaváhání i whisky. Možná to byl jen doušek, ale měl pravdu, v žaludku se jí rozlilo příjemné teplo.

„Máme třicet minut na komentář. Benny už zpracovává záběry.“ Finn natáhl hlavu, aby viděl na obrazovku. „Je to dobré,“ poznamenal.

„Bude to ještě lepší, když mi nebudeš překážet.“

Byl zvyklý na nepřívětivost, ale rád znal její důvod. „Ty jsi našťvaná, že jsem tě políbil? Bez urážky, Deanno, ale nebylo v tom nic osobního. Byl to spíš prvotní instinkt.“

„Nejsem našťvaná, žes mě políbil.“ Mluvila skrze zuby a začala zase psát. „Jsem našťvaná, protože jsi mi ukradl reportáž.“

Finn si zahákl ruce kolem kolena, zapřemýšlel o tom a usoudil, že má trochu, i když ne docela pravdu.

„Dovol mi otázku. Co bude lepší film? Když tam budeš stát a přihlížet, anebo když já vypovím o letu z první ruky pár minut po vyklizení letadla?“

Vrhla po něm jediný dohrátý pohled a neřekla nic.

„Fajn, než si to rozmyslíš, vytiskneme můj komentář a uvidíme, jak ladíš tvým.“

Zarazila se. „Co tím myslíš, tvůj komentář?“

„Napsal jsem ho v letadle. Taky jsem udělal rychlé interview se svým sousedem.“ Do očí se mu vrátila pobavená nezbednost. „To by mohlo vzbudit zájem.“

Navzdory tomu, jak byla dopálená, skoro se zasmála. „Tys napsal komentář, zatímco letadlo padalo?“

„Ty přenosné computery fungují všude. Máš asi pět minut, než sem přijde Benny a začne si rvát vlasy.“

Deanna zírala za odcházejícím Finnem, který si šel vydobýt prázdný stůl.

Ten člověk je očividně šílenec.

A zatraceně talentovaný, usoudila o třicet minut později.

Hotové záběry byly připraveny, grafika dokončená ani ne tři minuty před vysílacím časem. Přepracovaný komentář, sestříhaný na správnou délku, nastavili do nápo vědného zařízení. A Finn Riley, stále ve svetr a v džínách, seděl za moderátorským stolem a vysílal do éteru svou reportáž.

„Dobrý večer. Toto je zvláštní reportáž o letu 1129. Já jsem Finn Riley.“

Deanna věděla, že čte zprávu, protože prvních třicet vteřin napsala sama. Přece však měla pocit, jako by vyprávěl příběh. Přesně věděl, které slovo zdůraznit, kdy se odmlčet. Přesně věděl, jak proniknout skrze kamery do lidských domovů.

Nebyla to důvěrnost, uvažovala, pohrávajíc si s náušnicí. On se tu neusadil k příjemnému popovídání. On... přináší informace, usoudila. Nositel poselství. A jaksi si uchovává od toho odstup.

Hezký trik, pomyslela si, protože byl právě v tom letadle, které popisoval.

I když četl svá vlastní slova, slova, jež napsal, když seděl ve zmrzačeném letadle s kouřícím levým motorem, byl odtazitý. Vyprávěč příběhu, ne příběh sám.

Do jejího nepřátelství se vkradl obdiv.

Obrátila se k monitoru, když přepnuli na film, a uviděla samu sebe. Z vlasů jí kapalo, oči obrovské, tvář bledou, mokrou deštěm. Hlas měla pevný. Ano, je to dobré, pomyslela si Deanna. Jenže nebyla odtazitá. Byly tu strach a hrůza, přenášené stejně jasně jako její slova.

A když kamera přejela na záběr letadla, klouzajícího po přistávací dráze, uslyšela svou vlastní šeptanou modlitbu.

Příliš zaujatá, uvědomila si a vzdychla.

Ještě horší to bylo, když uviděla na monitoru Finna, jak přebírá reportáž pár minut po úniku z poškozeného letadla. Vypadal jako válečník, který právě přišel z bitvy – veterán, který dokáže diskutovat o každé ráně a každém bodnutí rozvážně, bez emocí.

A měl pravdu. Film byl lepší.

Při reklamách se šla Deanna dívat nahoru do režijní místnosti. Benny se zubil jako blázen, i když mu pot kapal ze širokého huňatého obočí. Byl tlustý a pořád zardělý a měl ve zvyku popotahovat se za

kotlety řídkých hnědých vlasů. Ale byl, to Deanna věděla, po čertech dobrý produkční.

„Natřeme to všem ostatním stanicím ve městě,“ říkal Finnovi do sluchátka. „Nikdo z nich nemá natočené přistání ani první stadia vyklizování.“ Poslal Deanně polibek. „Tohle je ohromná věc. Pustíme vás zase v deset, Finne. Dáme se do těch záběrů rozhovorů s pasažéry.“

Poslední tři a půl minuty si Benny dál mumlal pro sebe a popotahoval se za vlasy.

„Třeba bychom mu měli dát sako,“ řekl jednu chvíli. „Možná bychom mu měli někde najít sako.“

„Ne.“ Nemělo smysl stavět se proti němu. Deanna položila Bennymu ruku na rameno. „Vypadá ohromně.“

„A v těch posledních okamžicích ve vzduchu někteří, jako Harry Lyle, mysleli na svou rodinu. Jiní, třeba Marcia DeWittová a Kenneth Morgenstern, přemýšleli o svých nesplněných snech. Pro ně a všechny ostatní na palubě lem 1129 skončila dlouhá noc v sedm šestnáct, kdy letadlo bezpečně přistálo na dráze číslo tři.

Hovořil k vám Finn Riley, CBC. Dobrou noc.“

„Titulky. Hudba. Končíme!“

V režijní místnosti vypukl jásot Benny se opřel ve své otáčecí židli a triumfálně zvedl paže. Telefony se rozdrnčely.

„Benny, na dvojce je Barlow James.“

Ozvalo se zašumění a Benny se zadíval na sluchátko, jako by to byl had. Barlow James, prezident divize zpravodajství, telefonoval jen vzácně.

Všechny oči se upřely na Bennyho, který polkl a vzal telefon. „Pan James?“ Benny okamžik naslouchal, zarudlá tvář pobledla, pak zaplála zuřivě bonbonovou růžovou barvou. „Děkuju, pane.“ Benny otevřel ústa dokořán, vymrštil palec vzhůru a znovu se rozpoutal jásot. „Ano, pane, Finn je jeden z miliónu. Jsme rádi, že se nám vrátil. Deanna Reynoldsová?“ Otočil se na židli a obrátil oči k Deanně. „Ano, prosím, pane Jamesi, jsme hrdí, že ji máme ve svém týmu. Děkuji vám mnohokrát, sdělím jim to.“

Benny zavěsil sluchátko, vstal a hbitě zatančil, až se mu břicho zhouplo přes opasek. „Hrozně se mu to líbilo,“ zazpíval Benny. „Všecko se mu to hrozně líbilo. Chtějí celých osm minut pro sesterské společnosti. Má vás rád.“ Benny popadl Deannu za ruce a roztočil ji

dokolečka. „Líbil se mu tvůj svěží, důvěrný styl – to je bomba. A že ti to sluší, i když z tebe kape voda.“

S dušeným smíchem Deanna ucouvla a vrazila rovnou do Finna.

„Dvě moc dobré vlastnosti pro reportéra,“ usoudil Finn. Zachytil ji, aby se jí vrátila rovnováha, a ucítil přitom vůni jejích vlasů, déšť a jabloňové květy. „Pěkná práce, chlapi.“ Pustil Deannu, aby si potřásl rukama se štábem vysílání. „Vážně senzační.“

„Pan James prý tě vítá zpátky, Finne,“ řekl Benny. Když se zase uklidnil, mohutné břicho se mu pohodlně zavěsilo přes opasek. „A těší se, že tě rozdrtí příští týden v tenisu.“

„Leda ve snu.“ Koutkem oka uviděl Deannu sestupovat ze schodů. „Ještě jednou díky.“

Narazil na ni ve zpravodajské redakci, právě když se soukala do kabátu.

„Bylo to dobrý,“ řekl.

„Ano, bylo.“

„Ne že bych si potrpěl na čtení komentářů, ale číst ten tvůj byla radost.“

„Tohle je noc plná komplimentů.“ Přehodila si kabelku přes rameno. „Díky a vítám tě zpátky v Chicagu.“

„Nechceš svézt?“

„Ne, mám auto.“

„Já ne.“ Zářivě se na ni usmál. Dolíčky půvabně vystoupily. „Pravděpodobně v tomhle počasí těžko chytnu taxík.“

Zkoumavě se na něj zadívala. Na podpatcích byla asi stejně vysoká jako on a dobře viděla do těch nevinných modrých očí. Příliš nevinných, pomyslela si, zvlášť v kombinaci s tím letným, překotným zasmáním a zákmitem dolíčků. On chce vypadat nevinně, usoudila. A tak vypadá. Pěkný trik.

„Nejspíš bych tě z profesionální zdvořilosti měla odvézt domů.“

Vlasy má ještě mokré, všiml si, a ani se neobtěžovala znovu se nalíčit. „Ještě jsi na mě našťvaná?“

„Vlastně ne, už jsem jen mírně dotčená.“

„Mohl bych ti koupit hamburger.“ Natáhl se a pohrával si s jedním knoflíkem na jejím saku. „Třeba bych tě ukecal až do lehké rozmrzelosti.“

„Tyhle věci obyčejně jdou svou cestou. V každém případě myslím, že tvůj návrat domů byl dost vzrušující. Musím si zavolat.“

Někoho má, uvědomil si Finn. Škoda. Vážně škoda. „Tak jen odvézt. To bych ti byl vděčný.“

PĚT

Pro někoho bylo organizování večírku ležérní záležitostí. Jídlo, pití, hudba a dobrá společnost – to všechno se nasype dohromady a nechá promísit.

Pro Deannu to bylo válečné tažení. Od okamžiku, kdy jí sotva před čtyřicetimi hodinami Cassie předala pochodeň, neopomenula jediný detail, nevynechala jedinou položku ze seznamu. Jako generál přehlízející vojáky kontrolovala dodavatele občerstvení, květináře, barmana, domácí personál. Pořádala, měnila uspořádání a udělovala souhlas. Počítala ohřívací pulty, debatovala s orchestrem o programu skladeb a osobně ochutnávala Van Dammovy kuřecí kebaby s omáčkou z burského másla.

„Neuvěřitelné,“ libovala si s očima zavřenýma, rty pootevřené, jak vychutnávala vůni. „Vážně, vážně k neuvěření.“

Když otevřela oči, zazářili na sebe se štíhlým mladým dodavatelem.

„Díkybohu.“ Van Damme jí nabídl sklenku vína, jak tak stáli uprostřed Angeliny obrovské kuchyně. „Slečna Perkinsová chtěla zvolit jako téma kuchyni celého světa. Dalo to hodně přemýšlení a příprav v tak krátké době přijít s chutěmi, jež by se navzájem doplňovaly. Ratatouille, smažené žampiony à la Berlín, maličké spanakopita...“ Seznam pokračoval.

Deanna neznala ratatouille z tuňáka, ale vydávala patřičné zvuky. „Dokázal jste udělat báječnou práci, pane Van Damme.“ Deanna mu připila a napili se. „Slečna Perkinsová a všichni její hosté budou mít radost. Teď vím, že můžu nechat tohle všechno ve vašich rukou.“

Doufala. V kuchyni bylo půl tuctu lidí, rachotily tu pánve, mísy, nádoby. „Máme třicet minut.“ Naposled se rozhlédla. Každý centimetr Angeliných růžových kuchyňských pultů byl plný podnosů a nádob. Vzduch byl ztěžklý rozkošnými vůněmi. Van Dammovi asistenti běhali sem a tam. Deanna utekla s úžasem nad tím, že někdo dokáže v takovém zmatku fungovat.

Spěchala do přední části domu. Angelin vznosný obývací pokoj byl plný pastelových barev a květin. Jemné kaly proudily z křišťálových

váz. Půvabné růže pluly v křehkých mísách. Květinové téma pokračovalo drobnými fialkami, jimiž byly posety hedvábné tapety, a ve světlém vzorku orientálních koberců rozprostřených po podlaze.

Místnost s jemnými barvami a hlubokými poduškami byla, jako celý Angelin, úhledný jednopatrový dům oslavou ženského vkusu. Deannino cvičené oko přejelo šerbetově zbarvené polštáře na pohovce se zvlněným opěradlem, uspořádání štíhlých voskovic, přehlídku světle růžových a zelených mentolek v křišťálových bonboniérách. Slyšela slabé zvuky orchestru, ladícího za zavřenými dveřmi na terasu.

Na okamžik si představovala, že tenhle dům je její. Víc barev, pomyslela si. Míň kanýrků. Ale určitě by ji těšily ty vysoké stropy a oblouková okna, útulný krb naložený jabloňovým dřevem.

Chtěla by na stěnách nějaké umění. Strohé tisky, jednoduché plastiky. A pár dobře zvolených starožitností, které by promíchala s hranatými moderními kusy.

Jednoho krásného dne, pomyslela si a posunula o dva centimetry vázu na desce stolu.

Naposled spokojeně obešla přízemí. Právě zamířila přes halu ke schodišti, když se ozvala zvonkohra u dveří. Moc brzo na hosty, pomyslela si a šla otevřít. Ze srdce doufala, že to není nějaká dodávka na poslední chvíli, se kterou se bude muset vypořádat.

Finn stál na verandě, za sebou soumrak. Zvedl se vánek, který si pohrával s jeho vlasy a přinesl Deanně vůni muže a padající noci. Zazubil se na ni, přejel ji pohledem od špiček tenisek až k rozčuchaným vlasům. „No ahoj. Připravuješ dnešní večer?“

„Tak se zdá.“ Oholil se, všimla si. A i když se neobtěžoval s kravatou, břidlicově šedé sako a kalhoty dodávaly jeho ležérnímu zevnějšku eleganci. „Jdeš brzo.“

„Na požádání.“ Vstoupil dovnitř a zavřel za sebou dveře. „Líbí se mi tvoje večerní šaty.“

„Zrovna jsem se šla nahoru převléci.“ A on jí udělal díru do časového rozvrhu. Přistihla se, že si hraje s náušnicí, a kvapně spustila ruku. „Co kdyby sis šel sednout. Řeknu Angele, že jsi tu.“

„Kam ten spěch?“ zeptal se, když ji následoval do obývacího pokoje.

„Nespěchám. Chceš něco k pití? Barman je v kuchyni, ale něco jednoduchého bych zvládla.“

„Neobtěžuj se.“

Sedl si na opěradlo pohovky a zádumčivě se rozhlédl. Deanna se do okrasné ženskosti toho pokoje nehodí o nic víc než on, usoudil Finn. Probouzela v něm myšlenky na Titanii. A i když nedokázal říci proč, Titanie v něm zase probouzela myšlenky na divoký sex na mokré lesní půdě.

„Za posledních šest měsíců se tu nic nezměnilo. Odjakživa mám pocit, jako bych se procházel královskou zahradou.“

Deanně zacukaly rty. Potlačila neloajální nutkání zasmát se a souhlasit. „Angela má ráda květiny. Dojdu pro ni.“

„Ať se fintí.“ Finn popadl Deannu za ruku, než stihla odejít „To má taky ráda. Sedneš si někdy?“

„Samozřejmě že si sednu.“

„Myslím, jako když zrovna neřídíš auto nebo nepíšeš komentář.“

Neobtěžovala se vytrhnout mu ruku. „Tu a tam si sednu při jídle.“

„To je zajímavé, já taky. Možná bychom to mohli zkusit někdy spolu.“

Deanna zvedla obočí, naklonila hlavu. „Pane Riley, vy mě jako balíte?“

Vzdychl, ale v očích mu zůstal smích. „Slečno Reynoldsová, a já myslel, že jsem byl tak nenápadný.“

„Ne.“

„Ne, nejsem nenápadný?“

„Ne, nejste. A ne.“ Ted' vyklouzla rukou z jeho. „Je to pěkná nabídka, ale já jsem zadaná.“ Možná, dodala si pro sebe. „A kdybych nebyla, asi bych nepovažovala za moudré míchat osobní a profesionální vztahy.“

„To zní velmi rozhodně. Jste vždycky velmi rozhodná?“

„Ano.“ Ale usmála se. „Rozhodně.“

Angela se zastavila ve dveřích, zaťala zuby, aby potlačila vztek. Při pohledu na svou protégée a svého milence, jak se důvěrně usmívají jeden na druhého v jejím obývacím pokoji, v ní rostla zuřivost. Ačkoliv chuť vzteku jí byla známá, ba i příjemná, zhluboka se nadechla a nasadila na rty úsměv.

„Finne, miláčku!“ Přelétla místnost, oblý zlatý květ zasazený v bledě modrém hedvábí. Hned jak Finn vstal z pohovky, vrhla se mu do náručí a majetnický přitiskla ústa na jeho. „Ach, chyběls mi,“ zamumlala, zajíždějíc mu prsty do husté zmrštiny vlasů. „Tolik.“

Účinkuje, pomyslel si Finn. Jako vždycky. Nabídka nestoudného sexu byla v tlaku jejího těla, v žáru jejích úst. Jeho tělo reagovalo, i když mysl obezřele o krok ustoupila.

„Já jsem taky rád, že tě vidím.“ Vyprostil se, podržel ji od sebe na délku paže, aby si ji prohlédl. „Vypadáš báječně.“

„Ach. ty taky. Že se nestydíš, Deanno.“ Ale neodtrhla oči od Finna. „Žes mi neřekla, že už je tu náš čestný host.“

„Promiň.“ Deanna odolala nutkání odkašlat si, aby odstranila z hrdla ochraptělost. Litovala teď, že neodešla z místnosti v tu chvíli, kdy Angela vstoupila, ale ten chtivý, vědoucí výraz na ženině tváři, když se hnala k Finnovi. přimrazil Deannu na místo. „Zrovna jsem šla.“

„Chtěla mi nejdřív namíchat drink.“ Finn pohlédl přes Angelino rameno na Deannu. Ještě pořád pobaveně, všimla si Deanna. A pokud se nemýlila, se slabým nádechem rozpaků.

„Nevím, co bych si bez ní počala.“ Angela se otočila a vklouzla jednou paží Finnovi kolem pasu, přitulila se tělem k němu tak, jak to dokáží snadno jen malé něžné ženy. „Mohu se na Deannu spolehnout absolutně ve všem. A taky to dělám. Ach, já zapomněla.“ Se smíchem natáhla ruku k Deanně, jako by ji zvala do kouzelného kruhu. „Ve všem tom zmatku jsem úplně zapomněla na to rozčilení včera večer. Div se mi neudělalo nanic starostmi, když jsem slyšela o tom letadle.“ Otrásla se a zmáčkla Deanně ruku. „A chtěla jsem ti říct, jak senzační práci jsi odvedla. Není to celý Finn, vyskočit rovnou z centra hrozící katastrofy a zahájit reportáž?“

Deanna sklouzla pohledem na Finna, pak zpět na Angelu. V místnosti bylo tolik sexuálního žáru, že sotva mohla dýchat „Nevím. Vy dva byste určitě byli rádi chvíli o samotě, než přijdou hosté, a já se vážně potřebuju převléct.“

„No samozřejmě, my tě zdržujeme. Deanna je učiněný tygr na dodržování jízdního řádu,“ dodala Angela, vzhlížejíc k Finnovi. „Utíkej, zlato.“ Její hlas přímo předl, když pouštěla Deanninu ruku. „Odtědka zařizuju všechno já.“

„Co kdybych ten drink udělal já?“ Finn odvrátil pohled od Angely, když Deanniny rychlé kroky zadupaly na schodech.

„Támhle je určitě šampaňské,“ řekla mu Angela, když zamířil za barový pult z růžového dřeva. „Chci připít na tvůj šťastný návrat domů tím nejlepším.“

Finn poslušně vyndal z malé ledničky, vestavěné vzadu za barem, láhev. Zvažoval několik různých možností, jak se vypořádat se situací s Angelou, zatímco odstraňoval staniol a kroutil drátkem.

„Včera večer jsem se pokoušela několikrát ti telefonovat,“ začala.

„Když jsem dorazil, zapnul jsem záznamník. Byl jsem úplně mrtvej.“ První lež – ale ne poslední, usoudil s grimasou, když vytáhl zátku. Bublínky vína vystoupily až k hrdlu láhve, pak zase klesly.

„Chápu.“ Přešla k baru a položila ruku na jeho. „A teď jsi tady. Bylo to dlouhých šest měsíců.“

Beze slova jí nalil víno a sobě otevřel láhev sodovky.

„Ty si se mnou nedáš?“

„Zatím se spokojím tímhle.“ Měl pocit, že dnes večer bude potřebovat čistou hlavu. „Angelo, dostala ses do strašných nesnází. Nebylo to nutné.“

„Kvůli tobě nejsou žádné nesnáze přehnané.“ Ustrkla vína, sledující ho přes okraj sklenky.

Možná to byla zbabělost, nechávat mezi nimi ten bar. Ale pohled měl přímý, pevný a klidný. „Bylo nám spolu dobře. Angelo, ale nemůžeme se vrátit zpátky.“

„Budeme postupovat kupředu,“ souhlasila. Zvedla si jeho ruku ke rtům a vtáhla do úst špičku jeho prstu. „Bylo nám spolu tak dobře, Finne. Pamatuješ, ne?“

„Pamatuju.“ A krev se mu rázem rozproudila rychleji. Proklínal se, že je jako jeden z Pavlovových psů. „Ale už to takové nebude.“

Zaťala ostře zuby do jeho masa, což ho překvapilo a vzrušilo. „To se pleteš,“ zamumlala. „Ukážu ti to.“ Zvonek u dveří opět zacinkal a ona se usmála. „Později.“

Připadal si jako člověk zamčený za sametovými mřížemi. Dům byl plný lidí, přátel, spolupracovníků, televizní smetánky, známých. Všichni šťastně oslavovali jeho návrat. Jídlo bylo pohádkové a exotické, hudba tichá a nostalgická. Chtělo se mu utéct.

Ne že by mu vadilo chovat se hrubě, ale tušil, že kdyby se pokusil odejít, ztropí Angela scénu, o které se bude mluvit od pobřeží k pobřeží. Bylo tu moc lidí z branže, než aby hádka zůstala utajena. A on daleko raději zprávy ohlašoval, než aby se ohlašovaly o něm. Maje to na mysli, rozhodl se nějak to přestát i s tím nevyhnutelným hnusným vyloženkem karet na konci nekonečného večírku.

Aspoň na terase byl vzduch čistý a svěží. Byl mužem, který dovedl ocenit vůni jarních květů a čerstvě ostříhané trávy, směsi ženských

parfémů a kořeněného jídla. Snad by byl rád o samotě, aby mohl vnímat noc, ale naučil se přizpůsobovat, když nebylo vyhnutí.

A měl talent naslouchat a konverzovat, i když v myšlenkách bloumal bůhví kde. Momentálně zabloudil do své chaty, kde si sedne ke krbu s knihou a brandy anebo se nahrbí nad bedničku s vnadidlem a bude tvořit nová lákadla. Sám. Fantastická představa samoty ho zachovala při zdravém rozumu během debat o sledovanosti a skladbě programů.

„Řeknu vám, Riley, jestli nepodšprajcujou úterní večery, čeká nás další redukce ve zpravodajské divizi. Je mi nanic, jen když na to pomyslím“

„Vím, co myslíte. Nikdo nezapomene na sčítání mrtvých před dvěma lety.“ Zahlédl Deannu. „Omluvte mě na minutu, musím něco zařídit.“ Protlačil se davem na terase a objal ji paží. Když ztuhla, zavrtěl hlavou. „Tohle není balení, to je útěk.“

„Ale?“ Automaticky přizpůsobila své kroky jeho, když se dal do tance. „Před čím?“

„Před tirádami televizních politiků. Rozvrh úterního večera.“

„Aha.“ Přejela si jazykem zuby. „Tam jsme trochu slabí, to určitě víš. Náš úvodník v posledních zprávách je –“

„Kuš.“ Usmál se na ni, když se rozesmála, a vychutnával skutečnost, že si vidí z očí do očí. „Ty jsi čahoun, co?“

„Říká se to o mně. Samozřejmě víš, že jakožto čestný host se musíš vmísit mezi dav.“

„Nenávidím pravidla.“

„Já pro ně žiju.“

„Tak si myslí, že tenhle tanec je míšení mezi dav. Dokonce si i popovídáme. Líbí se mi tvé šaty.“ To byla pravda. Prosté linie róby od Adolfa a směle červená barva byly vítanou změnou po Angelině přehnaně zdobených pastelech a krajkách.

„Děkuju.“ Zvědavě zkoumala jeho tvář. Skoro viděla, jak mu ve spáncích pulsuje bolest. „Bolí tě hlava?“

„To je v pořádku. To přejde.“

„Přinesu ti aspirin.“

„Ne, díky, už jsem měl.“ Přitáhl ji blíž k sobě, položil si tvář na její. „Už je to lepší. Odkud jsi?“

„Z Topeky.“ Skoro vzdychla, skoro zavřela oči, než přepnula zpět na bdělost. Je nějak moc hladký, pomyslela si, ačkoliv to adjektivum působilo podivně, když se těsně tiskla k tělu, jež bylo tuhé jako ocel.

„Proč Chicago?“

„Moje spolubydlící z koleje se tady usadila po svatbě. Přemluvila mě, abych se sem odstěhovala. Místo u CBC mi to stěhování usnadnilo.“

Voní pohádkově, pomyslel si. Vůně jejích vlasů a pleli mu připomínala kořeněné víno a mírný kouř. Vzpomněl si na své jezero, ponořené ve světle hvězd, a melodii křičících čírek ve vysoké trávě.

„Rybaříš ráda?“

„Prosím?“

„Ryby. Chytáš ráda ryby?“

Odtáhla se, aby mu viděla do tváře. „Nemám zdání. Jaké ryby myslíš?“

Usmál se. Nebyl to jen zmatek v jejích očích, co mu zvlnilo rty. Byla to skutečnost, že tak očividně považuje jeho otázku za vážně míněnou, jako by ji položil světoznámý politik.

„Přestěhovala ses správně, Kansasanko. Taková zvědavost by tě mohla zanést rovnou na špici branže. Bůh ví, že obličeje na to máš.“

„Radši bych si myslela, že na to mám mozek.“

„Pokud ano, tak víš, že v televizních zprávách záleží na zevnějšku. Veřejnost má ráda, když dostává své smrti, ničení a špinavou politiku prostřednictvím pohledného sdělovacího prostředku. A proč sakra ne?“

„Jak dlouho ti trvalo, než se z tebe stal takový cynik?“

„Asi pět minut, když jsem přistál ve svém prvním místě na podřadné stanici v Tulse.“ Finnovy myšlenky se předbíhaly; stačily by dva tři centimetry a ochutnal by její zralá, vážná a sexy ústa. „Porazil jsem dva další kandidáty, protože jsem vypadal dobře před kamerou.“

„A tvoje práce s tím nemá nic společného?“

„Ted’ už ano.“ Pohrával si s konečky vlasů, které jí spadaly přes ramena.

Dotek jeho prstů na kůži byl až příliš příjemný, uvědomila si Deanna a přeřadila rychlost. „Kdes přišel k té jizvě?“

„Ke které?“

„K téhle.“ Přemístila jeho ruku mezi ně a natočila jizvou vzhůru.

„Aha. Barová rvačka. V...“ Oči se mu zúžily, jak se snažil incident lokalizovat. „V Belfastu. Rozkošná hospůdka, kde se stravuje IRA.“

„Mmm.“ Pro jistotu podržela jeho ruku ve své. Jakkoli intimně to gesto vypadalo, zabránil mu, aby se jí dotýkal. „Nemyslíš, že je nedůstojné, aby se známý televizní korespondent rval v barech?“

„Mám právo na trochu zábavy, ale to už je dávno.“ Zjizveným palcem jemně přejížděl ze strany po jejím, dolů k zápěstí, kde se jí zrychloval tep. „Teď už jsem mnohem důstojnější.“ Usmál se a přitáhl ji blíž k sobě.

Všechny svaly v těle se jí proměnily ve vodu. „Já bych neřekla.“

„Zkus to se mnou.“ Byla to tichá, mumlavá výzva, na niž neměla odpověď. „Někdo po tobě kouká.“

Setřásla náladu, ohlédla se přes rameno a zahlédla Marshalla. Když se setkali očima, usmál se a zvedl dvě sklenky šampaňského.

„Tohle je nejspíš narážka, abych tě pustil.“ Finn tak učinil, pak ještě na okamžik uchopil její ruku. „Jak moc vážně jsi zadaná?“

Zaváhala, pohlédla na jejich spojené ruce. Touha proplést si s ním prsty byla velmi silná. „Nevím.“ Zpříma se mu podívala do očí. „Ještě jsem se nerozhodla.“

„Dej mi vědět, až se rozhodneš.“ Pustil její ruku a díval se, jak odchází.

„Promiň, že jdu pozdě.“ Marshall Deannu krátce políbil, než jí nabídl číši šampaňského.

„To nic.“ Ustrkla překvapená, jak má sucho v hrdle.

„Tady venku je trochu chladno, ne?“ Ustaraně se dotkl její ruky. „Je ti zima. Pojď dovnitř.“

„Tak dobře.“ Ohlédla se směrem k Finnovi, zatímco Marshall jí klestil cestu. „Mrzí mě, že se včera ten večer pokazil.“

„S tím si nedělej starostí.“ Marshall přejel rychle pohledem místnost a vedl ji k tichému koutu. „Oba se ve své práci musíme potýkat s naléhavými situacemi.“

„Volala jsem ti, když jsem se vrátila.“

„Ano, dostal jsem od služby vzkaz.“ Zajel očima do sklenky, než se napil. „Rozhodl jsem se jít brzo spát.“

„Takže jsi reportáž neviděl.“

„Včera večer? Ne. Ale kousky jsem chytil v ranních zprávách. Nebyl to Finn Riley, s kým jsi zrovna tančila?“

„Ano.“

„Ten měl tedy návrat! Neumím si představit, že dokázal být tak rozvázný a nezaujatý, když byl tak blízko smrti. Nejspíš je dost otrlý.“

Deanna se zamračila. „Já bych řekla, že je to spíš věc instinktu a tréninku.“

„Jsem rád, že nejsi v důsledku svého instinktu a tréninku tak chladná. Tvá reportáž z letiště byla velmi vášnivá, velmi upřímná.“

Slabě se usmála. „Měla být objektivní a informativní.“

„Byla velmi informativní.“ Opět ji políbil. „A vypadalas v tom dešti krásně.“ Protahoval polibek a nevšiml si, jak sebou dotčeně škubla. „Když vyloučíme zpravodajské bulletiny,“ řekl tiše, „nemohli bychom odtud vyklouznout dříve, abychom byli chvíli sami?“

Před čtyřiceti hodinami by byla řekla ano, uvědomila si. Ted', obklopená polohlasitou konverzací, hudbou pronikající dveřmi z terasy, se šimráním šampaňského na jazyku, zaváhala. Marshall jí zvedl prstem bradu, gesto, jež kdysi shledávala podmanivým.

„Problém?“ zeptal se.

„Ne. Ano.“ Vydechla, ztrácejíc trpělivost s vlastní nerozhodností. Je načase couvnout, pomyslela si, a udělat inventuru. „Promiň, Marshall. Angela počítá s tím, že dohlédnu na večírek až do konce. A abych byla upřímná, je to na mě trochu moc rychle.“

Neodtáhl ruku, ale vycítila, jak se stáhl. „Nechtěl jsem naléhat.“

„Nenaléhals. Nemusels.“ Ovinula mu prsty kolem zápěstí gestem, jež bylo současně omluvné i láskyplné. „Bývám opatrná – možná až moc opatrná, když jde o nějaký vztah. Mám pro to své důvody a vysvětlím ti je, až budu moct.“

„Není třeba spěchat.“ Odtáhl ruku od její brady. „Víš, jak moc chci být s tebou, a nejen sexuálně.“

„Vím to.“ Zvedla se na špičky a přiložila tvář k jeho. A vzpomněla si velmi jasně na ten pocit, jak její tvář spočinula na Finnově, když spolu tančili.

Byl unavený, a to se neunavil snadno. Léta útržkovitého spánku ve vlacích, letadlech a autobusech, táboření v džungli a poušti a za nepřátelskou linií ho otužila. Finn se těšil z jemných prostěradel a mátou navoněných polštářů luxusních hotelů, ale dokázal spát stejně zdravě s hlavou na svinuté dece a s ozvěnou dělostřelecké palby místo ukolébavky.

Dnes večer toužil po posteli a zapomnění. Naneštěstí tu měl ještě nedokončenou práci. Možná byl člověkem, co ignoruje pravidla, ale nikdy neignoroval problémy.

„To byl poslední.“ Angela vklouzla zpět do obývacího pokoje a vypadala stejně svěže a půvabně jako před několika hodinami. „Všichni byli moc rádi, že tě zase viděli.“ Ovinula ho pažemi a zahrnula se mu hlavou pod rameno.

Navyklým gestem zvedl ruku, aby ji pohladil po vlasech. Byla na omak měkká a jaksi růžová, pomyslel si. Bylo to, jako by se člověk zapletl do křehké popínavé révy. Jestli neuštípne výhonky, určitě ho uškrtí.

„Posaďme se. Potřebujeme si pohovořit.“

„Vím, že se tomu těžko uvěří, ale už jsem celá umluvená.“ Přejela mu dlaní po košili, pak zpátky a pohrávala si s nejvyšším knoflíčkem. „A celý večer čekám, až s tebou budu sama, abych tě doopravdy uvítala doma.“ Předklonila se k polibku. Oči jí zableskly jako třpytivý kobalt, když ji zadržel.

„Angelo, promiň. Nemám zájem začínat tam, kde jsme před šesti měsíci skončili.“ Pevně jí držel ruce na ramenou. „Ukončili jsme to špatně a já toho lituju, ale skoncovali jsme to.“

„Snad mě nebudeš trestat za to, že jsem přehnaně citová, že říkám věci v žáru okamžiku. Finne, znamenali jsme jeden pro druhého příliš mnoho.“

„Měli jsme spolu poměr,“ opravil ji. „Měli jsme sex. Byl to ohromný sex. A bylo mezi námi takové prapodivné přátelství. Možná se nám podaří to přátelství si uchovat, pokud vypustíme z obrazu to ostatní.“

„Jsi krutý.“

„Jsem upřímný.“

„Ty mě nechceš?“ Pohodila hlavou a zasmála se. Ten zvuk byl skelný jako její oči. „Já vím, že chceš. Cítím to.“ Plet' se jí leskla, když k němu opět přistoupila. Pootevřené rty se zvlínily v úsměvu, když viděla, jak k nim jeho pohled klesl a setrval. „Víš, co ti dovedu udělat, Finne. Co dovedeš udělat ty mně. Chceš to stejně, jako já to chci.“

„Nemusím mít všechno, co chci.“

„Ale mě jsi mít musel. Zrovna tady, na téhle podlaze poprvé. Vzpomínáš?“ S očima upřenýma do jeho mu klouzala dlaněmi vzhůru po hrudi, chvějíc se triumfem, když ucítila pod svou dlaní nepravidelné bušení jeho srdce. „Přivedla jsem tě k šílenství; serval jsi ze mě šaty. Pamatuješ, jaké to bylo?“ Snížila hlas; pronikal jím skrz naskrz jako rozpuštěný med.

Pamatoval si to a udělalo se mu při té vzpomínce nanic touhou. Její nehty zaťaté do jeho zad, zuby do ramene. Sála mu krev a jemu to bylo fuk.

„Chci, aby sis mě zase vzal, Finne.“ Dívala se mu do tváře a její ruka se kradla dolů.

Prsty se mu zkrřivily na jejích zádech, zaťaly se do hedvábí. Věděl, jaké to bude, a na okamžik zoufale prahl po okamžiku divoké rozkoše. Pamatoval si ale mnohem víc než jen naléhavý sex a závratné fantazie.

„Už se to nestane. Angelo.“ Spustil ruce z jejích zad. Byla hbitá. Měl to čekat, ale její zuřivý úder hřbetem ruky ho odhodil na dva kroky dozadu.

Oči jí žhnuly jako slunce, ale zvedl ruku a klidně si otřel krev ze rtu. „Vidím, že nejen tenhle pokoj se nezměnil.“

„To proto, že jsem starší než ty, vid’?“ Metala po něm ta slova a pečlivá krása jejího obličej se stáhla zuřivosti. „Myslíš si, že si můžeš najít nějakou mladší, aby sis ji mohl hníst podle svého a trénovat a učit ji, jak se má před tebou plazit“

„Tohle už tu bylo. Řekl bych, že už tu bylo všechno.“ Obrátil se a zamířil ke dveřím. Už byl skoro na konci haly, když se mu vrhla k nohám.

„Ne. Neopouštěj mě!“ Přitiskla se mu k nohám a vzlykala. Odmítnutí se do ní zařízlo a přineslo s sebou stejné množství strachu jako bolesti. Jako vždycky. Jak tomu vždycky bude. „Promiň.“ A myslela to vážně, naprosto, úplně – v ten okamžik. Tím se to jen zhoršovalo. „Promiň. Prosím tě, neopouštěj mě.“

„Pro spásu boží. Angelo.“ Trýzněn lítostí a znechucením ji zvedl na nohy. „Tohle nedělej.“

„Miluju tě. Já tě tolik miluju.“ S pažemi ovinutými kolem jeho šíje mu plakala na rameni. Láska byla stejně pravdivá jako předchozí zuřivost, stejně prchavá a stejně vášnivá.

„Kdybych věřil, že to myslíš doopravdy, litoval bych nás oba.“ Škubl s ní dozadu a rychle s ní zatřepal. Slzy. Ty vždycky považoval za nejúčinnější a nejpodlejší ženskou zbraň. „Vypni to, krucinál. Myslíš, že bych s tebou mohl spát v jednom kuse tři měsíce a nepoznat, kdy mě manipuluješ? Nemiluješ mě a chceš mě jen proto, že jsem šel pryč.“

„To není pravda.“ Zvedla slzami popleněnou tvář. Byla v ní taková ublížená nevinnost, taková zničená opravdovost, že skoro podlehl. „Miluju tě, Finne. A dokážu tě udělat šťastným.“

Rozzuřený na ni stejně jako na svou slabost vůči ní odrazil její paže. „Myslíš, že nevím, jak jsi naléhala na Jamese, aby mě vyhodil, jen proto, žes nechtěla, abych vzal tu práci v Londýně?“

„Byla jsem zoufalá.“ Zakryla si tvář rukama a nechala si slzy proudit mezi prsty. „Bála jsem se tě ztratit.“

„Chtěla jsi dokázat, že tady vládneš ty. A kdyby nestál James tak pevně za mnou, mohlas mi zkurvit kariéru.“

„Neposlouchal mě.“ Spustila ruce a tvář měla chladnou. „Ty taky ne.“

„Ne. Přišel jsem dneska večer, protože jsem doufal, že jsme oba měli dost času, abychom to nechali uležet. Vypadá to, že jsem se mýlil.“

„Myslíš, že se na mě můžeš vykašlat?“ Mluvila ledově a s naprostým klidem, když Finn zamířil ke dveřím. Slzy byly zapomenuty. „Myslíš, že je to tak jednoduché jen se otočit zády a odejít? Zničím tě. Třeba to potrvá léta, ale přísahám, že tě zničím.“

Finn se zastavil u dveří. Stála uprostřed haly, tvář skvrnitou a opuchlou pláčem, oči naběhlé a tvrdé jako kámen. „Díky za večírek, Angelo. Byla to náramná podívaná.“

Deanna by s tím byla souhlasila. Zatímco Finn kráčel ke svému autu, ona už zívala ve výtahu, šplhajícím směrem k jejímu bytu. Byla ráda, že má celý příští den volno. Bude mít čas zotavit se a čas promyslet si svou situaci s Marshallem.

Jediná věc, kterou teď ale hodlala udělat, byla dlouhá uklidňující lázeň a pořádný spánek.

Klíče měla vyndané z kabelky, dřív než se dveře výtahu otevřely. Bzučíc si pro sebe nějakou melodii, odemkla standardní zámek i západku. Ze zvyku stiskla vypínač vedle dveří, když překračovala práh.

Klid, pomyslela si. Báječné, požehnané ticho. Jakmile za sebou zase zamkla dveře, přešla automaticky k telefonnímu záznamníku, aby si překontrolovala vzkazy. Zatímco se přehrávaly, vyklouzla z černých saténových lodiček a zakroužila ztuhlými palci. Usmívala se, když Franin hlas recitoval všechna možná dětská jména. Vtom zahlédla obálku u dveří.

Podivné, pomyslela si. Byla tam, když jsem přišla dovnitř? Přešla pokoj, vykoukla bezpečnostním kukátkem, pak se sklonila a zvedla dopis.

Na zalepené obálce nebylo napsáno nic. Zmateně a přemáhajíc další zívnutí ji roztrhla, rozložila jediný list prostého bílého dopisního papíru.

Byla tam jen jedna věta, napsaná tiskacími písmeny, směle
červeným inkoustem.

Deanno, zbožňuji tě.

ŠEST

„Za třicet sekund jdeme do éteru.“

„Zvládneme to.“ Deanna vklouzla do svého křesla vedle Rogera. Ve sluchátku slyšela divoce se překřikující hlasy v režijní místnosti. Pár metrů od ní řval režisér požadavky na informace a tančil na místě. Jeden kameraman líně kouřil a povídal si s kulisákem.

„Dvacet vteřin. Ježíšmarjá.“ Roger si otřel vlhké dlaně o kolena. „Kde přišel Benny k tomu skvělému nápadu přidávat k záběrům hudbu?“

„U mě.“ Deanna vrhla na Rogera krátký omluvný úsměv. „Byl to jen takový nápad, když jsem si to pouštěla. Šot s tím bude vážně dokonalý.“ Někdo jí řval do sluchátka sprostá slova a její úsměv trochu ochabl. Proč chce mít vždycky všechno dokonalé? „Upřímně řečeno jsem nevěděla, že se toho takhle chytne.“

„Doprdele, deset sekund.“ Roger naposled pohlédl do kapesního zrcátka. „Jestli budeme muset zakecávat pauzy, tak tě zašlápnu, prcku.“

„Dopadne to dobře.“ Bradu měla zatvrzele zvednutou. Dopadne to dobře, přísámboh. Bude to ten nejlepší sedmdesátisekundový šot, co kdy tahle stanice vysílala. Nadávání v režii se změnilo v šílený jásot a režisér začal odpočítávat. „Máme to.“ Uličnický koukla Rogerovým směrem, pak se obrátila ke kameře.

„Dobré odpoledne, tady jsou Polední zprávy. Já jsem Roger Crowell.“

„A já Deanna Reynoldsová. Počet pasažérů na letu 1129 z Londýna minulý pátek činil dvě stě šedesát čtyři. Dnes časně ráno ten počet o jednoho vzrostl. Matthew John Carlyse, syn pasažérů Alice a Eugena Carlyseových, přišel na svět ve čtvrt na šest dnes ráno. Ačkoliv se narodil o šest týdnů předčasně, vážil Matthew dva a čtvrt kilogramu, což odpovídá zdravému novorozenci.“

Zatímco se film odvíjel za doprovodu medového „Baby, Baby“ Deanna úlevou vydechla a zazubila se na monitor. Její nápad, připomněla si. A bylo to dokonalé. „Ohromné snímky.“

„Není to špatné,“ souhlasil Roger a musel se usmát, když monitor zaostřil na maličkou postavičku, svíjející se a kvičící v inkubátoru. K příkrývce měl přišpendlená maličká křídélka: „Skoro to za ty žaludeční vředy stojí.“

„Carlyseovi pojmenovali svého syna po pilotu Matthewu Kirklandovi, který bezpečně přistál s letem 1129 v pátek večer na O'Hareově letišti navzdory poruše motoru. Pan Carlyse říká, že on ani jeho žena si nedělají starosti se zpátečním letem do Londýna koncem tohoto měsíce. Mladý Matthew se k této otázce nevyjádřil.“

„K dalším zprávám...,“ přešel Roger k jinému šotu.

Deanna se podívala na svůj komentář, zopakovala si sled zpráv. Když zase vzhlédla, zaznamenala vzadu ve studiu Finna. Houpal se na podpatcích, palce zaháknuté za okraj kapes, ale kývnutím jí poblahopřál.

Co tam, sakra, dělá, pozoruje, oceňuje? Ten člověk měl před sebou celý týden volna. Proč není na pláži, na horách, někde? I když se opět obrátila ke kameře a mluvila, cítila na sobě jeho oči, chladivě modré a objektivní.

Než pustili poslední reklamu před Deanniným koutkem, hrozilo už, že její nervozita přeroste v záchvat vzteku.

Deanna se odstrčila od zpravodajského stolu, sestoupila o krok a kráčela přes hady kabelů. Než stihla pozdravit svého dnešního hosta, vstoupil jí do cesty Finn.

„Jsi lepší, než si pamatuju.“

„Vážně?“ Letmo si popotáhla okraj kabátku. „No, s takovým komplimentem se mi bude klidně umírat.“

„Jen konstatuju.“ Zvědavě jí ovinul prsty kolem paže, aby ji udržel na místě. „Nemůžu si na tebe udělat názor. Jsem pořád ještě na černé listině, protože jsem ti tuhle večer vyfouk reportáž?“

„Nejsi na žádném seznamu. Prostě nemám ráda, když se na mě někdo kouká.“

Musel se zasmát. „Tak to jsi ve špatném podniku, Kansasanko.“

Pustil ji. Impulzivně si vzal od kamery jednu skládací židli. Nehodlal zůstat a věděl, že to dělá jednoduše jen proto, aby ji dopálil. Přišel dnes odpoledne stejně jako včera večer, protože byl rád, že je zpátky tady v chicagských studiích.

Momentálně toho neměl v životě o moc víc než kariéru. Vyhovovalo mu to tak. Díval se, jak Deanna uklidňuje nervózního hosta tlacháním o věcech mimo studio, a uvažoval. Ulevilo by se jí,

nebo by se jí dotklo, kdyby věděla, že si na ni po zbytek víkendu ani nevzpomněl? Léta v branži ho dokonale naučila rozdělit si život do šuplíků. Ženské se mu nesměly plést do práce, pilování reportáže ani do ctižádostí.

Měsíce v Londýně mu přidaly na slávě i kreditu, ale byl rád, že je zpátky.

Když uslyšel Deannin smích, vrátil se myšlenkami k ní. Pěkný, zastřený zvuk, pomyslel si. Subtilní sex. Hodí se k jejímu zevnějšku, usoudil. A ty oči. Ty teď byly přátelské a plné živého zájmu, neboť její host právě dělal reklamu výstavě jedné malířky, jejíž vernisáž se konala dnes večer.

Momentálně Finn na umění kašlal. Ale Deanna ho zajímala, velmi zajímala. To, jak se předkláněla, jen trošku, aby dodala interview zdání důvěrnosti. Nejednou ji přistihl, jak nahlíží do poznámek a pátrá po další otázce.

I když interview skončilo, Deanna nadále věnovala svému hostu pozornost. V důsledku toho umělkyně odcházela ze studia s egem napumpovaným k prasknutí. Deanna vklouzla zpátky za zpravodajský stůl k Rogerovi na závěr zpráv.

„Je dobrá, ne?“

Finn se ohlédl. Simon Grimsley stál hned za dveřmi studia. Byl to muž s úzkými rameny a dlouhou úzkou tváří, poskládanou soustavní do vrásek starostí a pochyb. I když se usmíval, jako právě teď, měl v očích výraz vyjadřující neodvratnou záhubu. Ztrácel vlasy, ale Finn věděl, že mu ještě není třicet. Oblečený byl jako obvykle v tmavém obleku s pečlivě zavázanou kravatou. A jako vždy ten oděv zdůrazňoval jeho kostnatou postavu.

„Jak se vede, Simone?“

„Ani se neptej.“ Simon obrátil tmavé pesimistické oči vzhůru. „Angela má zase dneska náladu. Je to radost.“

„To není žádná světoborná novinka, Simone.“

„Jako bych to nevěděl.“ Ztlumil hlas, když se rozsvítilo červené světélko. „Hodila po mně těžítka,“ zašeptal. „Trefila. Ještě že nemá moc síly.“

„Mohla by zkusit štěstí v kuželkách. Třeba by ji vzali k dorostenkám.“

Simon vydal cosi na způsob uchechtnutí, pak to provinile potlačil. „Je na ni velký tlak.“

„Jo, to je pravda.“

„Není snadné zůstat jedničkou.“ Simon vydal vzdech úlevy, když zhasl světelný nápis „vysíláme“. Přímé přenosy ho udržovaly v neustálém stavu rozčilení. „Deanno!“ Zamával na ni, aby na sebe upozornil, a skoro se zapletl nohou do smyčky kabelu, jak k ní spěchal. „Hezký pořad. Vážně hezký.“

„Díky.“ Podívala se z něj na Finna, pak zase zpátky. „Jak šlo dneska dopoledne natáčení?“

„Šlo to.“ Udělal grimasu. „Angela mě požádala, abych ti předal tenhle vzkaz.“ Podal jí světle růžovou obálku. „Zřejmě je to důležité.“

„Fajn.“ Odolala nutkání strčit vzkaz do kapsy. „Neboj se, ozvu se jí.“

„No, já půjdu radši nahoru. Přijď dnes odpoledne na natáčení, jestli budeš moci.“

„Přijdu.“

Finn se díval, jak za Simonem zapadly dveře. „Nikdy nepochopím, jak může někdo tak nervózní a depresivní zvládat postavy knih *U Angely*.“

„Má to rozdělené. Neznám nikoho, kdo by dokázal líp rozlišovat podstatné od nepodstatného než Simon.“

„To nebyla kritika,“ řekl Finn, když s ní srovnal krok na cestě ze studia. „To byla poznámka.“

„Ty jsi dneska zřejmě samá poznámka.“ Ze zvyku zahrnula do šatny, aby se přelíčila.

„Tak si dopřeju ještě jednu. Tvé interview s tou malířkou – Myra se jmenovala? – bylo solidní.“

Její ostražitostí pronikla radost. „Díky. Byla to zajímavá ženská.“

„Ani nemusela být. Přidrželas ji u země, když se začala rozkecávat o technice a symbolismu. Udrželas to na lehké a přátelské úrovni.“

„Nejradši mám všechno lehké a přátelské.“ Narazili na sebe v zrcadle očima. „Gorbačova a Husajna nechám tobě.“

„To jsem ti vděčný.“ Zavrtěl hlavou, zatímco si nanášela čerstvou rtěnku. „Jsi netýkavka. To pozorování mělo vyznít jako kompliment.“

Má pravdu, pomyslela si. Je netýkavka. „Víš, co si myslím, Finne?“ Uhladila si vlasy dozadu a obrátila se. „Myslím, že v této místnosti je příliš mnoho energie. Konfliktní energie.“

Cítil elektřinu od okamžiku, kdy ji k sobě přivinul v dešti na přistávací dráze. „A jaký pocit z té konfliktní energie máš?“

„Připadám si jako v tlačnici.“ Usmála se v přímé reakci na jeho pobavený pohled. „Nejspíš proto to vždycky vypadá, že mi stojíš v cestě.“

„Nejspíš bych se teda měl odsunout stranou, abys měla dost místa.“

„Proč to neuděláš?“ Zvedla růžovou obálku, kterou položila na pracovní pult, ale než ji stihla otevřít, Finn ji vzal za ruku.

„Dotaz. Jak se slučuje tvá práce reportérky CBC s tvou prací u Angely?“

„Nejsem zaměstnaná u Angely. Pracuju ve zprávách.“ Rychlými naučenými pohyby si prohrábla kartáčem vlasy a sepnula je v týle. „Tu a tam prokážu Angele nějakou laskavost. Neplatí mi.“

„Jen pár kamarádek, co si pomáhají navzájem?“

Nezáleželo jí na jeho špičkování. „Neřekla bych, že jsme s Angelou kamarádky. Jsme přítelkyně a ona je ke mně velmi velkorysá. Zpravodajská redakce nemá problémy s mými osobními vztahy k Angele ani s časem, který jí poskytuju.“

„To jsem slyšel. Ale to by se pak redakce zábavy neobtěžovala s přímluvami.“ Zhoupł se na podpatcích a zadíval se na ni. „Napadá mě, proč si Angela přiděluje starosti, jen aby tě využívala.“

Naježila se. „Nevyužívá mě. Učím se od ní. A naučit se něco mi připadá užitečné.“

„Co přesně se učíš?“

Jak být nejlepší, pomyslela si, ale obezřetně si tu myšlenku nechala pro sebe. „Má neuvěřitelné schopnosti dělat interview.“

„To má, ale tvoje se mi nezdají o moc horší.“ Odmlčel se. „Aspoň pokud jde o něžné zprávy.“

Skoro zavrčela a to mu udělalo radost. „Baví mě, co dělám, a kdyby nebavilo, pořád ještě by ti do toho nic nebylo.“

„Výstižně řečeno.“ Měl by toho nechat, ale věděl příliš dobře, co Angela dokáže, když už jednou do někoho zatne spár. Pokud se neplete, krvácí Deanna rychle a hojně. „Vyslechla by sis přátelské varování stran Angely?“

„Ne. Dělán si na lidi názory sama.“

„Tak si posluž. Rád bych věděl,“ pokračoval, pátraje v její tváři, „jestli jsi tak tvrdá, jak si myslíš.“

„Můžu být tvrdší.“

„To budeš muset.“ Pustil její ruku a odkrácel.

Když Deanna osaměla, dlouze vydechla, aby se uklidnila. Proč si pokaždé, když strávila s Finnem pět minut, připadá, jako by doběhla

maratón? Vyčerpaná a nadšená. Pevně se od něj v myšlenkách odpoutala a roztrhla Angelin dopis. Rukopis byl sérii kliček a květnatých tahů plnicím perem.

Miláčku Deanno,

musím s tebou prodiskutovat něco životně důležitého. Mám dneska den nabitý k zešílení, ale můžu si udělat chvilku kolem čtvrté. Sejdeme se na čaj v Ritzu. V salónku. Věř mi, je to naléhavé.

Líbá Angela

Angela nesnášela čekání. Ve čtvrt na pět si objednávala druhý šampaňský koktejl a začínala pění. Chtěla nabídnout Deanně celoživotní šanci, a místo vděku se jí dostávalo nezdvořilosti. V důsledku toho se utrhla na číšnici, když jí servírovala pití, a mračila se na celý salónek.

Fontána za jejími zády cinkala jako hudba. To ji trochu konejšilo stejně jako pěnivý doušek šampaňského. To není vlastně pití, pomyslela si a potěšilo ji to. Šampaňské chutnalo jako sám úspěch.

Zlato a nádhera Ritzu jsou hodně daleko od Arkansasu, připomínala si. A ona se chtěla dostat ještě dál.

Připomenutí jejích plánů jí vyhladilo zamračenou tvář. Úsměv podpořil odvalu matrony s modrým přelivem na vlasech, a tak přistoupila k Angele s žádostí o autogram. Angela byla samá půvabná ochota. Když dvacet minut po čtvrté přispěchala Deanna, uviděla Angelu přátelsky rozprávět s fanynkou.

„Omlouvám se.“ Deanna usedla naproti Angele. „Promiň, že jdu pozdě.“

„Nemysli na to,“ odmávla Angela s úsměvem omluvu. „Moc milé, že jsem vás poznala, paní Hopkinsová. Jsem ráda, že se vám pořád líbí.“

„Nedala bych si ho ujít. A osobně jste ještě rozkošnější než v televizi.“

„Není to sladké?“ řekla Angela Deanně, když osaměly. „Dívá se na pořad každé dopoledne. Teď bude moct vykládat v bridžovém klubu, že mě zná osobně. Objednáme ti něco k pití.“

„Radši čaj. Řídím.“

„Nesmysl.“ Angela na sebe upozornila číšnici, zatukala na sklenku, pak zvedla dva prsty. „Odmítám oslavovat s něčím tak pasivním, jako je čaj.“

„Tak to bych měla vědět, co oslavujeme.“ Deanna vyklouzla z kabátku. Jedna sklenička, odhadovala, může klidně vydržet celých těch třicet minut, co si na schůzku vyhradila.

„Až dostaneš šampaňské.“ Angela se upejpavě usmála, než upila ze svého. „Vážně ti musím ještě jednou poděkovat, žes mi tuhle večer tak pomohla. Dopadlo to nádherně, ten večírek.“

„Nedalo to moc práce.“

„To se ti lehko řekne. Ty dokážeš všechny ty drobné detaily dokonale zvládnout.“ Angela doprovodila zmínku zatřepetáním prstů. „Mě prostě otravují.“ Znovu postavila sklenku stranou a vyndala si cigárem. „A co si myslíš o Finnovi?“

„Musím říct, že je to jeden z nejlepších reportérů CBC a vůbec všech televizních společností. Silný. Dokáže se dostat na kloub věci a dá do toho ze sebe přesně jen tolik, aby zaujal obecnost.“

„Ne ne, ne profesionálně.“ Angela vyfoukla netrpělivý oblak kouře. „Jako o muži.“

„Jako muže ho neznám.“

„Dojmy, Deanno.“ Angelin hlas se přiosřil, Deanna zpozorněla. „Jsi reportérka, ne? Máš trénovaný postřeh. Co jsi postřehla?“

Nejistá půda, usoudila Deanna. Stanice byla plná řečí o minulé historce a dohadů o současném vztahu mezi dvěma hvězdami. „Objektivně? Je velmi přitažlivý, charismatický a nejspíš bych zase musela použít slovo ‚silný‘. Technici i vedení ho mají rozhodně moc rádi.“

„Zvlášť ženy.“ Angela začala vrtět nožkou, známka pohněvanosti. Její otec byl taky charismatický, ne snad? vzpomněla si trpce. A byl přitažlivý a rozhodně silný – když mu to vycházelo. A stejně je opustil, ji i její dojemnou opilou matku, kvůli jiné ženské a volání karbanických sirén. Ale ona se od té doby poučila, hodně se toho naučila o odplácení. „Možná je velmi okouzující,“ pokračovala. „A velmi bezohledný. Nijak se mu nepříčí využívat lidi, aby dostal to, co chce.“ Zhluboka zatáhla z cigarety a slabě se usmála oblakem kouře. „Všimla jsem si, že tě na večírku vyhledal, a napadlo mě dát ti přátelské varování.“

Deanna zvedla obočí a uvažovala, jak by asi Angele bylo, kdyby věděla, že Finn použil téže fráze před několika hodinami. „Není třeba.“

„Vím, že chodíš momentálně s Marshallem, ale Finn dokáže jednat velmi přesvědčivě.“ Odklepla popel z cigarety a naklonila se blíž.

Mezi námi děvčaty. „Vím, jak ve studiu putují zprávy, takže není třeba předstírat, že bys nic nevěděla o tom, co bylo mezi Finnem a mnou než odjel do Londýna. Obávám se, že když jsem se s ním rozešla, mohl by si teď chtít hojit pochroumané ego a mstít se mi tím, že by si zahrával s někým, na kom mi záleží. Nerada bych, aby ti ublížil.“

„To se nestane.“ Deanna se nepokojně zavrtěla. „Angelo, já jsem vážně s časem na štíru. Jestli jsi se mnou chtěla mluvit o tomhle –“

„Ne ne. To bylo jen tak bokem. A už nám to nesou.“ Zazářila, když jim servírovali pití. „Teď máme správný nápoj k přípitku.“ Zvedla sklenku a počkala, až Deanna pozvedne svou. „Na New York.“ Štíhlé sklenice o sebe vesele cinkly.

„Na New York?“

„Celý život na tom pracuju.“ Po kvapném doušku postavila Angela sklenku. Vzrušení se kolem ní tetelilo v neklidných vlnách. Nic, ani šampaňské se s tím nedalo zdaleka rovnat. „V srpnu opouštím Chicago a CBC, až mi skončí smlouva. Pořad se postěhuje do New Yorku, spolu se čtyřmi nejvyššími hodnocenými seriály roku.“ Oči měla jako modré sklo, její prsty přejížděly nahoru a dolů po sklenice jako vzrušení ptáci, hledající místo k přistání.

„To je báječné. Já ale myslela, že už máš obnovenou dohodu s CBC a Delacortovým syndikátem.“

„Ústně.“ Setřásla to ze sebe. „Starmedia je daleko podnětnější syndikát. Delacort mě bere jako hotovou věc. Půjdu tam, kde si mě nejvíc považují – a nejvíc zaplatí. Utvořím si vlastní produkční společnost. A nebudeme vyrábět jen *U Angely*. Budeme dělat seriály, televizní filmy, dokumenty. Chci se dostat k tomu nejlepšímu v branži.“ Odmlčela se, smysl pro dramatický efekt „Proto jsem chtěla, abys šla se mnou jako moje vedoucí výroby.“

„Ty mě chceš?“ Deanna zatřásla hlavou, jako by si chtěla utřídit změt' myšlenek. „Já nejsem produkční. A Lew –“

„Lew.“ Angela pominula svého dlouholetého spolupracovníka pohozením hlavy. „Chci někoho mladého, svěžího, s fantazií. Ne, při téhle změně nebudu brát Lewa s sebou. To místo je tvoje, Deanno. Stačí jen po něm sáhnout.“

Deanna se dlouze, zvolna napila šampaňského. Očekávala nabídku hlavní rešeršérky, a protože její ctižádost směřovala jinam, byla připravena ji odmítnout. Ale tohle, tohle přišlo jako blesk z čistého nebe. A bylo to daleko lákavější.

„Moc mi to lichotí,“ začala. Ohromeně se opravila: „Nevím, co mám říct.“

„Tak já ti napovím. Řekni ano.“

S letmým smíchem se Deanna opřela dozadu a zkoumala ženu naproti sobě. Dychtivá, impulzivní, a ano, nelítostná. Celkem vzalo ne tak špatné vlastnosti. Byl tu také talent, mozek a ta nervozita, o které si Angela myslí, že si jí nikdo nevšimne. Byla to kombinace, která ji dostala až na vrchol a udržela ji tam.

Špičkové místo ve špičkovém pořadu, uvažovala Deanna. „Kéž bych do toho dokázala skočit rovnýma nohama, Angelo. Ale potřebuju si to promyslet.“

„Co je na tom k promýšlení?“ Víno stouplo Angele do hlavy. Deanna byla jen tak tak dost hbitá, aby zachránila svou sklenku před převrnutím, když se Angela neopatrně natáhla přes stůl. „Takovéhle nabídky nedostaneš ve své branži každý den, Deanno. Popadni, co můžeš. Víš, o jakých penězích mluvím? O jaké prestiži, moci?“

„Mám určitou představu.“

„Čtvrt miliónu ročně, pro začátek. A všechny výhody.“

Deanně okamžik trvalo, než zavřela ústa. „Ne,“ řekla zvolna. „Zřejmě jsem neměla představu.“

„Vlastní kancelář, vlastní štáb, auto a řidiče k dispozici. Příležitosti cestovat, stýkat se se společenskou smetánkou.“

„Proč?“

Angela se potěšené opřela. „Protože ti můžu věřit. Protože se na tebe mohu spolehnout a protože vidím něco ze sebe, když se na tebe podívám.“

Deanně zatančil po páteři letmý chlad. „Je to moc velký krok.“

„Malé jsou ztráta času.“

„To je možné, ale já si to potřebuju promyslet. Nevím, jestli se na to hodím.“

„Myslím, že hodíš.“ Angela opět překypovala netrpělivostí. „Proč bys o tom měla pochybovat?“

„Angelo, jedna z příčin, proč mi asi tuhle práci nabízíš, je ta, že jsem dobrá v detailech. Protože jsem pečlivá a posedlá organizováním. Nic z toho bych nebyla, kdybych si nevyžádala čas na rozmyšlenou, abych si to sama rozebrala.“

Angela přikývla a vytáhla další cigaretu. „Máš pravdu. Neměla bych na tebe tlačit, ale chci tě mít u sebe. Kolik času potřebuješ?“

„Pár dní. Můžu ti dát vědět do konce týdne?“

„Výborně.“ Škrtla zapalovačem a krátce se zadívala do plamene. „Řeknu ti už jen jedno. Nepatříš za stůl nijakého místního poledního zpravodajství. Tys byla stvořena k větším věcem, Deanno. Viděla jsem to na tobě od začátku.“

„Doufám, že máš pravdu.“ Deanna dlouze vydechla. „Skutečně doufám.“

Malá galerie na Michigan Avenue byla plná lidí. Předváděcí síň, sotva větší než průměrná předměstská garáž, byla jasně osvětlená, aby se to hodilo ke smělym cákancům obrazů, uspořádaným skoro těsně rám vedle rámu po stěnách. V té chvíli, kdy Deanna vstoupila, byla ráda, že podlehla impulzu zastavit se tady. Nejenže ji to rozptýlilo od dnešní Angeliny ohromující nabídky, ale taky si mohla z první ruky prohlédnout to, o čem dělala interview.

Vzduch byl těžký zvuky a vůněmi. Levné šampaňské a zvonivé hlasy. A barva, pomyslela si. Čerň a šed' davu byly v ostrém kontrastu k pestrosti obrazů. Litovala, že s sebou nemá kameramana, aby tu udělal pár krátkých záběrů.

„To je, pane, událost,“ zamumlal jí Marshall do ucha.

Deanna se s úsměvem obrátila. „Nebudeme tu dlouho. Víím, že to není tak docela tvůj styl.“

Rozhlédl se po divokých barvách, nacákaných na plátno. „Ne tak docela.“

„Divočina.“ Fran se k nim prodírala, v ruce pevně svírala dlaň svého muže Richarda. „Tvoje dnešní rubrika udělala dojem.“

„O tom nevím.“

„No, žádná škoda.“ Fran zaklonila hlavu a zavěťřila. „Cítím jídlo.“

„Poslední dobou cílí párek v rohlíku přes tři bloky.“ Richard ovinul paži kolem Fran. Měl hezkou chlapeckou usměvavou tvář, světle plavé vlasy, konzervativně ostříhané, ale maličká dírka v levém ušním lalůčku kdysi bývala sídlem řady různých náušnic.

„To je zvýšená smyslová vnímavost,“ prohlásila Fran. „A ta mi sděluje, že ve tři hodiny se podávají prasata v županu. Ještě se uvidíme.“ Odvlekla Richarda.

„Máš hlad?“ Náraz zezadu vrhl Deannu příjemně do Marhsallový ochranné náruče.

„Ani ne.“ Využívaje výhod své výšky, přehlédl prostor a odváděl ji z nejhustšího davu. „Bereš to sportovně.“

„Že jsem tady? Je to zajímavé.“

Zasmála se a znovu ho políbila. „Ohromně sportovně. Jen to rychle proběhnu a pogratiuju Myře.“ Deanna se rozhlédla. „Pokud ji najdu.“

„Nepospíchej. Co kdybych se podíval, jestli by se mi nepovedlo najít pár jednohubek.“

„Díky.“

Deanna se proplétala davem. Těšila se tlakem těl, spodními tóny vzrušení, útržky zaslechnutých rozhovorů. Byla už v půli cesty kolem místnosti, když ji zarazila smělá malba. Spirálovité linie a smělé cákance na tkaném pozadí barvy pŕlnoční modři proměňovaly plátno ve výbuch emocí a energie. Deanna fascinovaně přistoupila blíž. Na cedulce pod tenkým ebenovým rámem stálo PROCITNUTÍ. Dokonalé, pomyslela si Deanna. Absolutně dokonalé.

Barvy byly živé a jako by se chtěly probojovat z plátna, pryč z noci. Při pouhém pohledu na tu práci cítila, jak se její radost mění v touhu a touha v odhodlání. Když rozbije prasátko... „Líbí se ti?“

Cítila, jak ji něco přitáhlo k vědomí. Ale neobtěžovala se obrátit, aby se na Finna podívala.

„Ano, moc. Chodíš hodně po galeriích?“

„Tu a tam.“ Stál vedle ní a bavil se tím, jak zírala na ten obraz. Všechny myšlenky, které jí prošly hlavou, se ji zrcadlily v očích.

„Vlastně mě tvoje rubrika dneska odpoledne přesvědčila, abych se tu stavil.“

„Vážně?“ Teprve teď se na něj podívala. Byl oblečený hodně podobně jako tehdy, když utíkal po přistávací dráze. Drahou koženou bundu rozepnutou, džíny pohodlně obnošené, holínky dobře rozšlápnuté.

„Ano, vážně. A za jedno jsem ti vděčný, Kansasanko.“

„Pročpak to?“

„Za tohle.“ Kývl směrem k obrazu. „Zrovna jsem to koupil.“

„Ty -“ Podívala se z něj na obraz a zase zpátky. Zatnula zuby. „Aha.“

„Vážně mě to chytlo.“ Položil jí ruku na rameno a obrátil se tváří k obrazu. Finn věděl, že kdyby se na ni díval dál, začal by se smát. Všechno to měla v očích – zklamání, touhu, dotčenost. „A za slušnou cenu. Myslím, že hodně brzo přijdou na to, že to podcenili.“

Byl její, krucinál. Už si představovala, jak jí visí doma nad psacím stolem. Nechtěla se smířit s tím, že jí ho vyfoukl. „Proč zrovna tenhle?“

„Protože je podle mě dokonalý.“ Tím nejlehčím tlakem na rameni ji obrátil tváří k sobě. „Věděl jsem to v tu chvíli, jak jsem ho uviděl. A když já vidím něco, co chci...“ Přejel jí prstem ze strany po hrdle, lehce jako peříčkem, oči nespouštěl z jejích. „Dělám, co je v mých silách, abych to dostal.“

Tep jí uháněl jako králík a to ji překvapovalo i hněvalo. Stáli teď tak těsně proti sobě, že se div nedotýkali špičkami nohou, oči a ústa v jedné rovině. A příliš blízko, snad jen pár centimetrů od sebe, takže viděla svůj vlastní odraz ve snové modři jeho očí.

„Někdy to, co chceme, není k mání.“

„Někdy.“ Usmál se a ona zapomněla na dav, který je tiskl k sobě, na kýžený obraz za svými zády, na hlas ve vědomí, který jí napovídal, ať vycouvá. „Dobrý reportér musí vědět, kdy postupovat rychle a kdy být trpělivý. Nemyslíš?“

„Ano.“ Ale bylo jí zatěžko vůbec přemýšlet. To ty jeho oči, uvědomila si, jsou zaostřené, jako by tu nebylo nic a nikdo jiný. A ona jaksi věděla, že se na ni bude takhle dívat pořád, i kdyby se pod nimi zničehonic rozestoupila zem.

„Chceš, abych byl trpělivý, Deanno?“ Sledoval prstem linii její brady, otálel.

„Já -“ Vzduch se jí vzpříčil v plicích. A na okamžik, na jediný užaslý okamžik pocítila, jak se k němu přimyká.

„Ach, vidím, že už sis našla občerstvení,“ řekl Marshall.

Uviděla ve Finnově tváři mírné pobavení. „Ano, Marshall.“ Hlas měla nejistý. Snažíc se získat znovu rovnováhu, chytila se jeho paže, jako by byl skálou v rozbouřeném moři. „Narazila jsem na Finna. Myslím, že se neznáte. Doktor Marshall Pike, Finn Riley.“

„Samozřejmě, znám vaši práci.“ Marshall mu podal ruku. „Vítejte zpátky do Chicaga.“

„Díky. Vy jste psycholog, vidíte?“

„Ano. Specializuji se na manželskou poradnu.“

„Zajímavá práce. Statistika zřejmě naznačuje konec tradiční rodiny, ačkoliv celkový trend, když se podíváte na inzeráty a zábavné pořady, zřejmě směřuje právě zpátky k ní.“

Deanna podezíravě pokukovala z jednoho na druhého, nenalézala však nic než upřímný zájem, s nímž Finn vtáhl Marshalla do debaty o kultuře americké rodiny. To ten reportér v něm, usoudila, ten mu umožňuje mluvit kdykoli s kýmkoli o čemkoli. Momentálně byla ráda.

Upokojovala ji ruka schovaná v Marshallově dlani, pocit, že by mohla být, kdyby chtěla, součástí páru. Marshallova jemná romantika jí byla o hodně milejší než Finnův přímý útok na nervový systém. Kdyby měla ty dva muže porovnávat, což – jak sama sebe ujišťovala – rozhodně nehodlala, přidělila by Marshallovi první místo ve zdvořilosti, úctě a stabilitě.

Usmívala se na něj, i když ji to oči táhlo zpátky k dramatickému a vášnivému obrazu.

Když se k nim připojili Fran a Richard, Deanna všechny navzájem představila. Pár minut si povídali a pak se rozloučili. Deanna se snažila předstírat, že na sobě necítí Finnovy oči, když se prodírali ke dveřím.

„Ach, ta láska nebeská,“ zamumlala Fran Deanně do ucha. „Je ještě víc sexy než v telce.“

„Myslíš?“

„Zlato, kdybych nebyla vdaná a těhotná, tak bych nejen myslela.“ Fran se naposled ohlédl přes rameno. „Ňam-ňam.“

Deanna ji se smíchem zlehka vystrčila ze dveří. „Ovládej se, Myersová.“

„Fantazie jsou neškodné, Dee, říkám ti to pořád. A kdyby se na mě koukal, tak jak se kouká na tebe, byla bych kaluží hormonů u jeho nohou.“

Deanna přemohla chvění v žaludku rázným douškem jarního vzduchu. „Já tak snadno neroztaju.“

Neroztát snadno, pomyslela si Deanna později, bylo součástí problému. Když Marshall zastavil auto u obručníku před jejím domem, věděla, že ji doprovodí nahoru. A až ji doprovodí nahoru, bude očekávat pozvání dovnitř. A pak...

Prostě nebyla ochotná k „a pak“.

Chyba byla nepochybně v ní. Snadno mohla svádět svou váhavost v intimnostech na minulost. A byla by to celkem pravda. Nechtěla si připustit, že další část jejího váhání lze připsat na vrub Finnovi.

„Nemusíš mě doprovázet nahoru.“

Zvedl ruku a pohrával si s jejími vlasy. „Ještě je brzy.“

„Já vím. Ale ráno musím brzo vstávat. Jsi hodný, žes šel se mnou do galerie.“

„Bavilo mě to. Víc než jsem čekal.“

„To je dobře.“ S úsměvem se dotkla svými rty jeho rtů. Když začal polibek prohlubovat a přitáhl ji k sobě, podvolila se. Bylo to horké

políbení, vášeň jen tak tak zadržovaná. Z hrdla jí uniklo slabé zasténání rozkoše, když změnil úhel polibku. Jeho srdce bušilo hned proti jejímu.

„Deanno.“ Pomalu putoval ústy po její tváři. „Chci být s tebou.“

„Já vím.“ Znovu obrátila své rty k jeho. Skoro, pomyslela si snivě. Byla si skoro jistá. „Potřebuju ještě trochu času, Marshalle. Promiň.“

„Víš, co k tobě cítím?“ Vzal její tvář do dlaní a zadíval se do ní. „Ale chápu, ať je to, jak má být. Co kdybychom si na pár dní vyrazili?“

„Vyrazili?“

„Z Chicaga. Můžeme si udělat víkend.“ Naklonil jí hlavu dozadu a políbil na koutek úst. „Cancún, St Thomas, Maui. Kam se ti zlíbí.“ A ta druhá stránka. „Jen my dva. Uviděli bychom, jak jsme na tom – bez práce, bez napětí.“

„To bych ráda.“ Oči se jí přivřely. „Ráda o tom budu uvažovat.“

„Tak o tom uvažuj.“ V očích měl výraz temného triumfu. „Podívej se na svůj časový rozpis a zbytek nech na mně.“

SEDM

Deanna nečekala výčitky svědomí. Televize byla koneckonců práce. A k té práci patřilo směřovat kupředu, snažit se dopadnout co nejlépe. Zatímco budova CBC byla v zajetí „jarního úklidu“, každodenních debat o sledovanosti a analýz hodnocení, probíhajících mezi všemi od vedoucích pracovníků až k údržbářům, připadala si jako zrádce.

Na základě jarního úklidu se stanovovaly rozpočty na příští rok, ale ty vycházely z chybných předpokladů.

Věděla, že pořad *U Angely* skončí dřív než na podzim. A při té dohodě, kterou Angela uzavřela, bude konkurovat dennímu programu CBC stejně jako seriálům v nejsledovanějším čase.

Čím oslavnější nálada panovala ve zpravodajské redakci, tím víc se do Deannina svědomí zakusoval pocit viny.

„Nějaké trable, Kansasanko?“

Deanna vzhlédla. Finn se uvelebil na rohu jejího stolu. „Proč se ptáš?“

„Už pět minut koukáš na obrazovku. Jsem zvyklý vídat tě v pohybu.“

„Přemýšlím.“

„To tě obvykle nezastaví.“ Předklonil se a podrbal ji palcem mezi obočím. „Napětí.“

Na obranu se zaklonila v židli, aby přerušila kontakt. „Jsme uprostřed jarního úklidu. Kdo není napjatý?“

„Polední se udrží.“

„Nejen to,“ odsekla. Pýcha i pocit profesionality se v ni vzbourily. „Dostali jsme osmadvacetiprocentní podíl. Jsme o tři body výš než při posledním jarním hodnocení.“

„To jde. Radši bych tě viděl vyhozenou než nešťastnou.“

„Nebyla jsem nešťastná.“ procedila skrze zuby. „Přemýšlela jsem.“

„Jak je libo.“ Ted' vstal a zvedl tašku, kterou měl stát na podlaze. „Kam jedeš?“

„Do New Yorku.“ Ležérně, nacvičeným pohybem si Finn přehodil tašku přes rameno. „Zaskakuju na pár dní jako hostitel v *Budíčku*. Kirka Brookse složila alergie.“

Deanna pozvedla obočí. Věděla, že *Budíček* CBC si vede uboze, daleko zaostává za pořady *Dobré jitro*, *Ameriko* a *Dnes*. „Chceš říct, že se má zvednout sledovanost?“

Finn pokrčil rameny a vzal si z misky na jejím stole jeden bonbon s mandlí. „To je v podtextu. Šéfové si myslí, že je to velká sláva, když ukážou někoho, kdo prožil pár požárů a zemětřesení.“ Tváří mu projelo znechucení, polkl. „Takže budu pár dní brzo vstávat a nosit kravatu.“

„Nejen to. Je to komplikovaný pořad. Rozhovory, zprávy...“

„Kecy.“ To slovo bylo ztěžklé opovržením.

„Na kecech není nic špatného. Diváka to zaujme, přivede do obrazu. A otvírá to dveře.“

Rty se mu zvlbnily čímsi mezi úsměvem a úšklebkem. „To je pravda. Až budu příště dělat rozhovor s Kaddáfím, nezapomenu se ho zeptat, jak se mu líbí Madonnin nový videoklip.“

Zaujatě zaklonila hlavu, aby si ho mohla lépe prohlédnout. Napadlo ji, že by ho zaškatulkovala jako neposedného rebela, který si dělá přesně to, co chce. „Když ti to tak vadí, proč to děláš?“

„Pracuju tu,“ řekl prostě a nabral si hrst bonbonů. Deanna sklopila oči, pohrávající si s papíry na desce stolu. Já taky, pomyslela si zbídače. Já taky. „Takže je to záležitost loajality.“

„V první řadě.“ Copak se jí to děje v hlavě? napadlo ho. Škoda že nemá čas potloukat se chvíli kolem a dostat to z ní. „A dá se to ještě rozvinout, jestli půjde *Budíček* do stoupy, utrpí příjmy. Kde to bude nejdřív cítit?“

„Ve zpravodajském oddělení.“

„Přesně tak. Snadno si spočítáš, že ranní pořad půjde ke dnu a že pár tupohlavých idiotů nedokáže dát dohromady slušný program na úterní večer, a než řekneš Nielsen, začnou se snižovat stavy.“

„Pondělí a pátek jsou silné,“ zamumlala. „A máme U Angely.“

„Je trochu nepříjemné pomyšlení, že nám Angela a pár situaček zachraňují kůži.“ Pak se usmál a pokrčil rameny. „Všivá práce. Nejspíš mě nepolíbíš na rozloučenou.“

„Nejspíš ne.“

„Ale budu ti chybět.“ V očích měl dost smíchu, aby se na něj v odpověď zazubila.

„Nejdeš do války, Finne.“

„To se lehko řekne. Tak se měj.“ Odklátil se. Deanna ho pozorovala, jak přistupuje k další reportérce. Žena se smála, pak mu vlepila přehnané políbení na ústa. Vybuchl potlesk, obrátil se, zasmál se na Deannu. S posledním zamáváním zpravodajské redakci vyklouzl ze dveří.

Deanna se ještě chechtala, když se vrátila ke svému komentáři. Ten člověk má možná své chyby, pomyslela si, ale aspoň ji dovede rozesmát.

A připouštěla si, že ji dovede i přimět k přemýšlení. V duchu vytáhla svůj seznam. Dva sloupky, úhledně naklepané na stroji, konkretizující důvody, proč přijmout a proč odmítnout Angelinu nabídku. V horní zásuvce psacího stolu doma měla originál. Bylo jednoduché si ho představit. S povzdechem připsala jedno slovo do sloupečku „odmítnout“ *loajalita*.

„Slečno Reynoldsová?“

Zamrkala a zaostřila zrak. Za porcelánovým květníkem s bohatým červeným ibiškem byla kulatá veselá tvář. Okamžik jí trvalo, než jí to došlo. Když si ale postrčil po pršáku brýle s drátěnou obroučkou, vzpomněla si. „Jeffe, ahoj. Co to je?“

„Pro vás.“ Postavil to na stůl, pak hned zastrčil ruce do kapes. Jako redakční asistent se Jeff Hyatt cítil příjemněji mezi rekvizitami než mezi lidmi. Vrhla na Deannu letmý úsměv, pak se zadíval na květiny. „Hezké. Narazil jsem na poslíčka, a protože jsem měl cestu dovnitř...“

„Díky, Jeffe.“

„Není zač.“

Deanna už na něj zapomněla, když sáhla po kartičce, zastrčené mezi květy.

Co takhle Havaj?

S úsměvem pohladila jeden květ. Ještě jeden důvod do sloupku „odmítnout“, pomyslela si. *Marshall*.

„Je tu slečna Reynoldsová, slečno Perkinsová.“

„Ať počká.“ S cigaretou doutnající mezi prsty se Angela mračila nad Beekеровou zprávou o Marshallu Pikeovi. Rozhodně to bylo zajímavé čtení a vyžadovalo její plnou pozornost. Svou pověst si zasloužil – doktorát z Georgetownu, rok studia v zahraničí. A finančně

byl na tom psycholog dobře, neboť k jeho klientům se počítala společenská smetánka i politici s rozpadajícími se manželstvími a nefungujícími rodinami. Kromě své lukrativní praxe věnoval tři odpoledne týdně sociálním službám.

Celkem vzalo pěkný, přijatelný profil muže, který dobře studoval a tvrdě pracoval a byl oddán ochraně rodinného života.

Angela věděla všechno, co se týkalo profilů i iluzí, jež vzbuzovaly.

Jeho vlastní manželství se rozpadlo. Poklidný, civilizovaný rozvod nezčeřil nijak zvlášť hladinu chicagské společnosti a rozhodně nepoškodil jeho praxi. Přece to však bylo zajímavé. Zajímavé, protože Beeker odhalil, že Marshallovo finanční vyrovnání s bývalou manželkou dosahovalo obrovské částky, stejně tak jako alimenty. Bylo tam mnohem víc, než by odpovídalo krátkému bezdětnému manželství.

Nebránil se, pomyslela si Angela. Úsměv jí zvedl koutky úst, když četla dál. Možná se neodvážil. Když pětaticetiletého muže nachytají, jak se ve dvě ráno baví s velmi krásnou, velmi nahou a velmi mladou dcerou své sekretářky, nemá mnoho prostoru k vyjednávání. Mladistvá, jakkoli ochotná, je pořád ještě mladistvá. A cizoložství, zvláště s šestnáctiletou, to není pěkná nálepka.

Kryl se chytře, pomyslela si Angela s pohledem na Beekerův přehled. Sekretářka dostala tučné odškodné, skvělý posudek a přestěhovala se i s rodinou do San Antonia. Manželka si vzala mnohem víc, ale o hodném doktorovi se jen šeptalo. A když už – a Angela ho obdivovala za jeho smělost –, pak ho řeči obvykle spojovaly se sekretářkou, nikoli s její milováním chtivou dcerou...

Takže elegantní doktor Pike pokračoval ve své práci jako jeden z nejžádoucnějších chicagských starých mládenců.

Eminentní manželský poradce se slabostí pro dorostenky. Zajímavý námět pro pořad, usoudila a zasmála se nahlas. Ne, ne, tohle ponechají jen v soukromé sféře. Některé informace mají mnohem vyšší cenu než body za sledovanost. Angela zavřela desky a zasunula je do zásuvky. Uvažovala, kolik toho Deanna ví.

„Pošlete ji sem, Cassie.“

Angela byla samý úsměv, když Deanna vstoupila. „Promiň, že jsem tě nechala čekat. Musela jsem něco dodělat“

„Vím, že máš moc práce.“ Deanna se popotáhla za náušnici. „Máš pár minut?“

„Samozřejmě.“ Vstala, ukázala na křeslo. „Co trochu kávy?“

„Ne, neobtěžuj se.“ Deanna usedla, přiměla se složit ruce poklidně do klína.

„To není obtěžování. Nebo radši něco studeného?“ Momentálně potěšená možností ji obsloužit přešla Angela k baru a nalila oběma minerálku. „Kdybych nešla dneska na večeři, poslala bych Cassii pro pár těch dobrých sušenek, co má ve stole,“ zlehka se zasmála. „Ona si myslí, že o nich nevím. Jenomže to je moje politika, vědět

O svých lidech všechno.“ Podala Deanně sklenku a klesla do křesla. Natáhla nohy. „To teda byl den. A za svítání odlétám do Kalifornie.“

„Do Kalifornie? Nevěděla jsem, že jedeš natáčet exteriéry.“

„Ne, mám přednášku v Berkeley.“ To není tak špatné, pomyslela Angela, na někoho, kdo dělal číšnici, aby si vydělal na cestu přes stát Arkansas. „Vrátím se na pondělní natáčení. Víš, Dee, když už ses tady zastavila, mohla by ses podívat na mou přednášku. Víš, jak si cením tvého úsudku.“

„Jistě.“ Deanna si s nepříjemným pocitem usrkla vody. „Nedostanu se k tomu před pátou, ale...“

„To vůbec nevádí. Můžeš mi to odfaxovat domů. Dám ti kopii.“

„Dobře. Angelo -“ Jediný způsob, jak se s tím vypořádat, byla přímočarost. „Jsem tu, abych si s tebou promluvila o tvé nabídce.“

„To jsem doufala.“ Uvolněně a spokojeně vyklouzla Angela z lodiček a sáhla po cigaretě. „Ani ti nemůžu vypovědět, jak moc se těším na stěhování do New Yorku, Deanno. Tam je tep téhle branže, víš.“ Škrtlá zapalovačem, rychle vtáhla kouř. „Tam je moc. Můj agent už mi tam hledá byt.“

Z očí jí zmizely vypočítavé hroty, vystřídala je snivost. Kdesi uvnitř zůstávala stále tou holčkou z Arkansasu, co chtěla být princeznou. „Chci něco s vyhlídkou, spoustu oken a světla, spoustu prostoru. Místo, kde bych se mohla cítit jako doma, kde bych se mohla bavit. Kdybych našla správné místo, mohly bychom tam i točit některé inscenace. Televizní obecenstvo rádo nakukuje do našich osobních životů.“

Usmála se a odklepla cigaretu. Něžný výraz v jejích očích nabyl na ostrosti. „Jedeme nahoru, Dee. Ženy konečně získaly ve vysílání pevnou půdu pod nohama, a my jdeme rovnou na špici. Ty a já.“ Natáhla se a letmo stiskla Deanně ruku. „Víš, tvůj mozek, tvé tvůrčí schopnosti, to je jen část důvodu, proč tě chci mít s sebou.“ Hlas měla

přesvědčivý, zněl opravdovostí. „Mohu ti důvěřovat, Dee. Mohu se s tebou uvolnit. Nemusím ti říkat, co to pro mě znamená.“

Deanna na okamžik zavřela oči, zatímco jí v břiše tlačil pocit viny.

„Myslím, že jsem si nikdy s žádnou jinou ženou nebyla tak blízká,“ uzavřela Angela.

„Angelo, chci –“

„Budeš víc než má vedoucí výroby; budeš má pravá ruka. Vlastně bych měla zadat svému agentovi hledání bytu i pro tebe. Někde nablízku,“ dodala snivě, představujíc si dívčí povídání dlouho do noci, jehož jí v mládí nikdy nebylo dopřáno. „Bude to báječné, pro nás obě.“

„Angelo, zpomal,“ napůl se smíchem zvedla Deanna ruku. „Myslím, že chápu, kolik tahle smlouva se Starmedií pro tebe znamená, a jsem šťastná s tebou. Chovala ses ke mně báječně, pomohlas mi, dalas mi své přátelství a já ti přeju všechen úspěch světa.“ Deanna se předklonila a vzala Angelu za ruku. „Ale tu práci vzít nemůžu.“

Jas v Angeliných očích uhasl. Ústa se jí sevřela. Nečekané odmítnutí jí skoro vyrazilo dech. „Víš jistě, že chápeš, co ti nabízím?“

„Ach ano, chápu. Chápu,“ opakovala, tiskla Angelinu ruku mezi svýma, pak vstala a začala přecházet sem tam. „A věř mi, pečlivě jsem si to rozmyslela. Sotva jsem měla čas přemýšlet o něčem jiném.“ Obrátila se zpátky, zagestikulovala oběma rukama. „A prostě – nejde to.“

Angela se velmi zvolna ve svém křesle napřímila. Zkřížila nohy. Tím prostým gestem vymazala všechnu měkkost, něhu, jemnost „Proč?“

„Má to plno příčin. Za prvé, mám smlouvu.“

Se zvukem, který vyjadřoval cosi mezi znechucením a pobavením, to Angela odmávla stranou. „Jsi tu už dost dlouho, abys věděla, jak snadno se to dá zařídit.“

„To je možné, ale když jsem ji podepsala, dala jsem slovo.“

Angela znovu zamyšleně zataáhla z cigarety a zúžila oči. „Jsi tak naivní?“

Deanna pochopila, že to bylo míněno jako urážka. Ale škusla jen ramenem. „Jsou tu i další faktory. I když vím, že nemáš v plánu brát s sebou Lewa, cítila bych se provinile, kdybych měla nastoupit na jeho místo – zvláště proto, že mi chybějí jeho zkušenosti. Nejsem produkční, Angelo. A ačkoliv je strašně svůdné zapomenout na to a

skočit po té nabídce... peníze, postavení, moc. Kristapána, New York!“ Vyfoukla vzduch, až se jí zatřepetala ofina. Nechápala tak docela, jak moc to všechno chce, dokud to nebylo na dosah a dokud se toho nemusela vzdát. „A příležitost pracovat s tebou. Skutečně pro mě není snadné obrátit se zády k práci s tebou.“

„Ale děláš to.“ Angelin tón byl chladný. „Přesně to děláš.“

„Nejde jen o mě. Stoji mi v cestě i jiné faktory, jakkoli jsem se je snažila odsunout. Má ctižádost stát před kamerou. A jsem v Chicagu šťastná. Mám tady práci, domov, přátele.“

Angela odklepla popel z cigarety několika rychlými krátkými pohyby, jako střelba z kulometu. „A Marshalla? Ten hrál taky roli v tomhle rozhodnutí?“

Deanna si vzpomněla na květináč s červeným ibiškem na svém psacím stole. „Poněkud. Cítím k němu sympatie. Ráda bych jim dala příležitost rozvinout se.“

„Musím ti říct, že děláš chybu. Necháváš si zastříť profesionální úsudek detaily a osobními pocity.“

„Já myslím, že ne.“ Deanna přešla místnost a znovu usedla. Předklonila se. Je to těžká práce, pomyslela si, odmítat nabídku a nevypadat přitom nevděčně. Zvláště když ta nabídka má všechny průvodní vlastnosti přátelské pomoci. „Dívala jsem se na to ze všech úhlů. To já dělám – tu a tam to i přeháním. Tvou nabídku nebylo snadné odmítnout a nedělá se mi to lehko. Vždycky ti budu vděčná a neuvěřitelně polichocená, žes měla ke mně tolik důvěry, abys mě o to požádala.“

„Takže budeš sedět a číst komentáře?“ Ted vstala Angela. Zuřivost v ní vřela takovým klokotem, až cítila, jak jí syčí pod kůží. Nabídne té holce hostinu, a ona se spokojí s drobečky. Kde je vděčnost? Kde je, doprdele, loajalita? „Rozhoduješ se sama,“ řekla chladně, usedajíc za psací stůl. „Co kdybys počkala ještě pár dní – víkend, než se vrátím – pro případ, že by sis to rozmyslela.“ Zavrtěla hlavou, aby předem odmítla jakoukoli Deanninu poznámku. „Promluvíme si znovu v pondělí,“ řekla Angela rozhodně. „Mezi natáčeními. Napíšu si to na... hm...“ Její mysl horečně pracovala, když listovala diářem „Jedenáct patnáct.“ Úsměv měla opět přívětivý a přátelský, když vzhledla. „Jestli i pak budeš téhož názoru, nebudu tě přemlouvat. Je to fér?“

„Výborně.“ Zdálo se to elegantnější a rozhodně se s tím snáz souhlasilo. „Tak se uvidíme v pondělí. Hezkou cestu.“

„Ano.“ Naschvál počkala, až bude Deanna u dveří. „Ach, Dee.“
Usmála se a zvedla manilovou obálku. „Má přednáška?“

„Pravda.“ Deanna znovu přešla místností pro balíček.

„Snaž se mi to vrátit před devátou. Potřebuju se vyspat, abych byla krásná.“

Angela počkala, až se dveře zavřou, pak sepjala ruce na desce stolu. Prsty jí zbělely, jak je k sobě tiskla. Dlouhý okamžik zírala na zavřené dveře a mělce dýchala. Vztek nepomůže, říkala si. Ne, tentokrát ne. Pro Deannu musí být chladná a klidná a omezit se na sdělování fakt.

Nabídla Deanně mocenskou pozici, své přátelství, svou důvěru. A ona radši bude číst polední zprávy, protože má smlouvu, půjčku na byt a mužského.

Může být tak bezelstná? uvažovala Angela. Tak bezúhonná? Tak blbá?

Uvolnila ruce, přinutila se v židli opřít celou plochou zad a pravidelně dýchat. Ať už je odpověď jakákoli, Deanna se poučí o tom, že nikdo nikdy nesmí Angelu odmítnout.

Klidněji otevřela zásuvku a vytáhla Marshallovy desky. Obličej už neměla tvrdý, nyní jiskřil zlostí. Rty se jí třaslavě našpulily, dostala výraz dítěte, kterému nevyhověli. Deanna s ní nechce jet do New Yorku, pomyslela si. A bude toho moc, moc litovat.

Sotva Deanna vykročila do předpokoje, provinilá nálada z ní rázem vyprchala radostným překvapením.

„Kate. Kate Lowellová.“

Nohatá žena s laníma očima se obrátila a shrnula si nádhernou hřívu plamenných vlasů z obličeje. Její tvář – slonovinová pleť, jemné kosti, nyvé oči a velká ústa – byla stejně úchvatná jako slavná. Letmý zářivý úsměv byl automatický. Byla do morku kostí herečkou.

„Ahoj.“

„Ty rovnátka ti tedy pomohly.“ Ted' už se Deanna smála. „Kate, já jsem Dee. Deanna Reynoldsová.“

„Deanna.“ Zuřivě nervózní napětí pod úsměvem zmizelo. „Ach bože, Deanna!“ Nakažlivé chichotání, jež nutilo muže žhavit telefonní dráty. „To je neuvěřitelné.“

„Představ si, jak je mně. Musí to být čtrnáct patnáct let.“

Kate to na jediný krásný okamžik připadalo, jako by to bylo včera. Vzpomněla si na všechny ty dlouhé hovory – nevinnost holčičích tajností.

Před Cassiinýma uchvácenýma očima přešly obě ženy místnost a objaly se. Na okamžik se k sobě pevně přitiskly.

„Vypadáš báječně,“ řekly jednohlasně, pak se rozesmály.

„Je to pravda.“ Kate se odtáhla, ale podržela Deanninu ruku ve své. „Vypadáme. Topeka je daleko.“

„Pro tebe dál. Co dělá nejnovější hollywoodská hvězda v Chicagu?“

„Prácička.“ Katin úsměv pohasl. „Trochu reklamy. A co ty?“

„Já tu pracuju.“

„Tady?“ Zbytek vřelého úsměvu vyprchal. „Pro Angelu?“

„Ne, dole. Ve zprávách. Polední, hlásí Roger Crowell a Deanna Reynoldsová.“

„Nepovídejte mi, že se moje dvě oblíbenkyně znají navzájem.“ Angela vystoupila z kanceláře, půvabná hostitelka. „Kate, miláčku, promiň, že jsem tě nechala čekat. Cassie mi neřekla, že jsi tu.“

„Zrovna jsem přišla.“ Ruka, třímající dosud Deanninu, strnula, pak se uvolnila. „Dneska ráno se mi zpozdlilo letadlo, a tak to celý den doháním.“

„Strašné, vid’? I žena s tvým talentem je obětí rozmarů techniky. Ted’ mi pověz...“ Přikročila k nim a položila majetnický ruku Deanně na rameno. „Jak znáš naši Dee?“

„Moje teta bydlela přes ulici od Deanny a její rodiny. Párkrát jsem byla jako dítě na léto v Kansasu.“

„A hrály jste si spolu.“ Angelin smích byl radostný. „To je rozkošné. A Deanna si nechává své slavné známosti úplně pro sebe. Že se nestydíš.“

Jemným pohybem, který nebyl méně účinný pro svou uhlazenost, se Kate posunula. Tím gestem vyřadila Angelu z kruhu. „Jak se mají vaši?“

„Fajn.“ V rozpacích napětím, jež jiskřilo ve vzduchu, se snažila Deanna nalézt jeho zdroj v Katiných očích. Neviděla – nebylo jí dopřáno uvidět – nic víc než měkké, béžové zlato. „Nikdy si nedají ujít žádný tvůj film. Já taky ne. Pamatuju si, jak jsi vystupovala v dramatech na dvorku u tety.“

„A tys mi psala role. Ted’ hlásíš zprávy.“

„A hlásím o tobě. V *Opovržení* jsi byla úchvatná, Kate. Brečela jsem jak želva.“

„Mluví se o Oscaru.“ Angela se vláčně posunula kupředu, aby ovinula paži Kate kolem ramen. „Jak taky ne, když Kate tak působivě

zahrála tu hrdinnou mladou matku, co bojuje, aby si mohla nechat dítě.“ Vyměnily si pohled, ostrý jako břitva. „Byla jsem na premiéře. Jedno oko nezůstalo suché.“

„Ach, já myslím, že jedno ano.“ Katin úsměv byl zářivý a prapodivně úskočný. „Anebo dvě.“

„Hrozně ráda bych vám popřála čas na kus řeči, děvčata.“ Angela varovně stiskla v prstech Katino rameno. „Ale máme zpoždění.“

„Nechám vás.“ Deanna s Angelinou přednáškou pod paží odstoupila. „Jak dlouho budeš v Chicagu?“

„Zítřka odlétám.“ Kate také poodstoupila. „Jsem ráda, že jsem tě viděla.“

„Já taky.“ Deannu to kupodivu zranilo, obrátila se a odkráčela.

„Není to rozkošné?“ Angela gestem pozvala Kate do své kanceláře a zavřela dveře. „Narazíš na kamarádku z dětství – která je zrovna náhodou má protégée – zrovna v mé kanceláři. Pověz mi, Kate, udržovala jsi s Dee styky? Svěřovalaš jí všechna svá tajemství?“

„Jen hlupáci svěřují svá tajemství vědomě, Angelo. Teď neplýtvějme časem na povídání. Pojďme jednat obchodně.“

Angela uspokojeně usedla za svůj psací stůl. „Ano, pojďme.“

Finnu Rileymu připadal New York jako žena: dlouhonohá siréna s hladkou pleť, co se vyzná v tlačenici. Byla sexy; byla střídavě ošuntělá a šik. A Bůh ví, že byla nebezpečná.

Snad právě proto měl raději Chicago. Finn miloval ženské a měl slabost pro dlouhonohé, nebezpečné typy. Ale Chicago byl velký jadrný mužský s propocenou košilí a studeným pivem v ruce. Chicago byl hospodský rváč.

Finn věřil na čestný boj, spíš než kdy uvěřil svůdnici.

Vyznal se na Manhattanu. Krátce tam bydlel s matkou během jednoho z rozvodových řízení svých rodičů. Ztratil už přehled o tom, kolikrát se rozváděli, než se jim to nakonec podařilo.

Vzpomínal si, jak byli oba rozumní. Jak bezkrevní a civilizovaní. A pamatoval si, jak ho strkali hospodyním, sekretářkám a do přípravek, aby ho nejspíš ušetřili toho dobře choreograficky nastudovaného nesouladu. Ve skutečnosti věděl, že žádný z jeho rodičů se necítí příjemně s klukem, který klade přímé otázky a nespokojí se logickými, zbabělými odpověďmi.

A tak bydlel na Manhattanu a na Long Islandu a v Connecticutu a ve Vermontu. Léto trávil v Bar Harboru a na Martha's Vineyard.

Nějaký čas pobyl na posvátné půdě tří novoanglických špičkových přípravek.

Snad právě proto měl tak toulavé boty. Jakmile pocítil, že začíná sebenepatrněji zapouštět kořeny, cítil se vázán ctí přetnout je a vydat se dál.

Ted' byl zpátky v New Yorku. Dočasně. Tady znal periferii stejně dobře jako matčinu elegantní střešní nástavbu na Central Park West.

Nedokázal ani říci, které z těch dvou prostředí je mu milejší. O nic víc si nebyl ani jistý, jestli mu vadí, že ho na pár dní přeložili do *Budíčku*.

Momentálně Finn pustil New York z mysli a soustředil se na míč, který mu hvízdal kolem nosu. Nebyla to ani tak sebeobrana jako soutěživý duch. V každém případě byla rozloha kurtu vítanou změnou po hodinách, které strávil za poslední čtyři dny vsedě na pohovce ve studiu.

Máchl raketou a hekl námahou, což zaniklo v úderu míče o stěnu. Síla mu zpívala v paži, ozvěna úderu mu zněla hlavou. Adrenalin jím jen uháněl, zatímco jeho protivník odpálil míč nazpátek.

Vzal ho solidním bekhendem. Pot mu důkladně stékal po zádech a promáčel potrhané tričko s logem CBC. Dalších pět minut vyplňovaly jen údery a ozvěny míče, pach potu a zvuk namáhavého dýchání.

„Ty mrcho.“ Barlow James klesl ke stěně, když ho Finn porazil. „Ty mě zabiješ.“

„Hovno.“ Finn se neobtěžoval se stěnou. Natáhl se rovnou na podlahu Vertical Clubu. Všechny svaly v těle mu nařikaly. „Příště přinesu pistole. Budem to mít oba snazší.“ Zašátral po ručníku a otřel si mokrou tvář. „Kdy chceš, sakra, zestárnout?“

Barlowův smích zaštěkal mezi stěnami raketbalového kurtu. Byl to stodevadesáticentimetrový svalovec s plochým břichem, širokou hrudí, rameny jako betonovými bloky. Ve třiašedesáti nejevil známky chuti zpomalit. Když kráčel k Finnovi, stahoval si z hřívý stříbrných vlasů neónově oranžovou čelenku. Finn měl vždycky pocit, že Barlowova tvář patří na Mount Rushmore. Hrbolatá, obrovská a mocná.

„Měkneš, hochu.“ Barlow vytáhl ze sportovního pytle láhev evianky a hodil ji spodem Finnovi. Druhou si nechal a pil hlubokými, hltavými doušky. „Skoro jsem tě dostal.“

„Hrál jsem s Brity.“ Protože už se mu skoro vracel dech, Finn se na něj nahoru zazubil. „Ti nejsou tak umínění jako ty.“

„No, tak tě vítám zpátky ve Státech.“ Barlow Finnovi podal ruku a pomohl mu na nohy. Bylo to, jako by ho popadl kamarádský grizzly. „Víš, většina lidí považovala ten post v Londýně za povýšení, dokonce za trefu.“

„Je to hezké město.“

Barlow vzdychl. „Jdeme do sprch.“

O dvacet minut později leželi natažení na masážních stolech a nechávali se prohníst.

„Dneska ráno to byl zatraceně dobrý pořad,“ poznamenal Barlow.

„Máš dobrý štáb, solidní scenáristy. Dopřej tomu trochu času a budeš konkurenceschopný.“

„Čas běží v téhle branži rychleji než kdysi. Kdysi jsem ty panáky na obrazovce nenáviděl.“ V grimase vycenil zuby. „A teď jsem já takovej zatracenej panák.“

„Aspoň jsi panák s představivostí.“

Barlow nic neřekl. Finn mlčel dál, věděl, že toto informativní setkání má nějaký účel.

„Co si myslíš o chicagské agentuře?“

„Má to těžké,“ řekl Finn opatrně. „Sakra, Barlowe, dělals šéfa agentury víc než deset let, víš, s čím pracujeme. Máš solidní kombinaci zkušenosti a čerstvé krve. Je to dobré místo na práci.“

„Hodnocení místních večerních zpráv je slabé. Potřebujeme posílit předcházející pořady. Rád bych viděl, kdyby se pořad *U Angely* přesunul na čtvrtou, aby přitáhl obecnstvo.“

Finn pokrčil rameny. Nijak neignoroval sledovanost, ale odmítal ji považovat za směrodatnou. „Už celá léta vysílá pro Chicago a většinu Středozápadu v devět. Mohl bys mít těžkosti, kdybys to přesunul.“

„Větší, než si myslíš,“ zamumlal Barlow. „Ty a Angela... á, už to skončilo?“

Finn otevřel oči, nadvzdvl jedno obočí. „Bude to rozhovor otce a syna, tatíku?“

„Ty chytřej,“ zachechtal se Barlow, ale oči měl bystré. Finn ten pohled znal. „Napadlo mě, jestli jste vy dva nezačali tam, kde jste skončili.“

„Skončili jsme na toaletě,“ řekl Finn suše. „A ne.“

„Hmmm. Takže vztahy jsou přátelské, nebo napjaté?“

„Pro veřejnost přátelské. Realisticky vzato – nenávidí mě do morku kostí.“

Barlow opět zahekal. To je dobrá zpráva, pomyslel si, protože měl toho kluka rád. Ale zároveň špatná zpráva, protože si myslel, že by mu třeba mohl pomoci. Rozhodl se, zavrtěl na stole, ovinul kolem sebe prostěradlo a propustil oba maséry.

„Mám problém, Finne. Před pár dny jsem se doslechl takový ošklivý drb.“

Finn se zvedl. Kdykoli jindy by udělal vtip o dvou dospělých chlapech, co vedou zaujatou konverzaci, když jsou přitom napůl nazí a páchnou ženšenem. „Chceš mi to zabzučet do ouška?“

„A dál už ne.“

„Tak dobře.“

„Povídá se, že Angela Perkinsová zvedá kotvy – v Chicagu a u CBC a u Delacorta.“

„To se mi nedoneslo.“ Finn si uvážlivě shrnul vlasy z tváře. Jako každý reportér hrozně nerad dostával zprávy z druhé ruky. I když ty zprávy byly jenom drby. „Hele, teď je čas uzavírání nových smluv, ne? Pravděpodobně to roztrubuje sama, aby jí šéfové nabídli další nákladák peněz.“

„Ne. Pravda je, že ona je o tom zticha. Doopravdy zticha. Slyšel jsem, že její agent dělá rámus kolem vyjednávání, ale spíš jen na oko. Prosáklo se to od Starmedie. Jestli odejde, Finne, zbude po ní velká díra.“

„To je problém redakce zábavy.“

„Jejich problém je i náš problém. To víš.“

„Kurva.“

„Dobře řečeno. Zmiňuju se o tom jen, protože jsem myslel, že kdybys ještě s Angelou...“

„Už ne.“ Finn se zamračil. „Uvidím, na co přijdu, až se vrátím.“

„Toho si cením. Teď pojďme někam na oběd. Popovídáme si o zpravodajských magazínech.“

„Já nedělám zpravodajský magazín.“ Byla to stará hádka, v níž pokračovali dokonale přátelsky, ještě když za sebou táhli prostěradla do šatny.

„Havaj zní dokonale,“ řekla Deanna do telefonu.

„Jsem rád, že si to myslíš. Co takhle druhý týden v červnu?“

Ta představa Deannu potěšila, že si s chutí nalila hrnek kávy. Položila si ho i s přenosným telefonem na stůl a usadila se s laptopem

„Budu s tím počítat. Nevzala jsem si dovolenou od té doby, co jsem na téhle stanici začala, takže myslím, že by to neměla být potíží.“

„Co kdybych se stavil? Můžeme si o tom popovídat, podívat se do nějakých brožurek.“

Zavřela oči s vědomím, že nemůže ignorovat naléhavé blikání na obrazovce počítače. „Kéž bychom mohli! Mám práci. Dostala jsem na poslední minutu něco, co musím dodělat.“ Nezmínila se o hodině, kterou strávila pilováním Angeliny přednášky. „Tenhle víkend musím táhnout moderátorský stůl, to mě vážně svazuje. Co kdybychom si v neděli dali spolu pozdní snídani?“

„Řekněme kolem desáté? Sejdeme se u Drakea. Můžeme si projít ty brožury a rozhodnout se, co nám vyhovuje.“

„Dokonalé. Budu se těšit.“

„Já taky.“

„Dnešek mě mrzí.“

„Nemusí. Já mám taky práci. Dobrou noc, Deanno.“

„Dobrou noc.“

Marshall zavěsil. Na stereu hrál Mozart, v krbu hořel poklidný oheň a ve vzduchu visela vůně citrónového oleje a voňavého kouře.

Dopil poslední kapku brandy a vyšel po schodech do své ložnice. Za zvuku houslí, linoucího se ze zabudovaných reproduktorů, se vysvlékl z obleku. Pod ním měl hedvábí.

Byla to taková libůstka. Měl rád měkké, drahé věci. Měl rád, což beze studu přiznával, ženy. Jeho manželka o tom často žertovala, vzpomínal si na to, dokonce si i cenila jeho obdivu k opačnému pohlaví. Dokud ho ovšem nenašla, jak důvěrně obdivuje mladou Annie Gilbyovou.

Škulbl sebou při vzpomínce na to, jak jeho žena přijela domů z obchodní cesty o celý den dřív. Výraz na její tváři, když vkročila do ložnice a odhalila ho, jak se hlasitě a bujně miluje s Annií! To byl strašný omyl. Tragický. Jeho argument, dokonale oprávněný, že manželčino zaneprázdnění kariérou a nedostatek pobytu ve společné ložnici z něj učinily snadnou kořisti směřoval k hluchým uším.

Nevadilo ji, že ho ta holka naprosto a úmyslně svedla, hrála na jeho slabost, jeho zklamání. Byly i jiné ženy, ano. To ale bylo jen okamžité rozptýlení, diskrétní sexuální úlevy, když byla manželka pryč nebo zabraná do svého dekorátorského podniku. A nestály za zmínku.

Nikdy nechtěl Patricii ublížit, ujišťoval se teď Marshall, když si vybíral tmavé volné kalhoty a košili. Miloval ji bez výhrady a zle ji postrádal.

Byl to muž, který potřeboval být ženatý, potřeboval ženu, aby si s ní mohl povídat, sdílet svůj život a domov. Bystrou, inteligentní ženu, jako byla Patricie. Pravda, potřeboval stimulaci krásy. To nebylo na závadu. Patricie byla krásná a ctižádostivá; měla smysl pro styl a její vkus neměl chybu.

Krátce, byla pro něj dokonalá. Až na svou neschopnost pochopit několik velmi lidských chyb.

Když ho odhalila, byla neúprosná jako kámen. A on ji ztratil.

Ačkoli mu stále ještě scházela, pochopil, že život jde dál.

Ted' našel někoho jiného. Deanna byla krásná, ctižádostivá, inteligentní. Byla tak dokonalou společnicí, jak jen si mohl přát. A chtěl ji – chtěl ji od té doby, co poprvé spatřil její tvář na televizní obrazovce. Ted' už nebyla jen obraz, byla skutečná. Musí na ni velmi opatrně.

Sexuálně byla velmi zdrženlivá, on ale dovede být trpělivý. Ten nápad, že ji odveze z Chicaga, pryč od tísně a rozptýlení, byl skvělý. Jakmile se uvolní, bude se cítit bezpečná, bude mu náležet. Do té doby potlačí své potřeby i své frustrace.

Doufal ale, že už to moc dlouho nepotrvá.

OSM

„Maui,“ řekla Fran přes sousto hamburgeru se sýrem. „Na víkend. To je tak nedeannovské!“

„Myslíš?“ Deanna se zarazila nad svým jídlem a uvažovala. „Možná je, a já si to hodlám vychutnat do poslední minuty. Bereme si apartmá v hotelu hned na pláži, kde jsou podle brožury vidět velryby. Dalekohled,“ řekla náhle a začala lovit z kabelky notýsek. „Potřebuju pořádný dalekohled.“

Fran natáhla krk a četla úhledný seznam, který si Deanna začala psát. „No, to už je naše Deanna. Sníš ty hranolky všechny?“

„Ne, posluž si.“ Deanna, už zahloubaná do svého seznamu, přistrčila talíř k Fran.

„Víkend na Havaji, to zní pěkně vážně.“ Fran si pokecala hranolky kečupem „Ne?“

„Možná.“ Znovu vzhlédla a ruměnec na její tváři mluvil za celé svazky. „Vážně myslím, že možná ano. Je mi s Marshallem příjemně.“

Fran udělala obličej. „Ježkovy voči, příjemně ti může být s párem starých kožešinových bačkor.“

„Ne takhle příjemně. Můžu se s ním uvolnit. Víím, že na mě nebude naléhat, takže můžu... nechat věci jít svou cestou. Když se to hodí. Můžu s ním mluvit o všem.“

Ta slova zazněla rychle. Příliš rychle, pomyslela si Fran. Jestli Deannu znala, jako že ji znala, vsadila by měsíční plat na to, že její nejlepší kamarádka se div nepřetrhne, aby sama sebe přesvědčila.

„Má neuvěřitelný smysl pro čest,“ pokračovala Deanna. „Máme spoustu společných zájmů. A je romantický. Neuvědomovala jsem si nikdy dřív, jak je to báječné, když mi někdo posílá květiny a pořádá večere při svíčkách.“

„To proto, že za vším hledáš past.“

„Jo.“ Deanna si povzdechla a zavřela notýsek. „Povím mu o Jamiem Thomasovi.“

Automatickým gestem podpory se Fran natáhla a zakryla Deanninu dlaň svou. „Dobře. To znamená, že mu důvěřuješ.“

„To ano.“ Oči jí potemněly odhodláním. „A chci normální, zdravý vztah s mužem. Přisámboh, já to chci. Nedokážu to, dokud mu nepovím, co se mi stalo. Zítra přijde na večeri.“

Fran zapomněla na hranolky, založila si paže a opřela se jimi o stůl. „Jestli potřebuješ morální podporu, stačí jen zavolat.“

„Dobře to dopadne. Musím jít,“ řekla s pohledem na hodinky. „V půl deváté mám zpravodajskou vsuvku.“

„V deset večer taky, vid’?“ Fran si nacpala do úst zbytek hranolků. „Richard a já se na tebe budeme koukat, zahrabaní v posteli. Postarám se, aby byl nahý.“

„Díky.“ Deanna odpočítávala na tácek bankovky. „To budu mít při čtení zpráv aspoň před očima něco pěkného.“

Byla skoro půlnoc, když Deanna lezla do postele. Jako vždy si zkontrolovala budík, pak se přesvědčila, že má na nočním stolku vedle telefonu poznámkový bloček a tužku. Telefon zazvonil, sotva se natáhla po vypínači. Instinktivně zvedla sluchátko jednou rukou, tužku druhou.

„Reynoldsová.“

„Dneska večer jsi byla báječná.“

Příjemná lichotka ji přiměla k úsměvu. Sklouzla zpět do polštářů. „Marshalle. Díky.“

„Jen jsem chtěl, abys věděla, že se dívám. Je to nejlepší věc na světě, hned po tom, když jsme spolu.“

„To jsem ráda.“ Byl to skvělý pocit, zachumlat se do postele, příjemně ospalá, v uchu hlas muže, o němž se domnívala, že by ho mohla milovat. „Celý den myslím na Havaj.“

„Já taky. A na tebe.“ Měl před sebou na videu znehybněnou její nahranou podobu a tiše se vzrušoval jejím vzhledem i hlasem. „Jsem velkým dlužníkem Angely Perkinsové, že nás spolu svedla dohromady.“

„Já taky. Dobře se vyspi, Marshalle.“

„Vyspím. Dobrou noc, Deanno.“

Zahřátá a spokojená položila Deanna sluchátko. Zachumlala se, zasmála a pohroužila do snové fantazie. Jdou s Marshallem po pláži a barva slunce stéká do vody. Jemné vánky. Něžná slova. Slabé škusnutí dole v břiše ji potěšilo. Normální, řekla si. To určitě dokazuje, že jsem normální žena s normálními potřebami. Byla ochotná podniknout další krok k jejich naplnění. Dychtila po tom.

Jen pár vteřin poté, co zhasla lampu a uvelebila se v posteli, zazvonil telefon znovu. Uchechtla se pro sebe a potmě zvedla sluchátko.

„Ahoj,“ zamumlala. „Zapomněls něco?“

Odpovědělo jí jen ticho.

„Marshalle?“ Její ospalý hlas přešel ve zmatek. „Haló? Kdo je tam?“ Pak nejistě, když tupé ticho trvalo. „Haló? Je tam někdo?“ Při tichém cvaknutí jí letmo přejel po zádech mráz.

Špatné číslo, ujišťovala se Deanna, když zavěsila. Ale bylo jí zima. A trvalo dlouho, než se zase zahřála a usnula.

Někdo jiný ležel potmě a bděl. Strašidelné světlo televizní obrazovky byla jediná úleva. Usmívala se tam Deanna, pohlížela do pokoje, dívala se přímo do očí jediného diváka. Její hlas, tak hladký, tak sladký, tak svůdný, zazníval zas a znova z neustále převíjeného rekordéru.

„Deanna Reynoldsová vám přeje dobrou noc. Deanna Reynoldsová vám přeje dobrou noc. Deanna Reynoldsová vám přeje dobrou noc.“

„Dobrou noc.“ Šeptaná odpověď byla tichá, nic víc než zapředení rozkoše.

Angela puntičkářsky naplánovala všechno do detailu. Stojíc uprostřed kanceláře, otáčela se v pomalém kruhu. Všechno bylo připraveno. Ve vzduchu byla cítit slabá vůně jasmínu, vycházející z vázy květů na stolku u pohovky. Televizor byl projednou vypnutý. Tiché tóny Chopina se linuly z reproduktorů sterea. Beeker podal svou zprávu velmi vyčerpávajícím způsobem. Marshall Pike dává přednost klasické hudbě, romantickému prostředí a ženám, jež mají styl. Měla na sobě tentýž elegantní modelový kostým, který měla na ranním natáčení, ale blůzu odložila. Kabátek měl výstřih do V a v jeho špičce byl rafinovaný náznak černé krajky.

Přesně v jedenáct hodin se na jejím psacím stole ozval bzučák. „Ano, Cassie.“

„Je tu doktor Pike, slečno Perkinsová.“

„Á, dobře.“ Tváří jí přejel lstivý úsměv, vykročila ke dveřím kanceláře. Měla ráda dochvilné muže. „Marshalle!“ Vztáhla obě ruce, uchopila do nich jeho, nahnula se kupředu a zaklonila hlavu, aby mu nabídla tvář k polibku. A poskytla zajímavý pohled na černou krajku. „Skutečně jsem ti vděčná, že sis pro mě dnes udělal čas.“

„Říkalas, že je to důležité.“

„Ach, a taky že ano. Cassie, mohla byste odnést ty dopisy na poštu? Pak můžete jít rovnou na oběd. Nebudu vás tu potřebovat dřív než v jednu.“ Angela se otočila a vedla Marshalla do své kanceláře, přičemž se ujistila, že nechává dveře na pár centimetrů pootevřené. „Co si dáš, Marshall? Něco studeného?“ Přejela si špičkou prstu shora dolů po kabátku. „Něco horkého?“

„Děkuju, nic.“

„Tak dobře, posadíme se.“ Znovu ho vzala za ruku a vedla k pohovce. „Jsem strašně ráda, že tě zas vidím.“

„Já jsem taky rád.“ Zmateně se díval, jak se usazuje, sukně jí vyjela po stehně nahoru, když zkřížila nohy.

„Víš, jakou mám radost z toho, jak mi pomohl s pořadem, ale dneska jsem tě požádala, abys přišel, protože bych s tebou ráda mluvila o něčem osobnějším.“

„Ano?“

„Hodně se scházíš s Deannou.“

Uvolnil se a s námahou se snažil nesklouznout pohledem z její tváře dolů. „Ano, scházím. Abych řekl pravdu, chtěl jsem ti zavolat. Poděkovat za to, žeš nás spolu nepřímou svedla dohromady.“

„Mám ji moc ráda. A ty jistě taky,“ dodala a položila mu lehce ruku na stehno. „Všechna ta energie, to mladické nadšení. Krásná holka.“

„Ano, to je.“

„A tak sladká. Skutečně zdravá osobnost.“ Angeliny prsty mu zlehka přejížděly po noze. „Není to tvůj obvyklý typ.“

„Nevím, co tím myslíš.“

„Jsi muž, kterého přitahuje zkušenost, jistá rafinovanost. Aspoň v jednom ilustrativním případě.“

Ztuhl, odtáhl se. „Nevím, o čem to mluvíš.“

„Ale ano, víš.“ Její hlas byl nadále příjemný, ležerní. Oči se jí však zaostřily jako dvě modré břitvy. „Podívej, vím o tobě všechno, Marshall. Víme o tvém pošetilem uklouznutí s jistou šestnáctiletou Annií Gilbyovou. A všechno o tvé dřívější, dalo by se říci předdeannovské dohodě, s jistou ženou, co bydlí na Lake Shore. Abych řekla pravdu, dala jsem si tu práci, abych se o tobě dozvěděla všechno, co se dá.“

„Tys mě dala sledovat?“ Snažil se o zuřivost, ale panika už převládla nad vším ostatním. Dokáže ho zničit jediným bezstarostným

prohlášením ve svém pořadu. „Kdo ti dal právo slídit v mém osobním životě?“

„Vůbec nikdo. To je na tom tak vzrušující. A je to vzrušující.“ Pohrávala si s horním knoflíčkem svého kabátku. Když sklouzl pohledem k tomu pohybu, pohlédla na starožitné hodiny za ním. Jedenáct deset, pomyslela si s chladnou hlavou, chladnokrevně. Dokonalé.

„Jestli myslíš, že můžeš použít jakéhosi vydírání, abys zničila můj vztah k Deanně, tak to se nestane.“ Dlaně měl vlhké strachem a strašným vzrušením. Odolá tomu. Musí odolát. „To není žádné dítě. Pochopí to.“

„Možná, anebo možná ne. Ale já ano.“ Upřeně mu hleděla do očí a rozepnula první knoflíček svého kabátku. „Já to chápu. Poslala jsem sekretářku pryč, Marshalle.“ Ztlumila hlas, nabyl na sytosti. „Abych s tebou mohla být sama. Proč si myslíš, že jsem podstoupila všechny ty nesnáze, abych se o tobě něco dozvěděla?“ Uvolnila druhý knoflíček, pohrávala si se třetím a posledním.

Nebyl si jistý, dokáže-li promluvit. Když ze sebe slova vypravil, drhla mu v hrdle jako zrnka písku. „Co je tohle za hru, Angelo?“

„Jakou chceš.“ Vrhla se kupředu hbitě jako had a chytila jeho spodní ret mezi zuby. „Chci tě,“ zašeptala. „Chci tě už dlouho.“ Přivinula se k němu, přitiskla si jeho tvář k prsům, jež napínala tu tenkou černou krajku. „Chceš mě, vid’?“ Cítila, jak otevřel ústa a slepě šátral po jejím těle. Záblesk, ostrý jak břitva a horký, v tom byla moc. Vyhrála. „Nechceš?“ otázala se, svírajíc jeho hlavu oběma rukama.

„Ano.“ Už jí vykasával sukni k pasu.

Deanna netrpělivě čekala, až se výtah vyšplhá do šestnáctého patra. Skutečně neměla čas na schůzku s Angelou. Nutila ji k tomu však ta kombinace vžitého dobrého vychování a náklonnosti k Angele. Podívala se znovu na hodinky, zatímco v sedmém nastupovali a vystupovali ostatní pasažéři.

Angela bude rozčilená, pomyslela si. A nedalo se tomu zabránit. Deanna doufala, že tucet růží, které s sebou nesla, odmítnutí poněkud zmírní.

Dluží Angele mnohem víc než pár kytěk, pomyslela si. Tolik lidí nechápe, jak velkorysá a štědrá osoba je Angela Perkinsová ani jak je zranitelná. Vidí jen její moc, ctižádost, potřebu dokonalosti. Kdyby byla Angela muž, byly by to oslavované vlastnosti. Protože je však žena, považují je za chyby.

Když vystoupila v šestnáctém patře z výtahu, slibovala si, že bude následovat Angelina příkladu, a čert vem kritiky.

„Ahoj, Simone.“

„Dee.“ Minul ji, pak se zarazil a spěchal zpátky. „Nemá narozeniny. Řekni mi, že nemá narozeniny.“

„Co? Ach.“ Uviděla hrůzu v jeho tváři, když se zadíval na tu náruč květin, a zasmála se. „Ne. To je dárek z vděčnosti.“

Vzdychl, přitiskl si prsty k očím. „Díkybohu. Zabíla by mě, kdybych zapomněl. Dneska ráno už ukousla pár hlav, protože její letadlo mělo včera večer zpoždění.“

Deannin přátelský úsměv vyprchal. „Určitě byla jen unavená.“

Simon obrátil oči vzhůru. „Jistě, jistě. A kdo by nebyl? Já dostávám tryskáčovou nemoc i v metru.“ Aby projevil naprostý soucit se zvrátý nálad své šéfové, zhluboka přičichl ke květinám. „No, tohle jí zvedne náladu.“

„To doufám.“ Deanna pokračovala dál chodbou a uvažovala, jestli si Angela bere Simona do New Yorku. Jestli si nebere Lewa... kolikpak lidí z jejího štábu zůstane na suchu? Simon, věčný starý mládenec a pedant, byl možná kapku šus, ale byl loajální.

Záblesk provinilosti, že ona na rozdíl od něj ví, že mu teď jde o kariéru, jí škubl.

Předpokoj byl prázdný. Zmateně se znovu podívala na hodinky. Cassie musela odejít brzo na nějakou pochůzku. Pokrčila rameny a přistoupila k Angeliným dveřím.

Nejdřív uslyšela hudbu, tichou, krásnou. Dveře byly o pár centimetrů pootevřeny, což byla vzácná situace. Deanna věděla, že Angela je posedlá tím, aby byly pevně zavřeny, ať už je venku, nebo uvnitř. Pokrčila rameny, přistoupila k nim a zlehka zaklepala.

Ted' uslyšela další zvuky, ne tak tiché, ne tak krásné jako hudba. Zaklepala znovu, pootevřela dveře o něco víc.

„Angelo?“

To jméno jí uvízlo v hrdle, když uviděla dvě postavy, zápolící na pohovce. Byla by hned ustoupila s tvářemi planoucími rozpaky, jenomže toho muže poznala a horko ustoupilo studenému šoku.

Marshallovy ruce byly na Angeliných prsou, tvář zabořená do údolí mezi nimi. Před jejíma očima se ty ruce, jež obdivovala pro jejich ušlechtilý tvar, sunuly dolů, aby vytáhly elegantní plátěnou sukni.

A přitom Angela obrátila hlavu, zvolna, i když se mu její tělo klenulo vstříc. Její pohled se setkal s Deanniným.

I ve svém šokovaném stavu si Deanna všimla letmého úsměvu, tajeně rozkoše, než přepnula na zděšení. „Ach, bože můj!“ Angela odstrčila Marshallovo rameno. „Deanna.“ V hlase měla hrůzu, kterou se jí nepodařilo zcela přenést do očí.

Obrátil hlavu. Oči, tmavé a skelné, upřel do Deanniných. Všechny pohyby ustaly, zděšeně, jako když se zastaví obraz na videopřehrávači. Deanna ten výjev přerušila přiškrceným výkřikem. Obrátila se a utíkala, šlapajíc na růže, jež upustila na zem

Když dorazila k výtahu, dýchala ztěžka. Z hrudi jí vystřelovala bolest, strašlivá bolest. Tiskla zas a znova knoflík „Dolů“. Pak se otočila na podpatku a utíkala ke schodům. Nedokázala stát klidně, nedokázala myslet. Klopýtala dolů, před pádem ji zachránil spíš instinkt než myšlení. Věděla jen, že musí pryč, hnala se poschodí za poschodím, vzlykavý dech zněl za ní ozvěnou.

V přízemí zašátrala slepě po dveřích. Vzlykala a bušila do nich, než našla tolik sebeovládání, aby stiskla kliku. Prošla a narazila rovnou do Finna.

„Ahoj.“ Humor přišel a odešel během jediného úderu srdce. V tu chvíli, kdy uviděl její tvář, ho smích opustil. Byla bledá jako prostěradlo, oči zdivočelé a mokré. „Stalo se ti něco?“ Popadl ji za ramena a vytáhl ven na slunce. „Co se stalo?“

„Pusť mě.“ Kroutila se, odstrkovala ho. „Zatraceně, dej mi pokoj.“

„To nepůjde.“ Instinktivně ji objal. „No tak, malá. Já tě budu jen tak držet a ty mi můžeš utéct.“

Houpal ji a hladil ji vlasy, zatímco mu plakala na rameni. Nebránila se, ale nechala ze sebe všechn šok a bolest odtékat se slzami. Prudký tlak v hrudi se jimi uvolňoval, jako se napuchlina zchladí studenou vodou. Když vycítil, že se uklidňuje, odvedl ji s paží kolem jejích ramen přes parkoviště k nízké kamenné zídce.

„Posadíme se.“ Vytáhl z kapsy kapesník a vtiskl jí ho do rukou. Ačkoliv nenáviděl ženské slzy, utěci Deanně by mu připadalo jako nejhorší zbabělost. „Můžeš se vzpamatovat a pak strejčkovi Finnovi všechno řekneš.“

„Jdi do háje,“ zamumlala a vysmrkala se.

„To je dobrý začátek.“ Jemně jí shrnul vlasy z mokrých lící. „Co se stalo, Deanno?“

Odvrátila od něj pohled. V jeho očích bylo příliš mnoho starosti, příliš mnoho ochoty chápat. „Prostě jsem zjistila, že jsem idiot. Že nemám smysl pro úsudek a nikomu se nedá věřit.“

„To zní jako souhrn televizních zpráv.“ Když se neusmála, vzal ji za ruku. „Nemám u sebe žádnou whisky a kouření jsem nechal vloni. Nejlepší, co ti můžu nabídnout, je rameno.“

„To už jsem myslím použila.“

„Mám ještě jedno.“

Místo aby se o ně opřela, posadila se zpříma a na okamžik pevně zavřela oči. Možná je idiot, ale pořád ještě má svou hrdost. „Zrovna jsem narazila na ženskou, kterou jsem považovala za svou přítelkyni, a mužského, kterého jsem považovala za milence.“

„To je ohromné.“ A nenalézal žádná chytrá slova, jimiž by to uhladil. „Ten psycholog?“

„Marshall, ano.“ Rty se jí třásly. S námahou je ustálila. Za slzy, jež prolila, se nestyděla, ale už bylo po nich. Chtěla, aby to tak zůstalo. „A Angela. V její kanceláři.“

S tlumenou kletbou vzhlédl k oknům šestnáctého poschodí. „Nejspíš ses nemohla splést?!“

Její smích byl suchý jako prach. „Jsem cvičený pozorovatel. Když vidím dva lidi, z toho jednoho polonahého, jak po sobě lezou, vím, k čemu se chystají. Nepotřebuju se dál přesvědčovat, abych si utvořila představu.“

„To nejspíš ne.“ Okamžik mlčel. Vánek ševalil na trávníku za nimi a čeřil záhon tulipánů, tvořících sluneční žlutí písmena CBC. „Mohl bych dát dohromady štáb,“ uvažoval Finn, „aby vyšel nahoru do šestnáctého s kamerou, reflektory a mikrofonom, a udělat mu ze života peklo.“

Tentokrát byl její smích méně napjatý. „Interview na scéně zločinu? To je hezká nabídka.“

„Ne, vážně by mě to bavilo.“ Čím víc o tom uvažoval, tím víc věřil, že je to dokonalé řešení. „Doktore Pikeu, jak nám jakožto vážený manželský poradce vysvětlíte, že jste byl přistižen se svlečenými kalhotami před polednem na pracovišti? Byla to pracovní návštěva? Nová forma terapie, o kterou byste se rád podělil s veřejností?“

„Nebyli svlečení – ještě,“ řekla s povzdechem „Vyrušila jsem je. A i když je tvá nabídka lákavá, stejně tu situaci musím zvládnout sama.“ Strčila mu použitý kapesník zpátky do ruky. „Krucinálfagot, udělali ze mě blbce.“ Deanna seskočila ze zídky a ovinula si paže těsně kolem těla. „Měla to naplánováno. Nevím proč, ani nevím jak, ale naplánovala si to. Viděla jsem jí to na očích.“

Tato zpráva ho nepřekvapila. Od Angely už ho nedokázalo překvapit vůbec nic. „Nasralas ji poslední dobou?“

„Ne.“ Zvedla ruku, aby si shrnula vlasy z čela, a zarazila se. New York, pomyslela si a skoro se znovu rozesmála. „Možná ano,“ řekla tiše. „A tohle je nějaká pokřivená forma odplaty za to, v čem vidí nevděk.“ Deanna, nyní rozzuřená, se k němu obrátila. „Věděla, co k němu cítím, a využila toho. A to načasování! Ani ne hodinu předtím, než mám jít na obrazovku.“ Podívala se na hodinky, pak si zakryla tvář rukama. „Ach bože. Mám jen dvacet minut.“

„Jen klid. Půjdu dolů a řeknu Bennovi, že je ti blbě. Seženou náhradu.“

Najeden lákavý okamžik jeho nabídku zvažovala. Pak si vzpomněla na Angelin šťavnatý, spokojený úsměv. „Ne. To by jí udělalo moc velkou radost. Svou práci zvládnou.“

Finn se na ni zadíval. Tvář měla uplakanou a oči naběhlé a zarudlé, ale byla odhodlaná. „V Kansasu nerostou žádní měkkejší,“ řekl s uznáním.

Brada se jí ještě o stupínek zvedla. „To si piš, že ne.“

„Jdeme do maskérny.“

Nic neřekla, až teprve když přešli parkoviště a procházeli dveřmi. „Díky.“

„Rádo se stalo. Máš Visine?“

Udělala grimasu, když stoupali po schodech. „Je to tak zlý?“

„Ještě horší.“

Konverzovali lehce celou cestu do maskérny. Přinesl jí led na oči, vodu, aby si svlažila hrdlo, pak zůstal a povídal si s ní, dokud nezahladila nejhorší škody kosmetikou. Ale přemýšlel, a jeho myšlenky obsahovaly všechno, ale nebylo v tom nic lehkého ani laskavého.

„To není tak špatné,“ poznamenal. „Zkus ještě trochu zdravíčka na tváře.“

Měl pravdu. Deanna si potřepala líčka štětcem. A uviděla v zrcadle Marshallův obraz. Ruka se jí roztrásla, odložila štětec stranou.

„Deanno, hledám tě.“

„Ano?“ Ucítla, jak se Finn vedle ní skrčil jako velká zlá kočka připravená ke skoku, a položila mu ruku na rameno. S překvapením si uvědomila, že nejslabší signál, který by mu snad dala, by ho přiměl trhat. Byla to celkem lákavá představa, přitažlivější, než si chtěla připustit. „Jsem tady,“ řekla chladně. „Mám před sebou vysílání.“

„Já vím. Já...“ Upřel oči do jejích, měkké a hnědé a prosebné. „Já počkám.“

„To není třeba.“ Podivné, pomyslela si. Připadala si mocná. Nepřemožitelná. Jako by neexistovala spojitost mezi tou ženou, jíž byla v tento okamžik, a tou, která utíkala vzlykajíc z Angeliny kanceláře. „Ještě mi zbývá pár minut.“ Klidně se opřela o pracovní plochu a usmála se na Finna. V očích měla krev – a neměly nic společného se slzami. „Mohl bys nás nechat chvíli o samotě?“

„Jistě.“ Natáhl se a zvedl jí ještě o pár centimetrů bradu špičkou prstu. „Takhle ti to sluší, Kansasanko.“ S posledním, ledově bodavým pohledem na Marshalla odkráčel.

„Bylo nutné zatahovat ho do našeho soukromí?“

Deanna ho přerušila pohledem. „Ty máš vážně tu drzost mě v takovéhle chvíli kritizovat?“

„Ne.“ Marshallovi poklesla ramena. „Ne, samozřejmě že ne. Máš pravdu. Jenže je to pro mě těžké a dost trapné i bez toho, že se o tom bude drbat po celé zpravodajské redakci.“

„Finn se dokáže bavit o zajímavějších věcech, než je tvůj sexuální život, Marshall. To ti slibuju. Jestli máš ještě něco na srdci, měl bys to říct. Zbývá mi jen pár minut.“

„Deanno.“ Pokročil kupředu a byl by po ní sáhl, ale záblesk v jejích očích ho varoval. „Nemám omluvu pro to, co se stalo – nebo skoro stalo. Ale chci, abys věděla, že s Angelou nic nemám. Byl to impuls,“ pokračoval. Mluvil rychle, kdežto Deanna mlčela. „Čistě fyzický a bezmyšlenkovitý. Nemá to nic společného s tím, co cítím k tobě.“

„To jistě ne,“ řekla za okamžik. „A já ti věřím. Věřím ti, že to byl impulzivní, bezmyšlenkovitý sex.“

Projela jí úleva. Neztratil ji. Oči se mu rozjasnily a natáhl se po ní. „Já věděl, že to pochopíš. Věděl jsem to v tu chvíli, kdy jsem tě uviděl, že jsi dost velkorysá na to, abys mě přijala, jaký jsem, abys mě pochopila. Proto jsem věděl, že jsme si souzeni.“

Zírala na něj, tvrdá jako kámen. „Nesahej na mě,“ řekla tiše. „Okamžitě dej ty ruce pryč.“

„Deanno!“ Když ji místo toho uchopil pevněji, potlačila bublinku paniky, rychlou, ošklivou letmou vzpomínku, a odstrčila ho.

„Řekla jsem okamžitě.“ Když se osvobodila, odstoupila a zhluboka se nadechla, aby se jí vrátil klid. „Řekla jsem, že ti věřím, Marshall, a taky že věřím. To, co děláš s Angelou, nemělo nic společného s tím, co cítíš ke mně. Nicméně to má hodně společného s tím, co já cítím k

tobě. Věřila jsem ti, a tys mou důvěru zklamal. V důsledku čehož už nemůžeme být přáteli. Takže se prostě rozejdeme.“

„Teď jsi zraněná.“ Ve tváři mu škubal sval. „Takže neuvažuješ rozumně.“ Je to jako s Patricií, pomyslel si. Tolik jako s Patricií.

„Ano, jsem zraněná,“ souhlasila. „Ale uvažuji velice rozumně.“ Ústa se jí zavlnila přeludem úsměvu, urážlivým jako políček. „Zvykla jsem si být rozumná. Nenazývám tě žádným z těch jmen, co mě napadají.“

„Vidíš v tom mou chybu. Slabost.“ Plný důvěry ve své vyjednávačské schopnosti přeřadil rychlost. „Ještě nejsi schopna vidět roli, kterou v tom hraješ ty. Svou odpovědnost. Určitě budeš se mnou souhlasit, že žádný úspěšný vztah není důsledkem snahy jediné osoby. Celé ty týdny, co jsme spolu, jsem trpělivý, čekám, až dovolíš, aby se náš vztah posunul do té přirozené a velmi lidské fáze fyzické rozkoše.“

Myslela si, že už ji nedokáže ničím šokovat. Ale to se mýlila. „Ty říkáš, že protože jsem s tebou nevlezla do postele, přiměla jsem tě obrátit se k Angele?“

„Vidíš to černobíle, Deanno,“ řekl trpělivě. „Respektuji tvá přání, potřebuješ postupovat pomalu. A současně je pro mě nezbytné uspokojit vlastní potřeby. Angela byla rozhodně omyl –“

Zvolna přikývla. „Chápu. Jsem ráda, že jsme si to vyjasnili, Marshalle, než jsme zašli dál. Teď ti hodlám velice rozumně říci, abys šel do hajzlu.“

Vyrazila kupředu a oči jí přešly do kouřova, když jí zablokoval dveře. „Ještě jsme neskončili, Deanno.“

„Já jsem skončila a to stačí. Oba jsme udělali chybu, Marshalle, velkou. A teď mi uхни z cesty a nepleť se do ní, než udělám další chybu a oba nás uvedu do trapné situace tím, že ti vyškrábu oči.“

Strnule odstoupil stranou. „Budu ochoten o tom diskutovat, až se uklidníš.“

„Ale já jsem klidná,“ bručela cestou do studia. „Jsem smrtelně klidná, ty parchante.“

Rozrazila dveře do studia, přešla místnost a zaujala místo za moderátorským pultem

Finn se na ni díval na první část zpráv. Jakmile se upokojil tím, že se ovládá, vyklouzl ven a zamířil k výtahu.

Nad sklenkou šampaňského na oslavu sledovala Angela ve své kanceláři polední zprávy. Kašlala na slova a podoby, ale zajímala,

dokonce fascinovala ji Deanna. Ta holka vypadá chladně a sladce jako limonáda se zmrzlinou, pomyslela si Angela. Až na ty oči. Angela by byla trpce zklamána, kdyby nebyla v Deannině pohledu našla potlačenou zuřivost

„Přímý zásah,“ zamumlala si potěšeně.

Vyhrála jsem, pomyslela si znovu, ale nedokázala se ubránit záchvěvu obdivu.

Seděla stočená v koženém křesle za psacím stolem, usrkávala šampaňské a usmívala se a nakonec zvedla sklenku k němému přípitku Deanně.

„Má styl, ne?“ řekl Finn od dveří.

Budiž řečeno Angele k dobru, že sebou neškubla. Nadále upíjela a studovala obrazovku. „Dokonalý. S dobrým učitelem to mohla v branži dotáhnout daleko.“

„To je ta role, co sis ji pro sebe tady vymyslela?“ Finn přešel místnost, otřel se o stůl a postavil se za Angelino křeslo. „Vyučit si ji podle svého vzoru, Angelo?“

„Můj vzor funguje. Dee první ti řekne, jak velkoryse jsem se k ní chovala.“

„Štve tě, vid’?“ Finn položil ruce Angele na ramena a podržel ji pevně, aby oba měli před očima Deanninu podobu.

„Proč by měla?“

„Protože má víc než jen styl. Ty sama toho máš spoustu. Ona má mozek, ale ten ty máš taky. A kuráž a švih. Ale pak už tě převyšuje, Angelo. Protože ona je klasa. Má to vrozené, má to výchovou – má rasu.“ Zaryl do ní prsty, když se začala vrtět. Nemohl vědět, jak blízko pravdě se trefil. „To je něco, co ty nikdy nebudeš mít. Můžeš si nosit perly a tisícidolarové kostýmy; to je na houby. Protože rasu si obléct nemůžeš. Nemůžeš si ji koupit ani zfalšovat.“ Otočil její křeslo k sobě a naklonil se nad ni, tváří v tvář. „A nikdy to nebudeš mít. Takže tě pekelně štve a muselas najít způsob, jak jí ukázat, kdo tady má navrch.“

„Přiběhla za tebou, Finne?“ Otráslo jí to mnohem víc, než by byla ochotna přiznat, ale pozvedla sklenku a delikátně upila, i když to pití teď spíš posloužilo jako berlička. „Byla šokovaná a zničená a plakala, abys ji uklidnil?“

„Ty jsi ale čubka, Angelo.“

„To se ti na mně vždycky líbilo.“ Její oči se smály nad okrajem sklenky. Pak pokrčila rameny. „Po pravdě řečeno mě mrzí, že jí to

tolik ublížilo. Nedá se popřít, že Marshall pro ni nebyl ten pravý, ale vím, že jí na něm záleželo. Prostá skutečnost byla ta, že ho to táhlo ke mně a mě zase k němu.“ Protože chtěla uvěřit své výmluvě, věřila jí. Hlas jí zvučel opravdovostí. „Věci se vymknou z ruky a já to zazlívám jen a jen sobě. Bylo to nedomyšlené.“

„Ale houby. Ty se ani nenadechneš, aby sis to skrz naskrz nepromýšlela předem.“

Znovu se usmála a vzhlédla zpod řas. „Nežárli, Finne.“

„Ty jsi dojemná. Nenapadlo tě, že ji to zlomí?“

„Kdyby ho milovala, pak ano.“ Sevřela rty a zkoumala pohledem své nehty. „Takže jsem jí možná prokázala laskavost.“

Zasmál se. „V tomhle směru možná ano. Určitě jsi ji ale, hernajs, prokázala mně.“ Obrátil se zase k ní a zasmál se. „Chci ji, a tys mi právě vyčistila cestu.“

Nemusel ani uhnout před sklenicí, kterou po něm hodila. Trefila se do okna dobrých patnáct centimetrů od jeho hlavy. Kříšťál se roztříštil. Finn radostně zastrčil ruce do kapes.

„Tvůj cíl ještě dýchá.“

Smích zmizel a všechna ta lítost, o níž sama sebe přesvědčila, že ji cítí. Zbyl jen vztek. „Ty si myslíš, že tě bude chtít, až uslyší, co jí můžu povědět?“

„Ty si myslíš, že po tom, co se tu stalo, bude poslouchat něco, co jí budeš říkat?“ V očích měl neposedný humor. „Tentokrát jsi přestřelila. Nepřijde fňukat k tobě. Přemůže to silou. A bude jí líp. A ty aby sis začala dávat pozor.“

„Ty si myslíš, že si budu dělat starosti kvůli nějaké ušmudlané předčitatelce zpráv?“ otázala se. „Stačí jeden telefonát a dostane padáka. Takhle.“ Luskla prsty. „Kdo si myslíš, že drží poslední dva roky tuhle stanici nad vodou? A kam si myslíš, že půjde, až zvednu kotvy?“

„Tak ty vážně odcházíš.“ Kývl, zhoupł se na podpatcích. „No, gratuluju a šťastnou cestu.“

„Je to tak. Od začátku nové sezóny budu v New Yorku a *U Angely* bude produkovat má vlastní společnost. Sesterské společnosti CBC se budou plazit, aby mi zaplatily, kolik budu chtít, za vysílání mého pořadu. Za dva roky budu nejmocnější ženská v televizi.“

„Možná se ti to povede,“ souhlasil. „Na nějaký čas.“

„Já budu ještě na špičce, až ty budeš škemrat o dvouminutový šot v posledních zprávách.“ Už se třásla, její hněv popichovaly a stupňovaly jehličky nejistoty. „Lidi mě chtějí. Obdivují mě. Váží si mě.“

„Já rozhodně ano.“

Finn i Angela se obrátili ke dveřím, kde stála Deanna, bledá pod kamerovým líčením. Všimla si bez překvapení, že Angela většinu růžových květů zachránila a postavila si je na čestně místo na svém psacím stole.

„Deanno.“ Se slzami v očích vyrazila Angela přes místnost. „Nevím, jak se ti mám omluvit.“

„Prosím, neomlouvej se. Myslím, že když jsme tu jen my tři, můžeme být upřímní. Víím, že sis celou tu epizodu naplánovala, žes to uspořádala tak, abych přišla právě v tu chvíli, kdy jsem měla.“

„Jak můžeš něco takového říci?“

„Viděla jsem ti do obličeje.“ Hlas se jí zadrhl, ale vzpamatovala se. Neztratí sebevládu. „Viděla jsem ti do obličeje,“ opakovala. „Nevím jen, jestli to bylo proto, žes mi chtěla dokázat, jak se v Marshallovi mýlím, nebo proto, že jsem nemohla přijmout tvou nabídku. Možná to byla kombinace obojího.“

Ublíženost, skrz naskrz tak pravá jako perly na jejím hrdle, rozechvěla Angelin hlas. „Snad mě znáš líp.“

„Ano, znám tě líp. Ale chtěla jsem ti věřit. Chtěla jsem si dát lichotit tím, že ses se mnou spřátelila, žes ve mně něco viděla. Takže jsem se nedívala pod povrch.“

„Tak.“ Zahánějíc mrkáním slzy, Angela se odvrátila. „Ty odvrhneš naše přátelství kvůli mužskému.“

„Ne, odvrhnu je kvůli sobě. Chci, abys to věděla.“

„Dala jsem ti svůj čas, pomoc, náklonnost.“ Angela se otočila na patě a vypálila: „Mě nikdy nikdo neodmítne.“

„Tak jsem nejspíš první. Hodně štěstí v New Yorku.“ Dobrý komentář, říkala si Deanna cestou ven. Zatraceně dobrý komentář.

„Nezapomeň si dávat pozor,“ řekl Finn, když za sebou tiše zavíral dveře.

DEVĚT

ANGELA CHCE DOBÝT VĚTRNÉ MĚSTO KRÁLOVNA TALK SHOW PANUJE V NEW YORKU MULTIMILIÓNOVÁ SMLOUVA PRO NEJOBLÍBENĚJŠÍ BLONDÝNKU CHICAGA

Titulky se tou zprávou kochaly. Ocitly se na prvních stránkách nejčtenějších novin, jako *Chicago Tribune*, *The New York Times*, *The Washington Post*. Po jeden slunný červnový den články o Angelině rekordní smlouvě zastínily ekonomické svízele a neklid na Středním východě.

Byla ve svém živlu.

S královským půvabem poskytovala rozhovory, uvítala ve svém příbytku tým z časopisu *Lidé*, po telefonu si popovídala s Liz Smithovou. Volali jí z *Variety* a přijala nabídku na rozhovor v McCall's.

Nakonec tvrdou prací, slepou ctižádostí a čirou drzostí dosáhla toho, po čem prahla. Stala se středem pozornosti.

Byla dost lstivá, aby neměla pro CBC nic než nejvyšší chválu, stejně tak pro Delacorta a pro Chicago. Dokonce se v pořadu *Zábava dneska večer* zmohla i na pár slz.

A její výstřížková služba archivovala každé slovo, každý sloupeček či řádek v tisku, které se jí týkaly.

Pak uprostřed všeho rozruchu padla rána z milosti. Než jí vyprší stará smlouva, vezme si posledních šest týdnů dovolenou.

„Ta umí utahovat šrouby, co?“ Fran stočila pár nestejných ponožek do klubíčka a hodila je do koše s prádlem

„To na tom není to nejhorší.“ Deanna přecházela malým obývacím křeslem Franina bytu v centru. „Polovina jejího štábu dostala padáka. Ten zbytek má na vybranou – zvednout kotvy a stěhovat se do New Yorku, nebo si hledat novou práci.“ Zasyčela skrze zuby. „Jenže, hergot, práce není.“

„Zřejmě nečteš noviny. Vláda tvrdí, že nejsme v recesi. To si jen tak namlouváme.“

Deannu to nebavilo. Zvedla knížku s dětskými jmény a plácala se s ní do dlaně, jak přecházela po místnosti. „Viděla jsem, jak se tvářil Lew McNeil, když včera odcházel z budovy. Bože, Fran, dělal u ní skoro šest let, a ona ho pustí, ani nemrkne.“

Fran našla další pár ponožek, jednu tmavomodrou, druhou černou. Dost podobné, usoudila a stočila je k sobě. Vedrem se jí purpurová vestička lepila na tělo. „Je mi jich líto, Dee, všech. Každý v televizi ví, že se obvykle hraje špinavá hra. Ale víc starostí mi děláš ty. Volá ještě Marshall?“

„Přestal mi nechávat vzkazy na záznamníku.“ Pokrčila rameny. „Asi už konečně usoudil, že mu nezavolám. Pořád ještě posílá květiny.“ S trpkým smíchem hodila knížečku zpět na kávový stůl. „Věřila bys tomu? On si vážně myslí, že za pár kytek na všechno zapomenou.“

„Chceš si udělat sezení na téma muži-jsou-zvířata? Richard šel hrát golf, takže ho to neurazí.“

„Ne, díky.“ Poprvé zaostřila pohled na svou přítelkyni. „Fran, právě jsi dala dohromady šedou a modrou ponožku.“

„Já vím. Dodá to ránu trochu vzrušení. Já ti řeknu, Dee, Richard fotovatí. Víš, sobotní golf, obleky s vestou. Dům v nábli čtvrti, co kupujeme. Ježíšmarjá, bejvali jsme rebelové. Teď jsme...“ otřásla se, ztlumila hlas, „měšťáci.“

Deanna si smíchy sedla se zkříženýma nohama na podlahu. „Tomu budu věřit, až si koupíte volvo a strojek na espresso.“

„Tuhle jsem skoro koupila na auto samolepku *Mimino na palubě*. Na poslední chvíli jsem se vzpamatovala.“

„Tak jsi v pořádku. Ani jsem se nezeptala, jak se cítíš.“

„Pohádkově, fakt.“ Fran si zapíchla uvolněnou sponku zpět do nepořádného drdolu na temeni. „Všechny ty ženské v práci, které mají děti, na mě koukají se vztekem a závistí. Vyprávějí všechny ty příšerné historky o těhotenství – ranní nevolnosti, omdlávání, zadržování vody v organismu. A já si připadám jako Rambo.“ Zvedla paži, napjala svaly a podařilo se jí zacukat několika pihami. „Jako bych mohla přejít celý svět a ani se nezpotit.“ Se sevřenými rty zvedla kostkovanou podkolenku a bílou froté ponožku. „Co myslíš?“

„Proč takové cavyky?“ Následujících pár minut mlčky skládaly prádlo. „Fran, uvažuju.“

„Čekala jsem, kdy se k tomu dostaneš. Prakticky ti vždycky vidím poskakovat myšlenky v mozku.“

„Možná je to nepraktické,“ uvažovala Deanna. „Sakra, možná je to nepraktické. Až ti to vysypu, musíš mi říct úplně upřímně, co si o tom myslíš.“

„Dobře.“ Fran odstrčila bosou nohou koš s prádlem. „Pal.“

„Delacort, Angelin starý syndikát, bude mít velkou díru v programové skladbě i v příjmech. Určitě to dokážou dost přiměřeně zaplnit, ale... Slyšelas, že výkonný ředitel Delacorta byl Angelin druhý manžel?“

„Jistě. Loren Bach.“ Nehledě na občasnou pochmurnou záhadnost četla Fran ze všeho nejraději rubriky drbů a nestyděla se za to. Jestli chtěl člověk vědět, co která celebrita dělá a s kým a kde, stačilo se jí zeptat. „Dali se dohromady hned, jak vykopla toho prvního – to byl hlavoun v obchodě s realitami. Rozhodně stálo naše děvče Lorena Bacha plno peněz a svalů. Udělal z ní hvězdu.“

„A ačkoliv se leccos šeptalo a psalo ve společenských rubrikách, zřejmě se rozešli přátelsky.“ To četla Deanna. „Jak znám Angelu, skutečně o tom pochybuju.“

Fran nakrčila obočí. Nejenže milovala drby, ze všeho nejvíc milovala sprosté drby. „Prý ho stála poctivě dva milióny na majetkovém vyrovnání plus dům se zařízením, takže bych to sečetla na čtyři melouny. Neřekla bych, že Bach bude ještě chovat k naší hrdince nějak velkou náklonnost.“

„Přesně tak. A Bach je letitý kamarád s Barlowem Jamesem, prezidentem zpravodajské divize CBC.“ Deanna si nervózníma rukama třela kolena. „A panu Jamesovi se má práce líbí.“

Fran naklonila hlavu, oči jasné jako ptáček. „Takže?“

„Takže mám trochu našetřeno, mám nějaké konexe.“ Ta myšlenka ji tak znepokojovala, že si musela přitisknout k hlavě klouby prstů, aby zpomalila její tempo. Chtěla to moc, možná až příliš moc. Dost, uvědomila si, aby přeskočila pár schůdků svého pečlivě vykalkulovaného plánu kariéry. „Chci si najmout studio, dát dohromady nahrávku. Chci ji pustit Lorenu Bachovi.“

„Ježíšmarjá.“ Fran se opřela do podušek gauče a vytřeštila oči. „To myslíš vážně?“

„Vím, jak to zní, ale mám to promyšlené. Bach dostal Angelu z malého lokálního pořadu na post celonárodního hitu. Dokáže to zas. Doufám, že to chce dokázat zas, nejen pro svou společnost, ale osobně. Můžu dát dohromady seriál klipů z Deannina koutku a mé reportáže ze zpráv. Myslím, že dokážu přimět Barlowa Jamese, aby

mě podpořil. A možná se mi podaří prorazit.“ Zase vstala, vzrušením už nevydržela sedět. „Načasováno je to dokonale. Syndikát se ještě vzpamatovává z Angelina odchodu a nemají zatím nástupce. Kdybych je dokázala přesvědčit, aby mi dali šanci v lokálním vysílání, trochu vysílacího času na Středozápadě, vím, že by to zabralo.“

Fran vyfoukla dech a zaťukala si prsty na ploché břicho. „Je to venku, fajn. A mně se to děsně líbí.“ Zaklonila prudce hlavu a zasmála se do stropu. „Je to přesně dost praštěný, aby to vyšlo.“

„Já se postarám, aby to vyšlo.“ Deanna si znovu dřepla před Fran a vzala ji za ruce. „Zvlášť když budu mít zkušenou produkční.“

„Se mnou můžeš počítat. Ale cena studia, techniků i omezeného produkčního štábu! Je to velké riziko.“

„Já to chci risknout.“

„Richard a já máme něco stranou.“

„Ne.“ Dojatě a vděčně zavrtěla Deanna hlavou. „Absolutně ne. Ne, když je na cestě má kmotřenka. Nebo kmotřenec? Beru tvůj mozek, tvé nápady a tvůj čas, ale rozhodně ne tvoje peníze.“ Poplácala Fran po břiše a zase vstala. „Věř mi, ty první tři věci jsou důležitější.“

„Fajn. Tak jaký formát, jaké téma, jaké obecenstvo?“

„Chci něco jednoduchého, příjemného. Nic aktuálně orientovaného. Chci udělat to, co umím nejlíp, Fran. Mluvit s lidmi. Přimět je, aby si se mnou povídali. Koupíme pár pohodlných hlubokých křesel. Bůh ví, že stejně potřebuju nábytek. Aby to bylo útulné a intimní.“

„Zábava,“ řekla Fran. „Když nejdeš po slzách a úzkostech, jdi po zábavě. Po něčem, co obecenstvo zaujme.“

Deanna se začala potahovat za lalůček. „Myslela jsem, že bych třeba přitáhla pár hostů, které jsem měla v *Deannině koutku*. Takového něco jako žena-v-umění.“

„To není špatné, ale je to nudné. A moc velebné. Myslím, že nechceš vmluvit lidem díru do hlavy.“ Fran promýšlela všechny možnosti. „Dělali jsme vloni ty *Ženské hovory*. Dopadlo to ohromně.“

„Myslíš takové to předtím-a-potom?“

„Jo. Nalíčení, vlasy. Je to zábava. Je to optimistické. A víš, co se mi líbí?“ Skrčila nohy pod tělo a předklonila se. „Taková módní přehlídka. Co nového na léto? Co frčí? Co na sebe? Zatáhneš do toho, řekněme, Marshalla Fielda. Musí předvést nějakou letní módu. Do práce, večerní, pro volný čas.“

S přivřenýma očima si to Deanna snažila představit. „Až po módní obuv a doplňky, s módním koordinátorem. Pak vybereme ženy z obecnstva.“

„Přesně tak. Skutečné ženy, žádná dokonalá těla.“

Deanna, kterou nápad začal rozechřívát, sáhla po kabelce a vytáhla zápisník. „Budeme je muset vybrat předem. Aby měl módní koordinátor čas najít správný střih, správný oděv.“

„Pak dostanou například stodolarový poukaz z obchodního domu.“

„Jak vypadat miliónové za sto dolarů nebo míň.“

„Jé, to se mi líbí.“ Fran se zhoupala dozadu. „Vážně se mi to líbí.“

„Musím domů.“ Deanna se škrábala na nohy. „Telefonovat Musíme dělat rychle.“

„Ježkovy voči, nikdy jsem neviděla, že bys něco dělala jinak.“

Bylo na to zapotřebí osmnáctihodinových pracovních dní, většiny Deanniných úspor a hodně frustrací. Protože se mohla utrhnout i od svých povinností v CBC jen na týden, pracovala bez spánku. Poháněna kávou a ctižádostí posunovala projekt kupředu. Schůzky s členy vedení u Marshalla Fielda, telefonáty s obchodními zástupci, hodiny hledání správných doplňků.

První *Deannina hodinka* možná vznikala na koleně, ale nehodlala tak vypadat. Deanna zkoumala a zvažovala každíčký krok a každé slovo. Prohrát, nebo zvítězit, byla odhodlána dosáhnout cíle.

Nakupovala. Sadu křesel za reklamu na obrazovce. Slíbila. Pár hodin práce za plný pracovní úvazek, jestli konferenciéra vyberou. Prosila a půjčovala si. Padesát skládacích židlí z místního svazu žen. Květinové aranžmá, vybavení, lidi.

Ráno v den natáčení vládl v malém pronajatém studiu chaos. Osvětlovači pokřikovali rozkazy a návrhy, prováděli úpravy na poslední chvíli. Modelky byly nacpané v šatně velikosti krabice od bot, kde se rvaly o kousek místa, aby se mohly obléci. Deanně zkratoval mikrofon a květinář dodal smuteční vazbu namísto košíků letních květů.

„Spi sladce, Milo.“ Deanna si přečetla kartičku a hystericky se rozesmála. „Ach, kristapána, co ještě přijde?“

„To se zvládne,“ řekla pevně a snad i horečně Fran a jemně do ní strčila. „Už jsem poslala pro ty košíky Richardova synovce Vinnieho. Prostě ty kytky rozebereme a nastrkáme je do košů. Bude to vypadat ohromně,“ řekla zoufale. „Přirozeně.“

„To si piš. Už nám zbývá sotva hodina.“ Trhla sebou při zvuku praskající skládací židle. „Jestli se tu vážně ukáže nějaké obecenstvo, budeme vypadat jako idioti.“

„Ukážou se.“ Fran zaútočila na gladioly. Vlasy jí stály jako dráty, jako elektrická svatozář. „A dobře to dopadne. My dvě jsme kontaktovaly všechny ženské organizace v Cook County. Všech padesát vstupenek je zamluveno. Udaly bychom jich dvojnásobek, jen mít větší studio. Neboj.“

„Ty se bojíš.“

„Od toho je produkční. Jdi se převléct, udělej si vlasy. Dělej, že jsi hvězda.“

„Ach, slečna Reynoldsová? Deanna?“ Módní konzultantka, drobná elegantní žena s neustálým úsměvem, mávala ze zákulisí.

„Já ji zabiju,“ řekla Deanna pro sebe. „Já to tolik chci.“

„Stoupni si do fronty,“ navrhla Fran. „Jestli si to zase rozmyslela s pořadím modelů, dám první ránu já.“

„Ach, Deanno?“

„Ano, Karyn.“ Deanna nasadila na tvář úsměv a otočila se. „Co potřebuješ?“

„Mám malinkatý problémeček? Ty vycházkové šortky v dýňové žlutí?“

„Ano?“ Deanna zaskřípěla zuby. Proč ta ženská udělá z každého prohlášení otázku?

„Monice prostě nesluší. Nevím, nač jsem to myslela. Myslíte, že bychom mohli poslat někoho nahonem do skladu pro tentýž model v barvě vaječného žloutku?“

Než stihla Deanna otevřít ústa, přistoupila Fran. „Já ti něco řeknu, Karyn. Co kdybychom zavolali do skladu, aby sem někdo s tím oblekem přiběhl?“

„Ó!“ Karyn zamrkala. „To bych asi mohla, že? Božíčku, radši si pospíším. Už je skoro čas.“

„Čí to byl nápad ta módní přehlídka?“

Fran se vrátila k rozebírání pohřební kytice. „Určitě tvůj. Mě by nikdy nenapadlo něco tak komplikovaného. Vzpamatuj se. Nemůžeš mluvit o módě v tepláčkách a s natáčkami ve vlasech.“

„To je fakt. Jestli chci, aby to byla bomba, musím vypadat co nejlíp.“

Deannina šatna měla velikost skříně, ale honosila se umyvadlem, klozetem a zrcadlem. Zasmála se, když uviděla velkou zlatou hvězdu, kterou nalepila Fran na dveře.

Možná je to jen symbol, pomyslela si, když přejela prsty po staniolu, ale je to její symbol. Teď si ho musí zasloužit.

I kdyby se všechno sesypalo, bude moci vzpomínat na tři neuvěřitelné týdny. Spěch a vzrušení kolem přípravy pořadu, promýšlení a námaha se zvládnutím všech detailů. A to vědomí, ta absolutní jistota, že přesně tohle chce udělat se svým životem. A kromě toho, což ji ohromovalo, tolik lidí věřilo, že to dokáže.

Dostávala tipy od režiséra v CBC, rady od Bennyho a několika dalších, pokud se týkalo produkce. Joe byl ochoten velet kameramanům a přesvědčil pár kamarádů, aby pomohli se zvukem a osvětlením. Jeff Hyatt organizoval výrobu a titulky.

Teď si může jejich víru v sebe zasloužit – nebo zklamat.

Připínala si náušnici a naposled si dodávala odvahy, když se ozvalo zaklepání na dveře.

„Nic mi neříkejte,“ zavolala ven. „Žloutek taky nejde a musíme utíkat zpátky pro rajče.“

„Promiň.“ Finn otevřel dveře. „Žádné jídlo jsem nepřinesl.“

„Jej.“ Vyklouzla jí sponka náušnice, zaklela. „Já myslela, že jsi v Moskvě.“

„Byl jsem.“ Opřel se o rám dveří, zatímco zapínala maličkou zlatou sponku. „A hele, co se stane, jen jsem pár týdnů pryč. V drbárně v redakci jsi na předním místě zájmu.“

„Ohromné.“ Žaludek se jí zhoupł, zápasila s náušnicí. „Musela jsem se zbláznit, že jsem s tímhle začínala.“

„Podle mého ti to myslelo úplně jasně.“ Vypadá pohádkově, uvědomil si. Nervózní, ale běží na plné obrátky a je připravená. „Vidělas otevřené dveře a rozhodla ses projít jimi první.“

„Připadá mi to spíš jako otevřené okno. V nejvyšším patře.“

„Stačí přistát na nohou. Jaké máš téma?“

„Je to módní přehlídka s účastí obecnstva.“

Zazubil se, dolíčky zamrkaly. „Módní přehlídka? Taková povrchnost při tvé zpravodajské minulosti?“

„Tohle nejsou zprávy.“ Protáhla se kolem něj. „Je to zábava. Doufám. Ty nemusíš být u nějaké války nebo tak něco?“

„Momentálně ne. Nejspíš se tu budu chvíli potloukat. Pak pomažu zpátky do zpravodajské redakce.“ Položil jí ruku na rameno, aby ji zpomalil. „Děláš to pro sebe, nebo abys dožrala Angelu?“

„Obojí.“ Přitiskla si pěst k žaludku ve snaze uklidnit ho. „Ale hlavně pro sebe.“

„Fajn.“ Cítil energii a nervy, vibrující mu pod dlaní. „A co přijde příště?“

Vyslala k němu postranní pohled, zaváhala. „Neoficiálně?“

„Neoficiálně.“

„Schůzka s Barlowem Jamesem. A jestli se mi povede získat jeho požehnání, půjdu za Bachem.“

„Takže radši ke kováři než ke kováříčkovi.“

„Tak asi.“ Dlouze vydechla. „Před minutou jsem si byla jistá, že budu zvracet.“ Pohodila hlavou. „Teď je mi ohromně. Vážně ohromně.“

„Dee!“ Fran, přidržujíc si na hlavě sluchátka s mikrofonom, spěchala úzkou chodbou. „Máme plno.“ Popadla Deannu za ruku a stiskla. „Do posledního místečka. Ty tři ženské, které jsme vybrali z Historické společnosti Cook County, se nemůžou dočkat.“

„Tak jedem.“

„Fajn.“ Fran se zatvářila zničeně. „Fajn,“ zopakovala. „Jedem, jak budeš hotová.“

Rozehřívání nechala na Fran, stála v zákulisí a naslouchala smíchu a potlesku. Nervozita zmizela. Vystřídal ji tak obrovský nával energie, že stěží vydržela v klidu. Poháněna tou energií vyšla na scénu a usadila se do svého křesla v záři reflektorů před kameru.

Roztančila se hudba, pozornost od Vinnieho, Richardova synovce a nadaného hudebníka. Za kamerou dávala Fran signál k potlesku. Červené světýlko svítilo.

„Dobré jitro. Jsem Deanna Reynoldsová.“

Viděla, že v zákulisí panuje chaos – změny garderoby, štekání rozkazů, nevyhnutelné zádrhele. Cítila se však naprosto soustředěná, přátelsky šveholila s tou roztomilou, odpornou Karyn, a když se objevily první modely, mámila z obecenstva komentáře.

Skoro dokázala zapomenout, že jí jde o kariéru, a chichotala se s jednou divačkou nad puntíkovánými mikrošortkami.

Vypadá jako žena, která baví své přítelkyně, pomyslel si Finn, otálející vzadu ve studiu. Byl to zajímavý přístup, protože to nebyl vůbec žádný přístup. Jako tvrdý zpravodaj s vrozeným odporem k

balastu nemohl říci, že by ho téma nějak obzvlášť zajímalo. Ale vkus stranou, obecenstvo bylo okouzleno. Divačky jásaly a tleskaly, tu a tam vypouštěly nějaká ta „óóó“ a „ááá“, pak to vyvažovaly veselým sténáním nad úbory, které netrefily zrovna do černého.

Nejvíce ze všeho reagovaly na Deannu. A ona na ně. Tím jak objala jednu divačku kolem ramen, jak navazovala kontakt očima anebo ustoupila stranou, aby její hosté zůstali v centru pozornosti.

Ta těmi dveřmi projde, usoudil a usmál se sám pro sebe. Napadlo ho, že by neuškodilo zavolat Barlowu Jamesovi, a tak jí ty dveře ještě trochu pootevřít.

Angela plula vznešeným obývacím pokojem svého nového bytu ve střešní nástavbě. Podpatky jí cvakaly po parketách, tlumeně po koberci, zaklapaly po dlažbě, když vykročila ze vzdušného arkýře do třpytné zimní zahrady. V chůzi kouřila rychlými trhanými šluky, zápolila se vztekem, bojovala o sebevládu.

„No dobře, Lewe.“ Klidněji se zastavila u stolku, zamáčkla cigaretu v křišťálovém popelníku a promísila vůni růží s kouřem. „Pověz mi, proč si myslíš, že by mě měla zajímat nějaká doma spící nahrávka druhořadé moderátorky?“

Lew se neklidně zavrtěl na sametové lenošce. „Myslel jsem, že bys to třeba chtěla vědět.“ Uslyšel ve svém hlase fňukání a sklopil oči. Opovrhoval tím, co dělal: plazit se po břiše, loudit. Ale měl dvě děti na vysoké, velkou hypotéku a doléhala na něj hrozba nezaměstnanosti. „Najala si studio, najala techniky, poprosila spoustu lidí o laskavost. Dostala trochu volno ze zpravodajství a dala dohromady padesátiminutový pořad plus nahrávku některých starých věcí.“ Lew se snažil ignorovat, jak mu v útrokách žhne dvanácterníkový vřed. „Prý je to moc dobré.“

„Moc dobré?“ Angelino zavrčení bylo ostré jako skalpel. „Proč by mě mělo zajímat nějaké ‚moc dobré‘? Proč vůbec někoho? Amatéri se věčně věků snaží procpat na trh. Těch se nebojím.“

„Já vím – chci říci, že se v branži povídá, jak jste si vy dvě vjely do vlasů.“

„Ale?“ Mrazivě se usmála. „Tos přiletěl až z Chicaga, abys mě krmil posledními drby od CBC, Lewe? Ne že bych si toho nevážila, ale připadá mi to trochu výstřední.“

„Myslel jsem...“ Nadechl se, aby se uklidnil, prohrábl si rukou řídnoucí vlasy. „Vím, že nabídl Deanně mou práci. Angelo.“

„Vážně? To ti řekla ona?“

„Ne.“ Posbíral v sobě všechnu zbývající hrdost. Zpřímá se jí podíval do očí. „Ale prosáklo se to. Stejně jako se prosáklo, že tě odmítla.“ Uviděl jí v očích ten známý záblesk. „A já vím,“ pokračoval rychle, „po tom, co jsem s tebou tolik let pracoval, vím, že bys nechtěla, aby profitovala z tvé velkorysosti.“

„Jak by mohla?“

„Tím, že z toho udělá záležitost loajality vůči stanici. Že si to vyprosí u Barlowa Jamese.“

Už ji zajímal. Aby to skryla, obrátila se, otevřela smaltovou dózičku a vyndala si cigaretu. Očima zalétla k baru, kde se vždycky chladilo šampaňské. Zděšena hloubkou touhy po jediném malém doušku si olízla rty a znovu odvrátila pohled.

„Proč by se do toho měl plést Barlow?“

„Líbí se mu její práce. Párkrát zavolal do televize a řekl to. A když přijel minulý týden navštívit chicagskou agenturu, udělal si čas na schůzku s ní.“

Angela cvakla zapalovačem.

„Povídá se, že se podíval na tu nahrávku. Líbila se mu.“

„Takže chce polichotit jedné ze svých mladých reportérek?“

Angela pohodila hlavou, ale hrdlo se jí stáhlo kouřem. Jen jeden doušek, pomyslela si. Jeden chladný, pěnivý lok.

„Poslala tu kazetu Lorenu Bachovi.“

Velmi zvolna spustila Angela cigaretu a nechala ji doutnat v popelníku. „No ne, ta malá mrcha,“ řekla tiše. „Ona si vážně myslí, že mi může začít konkurovat?“

„Nevím, jestli míří tak vysoko. Ale stejně...“ Nechal tu myšlenku zrát. „Vím, že některé sesterské společnosti ze Středozápadu si dělají starosti s cenou tvého nového pořadu. Možná by chtěly přejít na něco levnějšího, blíž od domova.“

„Tak ať. Pohrbím všechno, co proti mně postaví.“ Štěkavě se zasmála a šla se kochat svou vyhlídkou na New York. Má všechno, co chtěla, co potřebovala. Konečně, po dlouhé době je královnou přehlížejí své poddané z vysoké nedobytné věže. Teď na ni nikdo nemůže. Rozhodně ne Deanna. „Tady jsem na špici, Lewe, a hodlám tu, krucinál, zůstat. Ať to stojí co stojí.“

„Mohu využít svých spojení a zjistit, jak rozhodne Loren Bach.“

„Fajn, Lewe,“ zamumlala, zahleděná přes vrcholky stromů na Central Park. „Udělej to.“

„Ale chci zpátky svou práci.“ Hlas se mu zachvěl pohnutím, znechucením sebou samým. „Je mi čtyřiapadesát. V mém věku a při tom, jak to teď vypadá, si nemohu dovolit skončit. Chci fixní smlouvu na dva roky. Do té doby obě moje děti skončí vysokou. Můžu prodat dům v Chicagu. Můžeme si s Barbarou koupit nějaký menší tady. Nepotřebujeme už tolik místa. Potřebuju jen dva roky, abych se mohl spolehnout, že mám nějakou rezervu. To zase nechci tolik.“

„Určitě sis to promyslel.“ Angela usedla do okenního výklenku, zvedla paže a položila je rozpřažené na květovanou podušku. Hrdlo se jí zase uvolnilo, samo od sebe. To ji potěšilo. Nepotřebovala pít, když pocítila chuť moci.

„Udělal jsem pro tebe kus dobré práce,“ připomněl jí. „Ještě pořád dokážu udělat dobrou práci. A taky mám spoustu kontaktů v Chicagu. Lidi, co pustí důvěrné informace, kdyby bylo třeba.“

„Neumím si představit, že by bylo, ale...“ V duchu se usmála uvažujíc. „Nerada ignoruju nějakou možnost. A vždycky odměním loajalitu.“ Zadívala se na něj. Trubec, usoudila. Bude pracovat do úmoru a dost se bojí, proto by se vykašlal na etiku, když to bude nezbytné. „Já ti něco řeknu, Lewe. Nemůžu ti nabídnout místo vedoucího výroby. Tahle škvíra už je vyplněná.“ Sledovala, jak bledne. „Asistent produkce. Víím, že technicky je to krok dolů, ale nesmíme se na to dívat takhle.“

Její úsměv byl povzbudivý. Snadno jako dítě zapomínala na to, jak z něj byla prve znechucená i jak bezstarostně ho zradila. Teď byli zase tým.

„Vždycky jsem na tebe spoléhala a jsem ráda, že mohu i nadále. Snížení platu je zanedbatelné a tady jsme v New Yorku. Ten vydá za hodně, ne?“ Zazářila na něj potěšená vlastní velkorysostí. „A abych ti dokázala, jak moc si tě cením, chci tě na palubě u své první inscenace. Seženeme právníka, aby nám sepsal smlouvu. Prozatím...“

Vstala, přešla k němu a vzala jeho ruku do svých tím teplým, láskyplným gestem starých přátel. „Vrať se a uspořádej si věci v Chicagu. Řeknu mému realitnímu agentovi, aby sehnal nějaké útulné bydleníčko pro tebe a Barbaru. Třeba v Brooklyn Heights.“ Stoupla si na špičky, aby ho políbila na tvář. „A uši otevřené, ano, můj milý?“

„Jistě, Angelo,“ řekl tupě. „Jak si přeješ.“

DESET

Kancelář Lorena Bacha korunovala vznešenou stříbrnou věž, jež byla domovem chicagské základny Delacortu. Její skleněné stěny umožňovaly vyhlídku na celé centrum města. Za jasného dne viděl až na zamžené pláň Michiganu. Loren rád říkal, že může stát na stráži nad stovkami stanic, vysílajících programy Delacortu, a nad tisíci domovů, kde je sledují.

Jeho kanceláře odrážely jeho osobnost. Hlavní kancelář byla strohá mužská místnost předurčená pro vážnou práci. Temně zelené stěny a tmavý ořechový nábytek příjemně působily na oči, zařízení bylo štíhle tvarované, moderní, se zapuštěnými televizními obrazovkami. Věděl, že někdy je nezbytné se v kanceláři i bavit stejně jako podnikat. Jako ústupek konvencím tu stála půlkruhová pohovka z vínově rudé kůže, pár čalouněných chromovaných křesel a široký stůl z kouřového skla. Obsah plně zásobené ledničky vyhovoval jeho náklonnosti ke klasické coca-cole.

Jednu stěnu pokrývaly fotografie jeho samého s celebritami. Hvězdy, jejichž situačky i dramata vstoupily do syndikátu, politici, televizní hlavouni. Jediným výmluvným opomenutím byla Angela Perkinsová.

Vedle kanceláře byla koupelna v dramatické černobílé kombinaci, kompletní i s vířivou lázní a saunou. Za ní byla menší místnost s rozlehlou postelí, televizí s velkou obrazovkou a Šatníkem Loren se nikdy nevzdal zvyku z mladých let a pracoval po dlouhé hodiny, tu a tam se pár hodin prospal a převlékl se rovnou na pracovišti.

Jeho svatyní však byla místnost přístupná z kanceláře. Byla přečpaná pestrými herními automaty, kde mohl zachraňovat celé světy anebo video-dámy v tísní, elektronickými tivoli, jež vířily světlem i zvukem, a mluvícím automatem na colu.

Každý den ráno si dopřál hodinu rozptýlení se zvonky a hvizdy a často vyzýval členy vedení společnosti, aby ho zkusili porazit. Nikomu se to nepodařilo.

Loren Bach byl čaroděj videoher. Tahle láska začala už v dětství, v kulečnicku, který náležel jeho otci. Loren nikdy neměl zájem o kuželky, zato měl zájem o obchod.

Mezi dvacátým a třicátým rokem, ještě s mokrým diplomem z technického institutu, rozšířil rodinný podnik o hrací automaty. Pak začal dotírat na královnu videoher: televizi.

O třicet let později mu byla práce hrou a hra prací.

Ačkoliv si v kanceláři dovolil několik dekorativních náznaků – sochu od Zoracha, koláž od Grise –, vévodil místnosti psací stůl. Byl to spíš řídicí pult než tradiční psací stůl. Loren si ho sám navrhl. Bavilo ho představovat si, že sedí v kokpitu a kontroluje směr letu.

Byl to stůl prostý a funkční, dole plný spíš hranatých přihrádek než zásuvek. Pracovní povrch byl široký a obloukovitý, takže když za něj Loren usedl, obklopovaly ho telefony, klávesnice počítačů, monitory.

Jako zdatný computerový podvodník dokázal Loren získat jakkoli žádoucí informaci obratně a hbitě, od cen inzerce přes ceny jakýchkoli programů Delacortu – nebo jeho konkurentů – až po momentální kurs dolaru vůči jenu.

Jako koníčka si vymýšlel a programoval počítačové hry jakožto vedlejší činnost svého syndikátu.

Ve dvaapadesáti měl klidný, asketický vzhled mnicha s dlouhou kostnatou tváří a hubenou postavou. Mysl měl ostrou jako skalpel.

Usadil se za psací stůl a stiskl knoflík dálkového ovládání. Jedna ze čtyř televizních obrazovek se rozsvítila. S mírným a zadumaným pohledem usrkával z půllitrové láhve coly a díval se na Deannu Reynoldsovou.

Byl by se na tu kazetu podíval, i kdyby mu Barlow James nevolal – Loren si vždycky aspoň letmo prošel všechno, co dostal na stůl. Sotva by si však na ni vyhradil čas tak rychle, nebýt té přímluvy.

„Hezká,“ říkal do svého minirekordéru hlasem měkkým a chladným jako ranní sníh. „Dobře mluví. Vynikající vystupování před kamerou. Energie a entusiasmus. Sexy, ale nepůsobí hrozivě. Dobře se chová k obecnstvu. Předem připravené otázky nevypadají jako předem připravené. Kdo jí píše? Zjistit to. Produkce potřebuje vylepšit, zvláště osvětlení.“

Díval se plných padesát minut, tu a tam si nahrávku vrátil, zastavil obraz a celou tu dobu pronášel stručné poznámky do diktafonu.

Znovu se dlouze napil z láhve a usmíval se. Vytáhl Angelu z malé místní celebrity na celonárodní pojem.

A dokáže to zase.

Jednou rukou znehybnil Deannin obraz na obrazovce; druhou stiskl knoflík interkomu. „Shelly, kontaktujte Deannu Reynoldsovou u CBC, chicagská zpravodajská divize. Domluvte schůzku. Rád bych, aby sem přijela co nejdřív.“

Deanna byla zvyklá dbát na svůj vzhled. Pracovat před kamerou znamenalo, že k zaměstnání patří i dobrý zevnějšek. Často vyřadila dokonale hezké šaty, které se jí líbily, jen proto, že střih nebo barva nebyly tak docela vhodné pro televizi.

Nemohla si však vzpomenout, že by kdy tolik trpěla nad tím, jak vypadá, jako když se připravovala na setkání s Lorenem Bachem

Ještě pořád o tom uvažovala, když už seděla v přijímacím prostoru před jeho kanceláří.

Ten námořnický modrý kostým, co si vybrala, je moc přísný. Nechat si rozpuštěné vlasy, to bylo moc frivolní. Měla si vzít smělejší šperky. Anebo vůbec žádné.

Jaksi to pomáhalo zaměřit se na šaty a účesy. Praštěné zvyklosti, to věděla. Ale znamenalo to, že nebyla tak posedlá tím, co může toto setkání znamenat pro její budoucnost.

Všechno, pomyslela si, když se jí sevřel žaludek. Anebo nic.

„Pan Bach vás očekává.“

Deanna jen kývla. Hrdlo se jí stáhlo jako ve svěráku. Bála se, že každé slovo, které se jím probojuje ven, vyzní jako zakviknutí.

Prošla dveřmi, které jí sekretářka otevřela, do kanceláře Lorena Bacha.

Seděl za svým stolem s pokleslými rameny, hubený muž s tváří připomínající Deanně apoštola. Viděla ho na fotografiích a v televizních klipech a myslela si, že je jaksi větší. Blbost, pomyslela si. Zrovna ona přece věděla, jak odlišná může být podoba člověka ve sdělovacích prostředcích od skutečností.

„Slečno Reynoldsová.“ Vstal a podal jí ruku přes oblouk psacího stolu. „Těší mě, že vás poznávám.“

„Děkuji.“ Jeho stisk byl pevný, přátelský a krátký. „Jsem vám vděčná, že jste si našel čas.“

„Čas je můj obor. Chcete colu?“

„Já...“ Už vstal a kráčel přes místnost k velké vestavěné ledničce. „Jistě, díky.“

„Vaše nahrávka byla zajímavá.“ Zády k ní odzátkoval Loren dvě láhve. „Trochu neučesaná v některých technických záležitostech, ale zajímavá.“

Zajímavá? Co to znamená? Deanna se strnule usmála a přijala láhev, kterou jí podal. „Jsem ráda, že si to myslíte. Neměli jsme moc času dát to dohromady.“

„Nepovažovala jste za nutné vyhradit si na to víc času?“

„Ne. Myslela jsem, že tolik času nemám.“

„Chápu.“ Loren usedl opět za svůj psací stůl a dlouze si lokl z láhve. Ruce měl bílé a pavoučí, dlouhé tenké prsty vzácně klidné. „Proč ne?“

Deanna následovala jeho příkladu a napila se. „Protože je spousta jiných, co chtějí vklouznout do díry po pořadu *U Angely*, aspoň v místním vysílání. Měla jsem pocit, že je důležité vyrazit co nejdřív.“

Jeho víc zajímalo, co chce dělat dál. „A jakpak byste si chtěla vést s *Deanninou hodinkou*?“

„Bavit a informovat.“ Moc ukvapené, pomyslela si okamžitě. Zpomal, Dee, varovala se. Upřímnost je pěkná věc, ale trochu přitom přemýšlej. „Pane Bachu, chtěla jsem pracovat v televizi už jako dítě. Protože nejsem herečka, soustředila jsem se na žurnalistiku. Jsem dobrá reportérka. Ale posledních pár let si uvědomuju, že dělat zprávy vlastně neuspokojuje mou ctižádost. Ráda mluvím s lidmi. Ráda jim naslouchám – a obojí mi jde dobře.“

„Na hodinový pořad potřebujete víc než jen umět obratně konverzovat.“

„Je třeba vědět, jak televize funguje, jak komunikuje. Jak důvěrná a jak mocná dokáže být. A přimět zpovídaný subjekt zapomenout, dokud světlo na kameře svítí, že ho poslouchá ještě někdo jiný než já. To je má silná stránka.“ Zavrtěla se, posunula kupředu. „Když jsem byla na střední škole, dělala jsem letní praxi v místní stanici v Topece a čtyři roky jsem praktikovala v newhavenské televizi, když jsem chodila na vysokou. Psala jsem zprávy v Kansas City, než jsem začala vysílat. Technicky vzato, pracuju v televizi deset let.“

„O tom vím.“ Věděl o každém detailu jejího profesionálního života, ale dával přednost vlastním dojmům, tváří v tvář. Vážil si skutečnosti, že si uchovává klidné oči a klidný hlas. Vzpomínal na své první setkání s Angelou. Všechny ty sexuální špičky, ta maniacká energie, až překonávající žensství. Deanna Reynoldsová byla něco úplně jiného.

Ne slabší, pomyslel si. Rozhodně ne méně zdatná. Prostě... jiná.

„Povězte mi, kromě módních přehlídek, jaká témata byste měla v plánu dělat?“

„Ráda bych se soustředila spíš na osobnosti než na události z titulních stránek. A ráda bych se vyhnula šokujícím zprávám.“

„Žádné zrzavé lesbičky a muži, co je milují?“

Uvolnila se natolik, že se usmála. „Ne, to nechám někomu jinému. Má představa je skloubit pořady tak, že by převažovaly serióznější, ale udržet je na velmi osobní rovině, zapojit obecnost – ve studiu i doma. Témata jako osvojené děti, sexuální obtěžování na pracovišti, navazování vztahů mezi muži a ženami středního věku. Témata zacílená na to, co může prožívat průměrný divák.“

„A vy se vidíte jako mluvčí průměrného diváka?“

Znovu se usmála. Aspoň tady si může věřit. „Já jsem průměrný divák. Samozřejmě se dívám na inscenace na PBS, které mě zajímají, ale jsem nejšťastnější, když zasednu na barovou židli s partou z *Fanynek*. O první ranní šálek kávy se dělím s *Chicagskou tribunou* a Kirkem Brooksem v *Budíčku*. A pokud nemám ranní službu, usínám s *Dnes večer* – pokud nevypadá tu noc líp *Arsenio*.“ Ted' se zazubila a znovu upila. „A nestydím se za to.“

Loren se zasmál, pak si přihnul své koly. Její popis diváckých zvyklostí se hodně podobal jeho. „Prý jste melouchařila pro Angelu.“

„Ne tak docela melouchařila. Nebylo to zase tak soustavné nebo formální. A nikdy jsem nebyla na její výplatní listině. Byl to spíš... učňovský poměr.“ Deanna zahnila z hlasu citové pohnutí. „Dost jsem se naučila.“

„To si dovedu představit.“ Za okamžik sepal Loren ruce pod bradou. „Není žádné tajemství, že Delacort je ze ztráty pořadu *U Angely* nešťastný. A každý v branži ví, že jsme se s ní nerozloučili v dobrém.“ Oči, ted' tmavé jako onyx, kontrastovaly s byronovsky bledou pletí. Ano, apoštol, pomyslela si zase Deanna, ale žádný takový, co by šel vesele vstříc římským lvům. „Nicméně,“ pokračoval, „vzhledem k svým rekordům bude dál dominovat trhu. Nejsme ochotni vrhat se na ni střemhlav, celonárodně, s jinou podobou talk-show.“

„Zkuste to s protiprogramem,“ řekla Deanna, až se Loren zarazil a pozvedl obočí. „Jděte proti ní se soutěžními pořady, opakováním nejsledovanějších inscenací, s cajdáky, to záleží na demografii.“

„To je nápad. Uvažoval jsem, že bych vyzkoušel talk show v několika sesterských společnostech CBC.“

„Mně stačí jen několik,“ řekla vyrovnaně, ale stiskla láhev limonády oběma rukama, aby nevyšpláchla. Utop se, nebo plav, rozhodla se. „Pro začátek.“

Třeba je to osobní, pomyslel si Loren. No a co? Jestli chce použít Deanny Reynoldsové, aby nadělal z Angely fašírku, může to něco stát. Jestli projekt selže, odepíše to jako zkušenost. Ale jestli to bude fungovat, jestli bude Deanna fungovat, pak bude to uspokojení mít mnohem, mnohem vyšší cenu než všechna inzerce.

„Máte agenta, slečno Reynoldsová?“

„Ne.“

„Sežeňte si ho.“ Jeho tmavé mírné oči zbystřily. „Vítám vás v Delacortu.“

„Řekni mi to ještě jednou,“ naléhala Fran.

„Šestiměsíční smlouva.“ Bez ohledu na to, kolikrát už to řekla nahlas, stále ta slova zněla Deanně v uších blaženě. „Budeme natáčet rovnou tady v CBC, jeden pořad denně, pět dní v týdnu.“

Ještě omámená i po dvou týdnech jednání procházela Angelinou kanceláří. Zbyly tam jen pastelové stěny, koberec a ocelová vyhlídka na Chicago. „Budu mít tuhle kancelář a ještě dvě v souladu se smluvními požadavky CBC, a to po zkušební lhůtu. Bude nás přenášet deset sesterských společností na Středozápadě, potom Chicago, Dayton a Indianapolis. Máme šest týdnů, abychom to daly dohromady. V srpnu bude premiéra.“

„Ty to vážně dokážeš.“

Napůl se smíchem se Deanna obrátila zády. Neusmívala se jako Fran, ale oči jí zářily. „Já to vážně dokážu.“ Zhluboka se nadechla, s chutí, že ve vzduchu nezbylo nic z Angeliných charakteristických vůní. „Můj agent říká, že to, co mi platí, je jako rána do obličeje.“ Už se smála. „Tak jsem mu řekla, aby nastavil druhou tvář.“

„Agent,“ Fran potřásla hlavou, až se jí zvonečkové náušnice roztančily. „Ty máš agenta!“

Deanna se obrátila k oknu a zazubila se na Chicago. Vybrala si malou lokální firmu, která se dokázala zaměřit na její potřeby a cíle.

„Mám agenta,“ souhlasila. „A syndikát – aspoň na šest měsíců. Doufám, že mám taky produkční.“

„Ježkovy voči, víš –“

„Než něco řekneš, nech mě domluvit.“ Deanna se obrátila zády. Za ní vystřelovaly k matně šedému nebi výškové budovy a věže města. „Je to risk, Fran, velké riziko. Jestli to nevyjde, můžeme být za pár měsíců na dlažbě. Máš solidní místo v *Ženském povídání* a dítě na cestě. Nechci, abys to všechno ohrozila kvůli kamarádství.“

„Fajn, tak ne.“ Fran pokrčila rameny, a protože nebylo kam si sednout, usedla na podlahu s potěšením, že si zachovala pružnost i přes rozšiřující se pas. „Udělám to pro své ego. Fran Myersová, vedoucí výroby. To zní pěkně.“ Objala si kolena pažemi. „Kdy začneme?“

„Včera.“ Deanna usedla se smíchem vedle ní a ovinula jí paži kolem ramenou. „Potřebujeme štáb. Možná dokážu nalákat někoho od Angely, kdo dostal vyhazov nebo se nechtěl stěhovat. Potřebujeme nápady a lidi, co budou sbírat podklady. Rozpočet mám omezený, takže to bude muset být jednoduché.“ Zadívala se na holé pastelové stěny. „Příští smlouva bude, sakra, o hodně vyšší.“

„První, co potřebuješ, je pár židlí, psací stůl a telefon. Jako produkční se podívám, co by se dalo vyžebrot, vypůjčit nebo ukrást.“ Pracně se zvedla. „Ale nejdřív musím jít podat výpověď.“

Deanna ji chytila za ruku. „Jsi si jistá?“

„Zatraceně jistá. Už jsem prodiskutovala tu možnost s Richardem. Díváme se na to takhle: Jestli to půjde za šest měsíců ke dnu, stejně budu zralá na mateřskou.“ Poplácala se po břicho a zašklebila se. „Zavolám ti.“ Ve dveřích se zastavila. „Ach, ještě jedna věc: dejme vymalovat ty zatracený zdi.“

Když Deanna zůstala sama, přitáhla si kolena k hrudi a sklonila hlavu. Všechno to šlo tak rychle! Všechny ty schůzky, jednání, papírování. Dlouhá pracovní doba jí nevadila; jen vzkvétala. A to, že si uvědomovala svou ctižádost, s sebou neslo příval energie, která se však neměnila na mánii. Pod tím vzrušením však byla malá, velmi studená kulička hrůzy.

Všechno šlo správným směrem. Jakmile se přizpůsobila novému tempu, vrátila se jí suverenita. A pokud selže, prostě se vrátí o pár kroků zpátky a začne znovu.

Ale nebude litovat

„Slečno Reynoldsová?“

Myšlenky se rozptýlily, Deanna vzhlédla a uviděla ve dveřích Angelinu sekretářku. „Cassie.“ Se žalostným úsměvem se rozhlédla. „Vypadá to tu teď trochu jinak.“

„Jo.“ Cassie se letmo usmála. „Zrovna jsem odnášela nějaké věci z přední kanceláře. Myslela jsem, že bych vám to měla říct.“

„To je v pořádku. Moje teritorium to bude oficiálně až od příštího týdne.“ Vstala a uhladila si sukni. „Prý jste se rozhodla nestěhovat do New Yorku.“

„Mám tu rodinu. A nejspíš jsem skrznaskrz Středozápadanka.“

„Je to těžké.“ Deanna se na ni zadívala, na krátké úhledné kučery, smutné oči. „Máte už něco jiného?“

„Ještě ne. Něco už mám ale rozjednaného. Slečna Perkinsová nám to řekla a za týden už byla pryč. Ještě jsem si na to nezvykla.“

„To určitě nejste sama.“

„Nebudu vám překážet. Chtěla jsem si jen odnést domů nějaké kytky. Hodně štěstí s novým pořadem.“

„Díky, Cassie.“ Deanna udělala krok dopředu, zaváhala. „Můžu se vás na něco zeptat?“

„Jistě.“

„Vy jste pracovala pro Angelu asi čtyři roky, vidíte?“

„V září by to byly čtyři roky. Začala jsem jako pomocná sekretářka hned po obchodní škole.“

„I tam dole ve zpravodajském jsme občas něco zaslechli od jejího personálu. Trochu stížností, trochu drbů. Nevzpomínám si, že bych kdy něco slyšela od vás. Napadlo mě, proč asi.“

„Pracovala jsem pro ni,“ řekla Cassie prostě. „Nepomlouvám lidi, pro které pracuju.“

Deanna zvedla obočí, nespouštěla z ní oči. „Už pro ni nepracujete.“

„Ne.“ Cassiin hlas ochladl. „Slečno Reynoldsová, vím, že vy dvě jste měly... neshodu předtím, než odešla. A chápu, že k ní cítíte určité nepřátelství. Ale byla bych raději, kdybyste mě nezatahovala do debaty o slečně Perkinsové, osobně ani profesionálně.“

„Loajalita, nebo diskrétnost?“

„Ráda bych si myslela, že obojí,“ řekla Cassie strnule.

„Dobře. Víte, že chci dělat stejný typ programu. Možná neopakujete drby, ale určitě leccos vyslechnete, ať chcete nebo nechcete, takže víte, že mám krátkodobou smlouvu. Možná se nedostanu dál než za těch prvních šest měsíců nebo deset sesterských společností.“

Cassie trochu roztála. „Mám dole pár kamarádů. Zpravodajci na vás sázejí tři ku jedné.“

„To je milé, ale já myslím, že je to taky věc loajality. Potřebuju sekretářku, Cassie. Ráda bych najala někoho, kdo chápe tenhle druh loajality, někoho, kdo dovede být diskrétní stejně jako pilný.“

Cassiein výraz se zmínil ze zdvořilého zájmu v překvapení. „Vy mi nabízíte místo?“

„Určitě vám nebudu moci platit tolik co Angela, ledaže – ne, sakra, *dokud* – to pořádně nerozjedeme. A budete muset pravděpodobně zpočátku obětovat hodně hodin těžké práci, ale jestli to místo chcete, je vaše. Doufám, že o tom budete uvažovat.“

„Slečno Reynoldsová, nevíte, jestli jsem nejela v tom, co vám udělala. Jestli jsem to nepomáhala připravit.“

„Ne, to nevím,“ řekla Deanna klidně. „Nepotřebuju to vědět. A myslím, že ať už spolu budeme pracovat, nebo ne, mohly bychom si tykat. Nehodlám zavádět méně účinnou organizaci, než měla Angela, ale doufám, že to bude osobnější.“

„Nemusím si to rozmýšlet. Beru to místo.“

„Dobře.“ Deanna napřáhla ruku. „Začneme v pondělí ráno. Doufám, že ti do té doby seženu psací stůl. Tvůj první úkol bude sehnat mi seznam těch, které Angela propustila a kteří by se nám mohli hodit“

„V čele bude Simon Grimsley. A Margaret Wilsonová ze sběru materiálů. A Denny Sprite, asistent produkce.“

„Mám Simonovo telefonní číslo,“ zamumlala Deanna a vytáhla adresář, aby si poznamenala ostatní jména.

„Ta ostatní ti můžu dát.“

Když Deanna uviděla, jak Cassie vytáhla tlustý notes a zalistovala jím, rozesmála se. „Nám to půjde, Cassie. Nám to ohromně půjde.“

Deanna nemohla uvěřit, že za sebou nechává zpravodajskou redakci. Zvláště od té doby, co se hrbila ve střížně nad nahrávkou.

„Jak dlouhé je to teď?“ zeptala se.

Jeff Hyatt v režisérské židli pohlédl na digitální hodiny na konzole. „Minuta pětapadesát.“

„Sakra, pořád dlouhé. Potřebujeme ustříhnout ještě deset sekund. Pust' to zpátky, Jeffe.“

Předklonila se v otáčecí židli jako běžec na startovacím bloku a čekala. Zpráva o pohřešované dospívající dívce, která se zase vrátila k rodičům, musela zapadnout do vyhrazeného časového prostoru.

Rozumově to Deanna chápala. Citově nechtěla vystříhnout ani sekundu.

„Tady.“ Jeff zaťukal na monitor jedním zdatným tlustým prstem. „Tenhle kousek, jak se procházejí po dvorku. To můžeš postrádat.“

„Ale ukazuje to citovost návratu. Jak ji rodiče mají mezi sebou a drží se všichni kolem ramenou.“

„To není zpráva.“ Posunul si brýle a omluvně se usmál. „I když je to hezký.“

„Hezký,“ zabručela si pro sebe.

„Rozhodně musíš mít v té rozhovorové části ten kousek ‚zase spolu‘. Když sedí všichni na gauči.“

„Je to dobrý film,“ uvažovala nahlas Deanna.

„Už ti chybí, jen aby se nad nimi klenula duha.“

Deanna se obrátila po zvuku Finnova hlasu a zamračila se. „Nebyla po ruce.“

Navzdory tomu, že se jí jeho poznámka dotkla, přistoupil, položil jí ruce na ramena a dodíval se na nahrávku. „Bez toho je to působivější, Deanno. Interview i emoce, po kterých jdeš, vyzní sentimentálně, když je vezmeš všechny na procházku. Kromě toho je to zpráva, ne sobotní film.“

Měl pravdu, ale tím hůř se to polykalo. „Vyndež to, Jeffe.“

Zatímco přetáčel film, stříhal a značil čas, seděla se založenými pažemi. Bude to jeden z posledních šotů, které dělá pro zpravodajství CBC. Byla to věc jejího sebevědomí a také hrdosti, že ho chtěla mít dokonalý.

„Potřebuju to namluvit,“ řekla s výmluvným pohledem na Finna.

„Dělej, že tu nejsem,“ navrhl.

Když se Jeff připravil, okamžik studovala své zápisky. Se stopkami v jedné ruce kývla, pak začala číst

„Nejhorší sen rodičů skončil dnes časně ráno, když se šestnáctiletá Ruthanne Thompsonová, osm dní pohřešovaná, vrátila domů ke své rodině v Daytonu...“

Následujících několik minut zapomněla na Finna a pracovala s Jeffem na zdokonalení celého úseku. Nakonec spokojeně poděkovala střihači a vstala.

„Dobrý šot,“ poznamenal Finn, když s ní vycházel z režie. „Střídmá, solidní a dojemná.“

„Dojemná?“ Zastavila se a pohlédla na něj. „Já myslela, že to se u tebe nepočítá.“

„Když jde o zprávy, tak ne. Prý se příští týden stěhuješ nahoru.“

„Slyšels správně.“ Zahnula do zpravodajské redakce.

„Gratuluju.“

„Díky – ale měl sis to radši schovat až po prvním pořadu.“

„Mám pocit, že to utáhneš.“

„Je to legrace, ale já taky. Tady nahoře.“ Zatukala si na hlavu.

„Zato můj žaludek pochybuje.“

„Třeba máš jen hlad.“ Důvěrně si ovinul kadeř jejích vlasů kolem prstu. „Co takhle večere?“

„Večere?“

„Končíš v šest, koukal jsem se. Já mám volno až do osmi ráno, kdy musím chytit letadlo do Kuvajtu.“

„Kuvajt? Co se tam děje?“

„Šramot.“ Trochu ji zatahal za vlasy. „Tam jsou pořád nějaké šramoty. Tak co to rande, Kansasanko? Trochu špaget, trochu červeného vína. Trochu konverzace?“

„Tak nějak jsem dočasně přestala randit.“

„Ty si chceš nechat tím cvokařem ovlivnit život?“

„S Marshallem to nemá nic společného,“ řekla chladně. Ale samozřejmě mělo. A protože mělo, udělala hbitě čelem vzad. „Poslyš, ráda jím a mám ráda italskou kuchyni. Co kdybychom tomu prostě říkali večere?“

„O sémantiku se hádal nebudu. Co kdybych tě vyzvedl v sedm? To se stihneš zajet domů převléct. Tam, kam jdeme, se hodí ležerní oblečení.“

Byla ráda, že ho vzala za slovo. Byla v pokušení se nastrojit, aspoň trošku, skončila ale v plandavé blůze a volných kalhotách, jež se hodily k vlhkému dusnu uprostřed léta. Pohodlí bylo zřejmě heslem večera.

Vybral malou zakouřenou kavárnu, kde to vonělo česnekem a opečeným chlebem. V kostkovaných ubrusech byly propálené díry od cigaret a z dřevěného boxu lezly třísky, které by byly vraždou punčocháčů.

Z hrdla obligátní láhve od chianti trčela tlustá svíce. Finn ji odsunul stranou, když vklouzli do boxu. „Důvěřuj mi. Je to lepší, než to vypadá.“

„Vypadá to fajn.“ Podnik působil konejšivě. Žena si nemusí dávat takový pozor v restauraci, kde to vypadá jako u někoho doma v kuchyni.

Viděl, jak se postupně uvolňuje. Třeba proto ji sem zavedl, pomyslel si. Do podniku, kde nepostává žádný martre d', kde nemají nápojový lístek vázaný v kůži.

„Lambrusco máte?“ zeptal se číšnice v tričku, když přistoupila k jejich boxu.

„Fajn.“

„Přines nám láhev, Jane, a trochu antipasty.“

„Jasná páka, Finne.“

Deanna si pobaveně opřela bradu o sepjaté ruce. „Chodíš sem často?“

„Asi jednou týdně, když jsem ve městě. Dělají skoro tak dobré lasagne jako já.“

„Ty vaříš?“

„Když tě unaví stravovat se po restauracích, naučíš se vařit.“ Rty se mu trochu zvlhnily, natáhl se přes stůl a pohrával si s jejími prsty. „Uvažoval jsem o tom, že bych ti dneska večer uvařil, ale připadalo mi, že bys o to asi nestála.“

„Ach, proč?“ Odtáhla ruce z jeho dosahu.

„Protože vařit ženské, když to děláš správně, je betonové svádění a je jasné, že ty máš ráda, když to jde opatrně, krůček po krůčku.“ Naklonil hlavu, když se číšnice vrátila s lahví a naplnila jim sklenice. „Mám pravdu?“

„Nejspíš máš.“

Předklonil se, zvedl sklenici. „Tak tady máme ten první krok.“

„Nevím jistě, nač připíjím.“

Pozoroval ji očima temnými a soustředěnými, natáhl se a otřel se jí palcem o lícní kost. „Ale ano, víš.“

Srdce se jí rozbušilo. Dopálená sama na sebe zvolna vydechla. „Finne, ráda bych, aby bylo jasné, že nemám zájem zaplést se s kýmkoliv. Musím vložit všechnu svou energii, všechny své emoce do toho, aby pořad fungoval.“

„Mně připadáš jako ženská, co má dost emocí nazbyt.“ Ustrkl, zadíval se na ni přes okraj sklenky. „Co kdybychom prostě jen počkali, co se z toho vyvine?“

Číšnice šoupla na stůl mísu antipasty. „Vybráno?“

„Já si vybral,“ usmál se zase Finn. „Co ty?“

Deanna v rozpacích zvedla jídelníček v plástíku. Kupodivu, říkala si, vůbec ničemu z toho nerozumí. Klidně to mohlo být řecky. „Já si dám špagety.“

„Tak dvakrát.“

„Jasan.“ Číšnice mrkla na Finna. „White Sox vedou ve třetím o dva body.“

„White Sox?“ Deanna vyklenula obočí, když se číšnice vzdálila. „Ty fandíš White Sox?“

„Jo. Ty se vyznáš v baseballu?“

„Já hrála prvního odpalovače v Malé lize, nejlepší výsledek tři sta třicet devět.“

„Nekecej.“ Udělalo to na něj dojem. Potěšeně si ukázal palcem na hrud. „Já hrál na střední škole celonárodní. Tři sta padesát byl můj nejlepší výsledek.“

Se soustředěnou péčí si vybrala olivu. „A máš rád Sox. To je ale škoda.“

„Proč?“

„Kdybychom byli stejného vyznání, přehlídla bych to. Ale jestli spolu ještě někdy někam půjdeme, vezmu si čepici Cubs.“

„Cubs.“ Zavřel oči a zasténal. „A já se skoro zamiloval. Deanno, já myslel, že jsi praktická ženská.“

„Jejich den přijde.“

„Jo, jasně. V příštím tisíciletí. Já ti něco řeknu. Až se vrátím do města, zahrajeme si spolu.“

Přimhouřila oči. „V Comiskey, nebo ve Wrigley?“

„O to si stříhneme.“

„Ať je po tvém.“ Uzobla si malou papričku a vychutnávala sousto. „Ještě pořád mě štve, že na Wrigley dali světla.“

„To měli udělat už dávno.“

„Byla to tradice.“

„Byl to sentiment,“ opravil ji. „A když postavíš sentiment proti počtu prodaných vstupenek, vstupenky pokaždé vyhrajou.“

„Cyniku.“ Úsměv jí náhle zmrzl na rtech. „Možná bych mohla seznat do pořadu manželky baseballistů. Cubs a Sox. Hned bys měl zájem diváků, lidi by zaujali stanoviska. Bůh ví, že v tomhle městě stačí se zmínit o sportu nebo o politice, abys lidi rozhýbal. A můžeme mluvit o tom, jaké to je být vdaná za někoho, kdo je v sezóně celé týdny pryč. Jak se vyrovnávají s poráženeckými náladami, zraněními, baseballovými fanynkami.“

„Hele.“ Finn jí luskl prsty před obličejem a přiměl ji tak mrknout.

„Ach, promiň.“

„Nic se neděje. Člověk se vzdělává, když tě vidí myslet.“ Také to bylo, což ho překvapovalo, vzrušující. Člověka to nutilo uvažovat – doufat –, jestli se bude taky tak zuřivě soustřeďovat na sex. „A je to dobrý nápad.“

Úsměv se jí rozšiřoval centimetr za centimetrem až jí rozzářil celou tvář. „To bude, sakra, výkop, vid’?“

„Jo, ale pletou se ti metafory z různých sportů.“

„To se mi bude děsně líbit.“ S vínem v jedné ruce se opřela o stěnu boxu. „Vážně se mi to bude děsně líbit. Celý ten proces mě fascinuje.“

„A zprávy ne?“

„Ano, ale tohle je víc – já nevím. Osobnější, napínavější. Je to dobrodružství. Máš takový pocit, když lítáš z jedné země do druhé?“

„Většinou. Jiná místa, jiní lidé, jiné příběhy. Z toho se těžko stane rutina.“

„Neumím si představit, že by ti to dělalo starosti.“

„Stává se to. Zpohodlníš, změkneš.“

„Zpohodlníš? Ve válečných zónách, na místech katastrof, mezinárodních summitů?“ Neuměla si to opravdu představit. „Proto jsi nezůstal v Londýně?“

„Částečně. Když si přestanu připadat jako cizinec, vím, že je načase vrátit se domů. Bylas někdy v Londýně?“

„Ne. Jaké to tam je?“

Bylo snadné jí to vyprávět, pro ni bylo snadné naslouchat. Mluvili nad těstovinami a červeným vínem, nad cappuccinem a cannoli, až svíčka v láhvi vedle nich začala skomírat a hudební skříň umlkla. To ticho přimělo Deannu rozhlédnout se. Restaurace byla skoro prázdná.

„Je pozdě,“ řekla překvapeně, když se podívala na hodinky. „Ani ne za osm hodin ti letí letadlo.“

„To stihnu.“ Ale vyklouzl z boxu za ní.

„S tím jídlem jsi měl pravdu. Bylo pohádkové.“ Ale úsměv ji opustil, když se natáhl a položil jí dlaň do týla. Podržel ji tam, oči upřené do jejích, a přibližoval se k ní kousek po kousku.

Polibek byl pomalý, soustředěný a ničivý. Čekala spíš prudký útok, jak by odpovídalo muži, co dokáže očima vyvrtat díru do mozku. Snad právě proto ji něžná, líná romantika polibku tak úplně odzbrojila.

Zvedla ruku k jeho rameni, ale místo aby ho odstrčila, jak měla původně v úmyslu, do něj zaťala prsty. Objímali se. Srdce jí udělalo dlouhý plynulý přemet, než se jí zase rozbušilo v hrudi.

Když se její ústa podvolila jeho rtům, prohloubil polibek. Stále pomalu z ní lákal odezvu, až mu její ruka sklouzla z ramene kolem pasu.

V hlavě se jí hemžily desítky myšlenek a zase mizely. Neboť tu byl žár a rozkoš a nepopiratelný příslib, nebo hrozba, nebo mnohem víc.

On chtěl víc. Mnohem zoufaleji, než očekával. Jakkoliv chtěl, aby byl ten polibek prostý, skoro ho to odrovnalo. Odtáhl ji od sebe. Vydala slabý záhadný zvuk a otevřela oči, až přitom zaskřípal zuby letmou prudkou bolestí.

Je důležité zachovat klid – ačkoliv momentálně nedovedl říci proč. Jen instinkt ji přiměl o centimetr ucouvnout.

„Proč to?“

„Kromě očividných příčin?“ Ta otázka ho měla pobavit. „Myslel jsem si, že když to uděláme tady, nebudeš si představovat, co by se mohlo, mělo nebo muselo stát, kdybych tě vezl domů.“

„Aha.“ Uvědomila si, že jí spadla na zem kabelka, a shýbla se pro ni. „Neplánuju si každý okamžik v životě jako scénář.“

„Ale jistěže plánuješ.“ Přejel jí prstem po tváři. Byla horká a zardělá a přiměla ho zatoužit po dalším ochutnání. „Ale mně to nevadí. Jen si ten svůj úvod rozvaž. Budeme pokračovat, až se vrátím.“

JEDENÁCT

Do konce června měla Deanna cosi, co se dalo při troše dobré vůle nazvat štábem. Kromě Fran a Simona měla jednoho rešeršera a scénáristu, které si vzala na starosti Cassie. Stále ještě měli značnou nouzi o těla i mozky – a o peníze, aby je mohli zaplatit.

Technicky si stáli dobře. Na jedné z nekonečných schůzí, jichž se Deanna zúčastnila, bylo dohodnuto, že studio B bude mít plné personální obsazení a důkladné osvětlení. Výroba bude špičková.

Stačilo jen mít co vyrábět.

Dočasně nastěhovala do Angeliny staré kanceláře dva psací stoly. Jeden pro sebe, jeden pro Fran: rozdělily si práci i okamžité nápady.

„Máme scénář prvních osmi pořadů.“ Fran přecházela kanceláří, poznámky v jedné ruce. „Cassie vyřizuje cestovné a ubytování. Vede si dobře, Dee, ale je děsně přepracovaná.“

„Já vím.“ Deanna si promnula pálící oči a snažila se pročistit si mozek. „Potřebujeme asistenta produkce a dalšího rešeršera. A děvče pro všechno. Jestli dostaneme pod střechu prvních dvanáct pořadů, můžeme to rozjet.“

„Prozatím se moc nevyspíš.“

„I kdybych měla čas, nemohla bych.“ Natáhla se po zvonícím telefonu. „Žaludek se mi soustavně svíjí a mozek mi prostě nevypíná. Reynoldsová,“ řekla do sluchátka. „Ne, nezapomněla jsem.“ Pohlédla na hodinky. „Mám hodinu.“ Při poslouchání si odfoukla. „Dobře, ať pošlou garderobu nahoru. Vyberu si šaty a za půl hodiny jsem v maskérně. Díky.“

„Fotografování?“ vzpomněla si Fran.

„A ukázky. Delacortu se nedá vytknout, že by škudlil na reklamě. Ale sakra, já nemám čas. Potřebujeme udělat schůzi štábu a musíme si projít ty odezvy na číslo osm set a glosy.“

„Svolám to na čtvrtou.“ Fran se zazubila. „Počkej, až si přečteš něco z těch glos. Margaret má představu, že bývalí manželé by se měli střílet jako psi.“

Deanna se napjatě usmála. „Tak jsme to neladili, že ne?“

„Jo. Vyšlo z toho ‚Proč je váš bývalý manžel bývalý‘. Celkem krotké, ale odezvy krotké nebyly. Máme všechno – od vážných případů ublížení na zdraví až po chlapy, kteří si čistí částí motoru auta v kuchyňském dřezu. Budeme potřebovat experta. Pomýšlela jsem spíš na právníka než manželského poradce. Rozvodoví právníci mají senzační historky a Richard má spoustu kontaktů.“

„Fajn, ale –“ Zarazila se, když dveřmi projel věšák na kolečkách. „Pojď, Fran, pomoz mi prohlédnout skříň.“ Za kostýmy a šaty vykoukla hlava. „No ahoj, Jeffe. Oni z tebe udělali poslíčka?“

„Chtěl jsem se přijít nahoru podívat, jak vám to jde.“ S ostýchavým úsměvem se rozhlédl. „Dole ti držíme palce.“

„Díky. Co dělají všichni ve zprávách? Nestihla jsem se tam zastavit celé dny.“

„Moc dobře. V tom horku propuká šílenství, víš? Spousta trháků.“ Zhoupł věšák a otálel, zatímco Deanna se začala probírat garderobou. „Deanno, tak nějak jsem si myslel, jestli – víš – máš tady nahoře nějakého poskoka. Někoho, kdo by bral telefony, sem tam zaskočil. Znáš to.“

Deanna se zarazila s rukou na karmínovém blejzru. „Nekecáš?“

„Vím, že máš lidi, kteří už v tomhle dělali. Ale já vždycky chtěl dělat takovouhle televizi. Jen mě napadlo... však víš.“

„Kdy můžeš začít?“

Zatvářil se polekaně. „Já...“

„Myslím to vážně. Jsme na tom zoufale. Potřebujeme někoho, kdo může dělat ode všeho trochu. Vím, že ty to dovedeš, podle tvé práce tam dole. A tvé výrobní schopnosti by byly nedocenitelné. Plat je mizernej a pracovní doba dlouhá. Ale jestli chceš dělat asistenta výroby – s titulkem a kafe, kolik vypiješ –, tak tě беру.“

„Dám ti vědět,“ řekl Jeff skrze široký úsměv, který mu sahal div ne od ucha k uchu. „Možná budu muset dělat ještě jeden dva týdny, ale můžu ti dát všechnen svůj volný čas.“

„Bože, Fran, našly jsme hrdinu.“ Deanna ho vzala za ramena a políbila na tvář. „Vítám tě v blázinci, Jeffe. Řekni Cassii, ať ti vezme míru na svěrací kazajku.“

„Fajn.“ Uzardělý a se smíchem couval z místnosti. „Fajn. Ohromné.“

Fran vytáhla švestkově zbarvený kostým a podržela ho před Deannou. „Holka pro všechno?“

„Jedna z nejlepších. Jeff dokáže zvládnout horu papírů, jako když bagr shrne strom. Všechno nosí v hlavě. Zeptej se ho, kdo dostal Oscara za nejlepší film roku 1956, a on to bude vědět. Co byla hlavní zpráva v deset večer v úterý minulý týden? Ví. Mně se líbí ty červené.“

„Na reklamy,“ souhlasila Fran. „Ne na portréty. Co dělá dole?“

„Asistenta ve střižně. Taky píše.“ Oči jí potemněly, když před sebou podržela další šaty, které Fran vybrala. „Vím, kolik do toho všichni vkládají. Nejen čas. Musí to klapnout.“

Aby využila každé příležitosti, poskytovala Deanna rozhovory – tisku, rozhlasu, televizi. Objevila se v *Poledních* a poskytla Rogerovi interview. Dva dny obětovala na návštěvy všech sesterských společností, do kterých se dalo dojet autem, a ostatním alespoň zatelefonovala.

Osobně dohlížela na každický detail zařízení studia, potila se nad výstřižky z tisku kvůli námětům do programu a trávila hodiny studiem reakcí na charakteristiky jednotlivých hostů.

Na společenský život zbývalo málo času. A rozhodně to byla dobrá výmluva, aby se mohla vyhýbat Finnovi. Myslela to vážně, když mu řekla, že se nechce s nikým zaplést. Nemůže si to dovolit, usoudila. Citově ani profesionálně. Jak by mohla důvěřovat svému úsudku, když byla ochotna tolik uvěřit v Marshalla?

Ale Finnu Rileymu nebylo nijak snadné se vyhnout. Vpadl do její kanceláře, zastavoval se u ní v bytě. Často přinášel pizzu nebo bílou krabici naplněnou čínským jídlem. Bylo těžké argumentovat proti jeho ležérní poznámce, že někdy musí taky jíst. Ve slabé chvílce souhlasila, že s ním půjde do kina. A byla stejně okouzlena a stejně nejistá jako dřív.

„Loren Bach na jedničce,“ řekla jí Cassie.

Bylo sotva devět, ale Deanna už byla u psacího stolu. „Dobré jitro, Lorene.“

„Pět dní do startu,“ řekl vesele. „Jak se držíme?“

„Zuby nehty. Oddělení pro styk s veřejností vzbudilo velký zájem. Myslím, že nebude problém zaplnit studio.“

„Na východním pobřeží jste taky získali odezvu. V *National Enquireru* je hezky šťavnatý článkuček ‚Vše o Evě‘ mezi talk show. Hádejte, kdo hraje Margo Channingovou?“

„Ach sakra. Jak moc je to zlé?“

„Pošlu vám ten článek faxem. Napsali vaše jméno správně, Evo – totiž Deanno.“ Zachechtal se, podnícený vlastním humorem „Jako člověk, který naši hrdinku dobře zná, mohu říci, že tuhle maličkost dala do oběhu ona. Vypadá to, jako by vás sebrala z ulice, sehrála roli starší sestry a mentorky a vy jste ji pak za tu velkorysost nakopla.“

„Aspoň že nepíšou, že jsem jí vypadla z vesmírné lodi na zahrádku.“

„Možná příště. Prozatím jste trochu i v celostátním tisku. A ať už to ví nebo ne, spojí-li se vaše jméno s jejím takovýmhle způsobem, probudí to v lidech zvědavost. Myslím, že z toho něco vytlučeme. Sloupeček v *Zábavném týdeníku*, možná ještě článkuček ve *Variety*.“

„Ohromné. Doufám.“

„Deanno, můžete si to všechno přečíst, až budete mít pořádné svaly. Zatím to prostě jen považujte za svobodu tisku.“

„Pozornost od Angely.“

„Prý uzavírá smlouvu na svou autobiografii. Možná budete stát za kapitolu.“

„To jsem nadšená.“ Židle pod ní zaskřípala, když se opřela dozadu a připomněla jí, že chtěla naolejovat péra. To ji přimělo opět se předklonit a připsat si poznámku na rostoucí seznam na rohu stolu. „Doufám, že vám nevadí, že se zrovna soustředím na první pořad. O to, jak se odvděčím Angele za její velkorysost, se budu starat později.“

„Deanno, pořad se vám povede a to bude dostatečná odměna. Teď hovořme obchodně.“

O dvacet minut později, když se jí právě za očima začala šířit bolest hlavy, zavěsila. Pročpak si kdy myslela, že dobře zvládá detaily? uvažovala Deanna. Proč si myslela, že chce odpovědnost za celou talk show?

„Deanno?“ Vstoupila Cassie s podnosem. „Napadlo mě, jestli nechceš kávu.“

„Ty mi čteš myšlenky.“ Deanna odsunula stranou papíry, aby udělala místo na konvici. „Máš čas dát si se mnou? Mohly bychom natankovat, než se pustíme do zbytku dnešního rozpisu práce.“

„Přinesla jsem dva šálky.“ Nalila do obou, než usedla na židli. „Chceš si projít svou dnešní agendu?“

„Ani ne.“ První doušek horké černé kávy jí vrazil kofeinovou pěst rovnou do krevního oběhu. „Mám to vyryté na čele. Zařídili jsme oběd pro ty baseballové manželky po natáčení?“

„Simon a Fran budou hrát hostitele. Rezervace je potvrzena. A Jeff si myslí, že by mohlo být hezké dát do zeleného pokoje růže, až přijedou. Chtěla jsem to s tebou projít.“

„Starý dobrý Jeff. Perfektní nápad. A dáme do každého svazku kartičku s osobním poděkováním od štábu.“ Po dalším doušku si přitiskla ruku k rozbouřenému žaludku. „Kristapána, Cassie, jsem k smrti vydechšená.“ Postavila šálek stranou, zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a předklonila se. „Chtěla jsem se tě na něco zeptat a vážně chci, abys byla surově upřímná, platí? Žádné šetření citů, žádné falešné povzbuzování.“

„Dobře.“ Cassie si položila na klín těsnopisný blok. „Vysyp to.“

„Pracovalas dlouho pro Angelu. Pravděpodobně znáš tyhle pořady skrz naskrz jako každý drahý produkční nebo režisér. Mám zato, že máš svůj názor na to, proč to *U Angely* zabíralo. A já chci vědět, ale upřímně, jestli věříš, že se nám to povede.“

„Chceš vědět, jestli bude *Deannina hodinka* konkurence schopná?“

„Ani to ne,“ řekla Deanna a zavrtěla hlavou. „Jestli zvládneme odvysílat první půltucet pořadů, aniž by se nám v branži vysmáli.“

„To je snadné. Po příštím týdnu budou lidi o *Deannině hodině* hodně mluvit. A další lidi si ji pustí, aby viděli, o co jde. Bude se jim líbit, protože se jim budeš líbit ty.“ Zachechtala se nad Deanniným výrazem. „To ti nepodkužuju. Jde o to, že průměrný divák nevidí ani nedocení práci, které je zapotřebí, aby všechno hladce šlo a pěkně vypadalo. Nebudou vědět o těch dlouhých hodinách práce ani o prolitém potu. Ale ty to víš, takže budeš pracovat ještě tvrději. Čím víc se dřeš, tím víc jsou ochotni se dřít všichni ostatní. Dokázalas, že si připadáme důležití. V tom je ten rozdíl. Možná nevyskočíš rovnou na špičku žebříčku sledovanosti, ale dostaneš se na špičku u nás. To se počítá.“

„To se hodně počítá,“ řekla Deanna za okamžik. „Díky.“

„Za pár měsíců, až pořad prorazí a začnou se ti sypat prachy z rozpočtu, přijdu zas. Pak ti budu podkuřovat.“ Zazubila se. „Abys mi přidala.“

„Jestli se nám ty zatracený prachy někdy začnou sypat, dostanou přidáno všichni.“ Deanna si foukla do ofiny. „Prozatím potřebuju vidět nahrávky těch reklamních šotů pro sesterské společnosti.“

„Potřebuješ reklamního manažera.“

„A někoho pro styk s veřejností, stálého režiséra a pár asistentů produkce. Dokud ten šťastný den nenastane, mám to všechno na triku sama. Přišly už noviny?“

„Předala jsem je Margaret. Projede je, jestli tam nebudou nějaké nápady, a udělá výstřižky.“

„Fajn. Snažte se mi ty výstřižky donést do oběda. Pro druhý týden v září budeme chtít něco opravdu pádného. Bach mi zrovna řekl, že první podzimní týden proti nám vyrukuje ve třech městech nový soutěžní pořad.“

„Stane se – ach, a ta schůzka s kapitánem Queegem ve tři je přesunutá na půl čtvrtou.“

„Kapitán – aha, Ryce.“ Deanna si to zaznamenala do kalendáře a přitom se ani nesnažila zakrýt úsměv. „Vím, že je trošku excentrický, Cassie.“

„A panovačný.“

„A panovačný,“ souhlasila Deanna. „Ale je to dobrý režisér. Máme štěstí, že ho máme na pár prvních týdnů.“

„Když to říkáš.“ Zvedla se k odchodu, pak zaváhala a obrátila se zpět. „Deanno, nevěděla jsem, jestli se o tom mám zmiňovat, ale pak mě napadlo, jestli bych ti neměla začít cenzurovat telefonní hovory.“

„Co?“

„Doktor Pike. Volal, když jsi měla hovor s panem Bachem.“

Deanna zamyšleně odložila pero. „Jestli ještě zavolá, spoj mi ho. Já se o to postarám.“

„Fajn. No nazdar!“ Zazubila se a zabrzdila, aby nevrazila do Finna.

„Dobrýtro, pane Riley.“

„Ahoj, Cassie. Potřebuju na minutku šéfovou.“

„Je vaše.“ Cassie za sebou zavřela dveře.

„Finne, promiň, ale topím se v práci.“ Ale nebyla dost hbitá, aby se vyhnula polibku, když proklouzl kolem stolu. Ani si nebyla jista, jestli chtěla.

„Já vím. Taky mám jen minutu.“

„Copak je?“ Viděla vzrušení v jeho očích a cítila, jak kolem něj jiskří vzduch. „Je to něco velikého.“

„Jedu na letiště. Irák právě uskutečnil invazi do Kuvajtu.“

„Co?“ Reportérský adrenalin ji vymrštil ze židle. „Ach, ježíšmarjá.“

„Blitzkrieg. Ozbrojený průnik podporovaný helikoptéry. Mám pár známých na základně Green Ramp v Severní Karolině, pár kluků,

co jsem poznal za bojů na letišti Tocumen v Panamě před pár měsíci. Je vyhlídka, že poletíme nejdřív s diplomatickým a ekonomickým tiskem, ale mám zatraceně dobrou šanci svézt se s vojáky. Jestli můj instinkt za něco stojí, bude to veliké.“

„Tam se pořád něco děje.“ Slabě usedla na opěradlo svého křesla.

„Jde o půdu, Kansasanko. A o naftu a o čest.“ Zvedl ji na nohy a chytil do dlaně její vlasy, aby jí je odtáhl z tváře. Chtěl – potřeboval, přiznával si to – se na ni dlouze dívat. Hodně dlouze dívat. „Možná budu nějaký čas pryč, zvlášť jestli tam pošleme vojáky.“

Byla bledá, snažila se zůstat klidná. „Oni si myslí, že má nukleární zbraně, vid’? A jistý přístup k chemickým zbraním“

Dolíčky neposedně zazářily. „Bojíš se o mě?“

„Jen jsem uvažovala, jestli si bereš kromě kameramana taky plynovou masku.“ S pocitem pošetilsti se zarazila. „Budu se dívat na tvoje zprávy.“

„To udělej. Mrzí mě, že přijdu o tvou premiéru.“

„To nic.“ Podařilo se jí usmát se. „Pošlu ti kazetu.“

„Víš,“ pohrával si s pramínkem jejích vlasů, „technicky vzato jdu do války. To staré – ‚Jdu na loď, malá, a kdoví co přinese zítřek‘.“ Usmál se jí do vážných tmavých očí. „Nejspíš tě nepřesvědčím, abys to tady zamkla a rozloučila se se mnou tak, abych měl nač vzpomínat.“

Bála se, že ji přesvědčí. „Otřepané staré titulky mě nedojímají. Kromě toho každý ví, že Finn Riley se vždycky vrací se zprávami živý.“

„To je na zastřelení.“ Ale vklouzl jí pažemi kolem pasu. „Aspoň mi dej něco, co si s sebou odnesu do pouště. Prý je tam v noci pěkně zima.“

Částečně se bála. A částečně po tom toužila. Uposlechla obojího a ovinula mu paže kolem krku. „Tak dobře, Riley. Pamatuj si tohle.“

Poprvé přitiskla rty k jeho bez zaváhání. Bylo to víc než jen letmé, známé zachvění, když se její ústa pod jeho otevřela, víc než ta pomalá, vtíravá bolestná touha, jíž se tolik snažila odolat. Byla tu potřeba, ano, ochutnat, vstřebat a kupodivu i upokojit.

Když se polibek prohloubil, dovolila si zapomenout na všechno ostatní a jen vnímat.

Cítila ho – mýdlo a lehký čistý pot. Vlasy měl měkké a husté, jako by lákaly její prsty, aby je prohrábly a zůstaly v nich zabořeny. Když jeho ústa znetrpělivěla, když uslyšela, jak tiše sténá rozkoši,

zareagovala bezhlavě, propletla svůj jazyk s jeho, kousla ho do rtu, aby přidala k rozkoši temné vzrušení z bolesti.

Věděla, že se chvěje, ale nedokázala už v sobě najít vůli ke zklidnění.

„Deanno.“ Zoufale přejížděl ústy po její tváři, po hrdle, kde jí bušil tep jako křídla uvězněného ptáka. „Ještě.“

Jeho ústa znovu drtila její, vstřebávala jejich chuť, teplo. Otřesen se odtáhl jen natolik, aby spočinul čelem na jejím čele, objímal ji ještě okamžik a připadalo mu to jako prapodivný střed světa, tak kupodivu správné místo.

„Krucinál,“ zašeptal, „budeš mi chybět.“

„Tohle se nemělo stát“

„Už je pozdě.“ Zvedl hlavu, přejel jí rty po čele. „Zavolám, až budu moci.“ Jakmile to řekl, Finn si uvědomil, že ještě nikdy nic takového neslíbil. Bylo to nevyřčené přiznání, jež ho přimělo zarazit se a zastrčit ruce bezpečně do kapes. „Hodně štěstí příští týden.“

„Díky.“ O krok ucouvla, aby si mohli jeden druhého přeměřit jako dva boxeři po krvavém kole v ringu. „Vím, že nemá smysl ti to říkat, ale buď opatrný.“

„Budu hodný.“ Zazubil se letmo a nezbedně. „To je důležitější.“ Vykročil ke dveřím, pak se zastavil s rukou na klice. „Poslyš, Deanno, jestli ti náhodou zavolá ten zsranej cvokař –“

„Tys poslouchal za dveřmi.“

„Samozřejmě, vždyť jsem reportér. Na každý pád, pokud zavolá, pošli ho do háje, ano? Nerad bych ho musel zabít.“

Usmála se, ale úsměv rychle vyprchal. Něco ve Finnových očích jí říkalo, že to myslí vážně. „To je směšné. Náhodou mě Marshall nezajímá, ale –“

„To má štěstí.“ Dotkl se na pozdrav prstem čela. „Zůstaň na vlně, Kansasanko. Vrátím se.“

„Arogantní idiote,“ zamumlala Deanna. Když ji začaly pálit oči, obrátila se a zadívala na Chicago. Na druhém konci světa bude možná válka, pomyslela si, když jí vyhrkla první slza. A zrovna tady se musí vyrábět zábavný program.

Tak proč se, krucinálfagot, musí zamilovat?

„Fajn, Dee, už jsme skoro hotovi.“ Fran vrazila zpátky do šatny. „Diváci už jsou všichni ve studiu.“

„Ohromné.“ Deanna dál slepě zírala do zrcadla a Marcie dokončovala úpravu jejích vlasů. „Prostě ohromné.“

„Mají čepičky Cubs a trička White Sox. Někteří přinesli i prapory a mávají jimi. Řeknu ti, jsou pěkně rozežřátí.“

„Ohromné. Prostě ohromné.“

Usmívajíc se pro sebe, shlédla Fran dolů na poznámkový blok. „Všech šest manželek je v zeleném pokoji. Jsou vážně fajn. Teď je tam Simon a zavede je do studia.“

„Chtěla jsem se jim nejdřív sama představit.“ Hlas měla monotónní. Cítila, jak se jí v přílivových vlnách zvedá žaludek. „Ach bože, Fran, já asi budu opravdu zvracet.“

„Ne, nebudeš. Nemáš čas. Marcie, vlasy má senzační. Možná byste mi mohla později poradit, co s mými. Dělej, šampiónko.“ Fran vytáhla Deannu ze židle. „Musíš jít povzbudit obecenstvo, dostat ho na svou stranu.“

„Měla jsem si vzít ten námořnický modrý kostým,“ řekla Deanna, zatímco ji Fran vlekla za sebou do studia. „Ta pomerančová a kiwi, to je přehnané.“

„Je to senzační – a je to veselé a mladé. Přesně to správné trio. Má to švih, ale ne zas jako manekýna, je to příjemné, ale ne zas moc usedlé. Tak koukej.“ Fran, vytvářejíc tak ostrůvek důvěrnosti uprostřed zákulisního chaosu, vzala Deannu kolem ramen. „Na tomhle otročíme už pár měsíců – k tomuhle jsi mířila celá léta. Teď jdi tam ven a přinut' je, ať tě milují.“

„Pořád na to všechno myslím. Co když se začnou prát? Víš, jak rabiácky se dokážou chovat fanoušci Sox a Cubs. Co když mi dojdou otázky? Nebo nezvládnou dav? Co když se někdo zeptá, proč, sakra, dělám pitomý pořad o baseballu, když posíláme vojáky na Střední východ?“

„Za prvé, nikdo se nepopere, protože na to se budou moc dobře bavit. Za druhé, nikdy ti nedojdou otázky a dokážeš zvládnout jakýkoli dav. A konečně, děláš tenhle pořad o baseballu, protože lidi se potřebují bavit zvlášť v takovýchhle dobách. Teď se dej dohromady, Reynoldsová, a běž dělat svou práci.“

„To je pravda.“ Zhluboka se nadechla. „Určitě vypadám fajn?“

„Jdi.“

„Už jdu.“

„Deanno!“

Obrátila se překvapená, pak rozzuřená, když spatřila, že Marshall stojí na délku paže za ní. Franino zavrčení ji přimělo pokročit kupředu. „Co tu děláš?“

Usmíval se jakoby nic, ačkoli v očích měl lítost. „Chtěl jsem ti popřát hodně štěstí. Osobně.“ Držel kytici bonbónově růžových růží. „Jsem na tebe velmi hrdý.“

Nesáhla po květinách, ale dál se mu dívala do očí. „Přání štěstí přijmu. Nač jsi hrdý, to je tvoje věc. Sem ale bohužel smí jenom štáb.“

Velmi zvolna sklopil kytici. „Nevěděl jsem, že dokážeš být krutá.“

„Vypadá to, že jsme se oba mylili. Já musím natáčet pořad, Marshall, ale ještě ti stihnu jednou říct, že netoužím obnovovat s tebou jakýkoli vztah. Simone?“ Zavolala, aniž by odvrátila oči od Marshalla. „Ukaž doktoru Pikeovi cestu ven, ano? Zřejmě špatně zahnul.“

„Znám cestu,“ procedil skrze zatáté zuby. Upustil růže na podlahu, aby jí připomněl, jak upustila stejnou kytici. Jejich vůně jí zvedla žaludek. „Nedám se vždycky odbýt tak snadno.“

Odkrácel, popoháněný nervózním Simonem. Deanna dlouze vydechla, aby se uklidnila.

„Hajzl,“ mumlala Fran a zvedla automaticky ruku, aby uvolnila napětí v Deanniných ramenou. „Parchant. Takhle sem přijít před přímým přenosem Budeš v pořádku?“

„Je to dobré.“ Setřásla ze sebe zuřivost. Příští hodinu ji toho čeká mnoho, nač se musí soustředit. „Je mi fajn.“ Zamířila ven ze zákulisí. Když mījela Jeffa, vzala od něj mikrofon.

Jeff se při pohledu na ni široce usmál. „Zlom vaz, Deanno.“

Napřímila se. „Sakra, zlomím dva.“ Vstoupila na jeviště a usmála se na moře tváří. „Ahoj, všichni, díky, že jste přišli. Já jsem Deanna. Asi za pět minut spustíme tenhle pořad. Doufám, že mi pomůžete. Jsem tu dneska prvně.“

„Pust' tu ztracenou kazetu.“ Ve své věžní newyorské kanceláři zamáčkla Angela jednu cigaretu a okamžitě si zapálila další.

„Div jsem se neschvátil, abych ji sehnal,“ řekl jí Lew, když zasunoval kazetu do videopřehrávače.

„Tos už říkal, tos říkal.“ A bylo jí nanic z toho, jak to věčně poslouchala. Taký nanic strachem z toho, co možná během příštích několika pár minut uvidí na monitoru. „Pust' to, hergot.“

Stiskl knoflík play a odstoupil. Angela, oči zúžené, se zaposlouchala do hudby. Moc blízko rocku, usoudila s úšklebkem. Průměrnému divákovi se to nebude líbit. Záběr do obecnstva – lidé v baseballových čapkách tleskají a mávají prapory. Střední třída, usoudila a pohodlně se uvelebila.

Přece jen se nic neděje, ujišťovala sama sebe.

„Vítám vás na *Deannině hodině*.“ Kamera zabrala zblízka Deanninu tvář. Pomalý přívětivý úsměv, náznak nervozity v očích. „Našimi dnešními hosty zde v Chicagu je šest žen, které vědí všechno, co se dá vědět o baseballu – a nejen o krátkém odpalu do vnitřního pole a o texaské lize.“

Je rozklepaná, pomyslela si Angela potěšeně. Bude mít štěstí, jestli to vydrží do reklam. V očekávání jejího ponížení si Angela povolila Deannu politovat. Přece jen, pomyslela si s tichým soucitným povzdechem, kdo ví líp než ona, jaké to je, čelit tomu nemilosrdnému skleněnému oku?

Nabrala si toho moc a taky moc brzo, uvědomovala si Angela. Bude to tvrdá lekce, ale dobrá. A až selže, jako že určitě selže, a přijde jí klepat na dveře s prosbou o pomoc, Angela rozhodla, že bude tak milá a tak odpouštějící, že jí dá druhou příležitost.

Jenže Deanna to do reklam vydržela, a dokonce jí tleskali. Po prvních patnácti minutách jí příjemná chuť blaženého soucitu zhořkla v hrdle.

Sledovala pořad až do závěrečných titulků, neříkala nic.

„Vypni to,“ vyštěkla, pak vstala a šla k baru. Místo obvyklé minerálky sáhla po šampaňském a nalila si do vysoké číše. „Nic to není,“ řekla napůl pro sebe. „Průměrný pořad s minimálním demografickým oslovením.“

„Reakce od sesterských společností byla solidní.“ Zády k ní vytahoval Lew kazetu.

„Hrstka stanic na prašném Středozápadě?“ Napila se rychle, při doušku sevřela rty. „Myslíš, že se toho leknu? Myslíš, že by s tímhle mohla do New Yorku? To tady platí. Víš, kolik jsem brala minulý týden?“

„Ano.“ Lew odložil kazetu stranou a hrál s ní. „Nemáš se čeho bát, Angelo. Jsi nejlepší a všichni to vědí.“

„To si piš, že jsem nejlepší. A až poběží v listopadu moje první inscenace, začne se mi dostávat té úcty, kterou si zasloužím.“ S grimasou dopila šampaňské. Nemělo už tu oslavnou chuť, ale roztály

pod ním všechny malé rampoušky strachu. „Už mám peníze.“ Obrátila se s větším klidem Může si dovolit velkorysost, ne snad? „Ať si to Deanna užije, proč taky ne? Nevydrží. Nech mi tu kazetu, Lew.“ Angela se vrátila k psacímu stolu, usedla a usmála se. „Pošli mi sem sekretářku. Mám pro ni práci.“

O samotě se Angela otočila ve své židli, zadívala se na vyhlídku z nového domova. New York dokáže víc než udělat z ní hvězdu, pomyslela si. Udělá z ní císařovnu.

„Ano, slečno Perkinsová.“

„Cassie – hergot, Lorraine.“ Otočila se a zamračila na novou sekretářku. Nenáviděla setkání s novými zaměstnanci, čekalo se od ní, že si bude pamatovat jejich jména, jejich tváře. Všichni toho od ní odjakživa očekávali příliš mnoho. „Zavolejte mi Beekera. Jestli nebude k dosažení, nechte mu vzkaz u jeho telefonní služby. Ať mi zavolá zpátky co nejdřív.“

„Ano, prosím“

„To je vše.“ Angela pohlédla směrem k šampaňskému, pak zavrtěla hlavou. Kdepak, do téhle pasti nespadne. Není jako matka. Nepotřebuje alkohol, aby vydržela celý den. Nikdy nepotřebovala. Potřebuje akci. Jakmile zapálí Beekerovi roznětku a přiměje ho kutat hloub a důkladněji, aby našel nějakou špínu na Deannu Reynoldsovou, bude mít akce, že to sotva zvládne.

ČÁST DRUHÁ

„Všetchna sláva je nebezpečná.“
Thomas Fuller

DVANÁCT

„Pod pražícím sluncem, nepřítelem deště, rostlinstva a lidských bytostí, se vaří pohyblivé písky saudské pouště.“ Finn se snažil nemžourat do kamery, zatímco se do něj opíralo nemilosrdné slunce. Měl na sobě khaki tričko a vybledlý safari klobouk. „Písečné bouře, nepolevující žár a fata morgána jsou běžnými jevy v této nepřátelské končině. Do tohoto světa přijely jednotky Spojených států, aby zde na písku rozvinuly svou linii.

Uplynuly už tři měsíce od chvíle, kdy byli první příslušníci ozbrojených sil nasazeni do akce Pouštní štít. S yankejskou pílí a genialitou se vojáci přizpůsobují novému prostředí anebo v některých případech přizpůsobují prostředí tak, aby jim vyhovovalo. Dřevěná bedna vyložená polystyrénem a ventilátor.“ Finn spočinul rukou na dřevěné bedně. „A několik důvtipných vojáků stvořilo ledničku domácí výroby, která jim pomáhá zvítězit nad osmačtyřicetistupňovým vedrem. A protože nuda je stejně všeho schopný nepřítel jako klima, vojáci, kteří právě nemají službu, tráví svůj čas pročitáním pošty z domova, vyměňováním těch několika vzácných novin, jež prošly cenzurou, a pořádáním ještěřčích závodů. Jenže pošta chodí pomalu a dny jsou dlouhé. Zatímco se doma přehlídkami a pikniky oslavuje Den veteránů, muži a ženy v Pouštním štítu pracují a čekají.

Pro CBC hlásí Finn Riley, Saudská Arábie.“

Když červené světélko zhaslo, Finn si vyhákl z poutka opasku sluneční brýle a nasadil si je. Za ním byl F-15C Eagle a muži a ženy zmalátněli žářem. „Dal bych si trochu bramborového salátu a dechovku, Curte. A co ty?“

Jeho kameraman, jehož ebenová plet' se leskla jako naleštěný mramor, jak byla pokryta potem a emulzí proti slunci, obrátil oči k nebesům „Máminu domácí limonádu. Celej sud.“

„Studený pivo.“

„Broskvovou zmrzlinu – a dlouhý, pomalý políbení od Whitney Houstonový.“

„Dost, ty mě zabiješ.“ Finn se zhluboka napil vody z láhve. Chutnala kovem a byla teplá, ale spláchla mu z hrdla prach. „Uvidíme, co nás nechají nasnímat a zkusíme udělat pár rozhovorů.“

„Moc nám toho nedovolí,“ zavrčel Curt.

„Nafilmujem, co se dá.“

O pár hodin později v poměrném komfortu saudského hotelu se Finn svlékl do naha. Sprcha spláchla vrstvy písku a potu a prachu dvou dní a dvou nocí v poušti. Cítil sladkou, skoro romantickou touhu po drožděové příchuti amerického piva. Spokojil se s pomerančovou šťávou a natáhl se na postel, chladivě nahý, poklidně vyčerpaný. S očima zavřenýma zašátral po telefonu a zahájil složitý a často zoufalý proces telefonování do Států.

Telefon probudil Deannu z hlubokého spánku. Nejdřív ji napadlo, že si někdo zase spletl číslo, pravděpodobně tentýž idiot, který ji prve vytáhl z uklidňující lázně a pak zavěsil bez omluvy. Už našťvaná strhla telefon z vidlice.

„Reynoldsová.“

„Kolikže je? U vás půl šesté ráno.“ Finn nechal oči zavřené a usmál se ochraptělému zvuku jejího hlasu. „Promiň.“

„Finne?“ Setřásla spánek, nadzvedla se v posteli a sáhla po vypínači. „Kde jsi?“

„Kochám se pohostinností našich saudských hostitelů. Mělas dneska meloun?“

„Prosím?“

„Meloun. Tady je slunce hrozná mrcha, zvláště v deset dopoledne. Proto jsem začal takhle fantazírovat o melounu. Curt s tím začal a pak se štáb začal mučit navzájem. Nanuky, chlazená mátová bowle, studená smažená kuřata.“

„Finne,“ řekla Deanna zvolna. „Jsi v pořádku?“

„Jen unavený.“ Přetřel si dlani obličej, aby se probral zpátky. „Byli jsme pár dní venku v poušti. Jídlo hnusný, vedro ještě horší a ty zasraný mouchy... Nechci myslet na mouchy. Byl jsem vzhůru asi třicet hodin, Kansasanko. Jsem kapku praštěnej.“

„Měl by ses prospat.“

„Povídej mi něco.“

„Viděla jsem některé tvoje reportáže,“ začala. „jednu o tom, že Husajn vzal rukojmí a říká jím ‚hosté‘. A jednu o letecké základně v Saudi.“

„Ne, povídej mi, co děláš.“

„Dneska jsme dělali pořad o posedlých nakupovačkách. Jeden host zůstává každou noc vzhůru, dívá se na teleshoppingový kanál a nakupuje všechno, co se ukáže na obrazovce. Jeho manželka nakonec odřízla kabel, když koupil tučt elektronických obojků proti blechám Nemají psa.“

To Finna rozesmálo, jak doufala. „Dostal jsem tu kazetu, cos mi poslala. Nejdřív trošku zabloudila, tak to chvíli trvalo, než mi ji dodali. Koukali jsme na ni se štábem. Vypadalas dobře.“

„Cítila jsem se dobře. Získali jsme pár dalších stanic v Indianě. Pozdě odpoledne. Budeme konkurovat monstróznímu sladákovi, ale kdo ví?“

„Teď mi řekni, že ti chybím.“

Neodpověděla hned a přistihla se, jak si ovívá telefonní šňůru kolem ruky. „Nejspíš ano. Tu a tam.“

„A co teď?“

„Ano.“

„Až přijedu domů, chci, abys se mnou jela na chatu.“

„Finne –“

„Chci tě naučit chytat ryby.“

„Ach?“ Na rty se jí vetřel úsměv. „Vážně?“

„Myslím, že bych nemohl mít vážné úmysly se ženskou, co nerozezná jeden konec udice od druhého. Mysli na to. Ozvu se ti.“

„Dobře. Finne?“

„Hmmm?“

Poznala, že už skoro spí. „Já, ehm, ti pošlu další kazetu.“

„Fajn. Ahoj.“

Podařilo se mu vrátit sluchátko zpět do vidlice, než začal chrápat.

Zprávy přicházely dál. Stupňované nepřátelství, vyjednávání o propuštění rukojmích, aby nebyli – jak se mnozí obávali – použiti jako živé štíty. Pařížský summit a Bushova návštěva u amerických vojáků na Den díkůvzdání. Koncem listopadu odhlasovaly Spojené národy Rezoluci 678. Odsouhlasilo se použití síly za účelem zahnání Iráčanů z Kuvajtu, přičemž Saddám dostal ultimátum do 15. ledna.

Na domácí frontě vlály žluté stuhy – ze špiček automobilových antén a sloupků verand. Mísily se s cesmínou a jmelím, jak se Amerika chystala na Vánoce a na válku.

„Tenhle díl o hračkách ukáže nejen, co je v módě pro děti na Vánoce, ale taky, co je bezpečné.“ Deanna vzhledla od poznámek a přimhouřila oči na Fran. „Jsi v pořádku?“

„Jistě.“ Fran s grimasou zavrtěla svým nyní již značně mohutným trupem „Na člověka, který vypadá jako malý nákladáček, jsem jako rybička.“

„Měla bys jít domů a dát si nohy nahoru. Čeká tě to ani ne za dva měsíce.“

„Doma bych zešílela. Kromě toho ty bys měla být vyčerpaná, když jsi půlku noci trsala na charitativním večírku.“

„To patří k práci.“ Deanna seděla jako duchem nepřítomná. „A jak řekl Loren, navázala jsem plno kontaktů a získala trochu pozornosti v tisku.“

„Hmmm. A spalas asi pět hodin.“ Fran se obírala králíčkem na hraní, který stříhal ušima a kvičel, když mu stiskla břicho. „Myslíš, že by se to Edovi líbilo?“

Se zvednutým obočím studovala Deanna Franino břicho, kde „Eda“, jak se dítěti říkalo, jako by rostl hodinu od hodiny. „Už máš v dětském pokoji dva tucty vycpaných zvířat.“

„Tys začala s tím půlmetrovým medvědem.“ Odložila králíka stranou a sáhla mezi hračky, roztroušené na podlaze kanceláře. Vybrala bitvou zoceleného GI Joe. „Proč si, sakra, odjakživa chtějí hrát s vojáčkama?“

„To je jedna z otázek, které položíme našemu expertovi. Ozval se ti Dave?“

Fran se snažila nedělat si starosti o svého nevlastního bratra, důstojníka Národní gardy, který byl v Zálivu. „Jo. Dostal ten balík, co jsme mu poslali. Comicsy byly velký hit. Jau!“ Se zvukem, který vypadal jako něco mezi zájmutím a smíchem, si přitiskla dlaň na břicho. „Eda mě nakop.“

„Skutečně chce Richard tomu nemluvněti koupit fotbalovou helmu Chicago Bears?“

„Už koupil. To mi připomíná, chci se postarat, abychom do tohoto dílu dostaly rozdíly mezi pohlavím. Jak společnost i rodiče pořád stereotypně kupují tyhle věci klukům,“ mávla ke GI Joeovi, „a tohle holkám.“ Šťouchla nohou do sporáčku.

„Baletní střevíčky pro děvčata, kopačky pro kluky.“

„Což vede k tomu, že holky třepou mávátkama na lajnách a kluci střílí góly.“

„Což,“ pokračovala Deanna, „vede k tomu, že muži činí klíčová rozhodnutí a ženy servírují kávu.“

„Bože, chci to dítě zničit?“ Fran se zvedla ze židle. Skutečnost, že se při chůzi kolébala, činila její nervózní rázování současně komickým i sladkým. „Neměla jsem to dělat. Měli jsme si to nejdřív nazkoušet na štěněti. Mám být odpovědná za další lidskou bytost a ještě jsem mu ani nezačala šetřit na studium na vysoké.“

Za posledních pár týdnů si Deanna zvykla na Franiny výbuchy. Opřela se a usmála. „Zase se v tobě bouří hormony?“

„To si piš. Půjdu najít Simona a zkontroluju si sledovanost posledního týdne – a budu dělat, že jsem normální lidská bytost se zdravým rozumem.“

„Tak jdi domů,“ naléhala Deanna. „Sněž pytel sušenek a koukni se na kabelovce na starý film.“

„Fajn. Pošlu Jeffa pro hračky, aby je přestěhoval dolů do studia.“

Když Deanna osaměla, opřela se dozadu a zavřela oči. Nebyla to jen Fran, kdo byla poslední dobou na pokraji svých sil. Celý štáb ztrácel nervy. Za šest týdnů Delacort buď na *Deanninu hodinku* podepíše novou smlouvu, nebo budou všichni bez práce.

Sledovanost stoupala, ale stačí to? Věděla, že vkládá všechno, co v sobě má, do samotného pořadu, stejně tak do styku s veřejností a událostí za přítomnosti tisku, jak na tom Loren trval. Ale stačí to?

Zkušební lhůta skoro končila, a jestli se Delacort rozhodne je pustit...

Neklidně vstala a obrátila se tváří k oknu. Uvažovala, jestli tu Angela někdy takhle ustaraně stála, trpíc něčím tak základním, jako jsou body hodnocení sledovanosti. Doléhala i na její ramena odpovědnost tak těžce – za pořad, za štáb, za inzerenty? Proto se tolik zatvrdila?

Deanna zakroužila napjatými rameny. Jestli půjde pořad pod sekeru, nerozdrobí se tím jen její kariéra, pomyslela si. Je tu ještě šest lidí, kteří do toho investovali svůj čas a energii, a ano, i svou osobnost. Šest dalších lidí, co mají rodiny, hypotéky, splátky za auto, účty od zubaře.

„Deanno?“

„Ano, Jeffe? Potřebujeme dostat ty hračky dolů do...“ Umlkla, když se obrátila a zahlédla dvoumetrový plastický smrček. „Kdes to, propána, sehnal?“

„Já, hm, jsem si to půjčil ve skladišti.“ Jeff se vynořil za stromkem. Tváře měl zardělé nervozitou i námahou. Brýle mu z kořene nosu sklouzly o kousek dolů. Jeho chlapeckost byla neodolatelná. „Myslel jsem, že by se ti moh líbit.“

Se smíchem zkoumala strom Ohnuté plastické větve a divoce zelená barva, již by si nikdo nespěl s přírodní, působily dojemně. Pohlédla na Jeffovu šklebící se tvář a znovu se zasmála. „Přesně to potřebuju. Dáme to před okno.“

„Vypadal tam dole tak osaměle.“ Jeff ho pečlivě postavil doprostřed široké tabule. „Představoval jsem si že s pár ozdobami –“

„Vypůjčenými.“

Pokrčil rameny. „V téhle budově jsou věci, které nikdo nepoužil – nebo neviděl – už celá léta. Svíčky, koule, bude to fajn.“

„A hodně žlutých stuh,“ řekla s pomyslením na Finna. „Díky, Jeffe.“

„Všechno bude dobrý, Deanno.“ Položil jí ruku na rameno a rychle, plaše ho stiskl. „Nedělej si tolik starostí.“

„Máš pravdu.“ Stiskla jeho ruku ve své. „Absolutní pravdu. Zavoláme sem zbytek štábu a toho drobná ozdobíme.“

Deanna pracovala celé svátky a plastický stromek zářil za ní. Ošizením několika schůzek a třemi osmnáctihodinovými pracovními dny získala čas k šílenému čtyřadvacetihodinovému výletu domů na Vánoce. Vrátila se do chicagského mrazu posledním letadlem na druhý vánoční svátek.

Obtížená zavazadly, dárky a plechovkami cukroví z Topeky odemkla svůj byt. První, co uviděla, byla prostá bílá obálka na koberci hned za dveřmi. Nejistě odložila zavazadla. Nepřekvapilo ji, že našla v obálce jediný list papíru, ani ta směle rudá tiskací písma.

VESELÉ VÁNOCE, DEANNO.
DÍVÁM SE NA TEBE KAŽDÝ DEN.
DÍVÁM SE A MILUJU TĚ.
MILUJU TĚ.

Blázen, pomyslela si, ale neškodný v porovnání s některými těmi bizarními dopisy, které dostala od srpna. Nacpala si dopis do kapsy. Sotva zastrčila západku, z druhé strany dveří se ozvalo zaklepání. Stáhla si jednou rukou bílou vlněnou čapku a druhou otevřela dveře.

„Marshalle.“

Kabát od Burberryho měl úhledně složený přes ruku. „Deanno, netrvá to už dost dlouho? Neodpověděla jsi na žádný z mých telefonátů.“

„Netrvá vůbec nic. Marshalle, zrovna v tuhle minutu jsem se vrátila do města. Jsem unavená, mám hlad a nemám náladu na civilizovanou diskusi.“

„Když jsem já dokázal spolknout svou hrdost a přijít sem, tak bys mě aspoň mohla pozvat dál.“

„Svou hrdost?“ Cítila, jak v ní roste vztek. Špatné znamení, to věděla, když si vyměnili teprve pár slov. „Fajn. Pojď dál.“

Pohlédl na její zavazadla, když vstoupil do dveří. „Tak tys byla na Vánoce doma?“

„Přesně tak.“

Položil si kabát přes opěradlo židle. „A tvé rodině se vede dobře?“

„Zdraví jako řípy, Marshalle, a já nemám náladu na kus řeči. Jestli mi máš co říct, řekni to.“

„Nevěřím, že tohle bychom mohli vyřešit, dokud si nesedneme a nepohovoříme si o tom.“ Ukázal gestem na pohovku. „Prosím“

Shodila ze sebe kabát a sedla si do křesla. Sepjala pevně ruce v klíně a čekala.

„Skutečnost, že se na mě ještě zlobíš, dokazuje, že mezi námi existuje citová investice.“ Usedl a položil si dlaně na kolena. „Uvědomil jsem si, že snažit se řešit věci hned po incidentu byla chyba.“

„Po incidentu? Tak tomu říkáme?“

„Protože,“ pokračoval klidně, „emoce na obou stranách vystoupily příliš blízko k povrchu, čímž zkomplikovaly kompromis a konstruktivní ventilování.“

„Já se zřídka ventiluju konstruktivně.“ Ted’ se usmála, ale oči jí žhnuly. „Nejspíš jsme se nepoznali navzájem dost dobře, aby sis uvědomil, že za jistých okolností jsem velmi ošklivě vztekla.“

„Chápu.“ Měl očividně radost, velkou radost, že spolu zase komunikují. „Víš, Deanno, věřím, že část našich nesnází pramení ze skutečnosti, že jsme se neznali navzájem tak dobře, jak bychom měli. Tím jsme vinni oba, ale je to velmi lidský, velmi přirozený sklon ukazovat se jen z těch nejlepších stránek, když se nějaký vztah teprve vyvíjí.“

Musela se nadechnout zhluboka, musela si opakovat, aby zůstala sedět a odolala nutkání vyskočit a vychrlit ze sebe, co v ní vřelo.

„Chceš, abychom se o vinu podělili, fajn – protože nemám v úmyslu dostat se s tebou do nějakého dalšího stadia.“

„Deanno. Jestli budeš upřímná, přiznáš, že jsme spolu vytvářeli cosi zvláštního.“ Jako dobrý terapeut z ní nespouštěl oči, hlas měl mírný a konejšivý. „Setkání intelektů, vkusu.“

„Ach, já myslím, že naše setkání intelektů a vkusu skončilo v tu chvíli, kdy jsem přišla a našla tě s Angelou, jak po sobě ležete. Pověz mi, Marshalle, měls tou dobou v kapse prospekty na to naše havajské dostaveníčko?“

Pleť mu potemněla. „Za ten lapsus jsem se už několikrát omluvil.“

„Tak teď je to lapsus. Prve to byl incident. Dovol, abych tomu dala nějaký název taky já, Marshalle. Já tomu říkám zrada, zrada dvou lidí, které jsem obdivovala a na kterých mi záleželo. Úmyslná z Angeliny strany a ubohá od tebe.“

Začal mu cukat čelistní sval. „Ty a já jsme k sobě nebyli úplně vázáni, sexuálně ani citově.“

„Říkáš, že kdybych se s tebou vyspala, tak by se to nestalo? To ti nespoknu.“ Vyskočila. „Na tomhle já svůj podíl viny nenesu, kamaráde. Ty jsi ten, co myslí žlázami. Tak dejte na mou radu, doktore, a vypadněte, sakra, z mého domu. Chci, aby ses ke mně nepřibližoval. Nechci, abys mi klepal na dveře. Nechci slyšet tvůj hlas v telefonu. A nechci, abys mě, hergot, volal uprostřed noci, kdy ani nesebereš kuráž, aby ses představil.“

Vstal a zůstal strnule vztyčen. „Nevím, o čem to mluvíš.“

„Nevíš?“ Tváře jí planuly.

„Vím jen, že chci všechno napravit. Neměl jsem zavřené oči po ty měsíce, cos mě škrtila ze života, Deanno. Vím, že jsi jediná žena, která mě dokáže učinit šťastným.“

„Tak to tě čeká smutný život. Nejsem k mání a nemám zájem.“

„Je tu někdo jiný.“ Přistoupil a popadl ji za předloktí, dřív než mohla ucuknout. „Ty můžeš mluvit o zradě, když ses tak jakoby nic, tak snadno odvrátila ode mě k někomu jinému.“

„Ano, je tu někdo jiný, Marshalle. Jsem tu já. A teď dej ty ruce ze mě pryč.“

„Dovol, abych ti připomněl, co mezi námi bylo,“ zamumlal a přitáhl si ji k sobě. „Abych ti ukázal, jaké by to mohlo být.“

Starý strach se vrátil a roztřásl ji, když se snažila vyprostit z jeho sevření. Lapala po vzduchu a kryla se křeslem. Takhle zahnaná do kouta byla Deanna krutá. „Víš, co by mohlo být zajímavé téma pro

můj pořad, Marshalle? Co třeba tohle. Vážený poradci ve věcech manželských, co obtěžují ženy, se kterými chodili, a svádějí nezletilé dívky.“ Ovinula si paže těsně kolem těla. Z tváře mu zmizela barva. „Ano, vím o tom všechno. Dítě, Marshalle? Umíš si představit, jak mě to odpuzuje? Žena, se kterou ses scházel, zatímco jsi údajně rozvíjel náš vztah, je v porovnání s tím nepatrná maličkost. Angela mi poslala malý balíček, než odjela do New Yorku.“

Studený pot se mu zaperlil na čele. „Nemáš právo zveřejnit můj soukromý život.“

„A nemám to ani v úmyslu. Pokud mě přestaneš obtěžovat. A jestli ne –“ Nedořekla.

„Hrozby jsem od tebe nečekal, Deanno.“

„No, nejspíš ses zase spletl.“ Přikročila ke dveřím a zprudka je škubnutím otevřela. „Teď vypadni.“

Celý otřesený zvedl svůj kabát. „Měla bys mi dát tu informaci, cos dostala.“

„Neměla bych ti dát nic. A pokud nebudeš do pěti sekund ze dveří, začnu ječet, až na baráku poskočí střecha a přiběhnou sousedi.“

„Děláš chybu,“ řekl cestou ke dveřím „Moc velkou chybu.“

„Veselé Vánoce,“ řekla mu, práskla dveřmi a zastrčila závoru.

„Ohromný pořad, Deanno.“ Marcie si otírala oči, když se Deanna vrátila do šatny. „Bylo to ohromné dát dohromady všechny ty rodiny vojáků, co jsou v Zálivu. A ty kazety odtamtud.“

„Díky, Marcie.“ Deanna přikročila k osvětlenému zrcadlu a vyndala si náušnice. „Víš, Marcie, je silvestr.“

„Doslechla jsem se.“

„To je takové to ‚Pryč se starým, sem s novým‘.“ Prohrábla si rukou vlasy, obrátila se před zrcadlem, kriticky se zkoumala z levého profilu, pak z pravého, pak zepředu. „A Marcie, kamarádko, cítím neklid.“

„Jo?“ Marcie se zarazila uprostřed přerovnávání kosmetického kufříku, jak se připravovala na Bobbyho Markse. „Jaký neklid? To jako ‚půjdu a sbalím v laciným baru cizího chlapa‘?“

„Neřekla jsem, že jsem šílená, řekla jsem, že jsem neklidná. Kolik máš času, než přijde Bobby?“

„Asi dvacet minut.“

„Fajn, to by mělo stačit.“ Deanna se uvelebila v otáčecí židli, pak ji obrátila zády k zrcadlu. „Změň mě.“

Marcie skoro podlehla nutkání zamnout si ruce. „To myslíš vážně?“

„Smrtelně. Měla jsem před pár dny ošklivou scénu s dřívějším přítelem. Nevím, jestli příští měsíc touhle dobou budu mít ještě místo, tím míní kariéru. Možná jsem se zrovna zamilovala do mužského, co tráví víc času mimo Státy než tady, a za dva týdny budeme možná ve válce. Dneska večer je silvestr. Nebudu s tím mužem, do kterého se asi zamilovávám, ale na přelidněném večírku s cizími lidmi, protože seznamovat se s cizími lidmi teď patří k mé práci. Takže cítím neklid, Marcie, dost velký neklid, abych udělala něco drastického.“

Marcie zaklesla Deanně kolem krku přehoz dlouhý po kolena. „Možná bys to ‚drastické‘ měla nejdřív definovat, než začnu.“

„Kdepak.“ Deanna se zhluboka nadechla, zvolna vydechla. „Nechci to vědět. Překvap mě.“

„Máš to mít.“ Marcie vytáhla lahvičku se sprejem a zvlhčila Deanně vlasy. „Víš, už to chci udělat celé týdny.“

„Teď máš příležitost. Udělej ze mě novou ženu.“

Uzlíčky nervů se vytvářely Deanně v žaludku, když Marcie začala stříhat. A stříhala. Hleděla s klesajícím srdcem na prameny ebenových vlasů, padajících na dlaždice podlahy u jejích nohou.

„Víš, co děláš, vid’?“

„Důvěřuj mi,“ řekla jí Marcie a stříhala dál. „Budeš vypadat skvěle. Zvláště.“

„Aha, zvláště?“ Deanna se obezřele pokusila otočit směrem k zrcadlu.

„Nenakukovat.“ Marcie jí pevně položila ruku na rameno. „To je jako lézt do studeného bazénu,“ vysvětlovala. „Když se snažíš po kousku, je to těžké a nepříjemné. A někdy se lekneš a ucouvneš, ještě než tam vlezeš. Když tam hupneš najednou, nejdřív je to krátký šok a pak se ti to hrozně líbí.“ Sevřela rty a zacvakala nůžkami. „Víš, možná je to spíš jako ztráta panenství.“

„To snad ne!“

Marcie vzhlédla a zazubila se na televizního šéfkuchaře stanice CBC. „Nazdarek, Bobby. Už jsem skoro hotová.“

„To snad ne,“ opakoval, vstoupil dovnitř a zadíval se na Deannu. „Co to děláš, Dee?“

„Toužím po změně.“ Hlas měla slabý. Když začala zvedat ruku k vlasům, Marcie ji odstrčila.

„Studený bazén,“ řekla temně.

„Změna to teda je.“ Bobby poodstoupil a potřásl hlavou. „Hele, můžu si vzít trochu těch vlasů?“ Shýbl se a zvedl hrst. „Můžu si dát udělat tupé. Sakra, mohl bych jich mít půl tuctu.“

„Ach bože, co jsem to udělala?“ Deanna pevně zavřela oči.

„Dee? Co tě zdrželo? Potřebujeme – ach ježíšmarjá!“ Fran se zarazila ve dveřích, jednou rukou si zakrývala otevřená ústa a druhou přitiskla na břicho.

„Fran!“ Deanna zoufale vztáhla ruce. „Fran, Fran, já se asi nervově zhroutila. To ten silvestr,“ blábolila. „Bobby si dělá příčesky. Mám dojem, že mi život vybuchuje rovnou před očima.“

„Ty ses ostříhala!“ vypravila ze sebe Fran za okamžik. „Ty ses vážně ostříhala.“

„Ale zase narostou, ne?“ Deanna sebrala z přehozu loknu vlasů. „Ne snad?“

„Za pět nebo deset let,“ předpovídal Bobby vesele a aranžoval si několik Deanniných ostříhaných loken na holý vrcholek hlavy. „Asi už je pozdě připomínat tu klauzuli, co budeš mít nejspíš ve smlouvě a která ti zakazuje změnit zevnějšek.“

„Ach bože!“ Deanniny už tak bledé líce zbělely takřka smrtelně. „Já zapomněla. Prostě jsem na to nemyslela. Trochu jsem zešilela.“

„Hlavně ať to tvůj právník nezapomene říct právníkovi Delacortu,“ doporučoval Bobby.

„Bude se jim to líbit,“ řekla Marcie ponuře. „Sama to za minutu uvidí.“ Marcie foukala a kartáčovala. Nespokojeně přidala trochu gelu, zapracovala ho a pak upravovala se soustředěním ženy řezající diamanty. „Teď se už jen zhluboka nadechni a zadrž dech,“ radila Marcie, rozepínajíc přehoz. „A neříkej nic, dokud se doopravdy dobře nepodíváš.“

Nikdo nepromluvil, když Marcie otáčela Deannu zvolna k zrcadlu. Deanna se zadívala na svůj obraz, rty pootevřené šokem, oči obrovské. Dlouhá hříva vlasů byla pryč, nahrazovala ji krátká, přiléhavá čapka s pikantními třásněmi ofiny. Jako v závratí sledovala, jak žena v zrcadle zvedá ruku a dotýká se zátylku, kde vlasy končily.

„Sleduje to tvar tvého obličej,“ řekla Marcie nervózně, když Deanna jen dál zírala. „A jsou ti vidět oči a obočí. Máš to ohromné tmavé obočí s tím senzačním přirozeným obloukem. Oči máš trochu

mandlové a dramatické, ale pod všemi těmi vlasy se tak nějak ztrácely.“

„Mně...“ Deanna vydechla a znovu nabrala dech. „Mně se to hrozně líbí.“

„Líbí?“ Marcie poklesla kolena úlevou, že kecla na židli vedle ní. „Vážně?“

Deanna sledovala, jak jí na tváři rozkvétá úsměv. „Hrozně se mi to líbí. Uvědomuješ si, kolik hodin týdně jsem obětovala svým vlasům? Proč mě to nenapadlo dřív?“ Popadla příruční zrcátko, aby se podívala zezadu. „Tohle mi ušetří skoro osm hodin týdně – celý pracovní den.“ Zvedla náušnice, které odložila, a znovu si je nasadila. „Co myslíš?“ zeptala se Fran.

„Nechci umenšovat tvoje priority stran ušetření času, ale vypadáš neuvěřitelně. Kočka.“

„Bobby?“

„Je to sexy. Něco mezi amazonkou a elfem. A Delacortu určitě nebude vadit, když bude muset znovu natáčet všechny reklamní šoty.“

„Ach, bože můj.“ Když jí ta myšlenka konečně celá došla, obrátila se Deanna k Fran. „Ach, bože můj.“

„Neboj se, Lorena dneska večer oslníš. Pak to zapracujeme do příštího pořadu.“

„Posváteční smutek?“

„Jistě, jistě.“ Fran horečně přemýšlela a žvýkala si dolní ret. „Á – něco tak prostého a frivolního jako nový účes vám může rychle zvednout náladu, když slavnosti skončily.“

„To беру,“ rozhodl Bobby. „A teď, kdybyste dámy dovolily, potřebuju nalíčit. Musím upalovat vařit sauté.“

V prvním svědě nového roku, s videonahrávkou *Deanniny hodinky* puštěnou na obrazovce televizoru, bloumala osamělá postava malou ztemnělou místností. Na stolku byly zarámované fotografie Deanny, osvětlené zastíněnou lampou, přiložen byl nový poklad: silný pramen ebenových vlasů, ovázaný zlatou šňůrou.

Byly jemné na dotek, jemné jak hedvábí. Po posledním polaskání zabloudily prsty směrem k telefonu. Vytáčely zvolna, aby se radost dala protahovat. O pár okamžiků později se ve sluchátku ozval Deannin hlas, ospalý, trochu nejistý. Přinášel s sebou stříbrné kopí rozkoše, jež vytrvala dlouho poté, co bylo sluchátko opět zavěšeno.

TŘINÁCT

V Bagdádu bylo něco po druhé hodině, když si Finn procházel poznámky k naplánovanému přímému přenosu do Večerních zpráv CBC. Seděl na jediné židli, na které nebyly navršeny videokazety ani kabely, a natahoval si čistou košili, zatímco v duchu skládal nápady a postřehy do reportáže.

Nevšímal si svého okolí, hluku příprav, pachu studeného jídla ani hovoru.

Štáb byl roztroušen po celém apartmá, kontroloval technické zařízení a vtipkoval. Smysl pro humor, zvláště pokud byl černý, jim pomáhal zbavit se napětí. Poslední dva dny hromadili zásoby jídla a pitné vody v lahvích.

Bylo šestnáctého ledna.

„Možná bychom mohli svázat k sobě pár prostěradel,“ navrhoval Curt, „a vyvěsit je z okna jako velký bílý prapor.“

„Ne, pošleme nahoru mou čepici Chicago Bears.“ Technik si cvrnkl prstem do štítku. „Který čistokrevný americký hoch by bombardoval fotbalového fandu?“

„Prý jim v Pentagonu řekli, aby bombardovali nejdříve hotely.“ Finn vzhlédl od poznámek a zachechtal se. „Víš, jak má Cheney plný zuby tisku.“ Finn zvedl sluchátko telefonu, který je spojoval s Chicagem. „Ahoj, Martine. Jak dopadli Bulls včera večer?“ Při řeči se přesunul k oknu tak, aby mohl Curt udělat videotest proti noční obloze. „Jo, tady je klid. Pěkná nervozita – takový protiamerický sentiment.“

Když se ozval režisér, Finn kývl. „Mají to. Už nám shánějí jídlo,“ řekl Curtovi, jak vycházel ven na balkón. „Půjdeme do příští sekvence. Za čtyři minuty.“

„Přineste světla,“ požadoval Curt „Mám tu špatnej stín.“

Než se někdo stihl pohnout, ozval se v dálce rachotivý výbuch.

„Co to, sakra, bylo?“ Technik zbledl a spolkl žvýkačku. „Hrom? Byl to hrom?“

„Ježíšmarjá.“ Finn se obrátil právě včas, aby uviděl řehavý jas svítící střely, protínající noční oblohu. „Martine. Jsi tam ještě? Havershame?“ zavolal na režiséra, zatímco Curt švenkoval kamerou k

obloze. „Máme tu exploze. Začal vzdušný útok. Ano, vím to jistě. Pust' mě do éteru, proboha. Pust' mě, krucinál, do éteru.“

Slyšel kletby a jásot z chicagské režijní místnosti, pak už nic, jen syčení statické elektřiny.

„Ztratilo se to. Doprdle!“ Chladně pozoroval divokou světelnou podívanou. Nepomyslel v tu chvíli na to, že by některá z těch smrtonosných střel zasáhla budovu. Všechny myšlenky v jeho hlavě se soustředily na přenos zprávy. „Natáčeť to na kazetu.“

„To mi snad nemusíš připomínat.“ Curt div nevisel přes zábradlí. „Koukej na to!“ zařval hlasem sevřeným nervozitou a vzrušením Sirény leteckého poplachu ječely přes praskot vybuchujících granátů. „Máme sedadlo v první řadě.“

Finn v zoufalství nastavil mikrofon tak, aby zaznamenával zvuky bitvy. „Sežeň zpátky Chicago.“

„Snažím se.“ Technik pracoval třesoucíma se rukama s páčkami. „Snažím se, hergothiml.“

S přimhouřenýma očima přikročil Finn k zábradlí balkónu, pak se obrátil ke kameře. Když nemůžou jít do přímého přenosu, mají aspoň záznam „Bagdádská noční obloha vybuchla přibližně ve dvě pětatřicet dnes ráno. Vidíme záblesky, jimž odpovídají protiletadlové střely. Sporadicky vystřelují na obzoru plameny.“ Když se obrátil, spatřil současně s úžasem i tupou nevírou žhoucí ocas komety svítící střely ve výši očí. Její smrtonosná, podivná krása mu rozpumpovala krev. Taková podívaná! „Kristapána, máš to? Točils to?“

Slyšel, jak technik slabě zaklel, když se budova otřásla. Finn si shrnul rozevláté vlasy z tváře a zařval do mikrofonu. „Město se otřásá leteckým útokem. Čekání skončilo. Začalo to.“

Obrátil se zpět k technikovi. „Měls štěstí?“

„Ne.“ Ačkoliv se mu barva ještě nevrátila, zmohl se na nejistý úšklebek. „Myslím, že naši laskaví hostitelé nás přijdou hodně brzo vypakovat.“

Ted' se zasmál Finn, letmý, neklidný záblesk smrtonosný jako střela z pušky. „To nás musí nejdřív najít.“

Zatímco Finn natáčel svou válečnou reportáž, seděla Deanna otupělá nudou na další nekonečné večeri. Tóny jednotvárné klavírní hudby se nesly plesovým sálem hotelu v Indianapolis. Kromě

konverzace po jídle, průměrného jídla a gumového kuřete už se mohla těšit jen na dlouhou cestu zpátky domů do Chicaga.

Aspoň, pomyslela si sobecky, že netrpí sama. Vytáhla s sebou Jeffa Hyatta.

„Není to tak špatný,“ zamumlal, když spolkl sousto. „Když si to dost osolíš.“

Vyslala k němu pohled, milý asi tak jako kus plechu. „To na tobě právě miluju, Jeffe. Věčný optimista. Uvidíme, jestli se dokážeš usmívat, ještě až to kuře dojíme a ředitel stanice, šéf prodeje a dva naši inzerenti budou mít projevy.“

Okamžik o tom uvažoval, pak zvolil raději vodu než víno. „No, mohlo by to být horší.“

„Čekám.“

„Mohli bychom tu zapadnout sněhem.“

Otřásla se. „Prosím tě, to neříkej ani z legrace.“

„Mně se tyhle cesty líbí, vážně.“ Se skloněnou hlavou koukl na ni, pak zpět na svůj talíř. „Projít si celou stanicí, s každým se seznámit, koukat, jak ti rozvinují červený koberec.“

„To se mi líbí taky. Pobýt v sesterské společnosti a vidět všechno to nadšení pro náš pořad. A většina lidí je senzační.“ Vzdychla a pohrávala si s hroudou rýže vedle kuřete. Je prostě unavená, pomyslela si. Celý život měla nadbytek energie a teď jako by mlela z posledního. Všechny ty nároky na čas, na její mozek, na její tělo.

Sláva, zjišťovala, neznamená jen lesk a limuzíny. Za každou tretku se musí platit. Za každým bohatým a slavným loktem, o který se otřela, bylo půl tuctu společenských večeří nebo pozdně nočních setkání. Za každou časopiseckou obálkou byly zrušené osobní plány. Kormidlovat pravidelný pořad neznamenalo prostě jen vypadat dobře před kamerou a vést obratně rozhovory, znamenalo to být k mání čtyřicet hodin denně.

Máš, cos chtěla, Dee, připomínala si. Teď přestaň fňukat a dej se do práce. S odhodlaným úsměvem se obrátila k muži po svém boku. Fred Banks, vzpomněla si, majitel stanice, golfový nadšenec a zdejší rodák.

„Ani vám nemůžu vylíčit, jak moc se mi líbil pohled na vaše dnešní natáčení,“ začala. „Máte báječný tým.“

Nadmul se pýchou. „To jsem rád. Teď jsme dvojka, ale do roka chceme být jednička. Váš pořad nám k tomu dopomůže.“

„To doufám.“ Ignorovala kuličku napětí v žaludku. Jejích šest měsíců se chýlilo ke konci. „Prý jste se narodil přímo tady v Indianapolis.“

„Přesně tak. Narodil a vyrostl.“

Zatímco se šířil o krásách svého rodného města, Deanna činila příslušné poznámky a očima přejížděla místnost. Každý stůl byl obklopen lidmi, kteří nějakým způsobem záviseli na ní – jestli to dokáže. A nestačilo udělat dobrý pořad. To dokázala dneska ráno, pomyslela si. Skoro před deseti hodinami – když se nepočítá čas na nalíčení, účes, garderobu a předvýrobu. Pak bylo interview, schůze štábu, telefonáty, pošta.

Pošta, která zahrnovala další podivný dopis od toho, koho začínala považovat za svého nejvytrvalejšího fanouška.

VYPADÁŠ S KRÁTKÝMI VLASY JAKO SEXY ANDĚL.
MILUJU TĚ, KDYŽ TAK VYPADÁŠ.
MILUJU TĚ.

Odsunula dopis stranou a odpověděla na třicet dalších. To všechno předtím, než s Jeffem hupla do letadla na Indianapolis a k sesterské společnosti, kde je čekaly schůze a potřásání rukama s místním personálem, obchodní oběd, šot ve zprávách a nyní ten nekonečný banket.

Ne, dobrý pořad nestačí. Musela být diplomat, vyslanec, šéf, obchodní partner a hvězda. A musela se v každé té roli pohybovat správně – a přitom předstírat, že není osamělá, že se nebojí o Finna, že jí nechybějí ty hodiny klidu, kdy se mohla stočit s knihou spíš pro radost, než že by ji čekalo interview s autorem

Tohle jsi chtěla, pomyslela si Deanna, a zazářila na číšníka, když servíroval broskvový krém

„Můžeš spát cestou domů v letadle,“ zašeptal jí Jeff do ucha.

„Je to vidět?“

„Jenom trošičku.“

Omluvila se a vzdálila od stolu. Jestli nedokáže zamaskovat malátnost, aspoň dokáže zamaskovat její známky.

Byla skoro u dveří, když uslyšela, jak někdo zaklepal na pódiový mikrofon. Automaticky se ohlédla a uviděla pod světly stát Freda Bankse. „Chtěl bych vás prosit o pozornost. Právě jsem dostal zprávu, že jednotky Spojených národů zaútočily na Bagdád.“

Deanně hučelo v uších. Mlhavě slyšela sílit hluk v plesovém sále, jako moře při vysokém přílivu. Někde nablízku nějaký číšník zvedl triumfálně pěst.

„Doufám, že tomu parchantovi nakopou prdel.“

Zvolna se vracela ke stolu, všechna únava z ní spadla. Musí něco dodělat.

Finn seděl na podlaze hotelové ložnice, laptop na kolenou. Vyřukával komentář tak rychle, jak jen mu přecházel z mozku do prstů. Už skoro svítalo, a ačkoliv ho oči pálily, necítil ani náznak únavy. Venku pokračovala palba. Uvnitř probíhala hra na kočku a na myš.

Za poslední tři hodiny se dvakrát stěhovali, včetně techniky a zásob. Iráčtí vojáci pročesávali budovu a stěhovali hosty a mezinárodní novinářské štáby do sklepa hotelu, ale Finn a jeho štáb proklouzávali z pokoje do pokoje. Úspěšná lest mu rozpumpovala krev.

Zatímco držel hlídku, jeho dva kumpáni se natáhli na postel a usnuli.

Finn vypnul počítač spokojen s komentářem, který měl prozatím dokončený. Vstal, protáhl si záda, šiji a toužebně pomyslel na snídani: lívance s borůvkami a hektolitry horké kávy. Spokojil se s hrstí Curtovy cestovní směsi, pak zvedl kameru.

U okna zaznamenal poslední podobu prvního dne války, probleskující záři střel a bomb, stříkance světlic. Uvažoval, kolik zničených objektů asi bude vidět, až se rozední. A kolik se jim toho povede natočit.

„Já tě nahlásím odborům, kámo.“

Finn sklopil kameru a ohlédl se na Curta. Kameraman stál vedle postele a protíral si unavené oči.

„Jsi jen nasranej, protože s tímhle prckem dovedu zacházet stejně dobře jako ty.“

„Hovno.“ Na tu výzvu přistoupil Curt ke kameře a převzal ji. „Ty s tím neumíš nic, akorát pěkně vypadat, když si před to stoupneš.“

„Tak se připrav, budeš to dokazovat. Musím přečíst komentář.“

„Ty jsi šéf.“ Mlčky natáčel, zatímco bomby vybuchovaly. „Budeme se odtud snažit nějak dostat?“

„Mám v Bagdádu nějaké kontakty.“ Finn pozoroval ohně, šlehající na obzoru. „Možná.“

V tu chvíli, kdy skončil po večeři poslední projev, poslední potřesení rukou, poslední polibek na tvář, zamířila Deanna k telefonu. Zatímco Deanna volala Fran a Richarda, použil Jeff sousedního telefonu, aby kontaktoval chicagskou zpravodajskou kancelář.

„Co?“ zavrčel Richard. „Co je?“

„Richard? Richarde, tady je Deanna. Jsem v Indianapolis na cestě k letišti. Slyšela jsem o tom leteckém útoku a –“

„Jo, pravda. Slyšeli jsme. Ale máme tady taky malou krizi. Fran začala rodit. Zrovna míříme do nemocnice.“

„Ted?“ Protože to znělo, jako by kolem byly samé přetížené linky, přitiskla si Deanna prsty silně ke spánku. „Já myslela, že máme ještě deset dní.“

„To povídej Edovi. Dýchej, Fran, nezapomínej dýchat.“

„Hele, nebudu zdržovat. Jen mi řekni, jestli je jí dobře.“

„Zrovna dojedla půlku pizzy – proto mi neřekla, že má bolesti. Už kontaktovala Bacha. Vypadá to, že váš zítřejší pořad přeloží. Ne, krucinál, nebudeš s ní mluvit, Fran, ty budeš dýchat.“

„Budu tam co nejdřív. Řekni jí – ježíšmarjá, jen ji řekni, že tam budu.“

„S tím počítám. Hele, my budeme mít mimino! Ahoj.“

S tónem linky v uchu se Deanna opřela čelem o stěnu. „To je teda den.“

„Finn Riley hlásil o leteckém útoku.“

„Co?“ Znovu ve střehu se otočila k Jeffovi. „Finn? Tak je v pořádku?“

„Studio ho mělo na lince, když to začalo. Stih odvyšlat asi pět sekund obrázků, než ztratili spojení.“

„Takže nevíme,“ řekla zvolna.

„Hele, takovými věcmi on už prošel, ne?“ Položil jí váhavě paži kolem ramenou, vedl ji k čekajícímu autu.

„Ano, samozřejmě. Samozřejmě že prošel.“

„A koukej na to takhle. Aspoň se odtud dostaneme o hodinu dřív, protože všichni chtěli jít domů a koukat na bednu.“

Skoro se zasmála. „Ty jsi na mě hodný, Jeffe.“

Zazářil na ni. „Nápodobně.“

V šest ráno Deanna konečně odemkla dveře svého bytu a vpotácela se dovnitř. Byla vzhůru plných čtyřadvacet hodin a dávno už překonala stadium, kdy si uvědomovala únavu. Ale připomínala si, že splnila své profesionální závazky a viděla, jak se narodila její kmotřenka.

Aubrey Deanna Myersová, pomyslela si a chabě se usmála cestou do ložnice. Čtyřkilový zrzavý zázrak. Po tom, co viděla, jak ten neuvěřitelně krásný život vyklouzl na svět, bylo těžké uvěřit, že na druhé straně světa zuří válka.

Když ale ze sebe stahovala šaty s nevyslovitelnou vděčností, že dnešní pořad přeložili, zapnula televizi a vpustila tu válku do svého domova.

Kolik hodin je v Bagdádu? uvažovala, ale prostě se nedokázala s takovým úkolem v myšlenkách vypořádat. Unaveně usedla na okraj postele ve spodním prádle a snažila se soustředit na osoby a reportáže.

„Dej na sebe pozor, krucinál.“

To byla její poslední myšlenka, když vklouzla pod přikrývku a zachumlala se ke spánku.

Pozdě v druhé noci války v zálivu dorazil Finn na saudskou základnu. Byl unavený, hladový a toužil po koupeli. Slyšel řev tryskáčů, startujících z letiště a mířících do Iráku. Věděl, že reportáže budou natáčet jiné zpravodajské týmy.

Náladu měl špatnou. V důsledku pentagonských restrikcí vůči tisku bude muset počkat, až na něj přijde řada, než bude moci cestovat na frontu – a to pak bude smět jenom tam, kam ho pustí vojenské úřady. Poprvé od druhé světové války budou všechny reportáže podrobeny cenzuře.

To bylo jedno z mála slov, jež Finn považoval za neslušná.

„Nechceš si udělat čas a oholit si pusinku?“

„Vlez mi na záda, Curte. Na deset vysíláme.“ Naslouchal odpočítávání ve sluchátku. „V hodinách před úsvitem, den dva, operace Pouštní bouře...“ začal.

Na svém gauči v Chicagu se Deanna pozorně zadívala na Finnovu podobu na obrazovce. Unavený, pomyslela si. Vypadá strašně unaveně. Ale je tvrdý a v pohotovosti. A žije.

Připila mu dietní limonádou, k níž přikusovala sendvič s burským máslem, který si připravila k večeři.

Uvažovala, nač asi myslí, co cítí, když mluví o bojových letech a statistice nebo odpovídá na otázky z redakce zpravodajství. Arabské nebe se mu rozprostíralo za zády, tu a tam musel pozvednout hlas, aby překřičel tryskové motory.

„Jsme rádi, že jste se dostali z Bagdádu do bezpečí, Finne. A čekáme další zprávy.“

„Díky, Martine. Pro CBC hlásil Finn Riley ze Saudské Arábie.“

„Jsem ráda, že jsem tě viděla, Finne,“ zamumlala Deanna, pak vzdychla a vstala, aby odnesla nádobí do kuchyně. Teprve když mýjela telefonní záznamník, všimla si rychlého blikání světélka, značícího, že je na něm nahraný vzkaz.

„Ach, sakra, jak jsem mohla zapomenout?“

Odložila nádobí a stiskla převíjení. Spala slabých šest hodin, pak spěchala zase pryč. Zastávka v nemocnici, pár hodin v kanceláři, kde panoval chaos. Ten chaos a řeči o válce ji zase vyhnaly s tlustým šanonem výstřižků a pytlem pošty. Zbytek večera pracovala, telefon ignorovala, aniž by kontrolovala vzkazy.

Dítě a válka rozhodně rozptylují, pomyslela si, když stiskla přehrávání.

Volala matka. Pak Simon. Poslušně si naškrábala vzkazy na kus papíru. Dvakrát někdo zavěsil, pokaždé s dlouhou pauzou před cvaknutím sluchátka.

„Kansasanko?“ Deanna upustila tužku, když se místnost zaplnila Finnovým hlasem. „Kde, krucinál, jsi? Tam musí být pět ráno. Mám tu linku jen na minutu. Jsme venku z Bagdádu. Kristapána, tam je bordel. Nevím, kdy se zas ozvu, tak se koukej na zprávy. Budu na tebe myslet, Deanno. Bože, těžko se mi myslí na něco jiného. Kup si pár flanelových košil, ano? A gumový holínky. Na chatě bude možná zima. Napiš, jo? Pošli videokazetu, kouřový signál. A dej mi vědět, proč, sakra, nebereš telefon. Tak zatím.“

A byl pryč.

Deanna právě sahala po tlačítku převíjení, aby si vzkaz poslechla ještě jednou, když zazněl hlas Lorena Bacha. „Kristeježíši, ženská, vy se těžko sháníte. Volal jsem vám do kanceláře a vaše sekretářka řekla, že jste v nemocnici. K smrti mě vyděsila, až mi pak vysvětlila, že to Fran rodí. Prý je to holka. Nevím proč, hergot, ještě nejste doma, ale jde o tohle: Delacort by vám rád obnovil smlouvu na dva roky. Naši lidé zkontaktují vašeho agenta, ale já vám to chtěl říct první. Gratuluju, Deanno.“

Nedokázala říci teď proč, ale sedla si na podlahu, zakryla si obličej rukama a rozplakala se.

Následujících pět týdnů šlo všechno rychle, doma i mimo domov. S novou smlouvou, kterou Delacort podepsal a zpečetil, vzrostl Deannin rozpočet i naděje. Mohla rozšířit svůj štáb a zařídit oddělenou kancelář pro Fran, až se vrátí z mateřské dovolené.

Co bylo ze všeho nejlepší, během prvních týdnů nového roku zaznamenala sledovanost pomalý, trvalý vzestup.

Získala už deset měst, a ačkoliv ještě zaostávala za pořadem *U Angely*, kdykoli se vysílací čas obou pořadů překrýval, rozdíl mezi nimi se zmenšoval.

Na oslavu úspěchu si koupila jemně vzorovaný aubussonský koberec místo hadru z blešího trhu, který měla v obývacím pokoji. Hodí se dokonale k psacímu stolu, pomyslela si.

V dubnu měla mít obálku v časopisu *Den ženy*, článek v *People* a kvůli starým časům slíbila, že se objeví v šotu *Ženského povídání*. *Chicago Tribune* o ní psaly v nedělní příloze a nazvali ji vycházející hvězdou.

Odmítla se směsí pobavení a hrůzy nabídku pózovat do *Playboye*.

Když červené světélko bliklo a rozsvítilo se, seděla Deanna ve studiu. S úsměvem vklouzla zlehka, příjemně do tisíců domovů.

„Pamatujete se na svou první lásku? Na to první políbení, při kterém se vám srdce rozběhlo rychleji? Ty dlouhé rozhovory, tajné pohledy?“ Vzdychna a obecnostvo vzdychlo s ní. „Dnes znovu spojíme tři páry, které si to pamatují velmi dobře. Janet Hornesbyové bylo sladkých šestnáct, když prožila svůj první román. To bylo před padesáti lety, ale nezapomněla na toho chlapce, co ji tenkrát obral o srdéčko.“

Kamera začala zabírat celek a zaostřovat neurčité nervózní úsměvy, zatímco Deanna pokračovala.

„Robertu Seinfeldovi bylo právě osmnáct, když opustil svou středoškolskou milou a odstěhoval se s rodinou tři tisíce kilometrů od ní. Ačkoliv uplynulo deset let, stále myslí na Rose, dívku, která mu napsala jeho první milostný dopis. A před tříadvaceti lety se vinou studijních plánů a nátlaku ze strany rodiny rozešla Theresa Jamisonová s mužem, o němž myslela, že se spolu vezmou. Myslím, že naši dnešní hosté si říkají – co kdyby? Já určitě ano. Uvidíme, až bude po všem.“

„Bože, ohromný pořad.“ Fran, Aubrey nacpanou ve vaku na nemluvně, upevněném na těle, vpochoďovala do studia. „Myslím, že paní Hornesbyová a její přítel možná dostali druhou šanci.“

„Co tu děláš?“

„Chtěla jsem, aby Aubrey viděla, kde maminka pracuje.“ Přitiskla k sobě dítě a toužebně se rozhlédla po studiu. „Chybělo mi to.“

„Fran, zrovna jsi porodila.“

„Jo, slyšela jsem o tom. Víš, Dee, měla bys uvažovat o pokračování. Lidi milují sentimentální náměty. Jestli se některý z těch tří párů dá dohromady, měla bys udělat něco výročního.“

„Na to už jsem pomýšlela.“ Deanna odstoupila, ruce na bocích.

„No,“ řekla za okamžik, „vypadáš dobře. Vážně.“

„Cítím se dobře. Vážně. Ale i když jsem hrozně ráda mámou, jsem strašně nerada domácí poskok. Potřebuju pracovat, jinak udělám něco drastického. Třeba začnu vyšívát.“

„K tomu nesmí dojít. Pojďme si o tom nahoru popovídat.“

„Chci říct nejdříve ‚ahoj‘ štábu.“

„Budu nahoře v kanceláři, až skončíš.“ S uličnickým úsměvem zamyšlela Deanna k výtahu. Vyhrála padesátidolarovou sázku s Richardem. Byl si jistý, že vydrží plné dva měsíce. Cestou do šestnáctého patra pohlédla na hodinky a počítala, jak je na tom s časem „Cassie,“ začala v ten okamžik, jak vstoupila do předpokoje. „Zkus, jestli by se nedala ta moje schůzka s obědem přeložit na půl druhou.“

„Není problém. Ohromný pořad, mimochodem Telefony prý šílely.“

„To nás těší.“ S časovým rozvrhem na mysli klesla za psací stůl, aby si prostudovala poštu, kterou jí tam navršila Cassie. „Dole se zastavila Fran. Za pár minut bude nahoře – s miminem.“

„Ona přinesla mimino? Ach, já se nemůžu dočkat, až ji uvidím.“ Zarazila se, polekána výrazem na Deannině tváři. „Stalo se něco?“

„Stalo?“ Deanna zmateně zavrtěla hlavou. „Já nevím. Cassie, víš, jak se sem tohle dostalo?“ Zvedla prostou bílou obálku, na níž stálo jen její jméno.

„Už jsi to měla na stole, když jsem přinesla tu ostatní poštu. Proč?“

„Je to divné. Dostávám tyhle dopisy tu a tam od loňského jara.“ Převrátila papír, aby si ho Cassie mohla přečíst.

„Deanno, jsi tak krásná. Tvé oči mi hledí do duše. Miluju tě navždy.“ Cassie sevřela rty. „Nejspíš je to lichotivé. A hodně jemné v porovnání s některými dopisy, co dostáváš. Leká tě to?“

„Neleká. Možná trochu zneklidňuje. Nepřipadá mi docela zdravý někdo, kdo to vydrží tak dlouho.“

„Víš jistě, že jsou všechny od stejné osoby?“

„Stejný typ obálky, stejný typ vzkazu psaný stejným typem červených tiskacích písmen.“ Tíseň jí sevřela žaludek. „Možná je to někdo, kdo pracuje v budově.“

Někdo, koho vídá každý den. S kým mluví. Pracuje.

„Zval tě někdo na rande, nebalil tě někdo?“

„Co? Ne.“ S námahou setřásla Deanna tu divnou náladu, pak pokrčila rameny. „Je to blbost. Neškodná,“ řekla, jako by chtěla přesvědčit sama sebe, pak naschvál roztrhla stránku vejpu a odhodila do koše. „Uvidíme, kolik práce stihneme do oběda, Cassie.“

„Fajn. Nekoukalas náhodou včera večer na Angelin pořad?“

„Samozřejmě.“ Deanna se zazubila. „Snad si nemyslíš, že si dám utéct první celovečerní program své nejtěžší soupeřky? Povedlo se jí to.“

„Všichni kritici si to nemyslí.“ Cassie připlácla Deanně na stůl výstřižky. „Ten z *Timesů* je zabijácký.“

Deanna po nich automaticky sáhla a přečetla si první vystřiženou kritiku.

„Pompézní a mělké.“ Trhla sebou. „Střídá afektované culení s nedovolenou reklamou.“

„Sledovanost taky nebyla taková, jakou čekali,“ řekla jí Cassie. „Ne že by to bylo trapné, ale hvězdné taky ne. *Post* tomu říká sebeobdivování.“

„To je přesně její styl.“

„Trošku to přehnala, když nechala udělat s kamerou tu obhlídku své střešní nástavby a přitom cvrlikala o New Yorku. A bylo tam víc záběrů na ni než na její hosty.“ Cassie pokrčila rameny, zazubila se. „Já jsem jen počítala.“

„Tohle se jí nejspíš bude těžko polykat.“ Deanna odložila kritiky opět stranou. „Ale nedá si to jen tak líbit.“ Střelila po Cassii varovným pohledem. „Já s ní měla své problémy, ale sekernické kritiky nepřeju nikomu.“

„Já taky ne. Jen nechci, aby ti ublížila.“

„Mně se kulky vyhnou,“ řekla Deanna suše. „Teď na Angelu zapomeňme. Já jsem určitě to poslední, nač dneska dopoledne myslí.“

Angelin prvotní záchvat vzteku nad kritikami vyústil ve sněhovou bouři rozdrbaného novinového papíru. Podlaha její kanceláře jím byla přímo poseta. Při chůzi zašlapávala tiskovou čerň do růžového velurového koberce.

„Ti parchanti nedají pokoj, nepřestanou do mě vrtat.“

Dan Gardner, nový vedoucí výroby *U Angely*, moudře vyčkal, až nejhorší bouře pomine. Bylo mu třicet a měl postavu boxera střední váhy, kompaktní, svalnaté tělo. Konzervativně střižené hnědé vlasy se hodily k chlapecké tváři, zvýrazněné tmavomodrýma očima a mírně rozeklanou bradou.

Měl chytrou hlavu a prostý cíl: dojet na vrchol tím vozidlem, které ho tam dokáže dovézt nejrychleji.

„Angelo, každý ví, že kritiky jsou cár papíru.“ Nalil jí na uklidnění šálek čaje. Škoda, pomyslel si, že jejich strategie – nevyzradit předem nic o prvním pořadu – selhala. „Ti kreténi vždycky střílejí ubohostmi po tom, kdo je na špici. A zrovna tam jsi ty.“ Podal jí jemný porcelánový šálek. „Na špici.“

„To, sakra, jsem.“ Čaj vyšplouchl na podšálek, když jím zakroužila. Lepší je zuřivost než slzy, to věděla. Nikomu, absolutně nikomu nedopřeje to zadostiučinění, aby viděl, jak je zraněná. Byla tak hrdá, když mohla předvádět svůj nový dům, podílet se o svůj život s diváky.

Oni tomu řeknou „afektované culení“.

„A sledovanost by to potvrdila,“ odsekla, „nebýt té proklaté války. Ti zatracení diváci prostě té zasrané věci nebudou mít nikdy dost. Ve dne v noci, v noci ve dne nás bombardují. Proč prostě nesmažeme tu zatracenou zemi z mapy, ať ji máme z krku?“

Slzy byly blízko, nebezpečně blízko. Zaplašila je a usrkávala čaj jako medicínu.

Chtělo se jí napít něčeho ostřejšího.

„To nás nebolí. Tvůj pořad před zprávami v šest večer vzalo pět stanic. A divákům se hrozně líbily tvoje exteriéry, natáčené minulý týden na základně Andrews.“

„No, mně už je z toho nanic.“ Mrštla šálkem o stěnu, až se střepy rozlétly a kapky pocákaly hedvábnou tapetu. „A je mi nanic z té malé mrchy v Chicagu, co se mi snaží podminovat sledovanost.“

„To je jen meteor, přeletí a zhasne.“ Ani sebou při té explozi neškubl. Čekal to. Když se to teď stalo, věděl, že se může začít uklidňovat. A až se uklidní, bude ho potřebovat

Pečoval o Angeliny potřeby už několik měsíců.

„Za rok už to bude stará vesta, a ty budeš pořád ještě jednička.“

Sedla si za svůj psací stůl, zaklonila se, oči zavřené. Klouzala. Nic jako by nešlo tak, jak si to naplánovala, když vytvářela svou produkční společnost Vládla, ano, ale bylo tu tolik práce. Tolik nároků, tolik, tolik možností selhat.

Ona ale nesmí selhat, to by nikdy nezvládla. Uklidňovala se dlouhým, pomalým dýcháním, přesně jako při návalech trémy. Je mnohem produktivnější, připomínala si, soustředit se na nedostatky někoho jiného.

„Máš pravdu. Jak Deanna klesne na dno, bude ráda, když ji nechají trhat lístky u vchodu do studia.“ A já mám něco, co může ten krásný den uspišit.

Když Angeliny rty zvlínil úsměv, přistoupil Dan zezadu k židli, aby jí vymasíroval z ramen napětí. „Jen se uvolni. Nech starosti na mně.“

Měla ráda dotyk jeho rukou – něžný, schopný, sebejistý. Cítila se pak chráněná, bezpečná. To teď tak zoufale potřebovala.

„Miluji tě, vid', Dane?“

„Samozřejmě že ano.“ Jeho ruce cestovaly po její šíji, pak sklouzly dolů na nadra. Byla měkká a těžká a vždycky se jim podařilo ho vzrušit. Hlas mu zhrubl, když ucítil, jak jí tvrdnou bradavky, které lehce štípl palcem a ukazováčkem. „Angelu miluje každý.“

„A budou koukat.“ Vzdechla, uvolnila se. Hnětl ji dál. „Každý den. Od pobřeží k pobřeží.“

„Každý den,“ zamumlala a po tváři se jí šířil úsměv. „Jdi zamknout dveře, Dane. Ať bere telefony Lorraine.“

„Moc rád.“

ČTRNÁCT

Za mrazivých nocí v poušti se těžko vzpomínalo na prudký žár dne. Stejně tak poté, jak explodovaly první bomby, bylo těžké rozpomenout se na smrtící klid dlouhých týdnů Pouštního štítu.

Finn už byl i v jiných válkách, ale nikdy nebyl tak svazován vojenskými omezeními. Byly však způsoby, jak se jim podnikavý reportér mohl do jisté míry vyhnout. Nikdy by nebyl popíral, že jisté citlivé údaje výzvědné služby se nemohou vysílat, aniž by byli vojáci ohroženi. Nebyl ale hloupý ani slepě ctižádostivý. Viděl svou práci a svou povinnost v zaznamenávání toho, co se děje, nejen co tvrdí oficiální zprávy.

Dvakrát vylezli s Curtem do pronajatého nákladáku s přenosnou satelitní anténou přidrátovanou vzadu a vyrazili ven. Po bídě značených silnicích a pohyblivých píscích se jim podařilo dostat se k vojákům Spojených států. Finn naslouchal stížnostem i nadějím a vrátil se na základnu, aby obojí odvyšíl.

Díval se, jak létají rakety Scud a jak je zastavují Patriots. Spal útržkovitě a žil připraven na chemický útok.

Když začala pozemní válka, byl ochoten a dychtil následovat vojsko do Kuwait City.

Později se stovce hodin zuřivých bojů o osvobození Kuvajtu říkalo Matka bitev. Zatímco spojenecká vojska zaujala postavení podél řeky Eufrat a podél dálnice spojující Kuvajt s jinými městy, Iráčané prchali. Jak jeden voják řekl Finnovi, „koukali se ulejt“.

Byly tu masivní dopravní zácpy, zapadlé tanky, opuštěný vojenský materiál všeho druhu. Z uprášeného nákladáku mířícího do města pozoroval Finn trosky. Silnici míli za míli lemovala roztráštěná vozidla. Auta, rozpáraná na kusy, šikmo uvízlá nad krátery po bombách. Nejen vojenský materiál, ale i věci civilistů roztroušené po silnici, matrace, pokrývky, pánve na smažení a hned vedle pásy s municí. Neuvěřitelný lustr, jehož křišťál se třpytil na slunci jako drahokamy rozsypané na písku. A horší, mnohem horší byly tu a tam ležící mrtvolky.

„Natočíme to.“ Finn vystoupil z nákladáku, pod botami mu zakřupala magnetofonová kazeta, jedna z těch, co byly rozsypány po krajnici.

„Vypadá to, jako by v pekle otevřeli výprodej,“ poznamenal Curt. „Ty šílený parchanti museli na útěku drancovat.“

„Malá domů, ne?“ Finn ukázal směrem k círu ostře růžové látky, vlající zpod převráceného nákladáku. Večerní toaleta se blyštěla zlatými penízky. „Kde si, sakra, myslela, že to bude nosit?“

Finn se připravoval na vstup, zatímco Curt rozestavoval techniku. Myslel si, že už ho nic nepřekvapí po tom, co viděl dojemně vychrtlé irácké vojáky, unaveně se vzdávající spojeneckým jednotkám. Viděl strach a únavu, i úlevu na jejich obličejích, když se vynořovali ze zákopů v poušti. Myslel, že ve válce už na něj nic nedokáže zapůsobit, ani potrhání těla, ohavnosti, v nichž si někteří novináři libovali, ani pach smrti a hniloby pod nemilosrdným sluncem.

Ale ten cír růžového hedvábí, svůdně šustící v pouštním větru, mu zvedl žaludek.

Ve městě to bylo horší. Nervozita, vztek, ničení, všechno zahalené vrstvou mastných sazí z ohňů, které ničily životodárnou krev Kuvajtu – naftu.

Když zavál vítr směrem k městu, obloha zčernala kouřem. Poledne se stalo půlnocí. Mořský břeh byl posetý minami a výbuchy otřásaly městem několikrát denně. Střelba pokračovala – nejen oslavné salvy, ale také divoké útoky na kuvajtské vojáky. Ti, kdo přežili, hledali na hřbitově ostatky svých milovaných, z nichž mnozí vytrpěli mučení a ještě horší zvěrstva.

Přes všechno, co uviděl, přes všechno, o čem podával zprávy, Finn pořád myslel na ty večerní šaty pošíité penízky a vzdouvající se v písku.

Jako celý svět i Deanna sledovala konec války v televizi. Poslouchala reportáže o osvobození Kuvajtu, oficiálním ukončení palby, válečné statistiky. Osvojila si zvyk stavovat se ve zpravodajské redakci před odchodem z budovy CBC v naději na pár útržků informací, které se ještě nevysílaly.

Avšak realita každodenních povinností ji přidržovala při zemi. Kdykoli měla volný večer, dívala se na poslední zprávy a pak si pustila nahrávku dopoledního pořadu. V soukromí svého bytu se

mohla sledovat kritickým okem, hledat způsoby, jak vylepšit své umění nebo sevřít celkovou formu.

Seděla se zkříženýma nohama na podlaze, pohodlně v mikině a džínsech, na kolenou otevřený poznámkový blok. Ty náušnice byly špatné, všimla si. Pokaždé když pohnula hlavou, zhouply se – rozptýlení diváka, pomyslela si, a napsala si: *Už ne houpavé náušnice.*

A gesta rukou jsou moc široká. Kdyby si nedala pozor, nakonec by ji parodovali v *Přímém přenosu ze sobotního večera*. To by byla radost, pomyslela si s úšklebkem a naškrábala si to do bloku.

Nedojímám lidi přespříliš? Deanna se zamyšleně kousala do rtů, když sledovala program. Vždycky jako by pokládala dlaň na paži hosta anebo brala diváka kolem ramen. Možná by měla –

Zaklepání na dveře ji vylekalo. Ve svém časovém rozvrhu nepočítala s nečekanými návštěvníky po desáté. S nevolí vypnula videorekordér. Podívala se kukátkem. Pak šubala za závoru a rvala řetěz.

„Finne! Já nevěděla, že ses vrátil!“

Nevěděla, kdo se pohnul první. Ve zlomku okamžiku se objali, jeho ústa na jejích, její ruce zaťaté do jeho vlasů. Výbuch touhy jimi oběma otrásal, vlna žáru, poryv síly. Detonovala v ní bomba a zůstaly po ní roztráštěné emoce, syrové touhy. Pak kopnutím zavřel dveře a sesuli se na podlahu.

Nepřemýšlela. Nemohla myslet. Ne s ústy rozpálenými na jeho a už naléhavě uchvácená jeho dlaněmi. Jako dovádějící děti se kutáleli po koberci, jediným zvukem bylo nesouvislé mumlání a namáhavý dech.

Nebyl to sen, ale tvrdá realita. Jediná realita, na niž záleželo. Ruce měl drsné, zajely jí pod fleecové triko a braly si ji, zaryly se jí do boků, aby ji divoce přitiskly k jeho tělu.

Jako by pod ním vybuchovala krátkými, statickými výboji energie. Plet' měla horkou, hladkou, k nesnesení jemnou. Chtěl ji ochutnat, spolykat, pohltit vůni a chuť jejího masa a krve a kostí. Její ústa mu nestačila – hrdlo, rameno, tam kde z nich stáhl tričko. Připadal si jako zvíře, rabijácké a vyhladovělé, a toužil se tak chovat. Přece však věděl, že jí nemůže ublížit, že jí neublíží, pokud neukojí tu nejhorší ze všech potřeb.

„Deanno.“ Toužil, aby dokázal nalézt nějakou jiskru něhy v té divokosti, jež burácela kdesi uvnitř v něm. „Dovol...“ Zvedl hlavu, snažil se vidět jasně. Sotva se na ni podíval, uvědomil si to. V tu chvíli, kdy otevřela dveře a řekla jeho jméno, ztratil sebeovládání.

Ted' pod ním vibrovala jako napjatá struna, oči obrovské a temné, ústa napuchlá. A její plet'... Dotkl se špičkami prstů její tváře, pohladil zardělou, vlhkou pokožku.

Slzy. Vždycky je považoval za největší ženskou zbraň. Otřesen je setřel a odkašlal si. „Uhodil jsem tě?“

„Já nevím.“ Připadala si jako uzlíček nervových zakončení a jisker. „Je mi to jedno.“

Zvolna, krásně jí na tváři rozkvetl úsměv. Vzala jeho tvář do dlaní. „Vítám tě doma.“ Oba je zkonejšila pomalým, klidným polibkem.

„Říká se o mně, že jsem k dámám značně jemný.“ Vzal ji za ruku, sevřel volně v pěsti a přitiskl ke rtům. „Ačkoliv momentálně je pro tebe možná těžké tomu uvěřit.“

„Radši se nebudu ptát po důkazech.“

Zasmál se. „Hele, co kdyby...“ Umlkl, když jí přejel rukou po vlasech. Zmateně se odtáhl a zadíval se na ni přimhouřenýma očima. „Co sis to, sakra, udělala s vlasama?“

V automatické obraně si je pročísla prsty. „Ostříhala jsem si je. Na silvestra.“ Její úsměv zakolísal, „Divákům se to líbí – tři ku jedné. Hlasovali jsme.“

„Máš je kratší než já.“ Napůl se smíchem si sedl na paty. „Pojď sem, ukaž se mi pořádně.“ Aniž by čekal na souhlas, zvedl ji do sedu.

Seděla, trochu trucovala, očima mu dodávala odvahy a světlo lampy svítilo na blýskavou čapku vlasů. „Už mě unavovala ta práce s nimi,“ prohlásila, když ji dál jen mlčky pozoroval. „Tohle mi ušetří týdně celé hodiny a hodí se to k tvaru mého obličeje. Před kamerou to vypadá dobře.“

„Hm-hmm.“ Fascinovaně se natáhl a pohrával si s jejím ušním lalůčkem, pak přejel prstem po straně hrdla. „Bud' mi pár měsíců celibátu úplně rozházelo libido, nebo jsi ta nejvíc sexy ženská na světě.“

Potěšená a polichocená Deanna si objala kolena. „Ty taky vypadáš moc dobře. Víš, že ti říkají Fešák z pouště?“

Trhl sebou. Po všem tom dloubání, jehož se mu dostalo od spolupracovníků, v tom jen těžko dokázal najít humor. „To přejde.“

„Nevím. Tady v Chicagu už máš fanklub.“ Když viděla jeho rozpaky, jen ji to pobavilo. „Vypadals děsně frajersky, když za tebou na obloze létaly scudy anebo se ti za zády valily po písku tanky. Zvlášť protože ses pár dní neholil.“

„Jak začala pozemní válka, byla voda jen za odměnu.“

Smích ji přešel. „Bylo to zlé?“

„Dost zlé.“ Vzal ji za ruku, teď něžně, nezapomínal na eleganci. To potřeboval, její teplou skutečnost. Možná za den nebo za dva to, co viděl a slyšel, trochu vybledne.

„Chceš o tom mluvit?“

„Ne.“

„Vypadáš unaveně.“ Viděla teď, jak je pod pouštním opálením ztrhaný. „Kdy ses vrátil?“

„Asi před hodinou. Jel jsem rovnou sem.“

I když se jí zrychlil tep, zareagovala na únavu v jeho očích. „Co kdybych ti udělala něco k jídlu?“

Podržel její ruku ve své a litoval, že nedokáže vysvětlit jí ani sobě, oč vyrovnanější si teď připadá. Když je u ní. „Sendvič bych neodmítl, zvlášť kdyby k němu bylo pivo.“

„To se dá nejspíš zvládnout.“ Vstala a zatahala ho za ruku. „Pojď, lehneš se na gauč a uvolníš se s Carsonem. Než se najíš, povím ti všechny novinky a drby z CBC.“

Vstal a počkal, až zmáčkne tlačítko dálkového ovládání. „Necháš mě tu na noc, Deanno?“

Vrátila mu pohled, oči veliké, ale klidné. „Ano.“

Rychle se obrátila a odešla do kuchyně. Ruce se mi třesou, uvědomovala si. A bylo to báječné. Celé tělo se jí chvělo odezvou na ten dlouhý, poslední pohled, kterým na ní ulpěl, než odběhla. Netušila, jaké to bude, ale věděla, že nikdy nikoho nechtěla víc. Měsíce odloučení nijak neotupily city, které v ní začaly narůstat.

A ten první chamtivý polibek, když se bezhlavě kutáleli po podlaze, ten byl ohromnější, erotičtější než jakákoli fantazie, kterou si snad spřádala, když čekala na jeho návrat.

Přišel k ní. Přitiskla si dlaň na břicho. Nervy se bouří, pomyslela si. Ale byly to dobré nervy, horké a silné, ne ty chladné a zbabělé.

Dnes večer to udělá. Odevzdá se. Protože chce, pomyslela si Deanna. Protože se rozhodla.

Dala na talíř sendvič se šunkou a sýrem, přibrala pivo. Zvedla podnos a usmála se pro sebe. Touha je stejně základní a lidská jako hlad. Až upokojí to druhé, vezme ho do svého lože, do svého těla.

„Mohla bych dát dohromady i něco teplého,“ řekla, když přinášela podnos do obývacího pokoje. „Měla bych polévku v konzervě –,“ Deanna se zarazila a užasla.

V televizi běžel Karnak Nádherný. A Finn Riley, Fešák z pouště, spal jako nemluvně.

Odřené kanady si vyzul, ale neobtěžoval se svlékáním bundy. Práce bez odpočinku, cestování a rozdíl časových pásem ho konečně přemohly. Ležel natažený na břicho, tvář zabořenou do jednoho z Deanniných saténových polštářků, paži ochable svěšenou přes okraj gauče.

„Finne?“ Deanna postavila podnos a dotkla se rukou jeho ramene. Když jim zatřásla, ani se nezavrtěl. Osmdesát kilo vyčerpaného chlapa.

Rezignovaně došla pro rezervní pokrývku a přikryla ho. Zamkla hlavní dveře, zajistila je řetězem. Ztlumila světlo lampy a sedla si před něj na zem. „Naše načasování,“ řekla tiše a políbila ho na tvář, „nadále selhává.“ S povzdechem zvedla sendvič a pokusila se zahnat sexuální frustraci jídlem a televizí.

Finn se vytrhl ze sna zalitý studeným potem. Blednoucí vidina před jeho očima byla děsivá – tělo provrtané kulkami u jeho nohou, skvrny od krve a mozku na růžovém hedvábí a zlatých penízcích té roztrhané večerní toalety. V poklidném ranním světle se s námahou posadil a promnul si rukama obličej.

Snažil se zorientovat a přijít k sobě. Hotelový pokoj? Které město? Která země? Letadlo? Taxík?

Deanna! Finn se rozpomněl, nechal hlavu padnout zpátky do podušek a zasténal. Nejdřív s ní praštil o zem a pak zavadl. Vzrušující úryvek ze žalostného deníku jejich románu.

Překvapovalo ho, že ho nevytáhla z bytu za nohy a nenechala chrápat na rohožce. Vyprostil se z pokrývky a potácivě vstal. Trochu zakolísal, tělo měl stále ještě malátné únavou. Pro kávu by vraždil. Nejspíš proto mu teď připadalo, že ji cítí. Po měsících na poušti věděl, že fata morgána není jen důsledkem žáru, ale také zoufalých lidských tužeb.

Zakroužil ztuhlými rameny a zaklel. Kristapána, na tužby nechtěl myslet.

Ale třeba ještě není pozdě. Rychlá injekce instantní kávy a může vklouznout k Deanně do postele a dohnat, co včera večer zanedbal.

S kalným zrakem klopýtal do kuchyně.

Nebyla to fata morgána, stála tam ve sloupu slunečního světla, vypadala svěže a skvostně ve svetru a volných kalhotách. Do červeného keramického hrnku nalévala nádherně voňavou kávu.

„Deanno.“

„Jé!“ Trhla sebou, div nepřevrhla hrnek. „Tys mě vylekal. Soustředila jsem se na nějaké svoje poznámky k pořadu, co nosím v hlavě.“ Postavila konvici a otřela si náhle zvlhlé dlaně o boky. „Jak jsi spal?“

„Jako kámen. Nevím, jestli mám být na rozpacích nebo se omlouvat, ale jestli se se mnou rozdělíš o to kafe, udělám ti pomyšlení.“

„Není důvod, proč by ses měl cítit trapně nebo omlouvat.“ Ale nedokázala se mu podívat do očí, když sáhla po hrnku. „Byl jsi vyčerpaný.“

Lehce ji pohladil po vlasech. „Jak moc se zlobíš?“

„Nezlobím se.“ Ale uhnula před ním pohledem, když mu strčila hrnek do ruky. „Chceš smetanu nebo cukr?“

„Ne. Když se nezlobíš, tak co teda?“

„To se těžko vysvětluje.“ V kuchyni není dost místa, uvědomovala si. A on jí blokuje cestu ven. „Vážně musím jít, Finne. Můj řidič tu bude za pár minut.“

Stál jako vrostlý do země. „Zkus mi to vysvětlit.“

„Tohle pro mě není snadné,“ vynervovaně odsekla a odvrátila se. „Nemám zkušenosti s rozhovory ,ráno poté‘.“

„K ničemu nedošlo.“

„O to nejde, opravdu ne. Včera večer jsem nepřemýšlela. Nemohla jsem. Když jsem tě uviděla, přemohlo mě to, co se stalo, co jsem cítila. Nikdo mě nikdy nechtěl tak jako ty včera večer.“

„A já to zkaňhal.“ Káva už ho nezajímala, odložil pečlivě hrnek na pracovní desku. „Promiň. Možná jsem neměl přestat v tom prvním šíleném spěchu, ale bál jsem se, že ti ublížím.“

Zvolna se obrátila, v očích se jí odrážel zmatek. „Tys mi neublížoval.“

„Byl bych. Kristapána, Deanno, já bych tě byl dokázal sníst zaživa. A vrhnout se na tebe na podlaze, to bylo...“ Trpce vzpomněl na Angelu. „To bylo moc lehkomyšlné.“

„To je i můj názor. Ne od tebe, Finne, ale ode mě. Já byla lehkomyšlná, a to se mi nepodobá.“ Jako by nevěděla kam s rukama. Zvedla je, nechala je klesnout a on tam dál stál a zkoumal ji pohledem. „Ty pocity, cos ve mně rozvířil, se mi nepodobají. A jak to dopadlo...“ Zatahala se za ušní lalůček. „Dalo mi to čas na přemýšlení.“

„Ohromné.“ Popadl zase hrnek a dlouze se napil. „Senzační.“

„Nerozmyslela jsem si to,“ řekla, když viděla, jak mu oči potemněly. „Ale potřebujeme si popovídat, než tohle zajde dál. Až ti to vysvětlím, až to pochopíš, doufám, že můžeme pokračovat.“

V očích měla prosbu, něco od něj potřebovala. Nevěděl, na co má reagovat. Přistoupil k ní, vzal jí bradu do dlaní a lehce ji políbil. „Fajn. Popovídáme si. Dneska večer?“

Nervozitu smyla úleva. „Ano, dneska večer. Osud mi musí být nakloněn. Je to první volný víkend, co mám za dva měsíce.“

„Přijď ke mně.“ Když její tělo přitisknuté k němu krásně změklo, znovu ji políbil, zdlouhavě, přesvědčivě. „Hrozně moc chci něco udělat.“ Zlehka ji kousl do rtu, až se jí oči třepetavě zavřely.

„Ano.“

„Moc, mmm, moc a moc...,“ sledoval její rty jazykem, zvolna je vychutnával, „ti chci uvařit“

„A co bude vařit?“

„Já se neptala.“ Deanna bryskně zkontrolovala seznam garderoby, poznamenávala si data, kdy byly které sukně, blejzry, blůzy a doplňky použity. Měla asistentku výroby, která popsala a označila každý kus a zaznamenávala nejen, kdy byl nošen, ale také v jaké kombinaci s dalšími kusy.

„To je hodně vážné, když ti mužský uvaří – zvláště v pátek večer.“ Fran nespouštěla z očí Aubrey, která mírumilovně podřimovala v přenosné postýlce. „Náramně vysokonapět'ové vrkání.“

„Možná.“ Deanna se při té myšlence usmála. Puntičkářsky začala vypisovat, co si zvolila na sebe pro pořady příštího týdne. „Hodlám si to užít.“

„Mé instinkty mi praví, že je pro tebe dobrý. Ráda bych měla trochu víc času, abych si ho osobně překontrolovala, ale ten výraz, cos měla dneska ráno v obličeji, skoro stačil.“

„Jaký výraz?“

„Štěstí. Přísně ženské štěstí. Jiné než ten lesk v oku, když nám Delacort obnovil smlouvu nebo když jsme získali šest nových stanic.“

„A co když jsme v Columbusu postoupili na první místo?“

„I to bylo jiné. Tohle je věc obecné důležitosti. Pořad, co s ním dokážeš. To, jak dokázala všechno přestřkat, abych si mohla nosit Aubrey do práce.“

„Já ji tady taky chci,“ připomněla jí Deanna. „Nikdo ze štábu se nemusí rozhodovat mezi rodičovstvím a kariérou. Což mi připomíná jedno z témat, která mě napadla.“

Fran zvedla poznámkový blok. „Mluv.“

„Hledání způsobů, jak zajistit denní péči o děti na pracovišti. Rovnou v kancelářských budovách a v továrnách. Četla jsem článek o takové restauraci, rodinném podniku. Mají přímo v kuchyni něco na způsob školky. Už jsem dala Margaret výstřižek.“

„Podívám se na to.“

„Dobře. Teď si poslechni, jaký mám nápad s Jeffem.“

„S Jeffem? Co je s ním?“

„Odvádí dobrou práci, neřekla bys?“

„Podle mě ohromnou.“ Fran se ohlédla, když Aubrey vzdychla ze spánku. „Je ti úplně oddaný a pořadu taky.“

„Chce režírovat.“ Deannu potěšilo, že dokázala Fran překvapit, a s úlevou se opřela do židle. „Nic mi neřekl, ani nikomu jinému. To by neudělal. Ale viděla jsem ho. Poznáš to podle toho, jak se potlouká po studiu, mluví s kameramany, s techniky. Pokaždé když dostaneme nového režiséra, Jeff ho div nevyslýchá.“

„Je střihač.“

„Já byla reportérka,“ poznamenala Deanna. „Chci to s ním zkusit. Bůh ví, že potřebujeme stálého režiséra. Někoho, kdo dokáže vklouznout do tempa, kdo pochopí můj rytmus. Myslím, že on by se na to hodil. Co ty myslíš jako vedoucí výroby?“

„Promluví s ním,“ řekla Fran za okamžik. „Pokud má zájem, příští týden máme naplánovaný pořad o schůzkách u videa. Je to snadné. Můžeme ho na tom vyzkoušet.“

„Dobře.“

„Deanno.“ Cassie stála ve dveřích, v ruce pevně svinuté noviny.

„Nic mi neříkej. Mám jen dvacet minut před natáčením nového reklamního šotu a potom musím jet přes celé město a okouzlovat v chicagské kapitole TEĎ. Přisahám, poručníku, všechno to chci dodržet.“

„Deanno,“ opakovala Cassie. V očích neměla humor, jen obavu. „Myslím, že bys měla vidět tohle.“

„Co je to? Ach, snad ne zase ty bulvární plátky.“ Byla připravená, že bude mírně dotčena, vzala od Cassie noviny, rozložila je a pohlédla na křiklavý titulek. „Ach, bože můj.“ Kolena jí zrosolovatěla, zašátrala za sebe po židli. „Ach, Fran.“

„Jen klid, zlato. Ukaž.“ Fran usadila Deannu na židli a vzala od ní noviny.

*TAJNÝ ŽIVOT HRDINKY DÍVČÍHO ROMÁNKU
Miláček Středozápadu – ostrílená holka z mejdanů
Deannin dřívější milenec si nic nenechává pro sebe!*

Přes roh vlálo velké červené EXKLUZIVNÍ! a postranní náznak DIVOKÉ NOCI! OPILECKÉ ORGIE! SEX NA LAJNĚ! pod Deanninou fotografií z nedávné doby. Vedle byla zrnitá fotografie muže, na nějž se snažila zapomenout.

„Ten zkurvysyn!“ vybuchla Fran. „Ten prolhanej parchant. Proč, sakra, chodíš s tímhle na bulvár? Topí se v penězích.“

„Kdoví kdo za tím stojí.“ Deanna s pocitem nevolnosti hleděla na křiklavé titulky. Pak v ní procitla zděšená, zlomená dívka. „Dostal svou fotku do novin, ne?“

„Zlato.“ Fran rychle noviny odložila. „Tomu šmejdu nikdy nikdo neuvěří.“

„Samozřejmě že uvěří, Fran.“ Oči měla jasné a tvrdé. „Uvěří tomu, protože je to příjemně pošimrá. A většina lidí stejně čte jenom titulky. Přelétnou je, když jdou kolem novin na stojanu v samoobsluze. Možná si přečtou i ten kousek na první stránce, třeba i prolistují vevnitř. Pak půjdou domů a budou o tom kecat se sousedy.“

„Je to plátek. Kořistnickej plátek. A kdo má mozek, ten to ví.“

„Jen jsem myslela, že bys to měla vědět.“ Cassie podala Deanně šálek vody. „Nechtěla jsem, aby ses to dozvěděla od někoho jiného.“

„Dobřes udělala.“

Cassie sevřela rty. „Máš kvůli tomu nějaké telefonáty.“ Včetně jednoho, který ovšem nespojí – od Marshalla Pikea.

„Vyřídím je později. Ukaž, Fran.“

„Já ten hadr spálím, doprdele.“

„Ukaž,“ opakovala Deanna. „Nemůžu se s tím vypořádat, když nevím, co tam píšou.“

Fran jí zdráhavě noviny podala. Jak je zvykem u nejhorších bulvárních plátků, i zde bylo do lží přimícháno právě tolik pravdy, aby to zapůsobilo. Skutečně studovala na Yale. A chodila s Jamiem Thomasem, křídelním útočníkem a hvězdou školního fotbalového týmu. Ano, na podzim svého prvního ročníku v koleji s ním byla na

večírku po zápase. Tančila, flirtovala. Zkonzumovala víc alkoholu, než snad bylo moudré.

Určitě se s ním šla projít na hřiště za té chladné jasné noci. A smála se, když lital po trávníku a čelil neviditelným protivníkům. Smála se dokonce, i když skočil po ní. V článku ale nestálo, že se hodně rychle smát přestala. Nebyla tam ani zmínka o strachu, zuřivosti, vzlykání.

V Jamieho podání nebojovala. Nekřičela. V jeho verzi ji tam nenechal ležet s roztrhanými šaty a pohmožděným tělem. Neříkal, jak plakala na té studené trávě, duši rozbitou, násilím okradená o nevinnost.

„No.“ Deanna si setřela z tváře slzu. „Za ta léta své vyprávění nezměnil. Možná je trošku příkrášlil, ale to se dalo čekat“

„Asi bychom se měli spojit s právním oddělením.“ Fran potřebovala všechno sebeovládání na to, aby zůstala klidná. „Měla bys žalovat Jamieho Thomase a ty noviny za urážku na cti, Dee. Nemůžeš mu to jen tak strpět.“

„Strpěla jsem mu mnohem horší věci, ne?“ Velmi úhledně, velmi pečlivě složila noviny, pak je nacpala do kabelky. „Cassie, prosím tě, zruš mi všechno po té schůzi NOW. Vím, že to možná způsobí problémy.“

„Žádné problémy.“ řekla okamžitě Cassie. „Já se o to postarám.“

„Všechno odřekni,“ řekla jí Fran.

„Ne, co se musí udělat, to dokážu.“ Deanna zvedla svetr. Jakkoli klidný měla hlas a pohyby, oči měla zoufalé.

„Tak půjdu s tebou. Nepůjdeš domů sama.“

„Nejdu vůbec domů. Potřebuju s někým mluvit. Bude to dobré.“ Stiskla Fran paži. „Vážně. Uvidíme se v pondělí.“

„Krucinál, Dee, chci ti pomoci.“

„Vždycky mi pomáháš. Vážně musím tuhle věc udělat sama. Zavolám ti.“

Nečekala, že to vysvětlování bude snadné. Ale nevěděla, že bude sedět v autě na příjezdové cestě k Finnovu krásnému starému domu a zápolit s odvahou jít a zaklepat na dveře.

Seděla a sledovala holé větve košatého javoru, chvějící se v březnovém větru. Chtělo se jí pozorovat silné bílé záblesky slunečního světla a jejich odrazy na vysokých elegantních oknech a třpyt droboučkých skvrnek slídy na omšelém kameni.

Takový důkladný starý dům, pomyslela si, s vlnitými štíty a komíny jako šípy. Vypadal tak spolehlivě, přístav proti bouřím a

větru. Uvažovala, jestli si ho vybral proto, aby si dopřál trochu osobního klidu daleko od chaosu své práce.

Uvažovala, jestli tu ten klid nalezne i ona.

Sebrala odvalu a vystoupila z auta, přešla po chodníčku z kamenů a vešla na krytou verandu, kterou dal natřít sytou lesklou modří.

Bylo tu mosazné klepadlo ve tvaru irské harfy. Dlouho na ně hleděla, než zaklepala.

„Deanno.“ Usmál se, podal jí ruku na uvítanou. „Na večeri je trochu brzo, ale můžu ti udělat pozdní oběd.“

„Potřebuju s tebou mluvit.“

„To jsi říkala.“ Nechal ruku klesnout, když ji nepřijala, pak zavřel dveře. „Jsi bledá.“ Sakra, pomyslel si, vypadá křehce jako ze skla. „Chceš se posadit?“

„Ráda si sednu.“ Následovala ho do první místnosti za halou.

Prvním roztržitým pohledem po pokoji zaznamenala prostě muže. Žádné volánky, žádná rozevlátost, jen mohutné, důstojné staré kusy, napovídající o bohatství i ležérním a mužném vkusu. Vybrala si křeslo s vysokým opěradlem u krbu, v němž hořel nízký oheň. Teplo bylo příjemné.

Bez ptaní přistoupil k obloukové skříňce a vybral karafu brandy. Ať už jí vrtá v hlavě cokoliv, dostalo se to dost hluboko, aby ji to tísnilo.

„Nejdřív vypij tohle, pak mi pověz, nač myslíš.“

Usrkla a začala mluvit.

„Dopij to,“ přerušil ji netrpělivě. „Už jsem viděl raněné vojáky, kteří měli lepší barvu než ty teď.“

Upila znovu, víc zhluboka, a pocítila, jak žár bojuje s ledovým chvěním v jejím žaludku. „Něco ti chci ukázat.“ Otevřela kabelku a vyndala papír. „Nejdřív by sis měl přečíst tohle.“

Pohlédl dolů. „To už jsem viděl.“ S gestem odporu to odhodil stranou. „Měla bys mít víc rozumu, než aby sis brala k srdci tenhle škvár.“

„Četls to?“

„Špatně napsané pohádky jsem přestal číst, když mi bylo deset.“

„Přečti si to teď,“ trvala na svém Deanna. „Prosím tě.“

Hleděl na ni upřeně ještě minutu, zaujatý a zmatený. „Dobře.“

Přece jen nevydržela sedět. Zatímco četl, Deanna vstala a obcházel místnosti, rukama se nervózně dotýkala upomínek a tretek.

Slyšela, jak mu papír šustí v rukou, uslyšela ho tiše, zuřivě pod vousy zaklít, ale neohlédla se.

„Víš,“ řekl Finn konečně, „aspoň si mohli najmout lidi, co dokážou napsat kloudnou větu.“ Pohled na její strnule rovná záda ho přiměl vzdychnout. Znovu noviny odhodil stranou. Vstal, přistoupil k ní, položil jí dlaně na ramena. „Deanno –“

„Ne.“ Rychle ustoupila, zavrtěla hlavou.

„Prokristapána, máš snad dost rozumu, než abys do sebe nechala vrtat od nějakýho úpadkovýho pisálka.“ Nedokázal ovládnout netrpělivost ani mlhavé zklamání její reakcí. „Jsi ve středu pozornosti. Rozhodla ses pro to dobrovolně. Otuž se, Kansasanko, nebo se vrať k poledním zprávám.“

„Věříš tomu?“ Otočila se, paže těsné založené na hrudi.

Ani za život si nedokázal vymyslet, jak s ní jednat. Zkusil to s mírným pobavením „Žes byla něco jako dychtivá nymfomanka? Pokud ano, jak jsi mi dokázala tak dlouho odolávat?“

Doufal, že se zasměje, a byl by se spokojil i s hněvivým odseknutím. Dostalo se mu jen mrazivého mlčení. „Není to všechno lež,“ řekla nakonec.

„Chceš říct, žeš vážně na vysoké byla na pár mejdanech? Kopla do sebe pár piv a chodila s fotbalistou?“ potřásl hlavou. „Jsem otřesen a ztrácím iluze. Ještě že jsem na to přišel dřív, než jsem tě požádal, aby ses za mě provdala a stala se matkou mých dětí.“

Ani tento pokus o vtip ji nerozesmál. Prázdnotu v očích vystřídalo zoufalství. A strašlivě se rozplakala.

„Ach, kristapána! Ne, malá. No tak, Deanno, tohle ne.“ Nic ho nedokázalo víc odzbrojit. Neohrabaně, proklínaje sám sebe, ji přitáhl těsně k sobě, odhodlaný ji pevně objímat, i když se bránila. „Promiň.“ Co, to nedokázal říci. „Promiň, malá.“

„On mě znásilnil!“ vykřikla a vyškubla se, když mu ochably paže. „On mě znásilnil,“ opakovala, zakrývající si rukama tvář, po níž se hrnuly slzy horké a palčivé. „A já s tím nic neudělala. Ani teď s tím nic neudělám. Protože to bolí.“ Hlas se jí zlomil ve vzlyk, kolébala se dopředu a dozadu. „Nikdy, nikdy to nepřestane bolet.“

Nemohl být otřesenější ani zděšenější. Na okamžik v něm všechno zamrzlo a dokázal jen stát a zírat, jak nekontrolovatelně vzlyká do dlaní se sluncem za zády, vedle vesele praskajícího ohně.

Pak v něm ten led povolil a explodoval s výbuchem zuřivosti tak šťavnaté, tak syrové, až se mu zamžil zrak. Ruce se mu sevřely v pěstí, jako by bylo na dosah něco, do čeho by mohl bouchnout.

Jenže tu nebylo nic než plačící Deanna.

Paže mu zase klesly k bokům a zanechaly ho pocitu bezmoci a zoufalství. Spoléhaje na svůj instinkt, ji zvedl, odnesl ke gauči, kde si mohl sednout, a choval ji na klíně, až byly slzy z nejhoršího pryč.

„Já ti to chtěla říct,“ vypravila ze sebe. „Včera jsem o tom přemýšlela celou noc. Chtěla jsem, abys to věděl, než zkusíme – být spolu.“

Musel se nějak dostat z toho vzteku. Bradu jak z ocele a slova nabroušená. „Ty sis myslela, že by to změnilo něco z toho, co k tobě cítím?“

„Nevím. Ale vím, že mě to děsí, a ať už se stane cokoliv, nezmizí to. Protože se to stalo...“ Vzala kapesník, který jí podával, a otřela si obličej. „Nedokážu to od sebe dost daleko odsunout ani uložit ve svém nitru dost hluboko, abych měla pocit, že se dokážu s nějakým mužem milovat.“

Ruka, která jí hladila vlasy, se zarazila jen na okamžik. Vzpomínal si živě na to, jak k ní předchozího večera vpadl. A jak by se byl z jeho iniciativy stal jejich vztah fyzickým, kdyby ho něco nezadrželo.

„Nejsem chladná,“ řekla sevřeným, trpkým hlasem. „Nejsem.“

„Deanno.“ Odtáhl od sebe její hlavu, aby mu viděla do očí. „Jsi ta nejžhavější ženská, kterou znám.“

„Včera večer nebylo nic než ty; neměla jsem čas o tom přemýšlet. Dneska ráno mi nepřipadalo fér, aby ses to nejdřív nedozvěděl. Protože jestli nám to nepůjde fyzicky, bude to moje chyba. Ne tvoje.“

„Myslím, že tohle je první blbost, kterou jsem od tebe kdy slyšel. Ale to prozatím nechme stranou. Jestli o tom chceš mluvit, budu poslouchat.“

„Chci.“ Ale odtáhla se od něj, aby mohla sedět sama. „Jamieho Thomase znali v kampusu všichni. Byl o rok starší než já a jako většina ostatních ženských v koleji jsem do něj byla taky blázen. Když si mě tedy na začátku prvního ročníku všiml, lichotilo mi to, zamotala se mi z toho hlava. Byl fotbalová hvězda a skvěle se učil. Obdivovala jsem ho a taky jeho plány vstoupit do rodinné firmy. Měl mozek i ctižádost, dobrý smysl pro humor. Každý ho měl rád. Já taky.“

Nadechla se, aby se uklidnila. Vzpomínala dál. „Prvních pár měsíců toho semestru jsme se hodně vídali. Učili jsme se spolu,

chodili na dlouhé procházky a vedli všechny ty hluboké filozofické diskuse, co si v nich vysokoškoláci tak libují. Sedávala jsem na tribuně při fotbalových utkáních a fandila mu.“

Odmlčela se. „Po největším utkání sezóny jsme šli na oslavu. Hrál senzačně. Všichni slavili a trochu jsme se opili. Vrátili jsme se na hřiště, jen on a já, a on začal předvádět všechny fotbalové finty.

Šaškoval. Pak přestal šaškovat a skočil na mě. Nejdřív se nic nedělo. Ale pak začal být hrubý a vyděsil mě. Řekla jsem mu, aby přestal. Ale on nepřestal.“

Nech toho, Dee. Víím, že to chceš. Říkáš si o to celej večer.

Otřásla se, pevně sepjala ruce. „A já začala křičet, prosila jsem ho. A on byl tak silný a já nemohla utéct. Trhal mi šaty. Ubližoval mi.“

Zatracená mrcho.

„Volala jsem o pomoc, ale nikdo tam nebyl. Ječela jsem. Přitiskl mi ruku na pusu, když jsem ječela. Měl velké ruce. A já mu viděla jen obličej.“

Bude se ti to líbit, holka.

„Oči měl skelné – vážně jako sklo. A byl ve mně. Tolik to bolelo, až jsem myslela, že mě zabije. Ale on nepřestal. Nepřestal, dokud nebyl hotový. Za chvíli – mně to připadalo jako hrozně dlouhá doba – se ze mě skutálel a zasmál se.“

No tak, Dee, vidíš, že tě to bavilo. Jen se zeptej, koho chceš. Nikdo neudělá ženskou tak šťastnou jako starej dobrej Jamie.

„Pak se přestal smát a naštvál se, protože jsem brečela. Nemohla jsem přestat brečet.“

Tyhle sračky na mě nezkoušej. Chtěli jsme to oba. Řekni něco jinýho a půlka fotbalovýho týmu potvrdí, že to s tebou dělali. Zrovna tady, přesně na tý zasraný padesátimetrový lajně.

„Škubl se mnou, zvedl mě. A varoval mě, že kdybych se pokusila předstírat že jsem nechtěla, nikdo mi neuvěří. Protože on je Jamie Thomas. A Jamieho měl každý rád. Tak mě tam nechal a já nic neudělala. Protože jsem se styděla.“

Zrnitá novinová fotografie nešla Finnovi z mysli. Zápolil se zuřivostí, která v něm narůstala. Dokázal však promluvit vyrovnaně. „Nemělas za kým jít?“

„Pověděla jsem to Fran.“ Nehty se jí zarývaly do dlaní, zvolna, namáhavě uvolňovala ruku. „Za pár týdnů už jsem to před ní nedokázala skrývat. Chtěla jít za děkanem, ale já tam nešla.“ Zadívala se na své ruce a cítila, jak ji žhavý stud znovu zaplavuje. „Nakonec mě

dovlekla do poradny. Za nějaký čas jsem se z nejhoršího dostala. Nechci, aby to ovládalo můj život, Finne.“ Tehdy na něj pohlédla, oči napuchlé a plné žalu. „Nechci, aby to pokazilo to, co bychom možná mohli mít spolu.“

Bál se, že ať řekne cokoliv, bude to špatně. „Deanno, nedokážu ti říct, že na tom nesejde, protože sejde.“ Když sklopila oči, dotkl se její tváře, naléhaje tak, aby se vrátila pohledem k němu. „Protože nesnesu pomyšlení na to, že ti někdo takhle ublížil. A protože mi možná nedokážeš důvěřovat.“

„V tom to není,“ řekla rychle. „Je to ve mně.“

„Tak dovol, abych pro tebe něco udělal.“ Jemně ji políbil na čelo. „Pojeď se mnou na chatu. Ted'. Dneska. Jen víkend o samotě, abychom mohli odpočívat“

„Finne, nevím, jestli ti můžu dát to, co chceš.“

„Je mi jedno, co mi můžeš dát. Spíš mě zajímá, co si můžeme dát navzájem.“

PATNÁCT

Nejspíš tomu říkal chata, protože to bylo ze dřeva. Úhledná dvoupodlažní stavba, s horní a dolní krytou verandou, propojenou venkovním schodištěm. Byla na hony vzdálená od bedny, kterou si představovala. Zvenku byly cedrové šindele postříbřené věkem a počasím a zvýrazněné sytě modrými okenicemi. Vysoké a rozložitě tisy skrývaly dům ve vlastní soukromé rezervaci.

Místo trávníku pokrývaly zem skaliny, nízké, stále zelené dřeviny, kvetoucí keře, byliny a otužilé trvalky. Ze země už vykukovalo pár statečných kroků.

„Ty zahradničíš. Jak ses to naučil?“

„Hodně čtu.“ Finn vytáhl jejich kufry ze zavazadlového prostoru auta, zatímco Deanna stála na konci šterkové příjezdové cesty a rozhlížela se. „Nikdy nevím, jak dlouho budu pryč, takže tráva nebyla praktická. Nelíbila se mi představa, že bych najímal někoho na stříhání trávníku. Je to moje.“ Mírně rozpačitý z toho prohlášení pokrčil rameny. „Tak jsem strávil pár týdnů sázením toho, co nepotřebuje moc pozornosti.“

„Je to krása.“

Chtěl, aby si to myslela, uvědomil si. „Za měsíc nebo za dva to bude vypadat líp. Pojď dovnitř. Rozdělám oheň a pak ti to tady ukážu.“

Následovala ho na verandu, přejela dlaní po opěradle houpací židle. „Je těžké si tě představit, jak tu sedíš, koukáš po skalínách a nic neděláš.“

„Však si zvykneš,“ slíbil a zavedl ji dovnitř.

Vstupovalo se do velké místnosti; otevřené až po střechu, se čtyřmi střešními okny. Jedné stěně dominoval krb z říčního kamene; další byla plná knih v zabudovaných policích. Dřevěné obložení mělo barvu medu a stejně tak podlaha, na niž byly roztroušeny koberce – orientální, francouzské, anglické, indiánské. A neuvěřitelně bujná, leskle černá srst medvědů kožesiny i s hlavou, vyceněnými zuby a tesáky.

Když postřehl, jak zírá, Finn se zazubil. „To je dárek – od jednoho chlapa ze stanice.“

„Je to opravdické?“

„Bohužel.“ Přistoupil ke krbu, kde se medvěd roztahoval jako široká černá kaluž. „Říkám mu Bruno. Protože jsem to nebyl já, kdo ho zastřelil, vycházíme spolu moc dobře.“

„Nejspíš je... dobrý společník.“

„A moc nežere.“ Vycítil její nervozitu, jež rozechvívala prochladlý vzduch. A chápal ji. Odvlekl ji z Chicaga, ještě než si stihla všechno promyslet. Teď je s ním sama. „Je tu větší zima než venku.“

„Ano.“ Mnula si ruce, přistoupila k jednomu z oken a zkoumala vyhlídku. Nebyl tu žádný další dům, který by narušoval panoráma, jen ty bujné tisy a stromy, které se ještě nezazelenaly. „Ani to nevypadá, že jsme jen hodinu od města.“

„Chtěl jsem mít místo, kde se schovám.“ Rozdělával oheň zkušeně a rychle. „A odkud bych se mohl rychle vrátit, kdyby se něco semlelo. V druhém pokoji je televize, rádio a fax.“

„Aha. To je hezké,“ řekla a přistoupila ke krbu, kde dřevo začínalo prskat a jiskřit

„Nahoře je ještě jeden krb.“ Vzal jí tašku a gestem ukázal ke schodům, vedoucím k ochozu.

V prvním patře byla jedna velká ložnice, jejíž prosté zařízení bylo ozvěnou hlavní místnosti. Sedací kout u okna tvořila pohovka v tmavé lovecké zeleni, další houpací židle, nízký borový stůl a trojnožka. Lesklá mosazná postel byla pokrytá vínovým manšestrem a proti ní byl malý kamenný krb. Byl tu prádelník z borového dřeva a prostorná almara.

„Koupelna je támhle.“ Finn ukázal hlavou na dveře a dřepl si k ohništi.

Deanna zvědavě šťouchla do dveří, aby se otevřely. Užasle stanula na prahu, nevědouc, má-li se smát nebo tleskat. Ačkoliv zbytek chaty možná odrážel rustikální eleganci, v koupelně šel Finn po dramatickém efektu.

Obrovská ebenová vana byla vybavena tryskami a obklopena římsou, sahající až k širokému oknu. Oddělený sprchový kout byl ze skleněných kostek a bílých obkládaček. Stěna nad umyvadlem byla zrcadlová a lemovaná dlouhým pultem z černých a bílých obkládaček, úhledně poskládaných do šachovnice. Na něm stál obrazovkou k vaně přenosný televizor.

„Tomu říkám koupelna.“

„Když chceš odpočívat,“ poznamenal Finn vstávaje, „měla bys odpočívat.“

„V ložnici není televize?“

Finn otevřel dveře almary. Na třech zásuvkách tam zíralo slepé oko televizní obrazovky. „V šupleti u nočního stolku je krátkovlnka.“ Když se rozesmála, vzal ji za ruku. „Pojď dolů a dělej mi společnost než uvařím večeři.“

„Ty sis nepřinesl nahoru věci,“ řekla, když zamířili dolů.

„Dole je ještě jedna ložnice.“

„Ach.“ Pocítila, jak napětí opadá, i když toho trochu litovala.

Zastavil se na úpatí schodů, obrátil se, položil jí ruce na ramena a lehčeji políbil. „OK?“

Opřela se na okamžik čelem o jeho. „Ano,“ řekla. „OK.“

A bylo to OK, když seděla u barového pultu v kuchyni a dělala salát zatímco Finn krájel brambory na tenké plátky ke smažení a poslouchali březnový vítr, jak se prohání jehličnany a fouká do oken. Bylo snadné uvolnit se ve venkovské kuchyni, kde se smaží brambory a griluje kuře, a smát se jeho historkám o dobrodružstvích na tržištích v Casablance.

Celou tu dobu ševalila kuchyňská televize, udržovala je ve spojení se světem jako kulisou a jaksi ještě zdůrazňovala intimitu panující atmosféry.

Místnost s tmavými závěsy na oknech a svíčkami na kuchyňském stole byla teplá a útulná. „Je to báječné,“ řekla mu po dalším soustu kuřete. „Jsi hodný jako Bobby Marks.“

„A jsem hezčí.“

„No, máš víc vlasů. Nejspíš bych se měla nabídnout, že zítra uvařím já.“

„Přijde na to.“ Propletl prsty do jejích a přejel jí zuby po kloubech. „Jak ti jde vaření čerstvých ryb?“

„To bude na jídelníčku?“

„Když budeme mít kliku. Možná jich ráno pár vytáhneme z jezera.“

„Ráno?“ Zamrkala. „My jdeme ráno na ryby?“

„Jistě. Proč si myslíš, že jsem tě sem přivez?“ Když se zasmála, zavrtěl hlavou. „Kansasanko, ty nechápeš můj mistrovský plán. Až spolu budeme pár hodin vrhat udice, vytahovat pstruhy, čistit je –“

„Čistit je?“

„Jistě. Po tom všem mi nedokážeš odolat. Vzrušení, vášně, prvotní sexualita rybaření tě prostě překonají.“

„Nebo nadobro otráví.“

„Musíš mi trochu věřit. Žádný muž – ani žena – se nedokáže ubránit přírodě.“

„To je teda plán.“ Zhoupla se na židli, úžasně uvolněná. „Míváš s tím velké úspěchy?“

Jen se zazubil a odzátkoval víno. „Chceš se podívat na moje třpytky?“

„Ani ne. Můžeš mě zítra překvapit.“

„Vzbudím tě v pět.“

Sklenice jí ztuhla centimetr od rtů. „V pět? Ráno?“

„Teple se obleč,“ upozornil ji.

Deanna si byla jista, že bude neklidná, že její nervozita vystoupí na povrch v tom okamžiku, jak dům okolo ní utichne. Ale v tu chvíli, kdy se zavrtala pod pokrývky, upadla do hlubokého spánku beze snů. Do spánku, z nějž jí hrubě vyrušila ruka třesoucí ji ramenem.

Otevřela oči, zamrkala do tmy a zase je zavřela.

„No tak, Kansasanko, vzbud' se.“

„Je válka?“ zamumlala do polštáře.

„Čeká ryba a na ní je napsané tvoje jméno.“ řekl jí Finn „Kafe bude za deset minut.“

Posadila se, znovu zamrkala a dokázala rozeznat vedle postele jeho siluetu. A cítila ho – mýdlo a vlhkou pleť. „Jak to, že se ryba musí chytat za svítání?“

„Některé tradice jsou posvátné.“ Sklonil se, neomylně našel její teplá ospalá ústa svými. Vzdech, jímž zareagovala, mu sevřel svaly a odvedl myšlenky k úplně jiné ranní činnosti. „Budeš potřebovat ty dlouhé spodky, co jsem řekl, aby sis zabalila.“ Odkášlal si a přinutil se ucouvnout, než to vzdá a vlezl k ní pod přikrývky. „Venku na jezeře bude zima.“

Nechal ji schoulenou v posteli. Nespál dobře. Náramné překvapení, pomyslel si Finn sklesle. Ona potřebuje čas, připomínal si. A péči. A trpělivost. Je ale nežádoucí, aby pustil ze řetězu tu touhu, která do něj zatíná zevnitř pařáty. Poděsilo by ji, tím si byl jist, kdyby tušila, jak moc ji chce.

Jeho samotného to skoro taky děsilo.

Na jezeře se válela mlha. Její lehké prstíky se trhaly v ranním vánku jako vata a tlumily zvuk lodního motoru. Na východě začínala

obloha světlat a stříbrné slunce vykukovalo z mlhy. Cítila vodu a borovice a mýdlo z Finnovy sprchy. Deanna seděla na přídi lodičky, ruce na kolenou, límec bundy vyhrnutý proti chladu.

„To je krása.“ Dech se jí srážel v páni. „Jako bychom tu byli na míle daleko sami.“

„V Senachwinu je spousta táborníků a turistů.“ Vypnul motor a nechal loď pohupovat se na vodě klidné jako sklo. „Pravděpodobně už máme na jezeře společnost.“

„Je tu takový klid.“ Ale slyšela v dálce zvuk dalšího motoru, volání ptáka a slabé pleskání vody o trup lodi.

„To je na rybaření to nejlepší.“ Spustil kotvu a podal jí udici. „Nemůžeš pospíchat. Nemůžeš uvíznout v davu. Stačí jen sedět na jednom místě a nechat mozek odpočívat.“

„Nechat mozek odpočívat,“ opakovala.

„My tady chytáme ryby na mušku,“ začal. „Chce to větší mazanost než chytat na návnadu.“

„Správně.“

„Žádný sarkasmus prosím. Je to umění.“

„Umění? Vážně?“

„Umění,“ pokračoval Finn, „položít mušku na hladinu tak, aby přilákala rybu, když ji obratně přitahuješ navijákem.“

Deanna vzhledla od zkoumání hezkých návnad a rozhlédla se po vodě kolem sebe. „Já žádnou rybu nevidím.“

„Uvidíš. Věř mi. Teď musíš nahodit. Je to všechno v zápěstí.“

„To říká můj táta vždycky o hodu podkovou.“

„Tohle je do puntíku stejně vážná věc.“ Jistými pohyby se přesunul na její konec člunu.

„Házení podkovou je vážná věc?“

„Kristapána, Deanno, copak ty nic nevíš? Když se mužský potřebuje uvolnit, odvázat, neznamená to, že ztratí soutěživost.“

Zazubila se, když jí přesunul ruce na udici. „Tatínkovi by ses líbil.“

„Zřejmě je to rozumný člověk. Teď drž pevně a uvolni zápěstí.“ Pomohl jí nahodit tak, že návnada přistála s tichým šplouchnutím v klidné vodě. Kolem návnady se zčeřily magické kruhy, potěšilo ji to.

„Dokázala jsem to!“ Zazářila přes rameno na Finna. „Fajn, tys to dokázal, ale já ti pomáhala.“

„Nebylo to špatný. Máš nadání.“ Vzal si vlastní udici, vybral návnadu. Nahodil nehlučně, jezero se jen zčeřilo. Do Deanniny radosti pronikl žhavý duch soutěživosti.

„Chci to zkusit ještě jednou.“

„To bys měla. Ale nejdřív to musíš přitáhnout navijákem.“

Vyklenula obočí. „To jsem věděla.“

„Pomalů,“ říkal s náznakem úsměvu, když ji to ukazoval. „Plynule. Trpělivost je stejné umění jako nahazování.“

„Takže my tady jen budeme sedět a házet vlasec a zase ho tahat zpátky?“

„To je ono. Já tu budu sedět a koukat na tebe. Což je náramně dobrý způsob, jak prožít dopoledne. Kdybys byla chlap, oživil bychom si to vyprávěním lží – o rybách a o ženských.“

Obočí se jí stáhlo soustředěním, když znovu nahazovala. Její návnada nepřistála nehlučně, ale potěšilo ji oslavné šplouchnutí. „Nejspíš v tom pořadí, jak jsi řekl.“

„Obvykle se to směšuje. Barlow James a já jsme tu jednou strávili šest hodin. Myslím, že jsme si neřekli ani jednu pravdivou příhodu.“

„Já umím taky lhát.“

„Kdepak. S těmahle očima ne. Já ti to usnadním; vypravuj mi o své rodině.“

„Mám tři bratry.“ Zadívala se na návnadu, těšila se na akci. „Dva starší a jednoho mladšího. Ti starší dva jsou ženatí a nejmladší je ještě na vysoké. Neměla bych tím třeba pohybovat dokolečka nebo tak?“

„Ne, jen se uvolni. Jsou všichni pořád ještě v Kansasu?“

„Jo. Táta tam má železářství a nejstarší bratr dělá u něj. Maminka vede účetnictví. Co to děláš?“

„Vytahuju udici,“ řekl klidně, otáčeje navijákem. „Zabrala.“

„Máš ji!“ Předklonila se ve člunu, zaškubala svou udicí. „Už?“

„Vyrostlas v městě, nebo na předměstí?“

„Na předměstí,“ řekla netrpělivě. „Jakto, že už jednu máš? No ne, koukej!“ Fascinovaně zírala, jak vytahuje rybu z jezera. Zmítala se, sílící slunce se odráželo od jejích šupin. Uchvácení přetrvalo, i když rybu nabral podběrákem a uložil na dno člunu. „Určitě jsi měl lepší návnadu než já,“ řekla, když rybu uložil k ledu.

„Chceš si to vyměnit?“

Čelo jí proťala tvrdohlavá rýha. „Ne.“ Zadívala se na něj, když zase nahazoval. Odhodlaně navíjela vlasec, měnila pozici, pak nahodila na opačnou stranu lodi spíš s nadšením než stylově.

Když se na ni Finn jen zašklebil, zvedla nos. „A co tvá rodina?“

„Nestojí to za řeč. Rodiče se rozvedli, když mi bylo patnáct. Byl jsem jedináček. Oba jsou právníci.“ Zapřičil udici tak, aby mohl

odzátkovat termosku kávy a oběma nalít. „Pohřbili se navzájem pod velmi civilizovanou horou papírů a dohodli se, že si všechno rozdělí napůl. Včetně mě.“

„Promiň.“

„Co mám promíjet?“ Nebyla to otázka trpká, ale prostá. „Rodinná pouta nejsou u Rileyů silná. Máme každý svůj život a je nám to tak milejší.“

„Nechci kritizovat, ale zní to strašně studeně.“

„Je to studené.“ Usrkl kávy a vstřebával poklidnou rozkoš chladného rána se sluncem prorážejícím nad vodou. „Taky je to praktické. Nemáme nic společného kromě krve. Proč předstírat něco jiného?“

Nevěděla, jak reagovat. Byla od své rodiny daleko, ale spojení tu bylo, pořád tu bylo. „Musí být na tebe hrdí.“

„Určitě jsou rádi, že ty peníze, které utratili za moje vzdělání, nepřišly nazmar. Netvař se tak.“ Natáhl se a poplácal ji po kotníku. „Nejsem traumatizovaný ani poznamenaný na celý život. Pravda je, že z hlediska kariéry je to plus. Nemáš-li kořeny, nemusíš je přetrhávat pokaždé, když tě někam pošlou za prací.“

Možná nebylo zapotřebí pociťovat soucit vůči tomuto muži, nedokázala se mu však ubránit, pomyslela-li na chlapce, jímž býval. „Kořeny tě nemusí držet na místě,“ řekla tiše. „Aspoň ne když víš, jak je přesadit.“

„Kansasanko?“

„Ano?“

„Bere ti.“

„Bere – jé!“ Její vlasec se znovu napjal. Kdyby se Finn nenatáhl a nepřidržel ji, byla by vyskočila a převrhla loďku. „Co mám dělat? Já to zapomněla. Počkej, počkej,“ řekla, než stihl odpovědět. „Já chci sama.“

Obočí měla svaštělé soustředěním, když otáčela navijákem, vnímajíc odpor bránící se ryby. V jednu chvíli pocítila nutkání ji pustit. Pak se vlasec napjal a duch soutěživosti překonal všechno ostatní.

Když konečně neobratně spustila úlovek na dno lodi, zařvala smíchy. „Je větší než ta tvoje.“

„Možná.“

Plácla Finna přes ruku, než stihl odstranit návnadu. „Já to udělám.“

Ve slunci stoupajícím na východě na oblohu se na sebe smáli nad dvouapůlkilovým pstruhem.

Do chaty se vrátili se čtyřmi rybami. Každý dvě. Deanna žhavě požadovala prodloužení, aby dosáhli jednoznačného skóre, ale Finn nastartoval motor. „Nechytáš víc, než můžeš sníst,“ řekl jí, když je čistil.

„To bylo ohromné.“ Deanna, ještě v ráži, se otáčela po kuchyni. „Vážně ohromné. Připadám si jako průkopník. Budeme mít rybu k obědu?“

„Jistě. Usmažíme si ji. Ale nejdřív rozdělám oheň v obývacím pokoji.“

„Já si vážně myslela, že to bude nuda,“ řekla, následujíc ho tam. „To myslím v dobrém slova smyslu.“ Se smíchem si prohrábla vlasy rukou. „Ale taky to bylo napínavé. Já nevím. Uspokojivé.“ Znovu se zasmála.

„Máš na to buňky.“ Finn přiložil další poleno, sedl si na paty. „Můžeme to zkusit ještě pár hodin zítra ráno, než vyrazíme nazpátek.“

„To bych ráda.“ Pozorovala, jak mu světlo ohně tančí po předloktí, když ponoukal poklidné plamínky, aby se prudce rozhořely. Byl k ní obrácen profilem, uvolněným, oči potemnělé, jak je upíral do ohně. Vlasy mu padaly do čela a kučeravěly se nad límcem košile. „Jsem ráda, žeš mě sem vzal.“

Ohlédl se přes rameno a usmál se. „Já taky.“

„Nejen pro tu lekci z rybaření.“

Jeho úsměv ochabl, ale oči z ní nespustil. „Já vím.“

„Přivezls mě sem, abys mě dostal pryč od těch novin a řečí a ošklivosti.“ Podívala se přes něj do ohně, kde narůstaly plameny. „Už ses mě na nic nezeptal.“

Položil pohrabáč a obrátil se k ní. „Chtělas, abych se zeptal?“

„Nevím.“ Pokusila se o úsměv. „Na co by ses zeptal?“

Zeptal se na to, co ho znepokojovalo celou noc. „Bojíš se mě?“

Zaváhala. „Trochu,“ slyšela se říkat. „Víc se bojím toho, jaké pocity bys ve mně mohl probudit.“

Ohlédl se do ohně. „Nebudu na tebe naléhat, Deanno. Nestane se mezi námi nic, co bys nechtěla.“ Ted' se díval zase na ni, oči měl tmavé, hluboké. „Slibuju.“

Místo uvolnění se jí v žaludku zauzlilo napětí; jeho slova a to, jak si byla jista, že je dodrží, ji sevřela ještě pevněji. „To není ten druh strachu, Finne. Je to... svůdné.“

Výraz v jeho očích jí probudil v těle touhu. Rychle se odvrátila, aby to mohla říci všechno a co nejrychleji. „Kvůli tomu, co se stalo, jsem nikdy nedokázala získat zpátky, co jsem ztratila. Dokud jsi nepřišel ty.“ Zvolna se obrátila zpátky. Nervozita ji mučila. Cítila, jak silně a prudce jí buší srdce v hrudi. „Asi až dokud jsi nepřišel ty. A já se toho bojím. A bojím se, že bych to mohla pokazit.“

Ačkoli vstal, nepřistoupil k ní. „Cokoliv se mezi námi stane, stane se nám oběma a proto, že to oba chceme. Počkám, dokud nebudeš chtít.“

Sklopila oči na své ruce, pevně sepjaté před tělem. „Ráda bych se tě na něco zeptala.“

„Dobře.“

„Bojíš se mě?“

Stála tam, oči zakryté řasami, štíhlá a křehká v příliš velké košili. Poleno v ohni za ním se líně přesunulo a vyslalo vzhůru krátkou, malou spršku jisker.

„Deanno, nikdy v životě jsem se ničeho tak nebál jako tebe a toho, jaké pocity bys ve mně mohla probudit.“

Tehdy se její řasy zvedly. A nebyla už tak křehká, ne s téma velkýma zamženýma očima a rty jemně zvlněnými. První krok k němu byl nejtěžší. Pak už to bylo snadné, přikročit k němu, vklouznout pažemi kolem jeho těla, spočinout hlavou na jeho rameni.

„Nemohla jsem si přát lepší odpověď. Finne, nechci ztratit to, co cítím zrovna teď.“ Když se nepohnul, vzhledla, zvedla ruce k jeho hrudi. „Myslím, že se to neztratí, když se spolu budeme milovat.“

Ze všech emocí, které od sebe očekával, bylo leknutí to poslední. A přece přišel úlek první, prudký, překonávající, když k němu vzhledla s důvěrou a pochybností v očích. „Není to nutné, Deanno.“

„Ale je. Ne u tebe. U mě.“ Je to jeho srdce, co jí tak zběsile uhání pod dlaní? uvažovala. Jak může bít tak rychle, když se na ni dívá tak klidně, když jeho ruce na jejích ramenou leží tak lehce. „Potřebuju tě.“

Nebyla to jen touha, co jím při těch slovech projelo. Bylo to něco ostřejšího a žhavějšího, co se s ní pojilo. Sklouzl jí rukama z ramen k obličeji, vzal ho do dlaní a sklonil ústa k jejím.

„Neublížím ti.“

„Já vím,“ řekla, nicméně se třásla. „Nebojím se toho.“

„Ale bojíš.“ A trpce toho litoval. „Ale přestaneš.“ Divoce ji to slíbil. „Stačí mi jen říct a přestanu.“

„Neřeknu.“ V očích měla zase odhodlání. V duchu se zapřísáhl, že je změni v rozkoš.

V ústech jí vyschlo, když jí rozepínal košili. Pomalu, oči upřené do jejích, sloupł první slupku, odhodil ji stranou. Pak se usmál. „Tohle chvíli potrvá.“

Vybublal z ní smích, nervózní a rozechvělý. „Mám spoustu času.“

Zavřela oči a zvedla ústa k jeho. Bylo to samozřejmé, tak prosté, tak snadně samozřejmé přitisknout své tělo k jeho, pozvednout paže a přitisknout ho k sobě. Znovu se zachvěla, když jí stáhl rolák. Ale nebylo to zimou. Ani ne strachem. Ještě tajila dech, když ji zvedl do náruče a položil na hustou kožešinu předložky u krbu.

„Nesmíš myslet na nic jiného než na mě.“ Zase ji políbil a otálel s tím, než se posadil, aby jí stáhl boty. „Na nikoho než na mě.“

„Ne, nemyslím. Nemůžu.“

Slunce a světlo ohně jí tančily na zavřených víčkách. Naslouchala syčení a jiskření, slyšela šustot, jak si svlékal košili a stahoval boty. Pak byl vedle ní, jemně jí hladil tvář, až otevřela oči a podívala se na něj.

„Chtěl jsem tě od první chvíle, co jsem tě uviděl.“

Usmála se, odhodlaná uvolnit se, zahnat ty vlnky pochyb. „Skoro před rokem.“

„Déle.“ Jeho rty si pohrávaly s jejími, zahřívaly je, čekaly na odezvu. „Přiběhlas do zpravodajské redakce. Zamířilas rovnou ke svému stolu, pak sis stáhla vlasy dozadu tou červenou mašlí a začalas mastit komentář. To bylo pár dní předtím, než jsem odletěl do Londýna.“ Klouzal rukou po hedvábí pokrývajícím její tělo, sotva se jí dotýkal, jen naznačoval, co by mohlo být. „Chvíli jsem se na tebe díval. Bylo mi, jako by mě někdo praštil kladivem. A po všech těch měsících jsem tě uviděl stát v dešti na letišti.“

„A políbils mě.“

„Šetřil jsem si to šest měsíců.“

„Paks mi ukrad reportáž.“

„Jo.“ Zazubil se a sklonil ústa k jejím zvlněným rtům. „A teď tě mám.“

Instinktivně strnula, když jí vklouzl rukou pod hedvábí. Ale nešátral, nespěchal. Za pár okamžiků lehkého laskání se jí svaly uvolnily. Když jí jeho prsty obkroužily ňadro, zvlnilo se její tělo tak, aby jim vyšlo vstříc.

Jako teplý déšť byla ta rozkoš jemná a tichá a konejšivá. Přijímala ji, vstřebávala, pak po ní toužila a on ji zvolna svlékal.

Z krbu vyzařoval žár, ale ona cítila jen jeho ruce, jež ji něžně hnětly, zkoumaly, vzrušovaly. Jeho dotyky se zastavovaly, pak postupovaly dál, záblesky plamenů, v nichž se začaly třpytit ty droboučné kapičky rozkoše. Když se teď třásla, třásla se tím žářem. A dech jí vázl v hrdle.

Necítil už spáry toho zvířete, co se do něj zatínaly. Byla tu sladkost a síla. Věděl, když putoval rty od jejích dolů k oblině jejích nader, že je jeho, tak úplně, tak naprosto, jako by byli milenci už celá léta.

Její tělo bylo v jeho ruce jako voda, stoupalo a klesalo s přílivem rozkoše, již si přinášeli navzájem. Slyšel, jak se do oken opírá vítr, praskání ohně v krbu. A své jméno, jež šepem splynulo z jejích rtů.

Věděl, že ji dokáže přimět vzlétnout tak, jak se vznášela teď, oči jako kouř a svaly jak nahřátý vosk. A věděl, že stačí vynést ji jen ještě kousek výš, jen malý kousíček, a uvidí, jak z oblak vzniká bouře.

Cítila, jak ji jeho zuby škrábly na boku, a ruka, zabořená do jeho vlasů, se napjala. Žár se ji horce zauzlil v bříšku, když po ní přejížděl jazykem. Zavrtěla hlavou, aby to odmítla, aby vůlí zaplašila to náhlé, nekontrolovatelné chvění. Pak přišel ten prudký žár. Vrtěla se, zmítala směrem k němu i od něj současně. Snažila se vykřiknout, říci mu, aby počkal, dal jí okamžik na přípravu. Rozkoš jí však projela jako gejzír a nesmírnou rychlostí se rozšířila do celého těla.

Sledoval okamžik divokého odporu, strnulé paniky, bezmyšlenkovité rozkoše. Všechno, co cítila, v něm znělo ozvěnou. Stejně zadýchaný jako ona se přesunul nad ni, zasypal polibky její zářící tvář, až se kolem něj ovinula, až se její pohyby zrychlily a jeho rozbouřená žádost se dožadovala ukojení.

„Podívej se na mě.“ Pracně ta slova doloval z rozpáleného hrdla. „Podívej se na mě.“

A když to udělala, když se jejich oči setkaly, vklouzl do ní. Zvolna, s rukama zaťatýma do kožešiny, jako by tam dokázal zachytit svou sebevládu, se k ní sklonil a cítil, jak se mu zvedá vstříc, až spolu hedvábně splynuli.

Když se usmála, přitiskl jí tvář k hrdlu a oba překročili práh.

ŠESTNÁCT

Ještě ve snu se k němu obrátila a on tam byl. Paže se pohnuly, aby ji objaly, tělo ochotné se jí zmocnit. V teplém světle úsvitu, líně pronikajícím do místnosti, se znovu spojili. Plynulý rytmus, nahřáté tělo, společné vášně. Bylo to tak snadné, tak lehké, splývat spolu beze spěchu, bez přemýšlení, zatímco vzduch pulsoval pravidelně jako tep srdce.

Přiliv a odliv jejich těl, pohyb sexu prostého jako dech jí zvlnil rty, dřív než se setkaly s jeho ústy v dlouhém, hlubokém políbení.

Když jejich touha vrcholila, stejně něžně jako ráno, vydechla jeho jméno a vrátila se ze sna do skutečnosti, aby v sobě ucítila jeho pulsování, druhý tep srdce.

„Finne.“ Znovu promluvila, usmívajíc se do klidného ranního světla. Křížek, který nosil, se jí vtiskl do kůže hned pod srdcem.

„Hmmm?“

„Tohle je ještě lepší začátek dne než rybaření.“

Zasmál se a zabořil jí nos do krku. „Včera ráno jsem nemyslel na nic jiného, než jak s tebou vlézt do postele.“

Její úsměv se rozšířil. „No, a už jsi tady.“

„Vypadá to tak.“ Zvedl hlavu, zadíval se na ni a pohrával si s vlasy na jejím spánku. Oči měla velké a ospalé, plet jí svítila průzračným leskem, dohrou dobrého sexu. „Zaspali jsme.“

„Ne.“ Potěšená tím, jak to bylo snadné, přejela mu rukama po zádech až k napjaté pleti na hýždích. „Spali jsme dokonale. Absolutně dokonale.“

„Víš...“ Vzal do dlaně její ňadro, palcem třel bradavku a díval se, jak se jí rty pootevřely nepravidelným dechem. „Chtěl jsem tě dneska ráno naučit chytat ryby na třpytku.“

Při tom něžném popotahování se jí v břiše usadilo čerstvé vzrušení. „Vážně?“

„Kdo chytá na třpytku, to je aristokrat mezi rybáři. To je... dotek mistra.“

Obrátila hlavu tam, kam sklonil ústa k jejímu hrdlu. „To bych se dokázala naučit.“

„Asi mohla.“ Škrábal zuby o tep, který se třepetal jako ptačí křídla. Není nic, usuzoval, erotičtějšího než vnímat ženu, jak se otevírá rozkoši. „Ty máš nejspíš neomezené schopnosti.“

Vzdychla, sevřela se v odezvu na to, jak v ní tvrdl. „Vždycky chci být nejlepší. Nejspíš je to vada.“

„Ani bych neřekl,“ zamumlal. Vyklenula se mu vstříc, už se otrásajíc prvním vyvrcholením. „Určitě je to ctnost.“

„Deanno, jak může tak chytrá ženská jako ty vytrvat v tak sentimentální náklonnosti ke srabům?“

„To není sentimentální.“ Deanna zafuněla, když odemykala dveře svého bytu. „Je to moc praktické, velmi logická loajalita. Cubs letos každého překvapí.“

„Jo, jasně.“ Finn opovržlivě odfrkl a následoval ji dovnitř. „Mě by překvapilo, kdyby se dokázali vyhrabat ze sklepa. Kdy byli Cubs naposled na vzestupu?“

To ji ranilo. „O to nejde.“ Její hlas byl přes všechna nejlepší předsevzetí velmi upjatý. „Mají srdce.“

„Škoda že nemají pálky.“

Zvedla nos a obrátila se k záznamníku. „Promiň. Musím překontrolovat vzkazy.“

„Máš možnost.“ S úšklebkem žuchl na gauč. „Můžeme to dokončit později. Pravděpodobně jsem ti zapomněl říct, že na vysoké jsem byl kapitánem debatního mužstva. A tuhle debatu nemůžu prohrát.“

Aby dala najevo své opovržení, stiskla knoflík přehrávání.

„Deanno, tady Cassie. Promiň, že tě obtěžuji doma – i když tam nejsi. Udělali jsme pár změn v pondělním rozvrhu. Právě ti je faxuju. Jestli máš nějaké dotazy, víš, kde mě hledat. A hergot, taky máme plno telefonátů kvůli tomu bulvárnímu článku. Hodně jsem jich vyřídila, ale jestli chceš reagovat, mám seznam reportérů, se kterými bys možná byla ochotná mluvit. Budu tady většinu víkendu. Zavolej, jestli chceš, abych něco domluvila.“

„Ta se na nic nezeptala,“ zamumlala Deanna. „Nikdo v kanceláři se na nic neptal.“

„Znají tě.“

Kývla, na okamžik vypnula přístroj. „Víš, Finne, i když ta práce dovede být hrozně těžká, i když vyžaduje spoustu energie, někdy se ráno probouzím s pocitem, že mám ustláno na růžích.“

„Kdyby ses zeptala mě, tak mně spíš chutná pokecat si hodinku denně v přímém přenosu.“

To ji přinutilo k pousmání. „Ty pracuješ se zemětřeseními. Já s bolavými srdci.“

Stahoval si bundu. „Je to ostuda, takhle plýtvat mozky.“

„Já jimi neplýtvám,“ spustila žhavě. „Já –“ Ale zahlédla třpyt v jeho oku a zarazila se. Jen ji zase pokouší. „Ne, díky. kapitáne. Nebudu s vámi debatovat.“ Obrátila se zpět k záznamníku a zase se zarazila. „Nebojíš se nikdy, že ti to někdy někdo všechno vezme? Že ti jednoho krásného dne řeknou, že to skončilo, že s kamerou je konec?“

„Ne.“ Jeho sebedůvěra, ta lehká arogance způsobila, že se její úsměv rozšířil po celém obličeji. „A ty bys taky neměla.“ Zvedl jí bradu, políbil ji. „Jsi v těch blábolech senzační.“

„Kuš, Finne.“ Znovu stiskla knoflík přehrávání, pak si naškrábala krátký vzkaz od Simona o možnosti přesunu zítřejšího programu, další od Fran, že k přesunu nedošlo. Přechkala kus prázdné pásky, jak někdo chvíli čekal a pak zavěsil, pak zaskřípala zuby nad třemi telefonáty reportérů, kterým se podařilo získat její číslo, neuvedené v telefonním seznamu.

„Jsi v pořádku?“ Finn přišel za ní, aby jí vymasíroval z ramen napětí.

„Ano.“ Na okamžik si dopřála opřít se o něj zády. „Je mi fajn. Musím se rozhodnout, jestli odmítnout komentovat, nebo učinit prohlášení. Nejspíš se mi na to ještě nechce myslet.“

„Tak nemysli.“

„Pštroší politika nikam nevede.“ Napřímila se a ustoupila stranou, aby stála sama. „Chci se rozhodnout správně. Hrozně nerada dělám chyby.“

„Tak máš dvě možnosti. Reaguj emocionálně, nebo reaguj jako reportérka.“

Svraštila obočí, když o tom přemýšlela. „Nebo to obojí zkombinuju,“ řekla tiše. „Uvažuju o tom, že bych udělala pořad o znásilnění na schůzce. Pořád to oddaluju, protože jsem myslela, že k tomu mám moc blízko. Ale třeba k tomu mám zrovna tak akorát blízko.“

„Proč by ses do toho pouštěla, Deanno?“

„Protože jsem tím prošla. Protože mužští jako Jamie si od toho prostě odejdou. A protože...“ Dlouhý výdech hrozil, že jí uvízne v

hrdle. „Už mě unavuje stydět se, že jsem s tím nic neudělala. Teď mám šanci to napravit.“

„Bude tě to bolet.“

„Ne tak jako kdysi.“ Teď po něm sáhla. „Už ne.“

Sevřel ji pevněji. Krucinál, potřebuje ji chránit. A ona potřebuje stát na vlastních nohou. Jediné, co on může udělat, je vystopovat Jamieho Thomase a pěkně, dlouho... si s ním popovídat. „Jestli se rozhodneš ten pořad udělat, dej mi vědět. Chci být u toho, jestli můžu.“

„Fajn.“ Zaklonila hlavu, aby ho políbila, než se odtáhla. „Co kdybych otevřela víno? Zapomeňme na chvíli na to všechno.“

Potřebovala to. Viděl, jak se napětí jako zloděj vkrádá zpět do jejích očí. „Pokud mě tu necháš. A tentokrát neusnu na gauči.“

„Nedám ti příležitost,“ řekla a odešla do kuchyně.

Ze zvyku zamířil nejdřív k televizi a zapnul ji. Právě když začínaly noční zprávy. Přistoupil ke gauči s úmyslem zout si boty a dát nohy nahoru. Zhlédl obálku ležící na koberci hned za dveřmi.

„Mám tu brambůrky.“ Deanna přinášela podnos a postavila ho na kávový stůl. „Po té cestě mi vyhládlo.“ Úsměv jí zmrzl na rtech, když zhlédla v jeho ruce obálku. „Kdes to vzal?“

„Bylo to u dveří.“ Začal jí to podávat, ale teď to stáhl zpátky. Zbledla. „Co se děje?“

„To nic.“ Dotčena sama sebou setřásla nejistotu i šimrání strachu. „Je to pitomost, nic víc.“ Ve snaze přesvědčit je oba, že si s tím nedělá starosti, vzala obálku a roztrhla ji.

DEANNO,
NIC, CO ŘÍKÁJÍ, NIKDY NEZMĚNÍ MÉ CITY.
VÍM, ŽE JE TO VŠECHNO LEŽ.
BUDU TI VŽDYCKY VĚŘIT.
BUDU TĚ VŽDYCKY MILOVAT.

„Stydlivý fanoušek,“ řekla a pokrčila rameny, ale vyznělo to spíš jako defenzivní cuknutí. „Co potřebuje žít.“

Finn od ní list vzal a přešel ho pohledem. „Reakce na ten bulvár, řekl bych.“

„Vypadá to tak.“ Ale anonymní oddanost ji nerozveselila.

„Zřejmě to není první.“

„Měla bych jich celou sbírku, kdybych si je nechávala.“ Zvedla svou sklenku vína. „Chodí mi tu a tam už rok.“

„Rok?“ podíval se na ni zahloubanýma očima. „Takhle?“

„Sem, do redakce zpráv, do mé kanceláře.“ Znovu pohnula neklidně rameny. „Vždycky tentýž formát a stejný typ vzkazu.“

„Hlásilas to?“

„Komu? Policii?“ I když se cítila nesvá, rozesmála se. „Proč? Co bych jim mohla říct? Strážníku, dostávám anonymní milostné dopisy. Zavolejte psy.“

„Po roce už to nejsou neškodné milostné dopisy. To je posedlost. Posedlosti nejsou zdravé.“

„Myslím, že nějaký tucet hloupě sentimentálních dopisů za rok neznamena ještě posedlost. Je to prostě někdo, kdo se na mě dívá v televizi nebo pracuje v budově. Někdo, koho přitahuje moje vizáž, ale je moc ostýchavý, než aby si za mnou osobně přišel pro autogram.“ Uvažovala o těch telefonátech, těch mlčenlivých vzkazech uprostřed noci. A že byl schopen strčit dopis pod dveře. „Je to trochu praštný, ale nevypadá to nijak hrozně.“

„Mně se to nelíbí.“

Vzala ho za ruku a stáhla k sobě na gauč. „To se ti jen přehřívá reportérský instinkt.“ Protože jeho ústa byla mnohem opojnější, odložila víno stranou. „Samozřejmě, jestli chceš trochu žárlit...“

Smála se na něj očima. Finn jí úsměv vrátil, aby jí nekazil náladu. Ale uvažoval o tom jediném listu papíru, rozloženém na kávovém stolku, a o vyznání oddanosti, rudém jako krev.

„Ani jedno prohlášení.“ Angela se uchechtla pro sebe a natáhla se na břicho na růžová saténová prostěradla své velké postele. Televize byla puštěná a kolem sebe na podlaze měla roztroušené noviny a časopisy.

Byl to krásný pokoj, majestátní a podobný muzeu, se zdobenými a zlacenými starožitnostmi a nazdobenými ženskými křivkami. Jedna ze služek jednou řekla své kamarádce, že se diví, proč není přes dveře natažená sametová šňůra a neplatí se vstupné.

Na všech stěnách byla zrcadla, oválná a hranatá a oblouková, odrážející vkus, jímž se obklopila, i její vlastní podobu.

Jediné barvy kromě zlaté a tónů dřeva tu byly růžová a bílá, cukrová tyčinka, kterou s chutí a dlouze olizovala.

Byly tu záplavy růží, čerstvých, ještě orosených, takže se nikdy nemusela nadechnout, aniž by do sebe vtáhla jejich hutnou, uspokojivou vůni, jež jí splývala s úspěchem V hlavách zlacené dřevěné postele byla hora polštářů, samé hladké hedvábí a pěnivá krajka. Ťukala do nich růžovými špičkami prstů u nohou a kochala se jimi.

U postele stála lenoška, kam bezstarostně odhodila jedno ze svých mnoha negližé.

Kdysi dávno záviděla ostatním jejich krásné věci. Jako dítě, jako mladá žena se dívala do výkladních skříní a dychtila po nich. Teď měla nebo mohla mít všechno, po čem zatoužila.

Každého.

Dan Gardner nahý, s lesknoucími se jemnými svaly, se jí posadil obkročmo kolem boků a vtíral jí vonný olej do zad a ramenou.

„Už je to přes týden,“ připomněla mu, „a ona ani nepípla.“

„Chceš, abych kontaktoval Jamieho Thomase?“

„Hmmm.“ Angela se mu požitkářsky protáhla pod rukama. Připadala si hýčkaná a vítězná. A klidná, krásně klidná. „Jen do toho, a řekni mu, ať se dál baví s reportéry, třeba tu historku i trochu rozšíří. Připomeň mu, že jestli nenadělá naší malé Dee dost nesnází, budeme muset prozradit tu historku o jeho milostném poměru s koksem.“

„To by mělo zabrat.“ Dan obdivoval tělo pod sebou stejně, nebo skoro stejně, jako obdivoval Angelino myšlení. „Kdyby vyšlo najevo, že pere peníze z obchodu s kokainem, šla by jeho kariéra ke dnu. I když je to v tatínkově firmě.“

„Připomeň mu to, kdyby se cukal. Bohatej kluk zaplatí,“ zamumlala. Měla by ho nenávidět za to, že se narodil bohatý a s výsadami a všechno to prošťustroval kvůli takové slabosti, jako jsou drogy. Jenže to, jak dojemně se složil po první hrozbě, ji přimělo jím opovrhovat.

„Ach, a pošli Beekerovi bednu Dom Perignon.“ Angela zkoumala své nehty, zamračila se na nepatrný kaz na bonbónově růžovém laku. „Odvedl dobrou práci. Ale ať na tom případu zůstane. Jestli najdeme dost špíny, co naše malá Dee zametla pod koberec, můžeme ji pod ní pohřbít.“

„Miluju tvůj mozek. Angelo.“ A vzrušeněji kousl ostře do ramene. „Je tak krásně pokřivený.“

„Kašlu na to, co si myslíš o mém mozku.“ S tichým uchechtnutím se nadzvedla tak, aby mohl sklouznout naolejovanýma rukama na její

prsa. „A v tomhle případě míří rovnou k pravdě. Ať se to stalo jak chtělo, krade mi sledovanost. To já nedovolím, Dane. Ne potom, co zradila naše přátelství. Tak jen ať –“ Náhle se vyškrábala na kolena a zavyla na protest, když se na obrazovku vevalil klip Deanny a Finna.

„Z dalších zpráv ze společnosti,“ pokračoval hlasatel. „Hvězda talk-show Deanna Reynoldsová doprovázela zahraničního zpravodaje CBC Finna Rileyho na hostinu Národního tiskového klubu v Chicagu, kde byl Riley vyznamenán za svou práci během války v Zálivu. Proslýchá se, že o Rileyem, americkém Fešákovi z pouště, se uvažuje jako o budoucím šéfovi týdenního zpravodajského magazínu CBC. Riley projekt nijak nekomentoval, stejně jako svůj osobní vztah k miláčkovi Chicaga Deanně.“

„Ne!“ Angela vystřelila z postele, zlatá výbušná střela. „Já ji k sobě vzala. Nabídla jsem jí příležitosti, poskytla jsem jí svou náklonnost. A ona mi tohle udělá.“

Nahá se přihnala k otevřené láhvi šampaňského a bohatě si nalila. V očích ji pálily slzy, stejně upřímné a bolestné jako její rozhořčení.

„A ten zkurvysyn se taky obrátil proti mně.“ Jediným divokým gestem do sebe jiskřivé víno hodila. Jeho žár se jí vpaloval do břicha jako láska. „Obrátil se proti mně a přidal se k ní. K ní. Protože je mladší.“ Když uviděla, že je sklenka prázdná, rozzuřená a náhle zděšená Angela jí mrštila proti televizi. Zasáhla roh skříňky a rozlomila se delikátně ve dvě. „Ona není nic. Míň než nic. Hezká tvářička a pevný tělo. To může mít kdekdo. Finna si neudrží. Setrese ji a diváci taky.“ Prudce setřela slzy dlaní, ale ústa se jí třásla dál. „Budou chtít mě. Vždycky budou chtít mě.“

„Nemůže se ti rovnat, Angelo.“ Dan k ní zvolna přistupoval, dbal na to, aby měl oči plné pochopení a touhy. „Ty jsi nejlepší ze všech. Na veřejnosti.“ Jemně ji obrátil tak, aby stála proti vysokému zrcadlu. „V soukromí,“ zamumlal a díval se, jak se dívá na jeho laskající ruce. „Jsi tak krásná. Ona vypadá jako kluk, ale ty... jsi žena.“

V zoufalé touze po ujištění sevřela jeho ruce ve svých, až jí bolestivě zmáčkl ňadra. „Potřebuju, aby mě někdo chtěl, Dane. Potřebuju vědět, že mě lidi chtějí. Bez toho nedokážu žít.“

„Chtějí tě. Já tě chci.“ Byl zvyklý na její výbuchy, přivykl jejím potřebám A věděl, jak obojího využít k svému prospěchu. „Když tě vidím na obrazovce, tak klidnou, tak zvládnutou, oslňuješ mě.“ Vklouzl jí rukou mezi stehna a trpělivě hladil, až zvlhla, až se chvěla. Až i on. „A nemohu se dočkat až s tebou budu takhle sám.“

Dýchala teď mělce, ale zrak měla jasný, tvrdě zaostřený do skla, kde na ní pracovaly jeho pilné ruce. Chuť šampaňského měla ještě na jazyku, budila v ní touhu po dalším. Nutně potřebovala ještě. Polkla a soustředila se na to, co viděla ve skle.

„Udělal bys pro mě všechno.“

„Všechno.“

„A pro mě.“

Zasmál se. Věděl, kde je síla. Čím víc potřebuje, čím víc intrikuje, tím víc se mu vkládá do rukou. A pravda byla, že sex s Angelou byl jako temná, divoká jízda do neodolatelného pekla.

„Co ti mám udělat, Angelo?“

„Vezmi si mě, rovnou tady, ať se můžu dívat.“

Znovu se zasmál. Chvěla se jako čubka v žáru, oči přilepené na vlastním těle. Její ješitnost, ta dojemná nejistota, byla jen dalším poutem moci, kterou nad ní měl. Když se ale začal přesunovat, odstrčila ho.

„Ne.“ Už sotva dýchala. Na plných bílých nadrech ještě měla zuřivě rudé stopy jeho rukou. Chtěla je tam, chtěla je jako důkaz, že po ní touží. „Zezadu. Jako zvíře.“

Ústa měl při té představě plná slin. Erektce ho bolela jako otevřená rána. V zoufalé dychtivosti ji pojmout, ji hrubě strhl na kolena. S horečnými očima a obnaženými zuby pozorovala, jak se nad ní hrbí. Strhl jí hlavu za vlasy dozadu, zasyčel, když tiše a hrdelně zasténala.

„Nepřestanu. Ani kdybys prosila.“

„Píchej.“ Její úsměv se zableskl jako meč už zkrvavený. „A až budeš, vymyslíme něco nového, jak jí odplatit.“

„Koukej.“ Ještě pořád jí držel jednou rukou hlavu. „Chci, aby ses dívala.“

Divoce do ní zajel, krev mu div nestříkala z tepen, když vykřikla bolestí a šokem a hltavou rozkoší. Tvrdě jí zaryl prsty do boků a vrážel do ní zas a znova, až se z nich pot lil jako déšť a zrak se mu zamžil.

Její však zůstal jasný. Viděla krev na svém rtu, kam zaryla zuby, film potu a slz na své tváři. A když se utrpením a dychtivostí prodral ten děsivý orgasmus bez lásky, změnila se Danova tvář ve Finnovu. A ona se usmála, když vykřikl její jméno a třásl se, třásl, třásl.

Chtěl ji. Toužil po ní. Je nejlepší.

„Deanno, víš jistě, že to chceš dělat?“ Fran si okusovala nehet na palci, zvyk, kterého už před léty nechala. Stanula vedle Deannina stolu.

„Absolutně jistě.“ Dál podpisovala odcházející poštu. Její podpis byl rychlý, úhledný a automatický. „Je to pořad, který chci dělat. Kolik karet se nám vrátilo?“

Fran se zamračila na formuláře v ruce, karty, které rozdávali po každém programu divákům. Na těchhle bylo prostě napsáno: *Víte o někom, kdo prožil znásilnění na schůzce? Je to téma, o kterém byste byly ochotny diskutovat v Deannině hodině?*

Bylo tu místo na poznámky, jména a telefonní číslo. Ze dvou set karet, které Fran prohlédla, vybrala jen dvě.

„Tohle jsou ty, které bys myslím měla vidět.“ Fran je zdráhavě položila na psací stůl. „Bude to pro tebe bolestné, Deanno.“

„Zvládnu to.“

Přejela pohledem první kartu, pak se vrátila a četla slovo od slova znovu.

Povídal, že jsem si o to říkala. Neříkala. Povídal, že to byla moje chyba. Nejsem si jistá. Ráda bych o tom zkusila mluvit, ale nevím, jestli to dokážu.

Odložila kartu stranou a sáhla po té druhé.

Byla to moje první schůzka po rozvodu. Už jsou to tři roky a já od té doby nebyla s mužem. Ještě pořád se bojím, ale důvěřuju vám.

„Dvě ženy,“ zamumlala Deanna. Ano, bylo to bolestné. V hrudi jí ležela pevně sevřená pěst hněvu. „Rovnou tady, mezi obecenstvem ve studiu. Kolik ještě, Fran? Kolik ještě jich tam venku uvažuje, jestli to byla jejich chyba? Kolik ještě se jich bojí?“

„Nemůžu se dívat jak takhle trpíš. Víš, že jestli to uděláš, musíš přivést řeč na Jamieho Thomase.“

„To vím. Už jsem to předala právnímu oddělení.“

„A když tě zažaluje?“

Deanna vzdychla, stěží se zdržujíc, aby si nepromnula oči a nerozmazala líčidlo. Nespala dobře – a když byl Finn v Moskvě, spala sama. Ale nebyly to pochyby, co jí bránilo ve spánku. Byla to nedočkavost.

„Tak zažaluje. Abych zestručnila, co mi řekli na právním – on už se svou verzí vyrukoval na veřejnost. Protože je to jeho slovo proti

mému, vyjdu já na veřejnost se svým podáním. Mohla jsem to udělat v tuctu rozhovorů od té doby, co ten plátek vyšel. Ve dvou tuctech,“ opravila se s pochmurným úsměvem. „Radši bych to udělala takhle, po svém, ve svém vlastním pořadu.“

„Víš, že tisk po tom skočí.“

„To vím.“ Už byla klidná, smrtelně klidná. „Proto to dáme na program při květnovém úklidu.“

„Ježíšmarjá, Dee –“

„Půjdu s tím na veřejnost Fran, a přísámbůh doufám, že aspoň jedné ženské, která se bude koukat, pomůže to, co dělám.“ Hřbetem ruky si setřela vlhkost z líci. „A když už to dělám, kristapána, tak přitom pobiju konkurenci ve sledovanosti.“

Deanniny nervy byly před vysíláním pevné jako kámen. Svým precizním způsobem si prošla napsané kartičky s otázkami, zatímco jí Marcie naposled upravovala nalíčení. Připravená, dokonce dychtivá, se otočila na své židli k Lorenu Bachovi.

„Tak jste tu jako pozorovatel, Lorene, nebo mi nabídnete radu?“

„Od každého něco.“ Složil k sobě dlouhé, bílé prsty. „Jak víte, nemám ve zvyku vměšovat se do obsahu pořadu.“

„To vím a vážím si toho.“

„Ale mám ve zvyku chránit své lidi.“ Okamžik seděl mlčky, shromažďoval myšlenky a prohlížel si uklizenou místnost se stohy novin a časopisů. Police s úhledně označenými videokazetami, stačilo jen zasunout do videorekordéru a přehrát. Místnost lehce voněla kosmetikou a všelijakými vodičkami. Ženské to je, to ano, pomyslel si, ale taky tržní nástroje. Šatna byla stejně pracovní prostor jako její kancelář.

„Vy byste dokázala tenhle pořad udělat a odvést výtečnou práci, aniž byste do něj zanášela svou osobní zkušenost.“

„Možná ano.“ Vstala a zavřela dveře, které Marcie nechala otevřené. „Chcete to po mně, Lorene?“

„Ne. Připomínám vám to.“

„Pak já připomenu vám, že jsem součástí pořadu, ne pouze hostitelkou. Intimní součástí; to právě pracuje pro mě a myslím, že i pro diváky.“

Usmál se a jeho oči zůstaly napjaté. Vypadá naparáděně a sebevědomě, pomyslel si. „Nebudu to popírat. Ale Deanno, jestli máte nějaké pochyby stran toho, co děláte, není třeba se do toho pouštět.“

„Nemám pochyby, Lorene. Mám strach. Myslím, aspoň doufám, že se tomu strachu musím postavit čelem. Vám možná dělá starosti, že se Jamie Thomas pokusí o nějakou právní retribuci, ale –“

Loren mávl rukou. „Od toho mám právníky. V každém případě se mu to zřejmě vrátí v podobě náramné publicity. Momentálně je na prodloužené dovolené v Evropě.“

„Ach, chápu.“ Zhluboka se nadechla. „Tak dobře.“

„Nevadí vám, když zůstanu a budu se dívat na pořad?“ Vstal, když vstala ona.

„Budu ráda.“ Impulzivně se naklonila a políbila ho na tvář. Když zamrkal překvapením usmála se. „To nebylo pro mého obchodního spojence. To bylo za vaši podporu.“

Když otevřela dveře, ocitla se náhle ve Finnově náruči.

„Ty máš být v Moskvě.“

„Jsem zpátky.“ Tahal za všechny provázky, které mu přišly pod ruku, aby dorazil do Chicaga včas k pořadu. „Vypadáš dobře, Kansasanko. Jak ti je?“

„Rozklepaně.“ Přitiskla si dlaň k břichu. „Připravená.“

„Dobře to dopadne.“ Podržel jí paži kolem ramen a kývl na Lorena. „Jsem rád, že vás vidím.“

„Já taky. Můžete mi dělat společnost, až bude Deanna pracovat“

„Fajn.“ Finn vedl Deannu ke studiu. „Pracuješ dneska večer?“

„V sedm mám televizní večeri. Ale myslím, že se odtamtud dostanu před desátou.“

„Chceš přijít ke mně?“

„Ano.“ Popadla ho za ruku, tvrdě ji stiskla. Čím blíž byli ke studiu, tím víc se jí svíjel žaludek. Střelila pohledem po Finnovi, obrnila se. „Jako skákat do studeného bazénu.“

„Co?“

Přinutila se k úsměvu a vzhlédla na Finna. „Jen taková rada, co jsem jednou dostala. Uvidíme se za hodinu, hm?“

„Budu tady.“

Deanna zaujala své místo mezi třemi ženami, ošívajícími se už na jevišti. Promluvila tiše s každou z nich, pak přijala mikrofon a čekala.

Hudba. Aplaus. Červené oko objektivu kamery.

„Vítám vás na *Deannině hodině*. Náš dnešní pořad se zabývá bolestným tématem. Znásilnění v každé podobě je tragické a děsivé. Jiného rozměru nabývá, když oběť útočníka zná a důvěřuje mu. Každá z nás žen tady na pódiu byla obětí toho, čemu se říká znásilnění na schůzce anebo znásilnění známou osobou. A všechny máme co vyprávět. Když se to stalo skoro před deseti lety mně, neudělala jsem proti tomu nic. Doufám, že něco dělám aspoň teď.“

SEDMNÁCT

Na oslavu prvního výročí Deannina vstupu do éteru uspořádal Loren Bach večírek ve své střešní nástavbě s vyhlídkou na Lake Michigan. Přes tichou hudbu a cinkot sklenic bylo slyšet šum hlasů. Ze sousední herny slabě doléhalo pípání a zvonění videoher.

Kromě štábu pořadu a členů vedení CBC a Delacortu pozval hrst pečlivě vybraných sloupkařů a reportérů. Deannina publicita od května nijak nepoklesla. Loren neměl v úmyslu něco takového dovolit.

Sledovanost stoupala a inzerce rovněž. Protože se miláček Chicaga rychle stával miláčkem Ameriky, otvíraly se dveře Deannina pořadu rychle i hvězdám, které se k ní jen hrnuly, aby udělaly reklamu svým letním filmům a koncertním turné. Nadále míchala rozhovory se slavnými mezi otázky, jak čelit záchvatům žárlivosti, volbu správných plavek nebo hledání partnera pomocí počítače.

Výsledkem byl pečlivě vyvážený pořad s působivou, ležérní, domácí atmosférou. Deanna byla jádrem všeho, stejně ohromená přítomností krásné filmové hvězdy jako obecnstvo, stejně jako diváci se bavila při vybírání dvojic počítačem, byla stejně nejistá a vynervovaná jako všechny ostatní ženy, které se mají na veřejné pláži svléknout do bikin.

Postava dívky jako vystřižené z dívčích románů obecnstvo přitahovala. Bystrá, praktická mysl, jež se za ní skrývala, dotvářela celek k obecné spokojenosti.

„Vypadá to, žeš to dokázala, holka.“

Deanna se usmála na Rogera a políbila ho na tvář. „První rok mám rozhodně za sebou.“

„Hele, v tomhle podnikání je to menší zázrak.“ Vybral si z bufetové mlsy mrkvičku a s povzdechem se do ní zakousl. Ztloustl za posledních pár měsíců o několik kilo. Kamera blaženě inzerovala každé deko. „Škoda že tu nemůže být Finn.“

„Sověti se rozhodli oslavit výročí povstáním.“ Snažila se nedělat si starosti o Finna v Moskvě.

„Ozval se ti?“

„Už pár dní ne. Viděla jsem ho ve zprávách. Když o tom mluvíme, viděla jsem tvůj nový šot. Má šmrnc.“

„Náš zpravodajský tým je vaším zpravodajským týmem,“ řekl Roger svým hlasatelským hlasem. „Informujeme Chicago.“

„Držíte se s novou partnerkou pěkně v rytmu.“

„Je dobrá.“ Přešel na celer a nepřipadal mu o nic zajímavější.

„Dobrý hlas, pěkná tvář. Ale nerozumí mým vtipům.“

„Roge, tvým vtipům nerozumí nikdo.“

„Ty jo.“

„Ne.“ Poplácala ho po tvářích. „Předstírám ti to, protože tě miluju.“

U srdce ho letmo zaštípalo. „Pořád se nám po tobě ve zpravodajství stýská.“

„Mně se taky stýská, Rogere. Mrzí mě to s tebou a Debbií.“

Pokrčil rameny, ale rána po nedávném rozvodu se ještě nezacelila.

„Víš, co se říká, Dee. Do hovna může šlápnout každý. Třeba to teď zkusím s tím seznamováním podle počítače.“

Vyprskla smíchy a stiskla mu ruku. „Poradím ti jen jedno: Nedělej to.“

„No, když musí Finn pobíhat po celé zeměkouli, mohla bys mít třeba zájem o solidního, lehce postaršího pána.“

Byla by se znovu zasmála, ale nebyla si tak docela jistá, jestli vtipkuje. „Támhle je náhodou jeden solidní, lehce postarší pán, jehož přátelství pro mě hodně znamená.“

„Ahoj, Dee.“

„Jeffe.“

„Viděl jsem, že nemáš skleničku, a napadlo mě, že bys třeba chtěla trochu šampaňského.“

„Díky. Tobě nikdy neuteče žádný detail. Zachránila jsem si kůži, když jsem přetáhla Jeffa ze zpravodajské redakce,“ řekla Rogerovi. „Bez něj bychom *Deanninu hodinku* v životě nedostali do éteru.“

Zazářil radostí. „Jen tak zaskočím, kde je potřeba.“

„A potřeba je vždycky.“

„Omluvte mě.“ Barlow James se přitočil k Deanně a objal ji paží kolem pasu. „Potřebuju vám na moment unést hvězdu, pánové. Vypadáte čile, Rogere.“

„Díky, pane Jamesi.“ S mdlým úsměvem Roger pozvedl další mrkev. „Pracuju na tom.“

„Nezdržím ji dlouho,“ slíbil Barlow a vedl Deannu k otevřeným dveřím na terasu. „Vy vypadáte víc než čile,“ poznamenal. „Jen svítíte.“

Zasmála se. „Pracuju na tom.“

„Nejspíš mám pro vás něco, po čem se rozzáříte ještě víc. Dneska ráno mi volal Finn.“

Úleva přišla zlomek sekundy před radostí. „Jak se má?“

„Je ve svém živlu.“

„Ano.“ Podívala se na jezero, kde bledé prsty měsíčního světla rozhrnovaly mraky a dotýkaly se vody. Siluety člunů se jemně pohupovaly v proudu. „To nejspíš je.“

„Víte, my dva spolu bychom mohli vyvinout dost tlaku, abychom ho přesvědčili, ať vezme ten zpravodajský magazín a zůstane v Chicagu.“

„To bych nemohla.“ Ačkoliv si myslela, že by to dokázala. „Musí dělat to, co mu nejlíp vyhovuje.“

„Což se každému nepodaří,“ řekl Barlow s povzdechem. „Ted’ jsem trochu té záře uhasil. Tohle by vám ji mělo vrátit.“ Vytáhl z vnitřní kapsy saka dlouhou štíhlou krabičku. „Finn mě požádal, abych to pro vás vyzvedl. Něco, co dal dělat předtím, než musel odjet. Mám vám vyřídit, že lituje, že vám to nemůže dát osobně.“

Nic neříkala a zírala na obsah krabičky. Náramek byl z oválných zlatých článků, seříznutých tak, aby zachycovaly světlo, a jemně proložených duhovou svatozáří mnohobarevných drahokamů. Smaragd, safír, rubín, turmalín – hořely a blýskaly se v měsíčním světle.

Uprostřed mezi filigránským D a R byl zářivý obrazec z třpytivých diamantů, sestavených do tvaru hvězdy.

„Ta hvězda se vysvětluje sama, soudím,“ řekl jí Barlow. „To je upomínka na váš první rok. Věříme, že jich bude ještě hodně.“

„Je krásný.“

„Jako žena, pro kterou byl vyroben,“ řekl Barlow, vyňal ho z krabičky a zapnul jí ho kolem zápěstí. „Ten hoch má rozhodně vkus. Víte, Deanno, potřebujeme silný hodinový pořad na úterní večer. Možná vám není příjemné využívat svého vlivu na přesvědčování Finna a přesvědčovat ho, aby to vzal. Ale já ano.“ Mrkl, poplácal ji po rameni a odešel.

„Jsi zatraceně moc daleko,“ řekla tiše, přejíždějíc po náramku špičkou prstu.

Má toho tolik, co chtěla, připomínala si. Tolik toho, na čem pracovala. Tak proč je pořád tak neklidná? Podobně jako ty čluny dole na vodě, pomyslela si. Zakotvené, ano, ale stejně se vrtí, stejně je táhne příliv a odliv.

Její pořad rychle získával na celonárodním významu. Ale musí si ještě vybrat nový byt. Těšilo jí, že o ní píší ve sdělovacích prostředcích celých Spojených států, většinou lichotivě. Ale stála sama na večírku, uspořádaném na její počest, a připadala si ztracená a nespokojená.

Poprvé v životě jako by její profesionální a osobní cíle nebyly v rovnováze. Přesně věděla, co chce pro svou kariéru, a viděla jasné kroky, které je zapotřebí učinit, aby toho dosáhla. Cítila se schopná a věřila si, když pomýšlela na to, jak dostat Deanninu hodinku na špičku zájmu. A kdykoli stanula před obecnstvem v ohnisku kamery, připadala si neuvěřitelně živá, naprosto zvládnutá, zrovna jen s tou dávkou chvějivé radosti, aby to nepřestalo být napínavé.

Nepovažovala úspěch za jednu provzdy daný, protože příliš dobře znala rozmary televize. Věděla ale, že jestli se pořad zítra přestane vysílat, posbírá se, půjde dál a začne znova.

Její osobní potřeby neměly tak jasný obrys, ani cesta, jíž se chtěla brát. Chce tradiční domov a manželství a rodinu? Pokud je vůbec možné míchat takový ideál s vysokonapětovou a náročnou kariérou, nějaký způsob se najde.

Anebo chce to, co má teď? Vlastní byt, uspokojivý, a přece podivně nezávislý vztah k fascinujícímu muži. Muži, do kterého je šíleně zamilovaná, to si přiznávala. A o němž, ačkoliv to nikdy neřekl, si byla jista, že ji miluje stejně hluboce.

Kdyby změnili to, co mají, možná by přišla o to tetelivé vzrušení. Anebo by možná objevila něco konejšivějšího a stejně napínavého, coby to nahradilo.

A protože nedokázala najít odpověď, protože zmatek v srdci jí zakrýval výhled, pachtěla se čím dál tím horečněji, aby oddělila intelekt od emocí.

„Tady jste.“ Loren Bach vstoupil na balkon s lahví šampaňského v jedné ruce a sklenkou v druhé. „Čestný host by se neměl skrývat ve stínu.“ Dolil jí sklenku, než odložil láhev na skleněný stůl vedle sebe. „Zvlášť když je tu tisk.“

„Jen jsem obdivovala vaši vyhlídku,“ namítla. „A tak jsem dala tisku příležitost, aby mě postrádal.“

„Vy jste chytrá ženská, Deanno.“ Ťukl svou sklenkou o její.
„Využívám tento večer, abych si připadal ohromně mazaný, že jsem měl ten instinkt a přijal vás.“

„Mně to taky připadá ohromně mazané.“

„Jenže to nesmíte dát najevo. Ten užaslý entuziasmus – ten se prodává, Dee. To obecenstvo bere.“

Udělala obličej. „Žasnu a jsem nadšená, Lorene. Nehraju to.“

„Já vím.“ Nemohl být šťastnější. „Proto je to tak dokonalé. Co jsem to o vás nedávno četl –“ Zatukal si prstem o spánek, jako by chtěl uvést do chodu paměť. „Středozápadní vnímavost, prvotřídní mozek a tvář, která v mužích probouzí touhu po děvčatech, s nimiž chodili na střední škole, to všechno obaleno jemným třpytem noblesy.“

„Vypustil jste můj lehký sexy smích,“ řekla suše.

„Stěžujete si, Deanno?“

„Ne.“ Opřela se pohodlně o zábradlí tváří k němu. Vůně ibišku ze směle rudých květů v květináčích patia se exoticky mísila s vůní šampaňského a jezerní vody. „Ani na vteřinu. Hrozně se mi to líbí. Článek v *Premiére*, obálka na *McCall's*, nominace na cenu publika –“

„Tu jste měla vyhrát,“ zamumlal.

„Příště to Angele natřu.“ Usmála se na něj, ofina se jí třepetala v lehkém vánku, diamanty na zápěstí se třpytily ve světle hvězd. „Chtěla jsem tu chicagskou Emmy – a dostala jsem ji. Hodlám získat celonárodní, až přijde čas. Nespěchám Lorene, protože cesta mě baví. Moc.“

„Podáváte to jako snadnou věc, Dee, a zábavnou.“ Mrkl na ni. „Takhle já prodávám počítačové hry. A takhle vy vklouznete přes televizní obrazovku do divákova obývacího pokoje. Takhle si zvyšujete sledovanost.“ Úsměv mu ztvrdl, zablýskl se ve ztlumeném světle. „A takhle vystřídáte Angelu na prvním místě.“

Protože v ní třpyt Lorenových očí budil neklid, Deanna se rozhodla pro opatrnou odezvu. „To není můj primární cíl. Jakkoli to třeba zní naivně, Lorene, chci jen dělat dobrou práci a dobrý pořad.“

„To se vám daří a zbytek zařídím já.“ Je to podivné, pomyslel si, že si neuvědomil, kolik pomstychtivostí vůči Angele v něm žhne. Až Deanna... „Nebudu prohlašovat, že jsem udělal z Angely jedničku, protože je to složitější. Ale urychlil jsem to. Má chyba byla, že jsem se dal obloudit podobou z obrazovky a vzal jsem si někoho, kdo neexistoval jinde než před kamerou.“

„Lorene, nemusíte mi to povídat.“

„Ne, nikdo vám nic nemusí povídat, ale přesto povídá. To patří k vašemu kouzlu, Deanno. Řeknu vám, že mě Angela svlékla stejně bezstarostně; jako se had svléká z kůže, když usoudila, že ze mě vyrostla. Poskytne mi velké uspokojení, budu-li vám nápomocen sestřelit ji, Deanno.“ Znovu se s chutí napil. „Ohromně velké a hluboké uspokojení.“

„Lorene, nechci vést s Angelou válku.“

„To je v pořádku.“ Znovu se dotkl svou sklenkou její. „Povedu ji já.“

Lew McNeil byl stejně posedlý Angeliným úspěchem jako Loren Bach jejím selháním. Závisela na tom jeho budoucnost. Doufal, že v příštím desetiletí půjde do penze s bezpečně vystlaným hnízdečkem. Nepočítal s tím, že by tak dlouho vydržel *U Angely*. Nejlepší bude zůstat u ní do konce smluvní doby, dokud je pořad ještě hitem číslo jedna, a potom jemně vklouznout na nějaké jiné uprázdněné místo v produkci.

Měl důvod k obavám. Zatímco vysílání *U Angely* ještě ovládalo horní příčku žebříčku sledovanosti a pořad si přidal do své sbírky další cenu Emmy, jeho hvězda už se začínala třepit v rozích. V Chicagu se jí dařilo velet svému štábu pomocí železné vůle a perfekcionismu, vyváženého dávkami dobře odměřeného šarmu.

Od té doby, co se přestěhovala do New Yorku, hodně šarmu zaplašil stres a ten stres hasila francouzským šampaňským.

Věděl – patřilo k jeho práci vědět –, že do nové, ještě neopeřené firmy A.P.Produkce vrazila hodně vlastních peněz. Starý pořad držel společnost nad vodou, ale Angelino fušování do televizních filmů bylo dosud katastrofální. Její poslední zábavný pořad měl vlažné kritiky, ale sledovanost vynesla pořad mezi prvních deset v týdnu.

To bylo štěstí, avšak každodenní sledovanost klesla v srpnu, kdy trvala na reprízách, když si dopřála prodlouženou dovolenou u Karibského moře.

Nikdo nemohl popřít, že si zaslouží odpočinek. Jenže také nikdo nemohl popřít, že si to mizerně načasovala, neboť ji *Deannina hodinka* vytrvale doháněla bod za bodem.

Byly tu i jiné chyby a mylné úsudky, největší z nich Dan Gardner. Jak se moc postupně přesouvala z Angeliných rukou do rukou jejího milence a vedoucího výroby, tón pořadu se lehce měnil.

„Zase stížnosti, Lewe?“

„To není stížnost, Angelo.“ Uvažoval, kolik hodin svého života prostál vedle jejího křesla v šatně. „Chci jen opakovat, že podle mého je chyba dát na program rodinu bezdomovců spolu s chlapem jako Trent Walker. To je žralok, Angelo.“

„Vážně?“ Zvolna zatáhla z cigarety. „Mně připadá docela šarmantní.“

„Jistě, je šarmantní. Hlavně byl šarmantní, když koupil tu barabiznu a pak z ní udělal dům s drahými byty.“

„Tomu se říká přestavba předměstí, Lewe. V každém případě bude fascinující vidět ho v debatě se čtyřčlennou rodinou, která momentálně bydlí v dodávkovém autě. Nejen tematicky,“ zamáčkla cigaretu –, „ale výtečná podívaná. Doufám, že nosí zlatá želízka.“

„Jestli se to zvrtně, bude to možná vypadat, jako bys neměla soucit s bídou bezdomovců.“

„A co když nemám?“ Její hlas zazněl jako prásknutí bičem. „Pracovní místa jsou, ale až moc těch lidí bude radši žebrat, než aby si vydělávali na slušné živobytí.“ Pomyslela na to, jak obsluhovala u stolů a uklízela, aby si mohla zaplatit vzdělání. To ponížení. „Ne všichni z nás se narodili k dobrému životu, Lewe. Až vyjde příští měsíc moje kniha, můžeš si se všemi ostatními přecíst, jak jsem překonávala své skromné začátky a propracovala se k vrcholu.“ S povzdechem propustila kadeřnici. „To je fajn, zlato, běžte. Lewe, dovol mi nejdřív říct, že nejsem ráda, když mě rozebíráš před členy mého štábu.“

„Angelo, já ne –“

„A za druhé,“ přerušila ho, stále ještě mrazivě příjemná. „Není třeba si dělat starosti. Nemám v úmyslu nechat něco zvrtnout ani dovolit měkkosrdcatému publiku, aby si na mě utvořilo nelichotivý názor. Dan už se stará o to, aby se prosáklo, že já osobně budu sponzorovat tu rodinu, kterou do pořadu uvedeme. Nejdřív to skromně odmítnu komentovat, pak zdráhavě přiznám, že jsem našla oběma rodičům zaměstnání spolu s šestiměsíčním nájemným a stipendiem na jídlo a oblečení. Teď...“ Naposled si načechrala vlasy a vstala. „Ráda bych se na ně podívala, než půjdeme do éteru.“

„Jsou v zeleném pokoji,“ zamumlal Lew. „Radši jsem dal Walkera prozatím jinam.“

„Fajn.“ Proklouzla okolo něj do chodby. Samý půvab a vřelé pochopení pozdravila čtyřčlennou rodinu, která seděla nervózně shluknutá k sobě na pohovce před televizí. Mávla rukou nad jejich

díky, vnucovala jim jídlo a pití, pohladila chlapečka po hlavě a batole pošimrala pod bradičkou.

Její úsměv zhasl jako světlo, když zamířila zpět do své šatny. „Mně nepřipadají, jako by žili šest týdnů na ulici. Proč jsou tak upravení? Proč jsou tak čistí?“

„Já – oni věděli, že jdou do celonárodního vysílání, Angelo. Dali se do pořádku, jak nejlíp mohli. Mají svou hrdost.“

„Tak je ušpiňte,“ odsekla. Bolest hlavy se na ni řítla jako nákladní vlak, chtěla pilulky. „Chci, aby vypadali sešle, prokristapána, ne jako nějaká středostavovská rodina, které nepřálo štěstí.“

„Ale to oni jsou,“ začal Lew.

Zarazila se, otočila, zmrazila ho očima studenýma jako oči panenky. „Seru na to! I kdyby všichni čtyři měli doktorát z Harvardu. Rozumíš mi? Televize je vizuální sdělovací prostředek. Možná jsi na to zapomněl. Chci, aby vypadali, jako bys je zrovna sebral u popelnic. Umaž trochu ty děti. Chci vidět v jejich šatech díry.“

„Angelo, to nemůžeme. To je inscenování. Přesahuje to rámec pořadu.“

„Nepovídej mi, co nemůžete.“ Chladnokrevně mu zabodla růžový nehet do hrudi. „Já ti říkám, co se udělá. Je to můj pořad. Nezapomeň. Můj. Máš na to deset minut. Teď vypadni a něco dělej, ať si zasloužíš svůj plat.“ Vystrčila ho a práskla za ním dveřmi.

Na chodbě ji málem přemohl záchvat paniky. Mráz jí běhal po kůži; opřela se zády o dveře a otrásla se. Brzo bude muset vyjít tam ven. Jít ven a čelit obecenstvu. Budou čekat, až udělá špatný pohyb, řekne špatná slova. Jestli to udělá, jestli udělá jedinou chybu, skočí po ní jak divocí psi.

A ona ztratí všechno. Všecko.

Na nejistých nohou se potácela napříč místností. Ruce se jí třásly, když si nalévala šampaňské. To pomůže, věděla to. Po letech odmítání zjistila, že jen jediná sklenička před pořadem dokáže zahnat to chladné, lepkavé, vlhké mrazení. Dvě dokážou uvolnit všechny hryzávé obavy.

Polykala hltavě, vyprázdnila sklenku, pak si jistější rukou nalila druhou. Třetí sklenice neuškodí, ujišťovala se. Jen uhladí růžky. Kde už to slyšela? uvažovala, když nesla křišťál ke rtům.

Matka. Dobrý Bože, její matka.

Jen uhladit růžky, Angie. Pár doušků ginu je všechny tak akorát uhladí.

Zděšeně upustila plnou sklenici, rozlila bublinkové víno po koberci. Dívala se, jak se rozlévá, jako krev, a s chvěním se odvrátila.

Nepotřebuje to. Není jako matka. Je Angela Perkinsová. A je nejlepší.

Nebudou žádné chyby. Slíbila si to, když se obrátila k zrcadlu, aby se mohla uklidnit pohledem na svou podobu. Třpytnou a elegantní. Půjde a udělá to, co umí nejlépe. A zase udrží ty divoké psy na řetěze. Zkrotí je a přiměje, aby ji milovali.

„Spokojen, Lewe?“ Nesena ještě ozvěnou potlesku klesla Angela do křesla za svým psacím stolem. „Říkala jsem ti, že to zabere.“

„Bylas ohromná. Angelo.“ Řekl to, protože se to očekávalo.

„Ne, byla pohádková.“ Dan si sedl na okraj jejího stolu a sklonil se, aby ji políbil. „To byl nápad, posadit si to děcko na klín.“

„Mám ráda děti,“ lhala. „A zdálo se, že má i mozek. Postaráme se, aby kluk dostal nějaké školy. A teď...“ Posadila se zpříma, pustila rodinu z mysli stejně ledabyly, jako kdyby vyklouzla z bot. „Zpátky k práci. Koho má ona naplánovaného na příští měsíc?“

Lew rezignovaně předal Angele seznam Nemuselo se mu říkat, že řeč je o Deanně. „Jména hvězdičkami už jsou zadaná.“

„Ta jde po nějakých hitech, co?“ uvažovala Angela. „Filmy, móda. Ještě ji tam chybí politika.“

„Nepodstatné chmýří, povrchnosti,“ řekl Dan, věda, že ji ta poznámka potěší.

„Chmýří nechmýří! Nechceme, aby měla štěstí. Už vzbudila moc velký zájem tisku. Ta zatracená aféra s Jamiem Thomasem.“ Ústa se jí sevřela do tenké linky nechutí, když si vzpomněla, jak se ukryl v Římě.

„Pořád máme o něm ty údaje,“ připomněl jí Dan. „Je dost snadné dát jeho drogový problém tisku.“

„To nám nebude k ničemu a jen to v tisku rozbouří další články sympatizující s Deannou. Nech to být.“ Přelétla pohledem list papíru. „Podíváme se, koho tady známe dost dobře, abychom ho přesvědčili, ať dá Deanně kopačky.“ Vzhledla a nepřítomně se usmála na Lewa. „Můžeš jít. Už tě nebudu potřebovat.“

Když za sebou Lew zavřel dveře, Dan zapálil Angele cigaretu. „Ten jeho psí obličej rychle stárne,“ poznamenal.

„Ale není bez užitku.“ Potěšeně zaklepala na seznam nalakovaným nehtem. „Je velmi příjemné vědět, co naše malá Dee plánuje, skoro ještě dřív než ona.“ Angela si všimla dvou jmen na seznamu. „O tyhle

oba se postarám levou zadní, stačí telefonát. Je to moc milé, když jsou ti důležití lidé zavázáni. No ne, podívej, Kate Lowellová.“

„Náramná bomba.“ Dan vstal a nalil oběma minerálku. „Jedna z těch vzácností, kvůli kterým je pojem herečka-modelka komplimentem.“

„Ano, je moc krásná, velmi talentovaná. A zrovna teď náramná bomba, jak říkáš, ve svém novém filmu. Je to kasovní trháč.“ Angelin úsměv byl pomalý a překvapivě sladký. „Je to náhoda, že Deanna zná Kate. Bývaly spolu přes léto v Topece. A čirou náhodou znám jedno Katino malé zajímavé tajemství. Tajemstvíčko, které nám pojistí, že si nebude povídat se svou starou kamarádkou do éteru. Myslím, že si ji prostě zadáme sami. O tohle se postarám. Osobně.“

„Já to prostě nechápu, Finne.“ Deanna se schoulila vedle něj na gauč, spočinula mu hlavou na hrudi. „Jednu chvíli zařizujeme dopravu, a vzápětí nám zavolá její kancelář o nečekaných nesrovnalostech v časovém plánu.“

„To se stává.“ Víc ho zajímalo oždibovat jí prsty než mluvit obchodně.

„Takhle ne. Snažili jsme se změnit plán, dát jim vybrat termín, a dostali jsme tutéž odpověď. Vážně jsem ji na listopad chtěla, ale nekontaktovala jsem ji osobně, protože jsem nechtěla, aby to vypadalo, jako že chci laskavost od kamarádky.“ Potřásla hlavou a vzpomněla si, jak přívětivá a pak náhle cizí byla Kate, když se sešly v Angelině kanceláři. „Krucinál, bývaly jsme kamarádky.“

„Přátelství je často jednou z prvních ztrát v tomhle podnikání. Nenech se tím zkrušit, Kansasanko.“

„Snažím se. Vím, že seženeme nikoho jiného. Nejspíš jsem snob, osobně i profesionálně.“ Snažila se pustit to z mysli. Jejich čas byl příliš vzácný, než aby se jím plývalo. „Tohle je hezké.“

„Co?“

„Jen tak tady sedět a nic nedělat. S tebou.“

„Já to mám taky rád. Takové vytváření zvyklosti.“ Pohládl prstem náramek, který měla na ruce. Od svého návratu z Moskvy ji bez něj neviděl. „Barlow James je ve městě.“

„Hmm. Slyšela jsem. Chceš něco k jídlu?“

„Ne.“

„Dobře.“ Labužnický vzdychla. „Já taky ne. Nechci se celý den ani pohnout. Celou báječnou neděli.“

Absolutně volnou neděli pro oba, pomyslela si. A nechtěla ji pokazit zmínkou o posledním dopise, který našla zamíchaný ve své poště.

VÍM, ŽE HO DOOPRAVDY NEMILUJEŠ, DEANNO.
FINN RILEY TI NEMŮŽE BÝT TÍM, ČÍM TI BUDU JÁ.
DOVEDU NA TEBE ČEKAT.
BUDU ČEKAT VĚČNĚ.

Ten dopis samozřejmě nebyl ničím v porovnání s tím od alabamského řidiče nákladáku, který jí chtěl ukázat zemi z lůžka ve svém šestnáctikoláku. Anebo ten samozvaný kněz, který prohlašoval, že měl vidění, v němž ji spatřil nahou – znamení od Boha, že se má i se svou šekovou knížkou připojit k jeho dílu.

Nebylo se čeho bát. Skutečně vůbec ničeho.

„Měl jsem s ním včera schůzku.“

Zamrkala. „S kým?“

„S Barlowem Jamesem.“ Protože viděl, že zabředá do přemýšlivé nálady, zatahal ji Finn za ucho. „Nespi, ano?“

„Promiň. Kam tě zase posílá?“

„Mám odjet na pár dní do Paříže. Myslel jsem, že bys tam třeba chtěla příští víkend zaletět.“

„Letět do Paříže?“ Obrátila se k němu. „Na víkend?“

„Concordem. Budeme jíst francouzská jídla, koukat na Francii a milovat se ve francouzském hotelu. Možná bych s tebou i mohl letět zpátky.“

Při té představě se napřímila. „Neumím si představit, že bych letěla na víkend do Paříže.“

„Jsi osobnost,“ připomněl jí. „Od tebe se takové věci čekají. Copak nikdy nečteš magazíny pro fanoušky?“

Oči se jí nad tou možností rozsvítily. „Ještě jsem nebyla v Evropě.“

„Máš pas, ne?“

„Jistě. Dokonce jsem si ho nedávno dala obnovit, ze zvyku z reportérských časů, kdy jsem ještě chovala mlhavou naději, že dostanu nějaké vzrušující poslání v cizině.“

„Tak budu tvoje vzrušující poslání v cizině já.“

„Jestli si budu moct udělat čas... *Udělám* si čas.“ Zkroutila se a vrhla se mu kolem krku.

„Kam jdeš?“ otázal se a přidržel ji pevněji, když se začala vrtět.

„Musím si udělat seznam. Musím si pořídit průvodce a –“

„Později.“ Zasmál se cestou k polibku. „Bože, ty jsi předvídavá, Kansasanko. Ať ti předhodím cokoliv, uděláš si seznam.“

„Mám organizační talent,“ Dloubla ho palcem do hrudi. „To neznamená, že jsem předvídavá.“

„Později si můžeš napsat šest seznamů. Ještě jsem ti neřekl o své schůzce s Barlowem.“

Ale neposlouchala. Bude potřebovat jeden z těch mini videopřehrávačů, usoudila. Jako má Cassie. A slovník. „Co?“ Zamrkala, když ji Finn zatahal za vlasy. „Ta schůzka s Barlowem,“ řekla, odsouvajíc v duchu seznam stranou. „Právě jsi řekl, že tě posílá do Paříže.“

„O to na tom setkání nešlo. Bylo to pokračování diskuse, kterou tu a tam vedeme už asi rok.“

„Ten zpravodajský magazín.“ Zazubila se. „Nevzdal to, co?“

„Budu to dělat.“

„Já myslela, že – cože?!“ Trhla sebou. „Ty to budeš dělat?“

Očekával překvapení. Teď doufal, že bude ráda. „Chvilí potrvá, než se dohodneme na podmínkách a rozsahu.“

„Ale já myslela, že tě to vůbec nebude zajímat. Ty se rád vrháš do všeho, co se kolem děje. Hodíš si přes rameno tašku s oblečením, popadneš laptop a jde se.“

„Bludný rytíř ze zpráv.“ Pohrával si s její náušnicí. „Pořád bych to dělal, do jisté míry. Když něco začne, pojedu, ale zahrnu to do pořadu. Dělali bychom exteriéry, kdykoli by bylo třeba, ale základnu bychom měli tady v Chicagu.“ To byl ožehavý bod, protože Barlow ho chtěl v New Yorku. „Mohl bych vzít příběh a prozkoumat ho ze všech stran, místo abych ho vecpal do třiminutového šotu ve zprávách. A trávil bych víc času tady. S tebou.“

„Nechci, abys to dělal kvůli mně.“ Rychle vstala. „Nepopírám. že je pro mě těžké loučit se s tebou tak často, ale –“

„Tos nikdy neřekla.“

„To by nebylo fér. Bože, Finne.“ Vjela si oběma rukama do vlasů. „Co bych mohla říct? Nejezdi. Víím, že se odehrávají události, které mění svět, ale já bych radši, kdybys zůstal doma u mě?“

Také vstal, přejel jí prstem po líci. „Neranilo by mé ego, kdybych to uslyšel.“

Jeho tichá slova ji celou prochvěla. „Nebylo by to fér k žádnému z nás. A kdybys změnil směr své kariéry kvůli mně, taky by to nebylo fér.“

„Já to prostě nedělám pro tebe. Dělán to taky pro sebe.“

„Řekls, že nechceš zapouštět kořeny.“ Byla zoufalá, protože si uvědomovala, že má blízko k slzám. Nedokázala by mu to vysvětlit, ani sobě. „Pamatuju si to. Finne, jsme profesionálové a oba chápeme nároky kariéry. Nechci, aby sis připadal pod tlakem.“

„Ty to nechápeš, vid’?“ Netrpělivost se mu vrátila. „Není nic, co bych pro tebe neudělal, Deanno. Za poslední rok se pro mě hodně změnilo. Není pro mě tak snadné sebrat se a jít. Už to není taková sranda usínat v nějakém hotelu na druhém konci světa. Chybíš mi.“

„Ty mi taky chybíš,“ řekla. „Jsi rád?“

„To víš, že jsem, hergot.“ Přitáhl ji k sobě a líbal ji jemně, něžně, až se její ústa pod jeho hltavě rozpálila. „Chci, aby se ti po mně stýskalo. Chci, abys byla na umření pokaždé, když odjíždím. A chci, aby sis připadala zmatená a nespokojená a nešťastná jako já z celého tohoto sajrajt, do kterého jsme se dostali.“

„No, to si tedy připadám, takže je to oboustranně fajn.“

„Fajn a prima.“ Pustil ji. Pokud chce bojovat rozumem, ať je po jejím. Objektivní výrazy byly koneckonců jeho výrobním nástrojem. „Stejně budu muset odjíždět. Budu moct víc rozhodovat o tom, kdy a kam, ale budu muset. A chci, abys pokaždé trpěla.“

„Ty,“ řekla s pečlivou výslovností, „jdi klidně do háje.“

„Ne bez tebe.“ Chytil její tvář do ruky a pevně ji sevřel, když se chtěla vytrhnout. „Hergot, Deanno. Já tě miluju.“

Když mu ruka ochabla, odstoupila od něj na roztřesených nohou. Obrovské oči upírala na jeho tvář. Okamžik jí trvalo, než dokázala zase vydechnout. A další okamžik, než dokázala zformulovat souvislá slova. „Tos ještě nikdy neřek.“

Její reakce nebyla docela taková, v jakou doufal. Na druhou stranu musel přiznat, že jeho vyznání nebylo zrovna vybroušené. „Říkám to teď. Máš s tím nějaký problém?“

„Ty ano?“

„Já se ptal první.“

Jen zavrtěla hlavou. „Nejspíš ne. Tak nějak se to docela hodí, protože já tě taky miluju.“ Rychle, přerývaně vzdychla. „Ani jsem si neuvědomovala, jak moc jsem to potřebovala slyšet.“

„Nejsi jediná, kdo potřebuje dostávat věci po malých dávkách.“ Natáhl se a dotkl její tváře. „Pěkně tě to polekalo, co?“

„Jo.“ Vzala ho za zápěstí a pevně sevřela, zatímco jí žilami proudil první příliv radostí. „Mně to nevadí, takhle se vylekat. Abych řekla pravdu, líbí se mi to, takže kdybys mi to chtěl říct znova, tak klidně.“

„Miluju tě.“ Zvedl ji do náručí, až se rozesmála, když se skutáleli na gauč. „Radši se mě chytň,“ varoval ji a stahoval jí svět přes hlavu. „Teď tě vylekám k smrti.“

OSMNÁCT

Pořad *Do hloubky* s Finnem Rileym měl premiéru v lednu a nahradil tak uprostřed sezóny propadák z nemocničního prostředí. Televizní společnost chovala velké naděje, že zpravodajský týdeník uváděný známou tváří dokáže vytáhnout úterní večer ze suterénu sledovanosti. Finn měl zkušenosti i důvěru, a co bylo nejdůležitější, byl značně populární mezi ženami, zvláště v tom žádoucím věku mezi osmnácti a čtyřiceti lety.

CBC uváděla pořad do éteru s velkou reklamou. Pouštěly se reklamní šoty, navrhovaly inzeráty, skládala hudba. Než byla hotová dekorace studia s trojrozměrnou mapou světa a štíhlým skleněným pultem, pustili se už Finn a tři reportéři z jeho týmu naplno do práce.

Finnova představa projektu byla mnohem jednodušší než divoké reklamní šoty nebo drahé propagační materiály. Dělal, jak řekl Deanně, něco, o čem odjakživa fantazíroval.

V prvním pořadu se mu podařilo zaútočit na konkurenci s třicetiprocentním podílem. Následujícího rána po příchodu do práce se Američané bavili o šancích Spojených států na olympijské zlato a o rozhovoru Finna Rileyho s Borisem Jelcinem

V duchu přátelské soutěživosti si Deanna naplánovala uvést do programu Roba Winterse, filmového hereckého veterána, jehož režijní debut získával uznání kritiky i veřejnosti.

Okouzlující, hezký Rob byl před kamerou jako doma a bavil obecnost ve studiu i u televizorů. Jeho závěrečná anekdota o natáčení vášnivé milostné scény a nečekané invazi racků zakončila pořad řevem smíchu.

„Nemůžu vám dost poděkovat, že jste mezi nás přišel.“ Deanna mu vřele stiskla ruku, když dokončil rozdávání autogramů mezi otálejší diváky.

„Málem jsem nepřišel.“ Zatímco bezpečnostní služba vyprovázela poslední diváky ze studia, pečlivě si Deannu prohlížel. „Abych byl upřímný, jediný důvod, proč jsem nakonec přijel, je ten, že se na mě tlačilo, abych nejezdil.“ Zazářil svým slavným úsměvem „Proto mám pověst, že dělám potíže.“

„Nevím, jestli to chápu. Váš agent vám radil, abyste to nedělal?“

„Mezi jinými.“ Deanna se na něj zmateně zadívala. „Máte chvíli?“ zeptal se.

„Samozřejmě. Chtěl byste zajít nahoru do mé kanceláře?“

„Fajn. Dal bych si něco k pití.“ Letmý úsměv se mu vrátil. „Vy byste s takovýma očima vydržela v Hollywoodu tak dvacet minut.“ Položil jí přátelsky ruku na rameno, když kráčeli směrem k výtahu. „Kdybyste ukázala dostatečnému počtu lidí, co si myslíte, roztrhali by vás a sežrali zaživa.“

Deanna vstoupila do výtahu a stiskla knoflík šestnáctého poschodí. „A co si myslím?“

„Že je sotva deset ráno a já už do sebe začínám házet panáky.“ Jeho smích byl rychlý a jiskřivý jako sklenka whisky. „Myslíte si, že jsem měl zůstat ještě déle u Betty Fordové.“

„V pořadu jste mi říkal, že už nepijete.“

„Nepiju – alkohol. Moje nejnovější závislost je dietní pepsi s plátkem citrónu. Trochu trapné, ale jsem dost chlap, abych se s tím vypořádal.“

„Deanno,“ Cassie se obrátila od svého pracoviště. Když uviděla muže po Deannině boku, vykulila oči.

„Potřebuješ ode mě něco, Cassie?“

„Co?“ Zamrkala, zarděla se, ale neodtrhla oči od Robovy tváře. „Ne... ne, to nic.“

„Robe, to je Cassie, má sekretářka a velící seržant.“

„Těší mě.“ Rob uchopil její ochablou ruku do svých.

„Moc se mi líbí vaše práce, pane Wintersi. Všichni jsme celí šťastní, že jste dneska u nás mohl natáčet.“

„Bylo mi potěšením.“

„Cassie, nespojuj mi hovory, prosím tě. Udělám vám to pití,“ řekla Robovi, když ho vedla do své kanceláře.

Místnost se od počátečních dob značně změnila. Stěny byly natřeny smělou jedlovou zelení, koberec nahradila dubová podlaha a geometricky vzorované koberce. Zařízení bylo strohé a pohodlné. Ukázala gestem Robovi na křeslo a otevřela mohutnou lednici.

„Nebyl jsem tu nejspíš čtyři nebo pět let.“ Protáhl si dlouhé nohy a rozhlédl se. „Vylepšilo se to tu.“ Vrátil se pohledem k Deanně. „Ale pastelově růžové odstíny nejsou pravděpodobně váš styl.“

„Nejspíš ne.“ Ukrojila dva plátky citrónu a přidala je do dvou limonád s ledem. „Jsem zvědavá, proč vám váš agent radil, abyste ten

pořad nedělal.“ Zvědavost nebyla to správné slovo, ale udržela hlas v mírném tónu. „Snažíme se, aby se naši hosté cítili příjemně.“

„Pravděpodobně to mělo něco společného s telefonátem z New Yorku.“ Přijal sklenici a počkal, až si Deanna sedne. „Od Angely Perkinsové.“

„Angela?“ Zmateně zavrtěla hlavou. „Angela volala vašemu agentovi kvůli vaší účasti na mém pořadu?“

„Den po tom, co se mu ozvali vaši lidé.“ Rob se zdlouha napil. „Prý jí ptáček zaštěbetal do ouška, že uvažuji o návštěvě v Chicagu.“

„To se jí podobá,“ zamumlala Deanna. „Já ale nevím, jak na to mohla tak rychle přijít.“

„To neřekla.“ Hleděl upřeně do Deanniny tváře a zarachotil ledem ve sklenici. „A když mluvila se mnou, taky to z ní nevylezlo. O dva dny později. Na mého agenta to zkoušela se svým šarmem, připomínala mu, že mě vzala do pořadu *U Angely*, když se má kariéra kymácela, a že pokud půjdu k vám, nebude mě moci uvítat v New Yorku, jak doufala. Chtěla mě do svého příštího zábavného pořadu a zaručovala, že využije svého vlivu, aby dodala váhy mé nominaci na Oskara. Což znamená – mluvit o filmu na veřejnosti a v soukromí a připojit se k inzertní kampani.“

„Trochu nejemné podplácení.“ Hlas se jí sevřel hněvem, přísně ovládaným. „Ale jste tady.“

„Možná bych tu nebyl, kdyby zůstala u podplácení. Chci tu cenu, Deanno. Spousta lidí včetně mě si myslí, že jsem byl odepsaný, když jsem šel na léčení. Musel jsem žebrot o peníze, abych mohl tenhle film udělat. Vyjednával jsem, sliboval, vykládal lži. Ať to stojí co stojí. V půli výroby tisk tvrdil, že na to nikdo nepůjde, protože na epický milostný příběh každý kašle. Chci tu cenu.“

Odmlčel se, znovu upil. „Zrovna jsem se rozhodoval, že dám na radu svého agenta a odřeknu vám. Pak mi zavolala Angela. Nezkoušela to se šarmem, vyhrožovala mi. A to udělala chybu.“

Deanna vstala, aby mu dolila. „Vyhrožovala, že nebude podporovat váš film, pokud přijdete do mého pořadu?“

„Ještě něco lepšího.“ Vyndal cigaretu, pokrčil rameny. „Dovolíte? Tohohle zlozvyku jsem se ještě nezbavil.“

„Prosím.“

„Přišel jsem, protože mě nasrala.“ Škrtl sirkou, vyfoukl kouř. „Můj způsobek, jak říci Angele, aby šla do prdele. Nehodlal jsem s ničím

z toho vyrukovat, ale něco na tom je, jak se chováte.“ Přimhouřil oči.
„Tomu vašemu obličejí se prostě musí důvěřovat.“

„Říkají to o mně.“ Zmohla se na úsměv, ačkoliv jí v hrdle bublala trpkost. „Ať už byla příčina vašeho příchodu jakákoliv, jsem ráda, že jste to udělal.“

„Nezeptáte se, čím ještě mi vyhrožovala?“

Její úsměv se znovu zatřepetal, tentokrát lehčeji. „Snažím se nezeptat.“

Krátce se zasmál a odložil pepsi. „Řekla mi, že jste manipulativní, intrikářská příšera, které využije všech nutných prostředků, aby na sebe upozornila. Že jste odvrhla její přátelství i důvěru a jediný důvod, proč jste v éteru, je ten, že šoustáte s Lorenem Bachem.“

Deanna jen zvedla obočí. „To Lorena určitě překvapí.“

„Mně to znělo spíš jako autoportrét.“ Znovu zatáhl a neklidně odklepl cigaretu do popelníku. „Vím, jaké to je mít nepřátele, Deanno, a protože to vypadá, že teď máme jednoho společného, povím vám, co mi Angela drží nad hlavou. Budu potřebovat, abyste si to nechala pro sebe čtyřicet hodin, než se vrátím na pobřeží a zařídím tiskovou konferenci.“

Něco studeného jí přejelo po páteři. „Dobře.“

„Asi před šesti měsíci jsem šel na běžnou prohlídku. Byl jsem vyčerpaný, ale pracoval jsem tenkrát hodně a nepřetržitě víc než rok, točil jsem film, dohlížel na stříhání, rozjížděl reklamu. Byl jsem pravidelným návštěvníkem u doktora v době, kdy jsem pil, a můj lékař je velmi diskrétní. Diskrétnost nediskrétnost, Angele se podařilo vyšpízovat výsledky testu.“ Dlouze zatáhl z cigarety a zamáčkl ji. „Jsem HIV pozitivní.“

„Ach, to je mi líto.“ Okamžitě se natáhla a sevřela jeho ruku ve svých. „To je mi líto.“

„Vždycky jsem si představoval, že mě dostane chlast. Sex mě nikdy nenapadl.“

Zvedl svou sklenici. Led melodicky rachotil, když se mu zachvěla ruka. „Na druhou stranu, byl jsem dost často a dost dlouho opilý, abych ani nevěděl, kolik těch ženských bylo, tím méně, kdo to vůbec byl.“

„Každý den se objevuje víc –“ Zarazila se. Je to tak otřelé, pomyslela si, tak dojemně zbytečné. „Máte právo na své soukromí. Robe.“

„Podivné tvrzení od bývalé reportérky.“

„I kdyby to Angela zveřejnila, nemusíte to potvrdit.“

Napřímil se a zatvářil pobaveně. „Teď jste nasraná vy.“

„Samozřejmě že jsem. Využila mě, aby se vám dostala na kůži. Je to jen televize, proboha. Je to televize. Mluvíme tady o sledovanosti, ne o událostech, které změni svět. Co je to za podnik, když někdo může využít vaší tragédie k tomu, aby setřásl konkurenci?“

V lepší náladě usrkl svého nápoje. „To je zábavní průmysl, děvče. Nic nemá blíž k životu a smrti než život a smrt.“ Chabě se usmál. „Já to musím vědět.“

„Mrzí mě to.“ Zavřela oči a snažila se ovládnout. „Záchvat zuřivosti vám nepomůže. Co můžu dělat?“

„Máte nějaké kamarády, kteří jsou členy Akademie s volebním hlasem?“

Vrátila mu úsměv. „Pár možná.“

„Mohla byste jim zavolat a použít ten svůj sexy přesvědčivý hlas, abyste ovlivnila jejich volbu. A potom se můžete vrátit před kameru a dát Angele na prdel.“

Oči jí zaplanuly. „To si teda pište, že to udělám.“

To odpoledne svolala do své kanceláře schůzi štábu a usedla za psací stůl, aby působila dojmem autority. Hněv tu pořád ještě byl, žhnul kdesi hluboko. V důsledku toho měla hlas sevřený, chladný a formální.

„Máme problém, vážný problém, o kterém jsem se dozvěděla nedávno.“ Přejela při řeči místnost pohledem a zaznamenala zmatené tváře. Schůze štábu byly často únavné, někdy divoké, ale vždy informativní a v podstatě probíhaly v dobré atmosféře.

„Margaret,“ pokračovala. „Tys kontaktovala lidi Kate Lowellové, ne?“

„To je pravda.“ Vynervovaná mrazivým ovzduším oždibovala Margaret nožičku svých čtecích brýlí. „Měli velký zájem, aby sem přišla. Doslechli jsme se, že jako mladá holka žila pár let v Chicagu. Pak to zrušili. Nesrovnalosti v časovém rozvrhu.“

„Kolikrát se to ještě stalo za posledních šest měsíců?“

Margaret zamrkala. „Těžko říct z hlavy. Spousta tématických nápadů se nakonec nedělá.“

„Myslím konkrétně pořady orientované na slavné osobnosti.“

„Aha, no.“ Margaret se zavrtěla na sedadle. „Těch moc nemáme, protože obvykle směřujeme spíš k civilním hostům, k všedním lidem,

se kterými to tak umíš. Ale myslím, že pětkrát nebo šestkrát za posledních šest měsíců se nám někdo vykroutil.“

„A co děláme s plánovaným seznamem hostů, Simone?“

Zarděl se. „Jako vždycky, Dee. Rozhodíme nápady, rozbouříme mozky. Když přijdeme na nějaké téma a hosta, na kterých by se dalo pracovat, uděláme průzkum a zatelefonujeme mu.“

„A seznam hostů je důvěrný, dokud není potvrzený?“

„Jistěže.“ Nervózně si ulízl dlaní vlasy. „Standardní operační postup. Nechceme, aby nám konkurenti strkali nos do práce.“

Deanna zvedla tužku ze skleněného povrchu svého pultu a zvolna s ní poklepávala. „Dnes jsem se dozvěděla, že Angela Perkinsová věděla o tom, že máme zájem o Roba Winterse, pár hodin předtím, než jsme kontaktovali jeho agenta.“ Ve štábu zavládl šum. „A já mám podezření,“ pokračovala Deanna, „podle toho, co jsem se doslechla, že věděla i o několika dalších. Kate Lowellová se objevila *U Angely* dva týdny po tom, co se její lidé vymluvili na časový rozvrh. A nebyla jediná. Mám tady seznam lidí, které jsme se snažili získat, a během dvou týdnů od našeho prvního kontaktu hostovali *U Angely*.“

„Máme tu špicla.“ Fran zacukaly svaly na čelisti. „Hajzl.“

„Ale jdi, Fran.“ Jeff vrhal po místnosti ustarané pohledy. Posunul si brýle. „Většina z nás je tu od prvního dne. Jsme jako jedna rodina.“ Popotáhl si límec trička a přešel pohledem zpět k Deanně. „Člověče, Dee, přece nevěříš, že by někdo z nás udělal něco, čím by ublížil tobě nebo pořadu.“

„Ne, to nevěřím.“ Hrábla si rukou do vlasů. „Takže potřebuju nápady, návrhy.“

„Ježíšmarjá, ježíšikriste,“ zamumlal Simon polohlasem a přitiskl si prsty k očím. „Je to moje chyba.“ Spustil ruce a zdrceně se podíval na Deannu. „Lew McNeil. Byli jsme celou dobu ve styku. Krucinál, deset let jsme kamarádi. Nikdy by mě nenapadlo... Mně je zle,“ řekl. „Přísámboh přísahám, že je mi z toho zle.“

„O čem se spolu bavíte?“ zeptala se Deanna tiše, ale pomyslela si, že to ví.

„Mluvíme spolu jednou dvakrát měsíčně.“ Odstrčil se od stolu, přešel místnost a nalil si sklenici vody. „Obyčejné věci – o práci.“ Vyndal lahvičku a vytřepal si do dlaně dvě pilulky. „Nadává na Angelu. Věděl, že přede mnou může, že dál už to nedojde. Vykládal mi o některých divočejších nápadech, se kterými její tým přišel do natáčení. Možná se i zeptal, co plánujeme. A já mu to řek.“ Slyšitelně

spolkl prášky. „Já mu to řek, protože jsme byli prostě jen dva starý kamarádi, co si povídají o práci. Až do téhle chvíle jsem to nespojoval, Dee. Přísahám.“

„Dobře, Simone. Takže víme jak, víme proč. Cos tím uděláme?“

„Najmeme někoho, aby dojel do New Yorku a zpřerážel Lewu McNeilovi všechny prsty,“ navrhla Fran, vstala a postavila se vedle očividně zoufalého Simona.

„Budu o tom uvažovat. Prozatím – nová politika: nediskutovat o žádných hostech, o žádných tematických nápadech a vůbec o ničem, co je v jakémkoli stadiu vývoje pořadu, mimo pracoviště. Jasně?“

Ozvalo se všeobecné mumlání. Nikdo se na nikoho nepodíval.

„A máme nový cíl. Na který se všichni musíme soustředit.“ Odmlčela se a počkala, než přejela pohledem po všech tvářích. „Připravíme Angelu do roka o první místo žebříčku.“ Zvedla ruku, aby zastavila spontánní potlesk. „Chci, aby všichni začali přemýšlet o nápadech na natáčení mimo studio. Potřebujeme vyrazit s pořadem do ulic. Chci sexy exteriéry, legrační exteriéry. Chci exotiku a chci americkou ulici.“

„Disneyland,“ navrhla Fran.

„New Orleans, na masopustní úterý,“ vložila se Cassie a pozvedla ramena. „Vždycky jsem tam chtěla jet.“

„Zjisti o tom všechno,“ nařídila Deanna. „Chci šest použitelných exteriérů. Chci všechny náměty, které připravujeme, na psacím stole dneska do večera. Cassie, udělej mi seznam všech pozvání k osobní účasti, která jsem dostala, a přijmi je.“

„Kolik?“

„Všechny. Zařad' mi je do plánu práce. A zavolej mi Lorena Bacha.“ Napřímila se a spočinula dlaněmi na desce psacího stolu. „A teď do práce.“

„Deanno.“ Simon přistoupil, zatímco se ostatní trousili ven. „Můžu na minutu?“

„Jen na minutu,“ řekla a usmála se. „Chci spustit tuhle kampaň.“

Stál strnule před psacím stolem. „Vím, že ti možná chvíli potrvá, než za mě najdeš náhradu, a že bys ráda hladké předávání. Odevzdám ti svou výpověď, kdykoli budeš chtít.“

Deanna už si před sebou na papíře črtala seznam. „Nechci tvou výpověď, Simone. Chci, abys použil ten svůj prohnáný mozek a pomohl mi na špičku.“

„Posral jsem to, Deanno. Strašně.“

„Důvěřovals příteli.“

„Konkurentovi,“ opravil ji. „Bůhví kolik pořadů jsem sabotoval tím, že jsem nedržel hubu. Dopřdele, Dee, já se vytahoval, předváděl jsem se. ‚Moje práce je důležitější než tvoje práce‘. Chtěl jsem ho popichovat, protože to byl jediný způsob, jak šít do Angely.“

„Nabízím ti jiný způsob.“ Předklonila se, v očích dychtivost. Cítila teď v sobě sílu. A použije ji, to věděla, aby dokončila to, co Angela začala. „Pomoz mi ji shodit z první přičky, Simone. To nemůžeš udělat, když dáš výpověď.“

„Nechápu, proč bys mi měla důvěřovat.“

„Měla jsem moc dobrou představu, kudy se to prosáklo. Simone, strávila jsem tady dost času, abych věděla, že jste s Lewem byli jedna ruka.“ Roztáhla prsty. „Kdybys mi to byl neřekl, nemusel bys mi nabízet výpověď. Vyhodila bych tě.“

Přetřel si dlaní obličej. „Takže já přiznávám, že jsem kretén, a zůstanu v místě.“

„To je asi výstižné stručné shrnutí. A očekávám, že s ohledem na to budeš pracovat ještě tvrději, abys mě dostal na špičku.“

V největším úžasu potřásl hlavou. „Přece jen jsi pár věcí od Angely převzala.“

„Převzala jsem, co jsem potřebovala,“ řekla krátce. Zvedla telefon, když zabzučel. „Ano, Cassie?“

„Loren Bach na jedničce, Deanno.“

„Díky.“ Pozdržela prst nad knoflíkem a ohlédla se na Simona. „Je mezi námi jasno?“

„Jako den.“

Počkala, až se za Simonem zavřely dveře, pak zhluboka nabrala dech. „Lorene,“ řekla, když stiskla spojovací knoflík. „Jsem ochotná do té války jít.“

Ve studených, chmurných hodinách únorového jitra políbil Lew svou ženu na rozloučenou. Ospale se zavrtěla a poplácala ho po tváři, než se zase zachumlala pod prachovou přikrývku na další půlhodinku dřímoty.

„Dneska máme k večeři dušené kuře,“ zamumlala. „Budu doma ve tři, abych to stihla.“

Od té doby, co jim děti vyrostly, přešli oba na pohodlnou ranní rutinu. Lew nechal manželku spát a šel se sám dolů nasnídat a přečíst si ranní noviny. Trhl sebou nad zprávou o počasí, ačkoliv pohled z okna už napovídal, že to nevypadá nijak slibně. Cesta z Brooklyn

Heights do studia na Manhattanu bude truchlivá zkouška. Zachumlal se do kabátu, natáhl si rukavice a narazil ruskou ušanku, kterou mu dal nejmladší syn k Vánocům.

Zvedal se vítr, vrhal mu ošklivý mokrý sníh do obličeje a za límec kabátu. Ještě nebylo sedm a počasí bylo dost ohavné na to, aby pouliční světla dosud svítila. Sníh tlumil zvuky a jako by změkčoval vzduch.

V úhledném sousedství nikoho neviděl, až na nešťastnou kočku, žalostně škrábající na hlavní dveře svého majitele.

Nevěnoval pozornost pohádkovému světu, utvářejícímu se za ním. Nízké jehličnany s bílou námrazou, sněhobílý koberec pokrývající zimní trávník a pěšinu, tančící vločky, jež vířily v mdlé záři pouličních lamp.

Myslel jen na to, jaká to bude dřina oškrábat přední sklo auta, jak nepříjemný je sníh za límcem, jak ho vítr štípe do uší. Na potíže s dopravou, jimž ještě musí čelit.

Uslyšel zavolat své jméno, tiše. Obrátil se a zadíval do prudkého sněžení.

Okamžik neviděl nic než bělobu a sněhem zneřetelněný kužel světla z pouliční svítilny.

A pak to uviděl. Jen na okamžik to spatřil.

Výstřel z brokovnice ho zasáhl zplna do tváře, hodil jeho tělo na kapotu auta. Na druhé straně bloku začal štěkat pes a nato vzrušeně kňučet. Kočka se odplížila schovat do zasněženého keře jalovce.

Ozvěna výstřelu odumřela rychle, skoro stejně rychle jako Lew McNeil.

„To bylo za Deannu,“ zašeptal vrah a zvolna odjížděl.

Když Deanna o čtyři hodiny později tu zprávu uslyšela, zastínil šok z ní i obálku, již našla na psacím stole. Stálo v ní prosté:

Deanno, nikdy tě neopustím.

DEVATENÁCT

Deanna lenošila ve Finnově velké vaně, z níž stoupala pára. Voda v ní vířila a tepala kolem jejího těla, oči napůl zavřené a napěněnou sklenku v ruce. Byla polovina sobotního dopoledne a jí zbývala ještě víc než hodina času, než ji tu vyzvedne Tim O'Malley, její řidič, a odveze ji do Menillvillu ve státě Indiana.

Připadala si líná a spokojená jako kočka stočená na sluníčku.

„Co slavíme?“

„Ty jsi ve městě; já jsem ve městě. A nepočítaje tvoje dnešní dopoledne v sousedním státě, vypadá to, že by to tak mohlo zůstat celý týden.“

Finn pozoroval z druhého konce vany, jak se její napětí uvolňuje kousek po kousku. Byla teď celé týdny napjatá jako struna. Ještě déle, pomyslel si, usrkáváje ledový nápoj. Už před surovou a nesmyslnou vraždou Lewa McNeila byla uzlíček nervů. V týdnech po Lewově smrti se její pocity přesunuly z lítosti přes hněv, provinilost až k zoufalství nad mužem, který dělal, co mohl, aby sabotoval její pořad ve svém vlastním zájmu.

Anebo v zájmu Angely, teoretizoval Finn.

Teď se ale usmívala a oči měla plné radosti. „Poslední dobou to bylo všechno trochu chaotické.“

„Tys letěla na Floridu, já honil prezidentské kandidáty ze státu do státu. Oba jsme se snažili dát dohromady pořad s tiskem a zvědavci v patách.“ Pokrčil rameny a přejížděl jí chodidlem nahoru a dolů po hladké, kluzké noze.

Nebylo snadné pro nikoho z jejího štábu, pracovat pod soustavnou a vtíravou pozorností sdělovacích prostředků, soustředěnou na jejich vztah. Z důvodů, které žádný z nich nedokázal určit, se stali párem roku. Zrovna dnes ráno se Deanna dočetla o jejich plánech na svatbu v bulvárním plátku, který jim nějaká laskavá duše nacistala pod rohožku.

Celkem vzato ji to zneklidňovalo, zbavovalo jistoty a až moc rozptylovalo.

„Ty tomu říkáš chaotické?“ zeptal se Finn a obrátil tak její pozornost zpět do současnosti.

„Máš pravdu, zase jen další den prostého života.“ Její vzdech byl dlouhý a přepychářský. „A aspoň máme všechno hotovo. Vážně se mi líbil tvůj pořad o rozkladu chicagské infrastruktury, i když se od té doby bojím, aby se mi ulice nezačala drobit pod nohama.“

„Bylo tam všechno – panika, komedie, pološílení městští úředníci. Ale pořad ještě to nebylo tak chytlavé jako tvůj rozhovor s Mickey Mousem a Minnií.“

Otevřela jedno oko. „Bacha na to, kámo.“

„Ne, vážně.“ Zlomyslně se zazubil. „Víš, o čem se mluví v Americe. Jaký je mezi nimi vůbec vztah a jakou roli v tom hraje Goofy? Tyhle žhavé otázky se musí zodpovědět – a kdoví, třeba to aspoň trochu odpoutá pozornost od nás?“

„Máme co činit s americkými tradicemi,“ odpálila ho. „S potřebou zábavy a fantazie a obrovským průmyslem, který ji uspokojuje. Což je skrzskrz stejně významné jako sledovat vzájemné urážky politických klik. A co víc,“ dodala, gestikulujíc sklenicí. „Lidi potřebují nějaký prostředek úniku, zvláště v době hospodářské recese. Čerpáš své pořady z celkového oteplení a společenskoekonomických nesnází v dřívějším Sovětském svazu, Riley. Já se držím každodenních témat, která ovlivňují průměrného člověka.“

Ještě pořad se na ni zubil. Deanna usrkla nápoje a zamračila se na něj. „Ty mě naschvál dráždíš.“

„Líbí se mi, jak ti vždycky potemní oči, když se naštveš.“ Odložil sklenku, aby mohl sklouznout kupředu a položit se na ni. Voda líně přešplouchla přes okraj vany. „A udělá se ti ta vráska zrovna tady,“ třel jí palcem čelo mezi obočím, „kterou musím vyhladit.“

Volná ruka horlivě hladila jinde. „Dalo by se říct, že jsi pořouchlý prevít, Finne.“

„Dalo.“ Ďobl ji do rtů. „Leckdo to i řekne. A mluvili jsme o Mickeym a Minnií.“ Bloudil dlaněmi po horké měkké pokožce.

„Ano?“

„Napadlo mě, jestli by se náš vztah dal přirovnat k jejich. Neurčitý a dlouhodobý.“

Zatímco trysky pěnily vodu kolem nich a mezi nimi, přejela mu rukou po vlhkých vlasech. Byl to tak příjemný pocit být tady a vědět, že každou chvíli může konejšivé horko vybuchnout v explozivní žár. „Já to dovedu definovat: Jsme dva lidé, kteří se milují, jsou spolu rádi, chtějí být spolu.“

„Mohli bychom být spolu víc, kdyby ses ke mně přistěhovala.“

To bylo téma, o kterém už diskutovali. A které nedokázali rozřešit. Deanna mu přitiskla rty k rameni. „Je pro mě snazší mít vlastní byt, když jsi pryč.“

„Poslední dobou jsem víc tady než pryč.“

„Já vím.“ Sklouzla rty vzhůru po jeho hrdle, snažila se odvést jeho pozornost. „Dej mi trochu času, abych si to nechala projít hlavou.“

„Někdy musíš dát na impulzy, Deanno, na instinkty.“ Jeho ústa se sešla s jejími, chutnala zklamáním a touhou. Věděl, že kdyby naléhal, souhlasila by, ale instinkt ho varoval, aby na ni nespěchal. „Můžu počkat. Jen mě nenechávej čekat moc dlouho.“

„Můžeme to zkusit.“ Krev jí pulzovala stejně divoce jako bublající voda. „Nějaké věci si sem přestěhuju a zůstanu tu příští týden.“

„Ztíží ti stěhování nazpátek.“

„To ti věřím.“ Usmála se, shrnula mu vlasy dozadu z obličeje. „Já jsem do tebe tak zamilovaná, Finne! Tomu můžeš věřit. A přísahám, že ty řeči o mně a o Goofym jsou samá lež. Jsme jen přátelé.“

Naklonil jí hlavu dozadu, aby jí tělo sklouzlo dál pod vodu. „Já tomu ušatému hajzlovi nevěřím.“

„Jen jsem ho využívala, abys žárlil – ačkoliv má určitý nevinný šarm, který považuji za podivně dojmavý.“

„Chceš šarm? Co kdybych – krucinál.“ Finn pohodil mokkými vlasy dozadu a sáhl po telefonu. „Nepřestávej na to myslet,“ řekl jí. „Jo, Riley.“

Deanna uvažovala o několika zajímavých způsobech, jak ho rozptýlit, když spatřila v jeho obličeji změnu. Voda se vlnila a šplouchala, když lezl z vany a sahal po ručníku.

„Sežeň Curta,“ řekl a omotával si ručník kolem pasu. „A kontaktuj Barlowa Jamese. Chci kompletní techniku, přenosový vůz na místě, před pěti minutami bylo pozdě. Budu tam za dvacet minut.“ Zaklel neněžně pod vousy. „Můžeš, když ti to říkám“

„Co je?“ Deanna se obrátila ve vaně a vstala. Voda z ní stékala, než se zavinula do ručníku. Už věděla, že odjíždí.

„V Greektownu se něco nepěkného děje.“ Letmým kmitnutím zápěstí zapnul televizi, i když už mířil do ložnice natáhnout na sebe nějaké šatstvo. „Je to zlé. Už jsou tři mrtví.“

Zachvěla se. Pak stejně rychle a rázně jako on sáhla po županu. Chtěla mu říci, že pojede s ním. Ale samozřejmě nepojede. V plesové síni hotelu v Indianě na ni čeká několik set lidí.

Proč je jí taková zima? uvažovala, když se kvapně halila do županu. Už si zastrkoval košili do kalhot, klidně jako muž, který odchází do kanceláře pracovat na daňových formulářích. Přežil letecké útoky a zemětřesení. Nějaká třenice v Greektownu určitě není nic, co by budilo obavy.

„Bud opatrný.“

Popadl kravatu, bundu. „Budu hodný.“ Když sáhla do skříně pro kostým, který si vybrala na odpolední vystoupení, otočil ji k sobě a políbil. „Nejspíš budu zpátky dřív než ty.“

Nejhorší válka je válka bez předních linií a bitevních plánů. Živí ji hněv a strach a slepá potřeba ničit. Kdysi upravená restaurace s hezkou pruhovanou markýzou a stolky na chodníku byla zničena. Střepy z rozbitého okna se jiskřily na chodníku jako roztroušené drahokamy. Plácání markýzy v syrovém jarním větru přehlušovalo statickou elektřinu, praskající v policejních vysílačkách. Reportéři se hemžili za zátarasy jako hladoví vlci.

Zevnitř se ozvala další střelba. A dlouhý zděšený výkřik.

„Ježíšmarjá.“ Curtovi naskočil na čele pot, jak držel kameru v rovnováze. „On je zabíjí.“

„Zaber támhletoho policajta,“ nařídil Finn. „Toho s hláskou troubou.“

„Ty jsi šéf.“ Curt zaostřil na policajta v neonově oranžovém převlečnicku s buldočí tváří a šedivějícími vlasy. Mezi jekotem a výkřiky, pláčem, trpkými hrozbami a kletbami z nitra restaurace nepřestával policajt s ocelovými očima konejšivě a monotónně hovořit.

„Pěkně klidnej zákazník,“ konstatoval Curt, pak na Finnův signál švenkoval a přikrčil se, aby získal záběr jednotky rychlého nasazení, zaujímající postavení.

„Dost klidnej,“ souhlasil Finn. „Jestli mu to vydrží, možná ani nebudou potřebovat ostřelovače. Toč dál. Já se jdu podívat, jestli bych se nedostal přes zátaras a nezjistil, kdo to je.“

Plesová síň byla k prasknutí plná. Z místa, kde seděla Deanna na vyvýšeném pódiu, viděla všech tři sta padesát lidí, kteří si přišli poslechnout její povídání o ženách v televizním vysílání. Chtěla, aby

si přišli na své peníze. Znovu pečlivě prošla své poznámky cestou z Chicaga, přičemž polevila v soustředění, jen když zahlédla na obrazovce televize v limuzíně Finna.

Byl, jak by řekl Barlow James, ve svém živlu. A ona zřejmě ve svém.

Přečkala lichotivé představování, potlesk, který následoval, pak vstala a kráčela na pódium. Přejela pohledem místnost, usmála se.

„Dobré odpoledne. Jedna z prvních věcí, které jsme se v televizi naučili, byla ta, že pracujeme o víkendech. Vzhledem k tomu doufám, že se mi podaří, aby následující hodina byla stejně zábavná jako informativní. To je podle mého účelem televize a já to považuji za velmi uspokojivý způsob života. Připadá mi, že jako zaměstnaní lidé nemáte mnoho času sledovat televizi ve dne, takže bych vás ráda přesvědčila, abyste si na pondělní dopoledne nastavili videorekordéry. Tady v Merrillvillu nás dávají v devět.“

Tím si Deanna vysloužila první smích a určila tón pro příštích dvacet minut, dokud její řeč nepřešla k odpovědím na otázky.

Jeden z prvních tazatelů chtěl vědět, jestli ji sem doprovodil Finn Riley.

„Bohužel ne. Jak všichni víme, jedno z dobrodiní a současně kletba této profese je v tom, že se tu a tam něco stane. Finn je právě na reportáži, ale můžete ho vidět v úterý večer v pořadu *Do hloubky*. Já to dělám vždycky.“

„Slečno Reynoldsová, jaký máte pocit z toho, že se zevnějšek stal do značné míry součástí kritérií na práci v éteru?“

„Rozhodně souhlasím s vedením televizní společnosti, že televize je vizuální sdělovací prostředek. K tomu bych vám řekla tohle: jestliže Finn Riley za třicet let bude ještě reportérem a uznávaným odborníkem, nejenže očekávám, ale jako žena i požaduji, aby se mnou bylo jednáno se stejnou úctou.“

Finn nepřemýšlel o budoucnosti. Byl příliš zaujat současností. Díky mazanosti, lsti a aroganci se mu podařilo dosáhnout postavení vedle vyjednávače – poručíka Arnolda Jennera. Jenner stále ještě držel megafon, ale dal si krátkou přestávku ve svém vyjednávání o propuštění rukojmích.

„Poručíku, doslechl jsem se tady, že Johnson – tak se jmenuje, vidíte, Elmer Johnson?“

„Slyší na to,“ řekl mírně Jenner.

„Měl prý v minulosti deprese. Jeho záznamy z armády –“

„Snad nemáte přístup k jeho zdravotním záznamům, pane Riley.“

„Ne přímo.“ Ale měl kontakty a využil jich. „Pokud vím, sloužil Johnson v armádě a měl nesnáze od svého propuštění v březnu loňského roku. Minulý týden ztratil manželku a zaměstnání.“

„Jste velmi informovaný.“

„Za to mě platí. Přišel do téhle restaurace krátce po desáté dnes dopoledne – to jest asi před třemi hodinami – ozbrojen čtyřiačtyřicítkou Magnum, Bushmasterem, plynovou maskou a karabinou. Zastřelil dva číšníky a jednoho přihlížejícího, pak vzal pět rukojmích včetně dvou žen a dvanáctileté dívky, dcery majitele.“

„Desetileté,“ řekl Jenner unaveně. „Tomu děcku je deset. Pane Riley, odvádíte dobrou práci a mně se obvykle líbí. Ale já mám teď zrovna za úkol dostat odtamtud ty lidi živé.“

Finn se rozhlédl a zaznamenal postavení ostřelovačů. Už nebudou čekat dlouho. „Jaké jsou jeho požadavky? Můžete mi to říci?“

Je to celkem jedno, usoudil Jenner. Byl jenom jeden a ten on nedokázal splnit. „Chce svou ženu, pane Riley. Odjela z Chicaga před čtyřmi dny. Snažíme se ji najít, ale neměli jsme zatím štěstí.“

„Mohu to dostat do éteru. Jestli to zahlédne, třeba se ozve. Dovolte mi promluvit s ním. Možná bych ho dokázal přimět k obchodu, kdybych mu řekl, že na to nasadím všechny své lidi.“

„Tolik toužíte po reportáži?“

Urážky byly ve Finnově oboru tak běžné, že je už ani nevnímal. „Jsem vždycky ochotný vyjednávat kvůli reportáži, poručíku.“ Přimhouřil oči a přeměřil si muže po svém boku. „Heleďte, té holce je deset. Nechte mě to zkusit.“

Jenner věřil na instinkt a věděl také, aniž by o tom musel pochybovat, že už nemůže příliš dlouho zdržovat situaci. Za okamžik podal Finnovi megafon. „Neslibujte, co nemůžete splnit.“

„Pane Johnstone. Elmore. Tady je Finn Riley. Jsem reportér.“

„Já vím, kdo jste.“ Ozval se hlas, vysoký skřek skrze rozbité sklo. „Myslíte, že jsem blbej?“

„Byl jste v Zálivu, ne? Já taky.“

„Hovno. Myslíte, že jsme kvůli tomu kamarádi?“

„Myslím, že každý, kdo to tam prodělal, už poznal peklo.“ Markýza pleskala ve větru a připomněla mu silnici do Kuvajtu a

jiskření růžových penízků. „Napadlo mě, že bychom se třeba mohli dohodnout.“

„Není se o čem dohadovat. Moje žena přijede sem, já je pustím. Nepřijede, půjdeme všichni do pekel. Do vopравdickejch.“

„Policajti se ji snaží sehnat, ale mě napadlo, že bychom to mohli trochu rozjet. Mám spoustu kontaktů. Můžu vás dostat do celonárodní televize, pustit na obrazovky od pobřeží k pobřeží obrázky vaší ženy. I kdyby se nedívala, musí se dívat někdo, kdo ji zná. Dávejte jim telefonní číslo, zvláštní číslo, kam může volat. Můžete s ní mluvit, Elmere.“

To bylo dobré, usoudil Jenner, i když byl připraven vyrvat Finnovi megafon z rukou, kdyby bylo zapotřebí. Oslovuje ho křestním jménem, nabízí mu nejen naději, ale i pár minut slávy. Jeho nadřazeným by se to třeba nezamlouvalo, ale Jenner se domníval, že by to mohlo zabrat.

„Tak to udělejte!“ křikl Johnson. „Jen to, doprdele, udělejte.“

„Rád bych, ale nemůžu, když za to od vás nic nedostanu. Jen pusťte tu holčičku ven, Elmere, a já rozhlásím váš příběh po celé zemi během deseti minut. Můžu to dokonce zařídit i tak, abyste mohl něco vzkázat své ženě. Svými slovy.“

„Nikoho ven nepustím, leda v rakvi.“

„Je to teprv děcko, Elmere. Vaše žena má pravděpodobně děti ráda.“ Kristapána, aspoň v to doufal. „Jestli ji pustíte, doví se o tom a bude s vámi chtít mluvit.“

„To je trik.“

„Mám tady kameru.“ Pohlédl směrem ke Curtovi. „Je tam v baru televize?“ zavolal.

„Co když je?“

„Můžete se dívat na všechno, co dělám. Sledovat, co říkám. Řeknu, aby mě dali do přímého přenosu.“

„Tak to udělejte. Máte na to pět minut, zasranejch pět minut, anebo tady budete mít další mrtvolu.“

„Zavolej do režie,“ křikl Finn. „Ať mě pustí. Připravte přímý přenos.“ Pak se obrátil zpět k Jennerovi.

„Byl byste hodně dobrej policajt – na reportéra.“

„Díky.“ Podal Jennerovi megafon. „Povězte mu, ať ji pošle ven, dokud budu v éteru, jinak se dám vypnout.“

Přesně za pět minut stál Finn před kamerou. Ať měl v sobě jakýkoli zmatek, vystupoval pokojně a odměřeně, oči měl klidné. Za ním byl rozbitý vnějšek restaurace.

„Dnes ráno v chicagském Greekstownu vypuklo v této rodinné restauraci násilí. Pokud je známo, jsou tři mrtvi v přestřelce mezi policií a Elmerem Johnsonem, bývalým mechanikem, který si zvolil toto místo za své stanoviště. Johnsonův jediný požadavek je kontaktovat svou vzdálenou ženu Arlene.“

Ačkoliv za sebou vycítil činnost, nespouštěl Finn oči ze světla kamery.

„Johnson, dobře ozbrojený, drží pět rukojmích. Ve svých požadavcích –“

Za ním se ozval výkřik. Finn se ihned odsunul, aby měl Curt prostor k natáčení.

Stalo se to rychle, jako by všechny hodiny čekání směřovaly jen k tomuto jedinému okamžiku. Dítě, roztřesené a plačící, vystoupilo ven. Ještě když holčičce na tvář padal stín markýzy, vyrazil muž s vyděšenými očima, řval a snažil se uprchnout. Rachot střelby z restaurace popohnal muže kupředu, ztratil rovnováhu. Byl to Jenner, jak Finn uviděl, kdo strhl dítě stranou, i když Johnson klopýtal ke dveřím.

Kulka ostřelovače prolétla Johnsonovi čelem.

„Člověče.“ Curt opakoval to slovo zas a znova polohlasem, přičemž držel kameru co možná nehybně. „Člověče, no člověče, člověče, člověče.“

Finn jen zavrtěl hlavou. Pálení v levé paži ho přimělo podívat se zvědavě dolů. Se svráštělým obočím se dotkl díry v rukávu. Prsty se z ní vynořily lepkavé krve.

„No sakra,“ zamumlal. „To byl kabát z Milána.“

„Doprdele, Riley.“ Curt vyvalil oči. „Doprdele. Trefil tě.“

„Jo.“ Necítil ještě žádnou bolest, jen tupé rozhořčení. „Kůže se prostě nedá spravit.“

V pondělí, hned jak se nahrál dopolední pořad, stála Deanna uprostřed své kanceláře, oči nalepené na televizní obrazovku. Zdálo se jí neuvěřitelné, že slyší Finnův hlas líčící podrobnosti zvláštní reportáže.

Viděla tu scénu jako on, roztříštěné sklo, zkrvavené tělo. Kamera poskočila a zhoupala se, když ostřelovač vypálil. Srdce jí poskočilo, když slyšela cvakání a pinkání kulek.

Za tím vším zůstával Finnův hlas klidný a chladný, se spodním podtónem zuřivosti, kterého si podle jejího názoru byl sotva někdo z jeho diváků vědom. Stála s pěstí přitisknutou k srdci, když kamera zaostřila na dítě, plačící v náručí pomačkaného muže s šedivějšími vlasy.

„Deanno.“ Jeff zaváhal ve dveřích, pak přešel místnost a postavil se vedle ní.

„To je hrůza,“ zamumlala. „Neuvěřitelné. Kdyby ten člověk nezpanikařil a takhle nevyběhl, kdyby to neudělal, mohlo to dopadnout jinak. Ta holčička se mohla dostat do křížové palby. A Finn...“

„Ten je v pořádku. Hele, zrovna je dole. Zase v práci.“

„Zase v práci.“

„Deanno,“ opakoval a položil jí ruku na rameno. „Vím, že to pro tebe musí být těžké. Nejen vědět, co se stalo, ale doslova se na to dívat.“ Šel k televizoru a vypnul ho. „Ale je v pořádku.“

„Střelili ho.“ Otočila se od osleplé obrazovky a snažila se vzpamatovat. „A já byla v Indianě. Neumíš si představit, jaká to byla hrůza, když ke mně v plesovém sále přišel Tim a řekl mi, že to viděl na televizi v autě. A být bezmocná. Ani nemluví o tom, že jsem byla tam, když ho vezli do nemocnice.“

„Když tě tohle tolik rozčiluje, požádej ho, ať vezme nějakou kancelářskou práci.“

Poprvé za celé dopoledne se na něj upřímně usmála. „Takhle to nejde. Ani bych nechtěla. Radši se vrátíme k práci.“ Rychle mu stiskla ruku, než obešla stůl. „Díky, žes mě vyslechl.“

„Jasně. Od toho jsem tady.“

„Všichni zůstanou dneska večer přesčas,“ ohlásila Angela na pohotovostní schůzi štábu. „Nikdo neodejde, dokud tenhle pořad nebude v kufru. Chci panelovou debatu, a ať je tvrdá. Tři z té skupiny, která zastává teorii o nadřazenosti bílé rasy, tři z Národní asociace pro pozdvižení barevného lidu. Chci radikály.“ Seděla za svým psacím stolem, prsty bubnovala o desku. „Postarejte se, aby každá strana dostala aspoň deset lístků, aby se mohli vmísit mezi obecnost. Ať spadne střecha.“

Namířila prstem na hlavního řešeršera. „Máme tady v New Yorku nějakou statistiku. Sežeňte mi nějaké příbuzné.“

„Některé možná nebude snadné přesvědčit.“

„Tak jim zaplaťte,“ odsekla. „Peníze vřdycky zvednou příliv. A chci nějaké záběry z manifestací, co nejmalebnější. Někaké svědky rasově motivovaných zločinů, ještě lepší by byli pachatelé. Slibte, že budeme chránit jejich totožnost. Slibte jim cokoliv, jen je sežeňte.“

Když umlkla, Dan kývnutím naznačil konec schůze. Počkal, až se dveře zavřely za posledním účastníkem.

„Víš, Angelo, tady se můžeš dostat na tenký led.“

Prudce zvedla hlavu. „Mluvíš jako Lew.“

„Nerádím ti, abys to nedělala. Jen naznačuji, aby sis dala pozor na křížovou palbu.“

„Vím, co dělám.“ Viděla Finnovu reportáž jako skoro každý Američan, který měl doma televizor. Teď hodlala překonat jeho stejně jako Deannu. „Potřebujeme nějaké žhavé téma a načasování nemůže být lepší. V zemi zuří rasové nepokoje a ve městě je bordel.“

„Snad si neděláš starosti s Deannou Reynoldsovou.“ Usmál se, věděl, že musí předejít záchvatu zuřivosti, jehož předzvěst jí viděl v očích.

„Šplhá mi po zádech, ne?“

„Sklouzne.“ Vzal její ztuhlé ruce do svých. „Ty teď potřebuješ spoustu publicity. Něco, co na tebe upoutá pozornost obecnstva.“ Zvedl její ruku a obdivoval, jak se slunce třpytí na diamantech jejích hodinek. „A mám nápad, jak to udělat.“

„Ať je dobrý.“

„Je víc než dobrý, je originální.“ Políbil ji ruku, pohlížeje na ni přes klouby prstů. „Americká veřejnost miluje jednu věc víc než korupci, sex a násilí. Svatby,“ řekl a jemně ji zvedl z křesla. „Velké, náramné svatby – soukromé svatby plné celebrit. Vezmi si mě, Angelo.“ Oči měl něžné. „Nejenže se mnou budeš šťastná. Postarám se, aby se tvůj obrázek objevil v každých větších novinách a časopisech v téhle zemi.“

Srdce se jí třepetalo v hrudi. „A co z toho budeš mít ty, Dane?“

„Tebe.“ Četl v ní jako v otevřené knize. Sklonil hlavu, aby ji políbil. „Nechci nic než tebe.“

Druhou sobotu v červnu si Angela oblékla ústřicově růžovou hedvábnou róbu od Very Wangové, pošítou droboučkými perličkami. Její srdcovitý výstřih rámoval v lichotivém náznaku oblá ňadra, bohatá sukně zdůrazňovala útlý pas. Měla široký klobouk se závojíčkem a kytici bílých orchidejí v ruce.

Obřad se konal ve venkovském domě, který koupila v Connecticutu, a seznam hostů byl obsáhlý. Někteří tam byli rádi, přitahováni buď sentimentem, anebo vyhlídkou na to, že se jejich jméno a fotografie objeví v tisku. Jiní přijeli proto, že bylo snazší přijmout, než aby později čelili Angelině zuřivosti.

Velká hala byla plná náročných darů, vystavených pod dozorem uniformovaných stráží pro vybrané zástupce tisku. Nikdo, kdo tohle všechno uvidí, řikala si Angela, nebude pochybovat o tom, jak velice je milována.

Recepce se konala v růžové zahradě, kde bublalo z fontány šampaňské a vrkaly bílé holubice.

Když nad celou tou scénou začaly donekonečna vrčet helikoptéry nacpané drzými fotografy, věděla, že je to úspěch.

Jako každá nevěsta zářila. Slunce se odráželo od pětikarátového diamantu, zdobícího její levou ruku, když pózovala s Danem fotografům.

S lítostí sdělila reportérům, že její matka, jediná živá příbuzná, je příliš nemocná, než aby se zúčastnila. Ve skutečnosti byla zavřená na soukromé klinice.

Kate Lowellová, mladá a svěže vyhlížející v šatech s výstřihem, políbila Angelu kvůli kamerám na tvář. Dlouhé rudozlaté vlasy jí spadaly na nahá záda, kde se měď mísila s broskví zulíbanou sluncem. Měla tvář, již kamery zbožňují, chladné lícní kosti, plné rty, obrovské zlaté oči. Její podobu doplňovalo štíhlé tělo, úchvatné nohy a sytý, nakažlivý dívčí smích.

Kate Lowellová se mohla stát hvězdou výlučně díky svým nádherným fyzickým atributům. Rozhodně měla všechny předpoklady pro kariéru v reklamě. Měla však ještě něco víc: talent a kouzlo, jež naplňovaly pokladny kin stejně jako její půvab. A ctižádost, převyšující obojí.

Okouzila fotografa závratným úsměvem, pak nastavila Angele druhé líčko. „Nenávidím tvou drzost,“ řekla tiše.

„Já vím, miláčku.“ Zářící Angela objala Kate kolem pasu, nelítostně zaryla prsty do masa a obrátila se ke kameře v nejslušivějším úhlu. „Teď se hezky usmívej, ukaž, proč jsi ženská jednička v kasovních trhácích.“

Kate poslechla s úsměvem, který by dokázal na pět kroků tavit ocel. „Kéž bys byla mrtvá!“

„To si přeje spousta lidí.“ Zavěsila se do Kate a odkráčely, dvě důvěrné přítelkyně ve chvílce soukromí. „Poslyš, je to pravda, že ty a Rob Winters vybíráte scénáře pro televizní film?“

„Bez komentáře.“

„Ale ale, miláčku.“ Angelin hlas byl předení, smrtonosně rozkošné. „Copak jsme se nedohodly, že si vyjdeme vstříc?“

„Ráda bych ti vyškrábala oči.“ Ale věděla, že nemůže. V sázce bylo příliš mnoho, než aby se mohla tak okatě vzepřít. Stále tu však byly jiné zbraně. Kate naklonila hlavu a zadívala se Angele do tváře. „Je to mimochodem skvělá plastika, sotva viditelná.“ Usmála se letmo a ze srdce, když se Angela naježila. „Neboj se, miláčku, bude to naše tajemství. Koneckonců, děvče musí udělat všechno, co je třeba, aby uchovalo iluzi mládí. Zvlášť když se vdává za mladšího muže.“

Za koketním závojíčkem byly Angeliny oči tvrdé jako mramor. Tohle je její den, přísámbůh. Její. A nic a nikdo jí ho nebude kazit. „Přišel mi do ruky scénář, milá Katie. Myslím, že ti bude připadat úchvatný. A myslím, že dokážeš vzbudit i Robův zájem. Vy dva už jste léta kamarádi a bylo by od tebe hezké, kdybys ho k tomu přesvědčila. Koneckonců, on nemá moc času vybírat a rozhodovat se, vid?“

„Ty mrcho.“

Angela zatrylkovala smíchem. Nic jí nemohlo udělat větší radost než pohled na to, jak Katein uličnický úsměv vybledl. „Potíž s herci je v tom, že potřebují někoho, kdo by jim napsal ten chytrý dialog. V pondělí ten scénář budeš mít miláčku. Skutečně bych považovala za laskavost, kdybys ho přečetla rychle.“

„Už mě unavují ty tvoje laskavosti. Angelo. Jiní lidé by tomu mohli říkat vydírání.“

„Já nejsem ‚Jiní lidé‘. Jde prostě o to, že mám jistou informaci, kterou si s největší radostí nechávám pro sebe. Laskavost pro tebe, má milá. Na oplátku uděláš ty laskavost mně. Tomu se říká spolupráce.“

„Jednoho krásného dne se dospolupracuješ do pekla.“

„To je prostě obchod.“ S povzdechem popleskala Angela Kate po zardělých tvářích. „Už jsi tu dost dlouho, abys věděla, že nesmíš brát všechno tak osobně. Podmínky prodiskutujeme, až se vrátím z líbánek. Ted' mě budeš muset omluvit. Nemohu ignorovat své hosty.“

Ačkoliv Kateina představitost nesahala až k dialogům, s vizuální stránkou neměla potíže. Když Angela odploovala, viděla Kate v duchu pěnivé hedvábí potřísněné krví.

„Jednoho krásného dne,“ zašeptala, uškubla z keře růži a rozdrtila ji v dlani. „Jednoho krásného dne někdo konečně dostane kuráž a udělá to.“

„Vypadá nádherně.“ Deanna, povalujíc se na gauči v chatě, studovala obálku *People*. „Jen září.“

Finn v sobě sebral energii, aby se podíval. Konečně se dokázali zesynchronizovat na celé tři dny společné dovolené. Jestli nezazvoní telefon, nezapiští fax a svět se nezhroutí během příštích čtyřiaadvaceti hodin, pak se jim to podařilo.

„Vypadá jako reklamní svatební dort. Samá fantastická falešná poleva na nejedlém podkladě.“

„Zrak ti zatemňuje zlomyslnost.“

„Tobě by taky měla.“

Jen vzdychla a nalistovala článek příslušející k titulní straně. „Nemusím ji mít ráda, abych přiznala, že je krásná. A zdá se šťastná, opravdu šťastná. Třeba manželstvím roztaje.“

Jen zavrčel. „Protože tehle už je třetí v řadě, lze o tom pochybovat.“

„Třeba je tehle ten pravý. Nepřeju jí smůlu, osobně ani profesionálně.“ Koukla po něm přes okraj časopisu. „Chci ji sejmout prostě z principu.“

„To se ti daří.“

„V Chicagu a ještě na několika místech. Ale tahle svatba jí aspoň načas hraje do ruky.“

Protáhl se, svaly se mu zavlnily. Deanna uviděla slabou jizvu tam, kde jimi pronikla kulka.

„Proč myslíš, že to udělala?“

„Ale jdi, Finne, věř jí aspoň trochu. Žena se nevdává, aby viděla svůj obrázek na pár časopiseckých obálkách.“

„Kansas.“ Užaslý, že dokáže být tak naivní, vzal od ní časopis. „Tonoucí se stébla chytá.“

„Myslím, že to je nevalná metafora.“

„Myslíš, že je to z lásky?“ Se smíchem vyhodil časopis do vzduchu. Angela, šťastná nevěsta, přistála tváří dolů. „Měla šest týdnů publicity zadarmo od toho dne, kdy se její tajemství záhadně prozradilo.“

„Mohlo se prozradit.“ Přátelsky do něj strčila nohou v ponožce. „A i kdyby to vyzradila sama, nic to nemění na podstatě věci. Je to krásná, vzrušující žena, která propadla nádhernému, magnetickému muži.“

„Nádhernému?“ Finn ji popadl za kotník. „Tobě připadá nádherný?“

„Ano, je –“ Zaječela a zkroutila se, když ji pošimral na noze. „Nech toho!“

„A magnetický?“

„Sexy.“ S bezmocným chichotáním se vzepjala ve snaze osvobodit se. „Hříšně přitažlivý.“ Snažila se kousat, když se s ní popadl do křížku.

„Ty se pereš jako holka.“

Odfoukla si vlasy z očí a snažila se ho shodit. „No a?“

„Mně se to líbí. A jsem teď vázán ctí vymazat ti toho Dana Jaksejmenuje z hlavy.“

„Dana Gardnera,“ řekla přísně. „A nevím, jestli to dokážeš. Chci říct, je tak elegantní, tak uhlazený, tak –“ Přehnaně se zachvěla. „Tak romantický.“

„Půjdem po kontrastu.“

Jediným pohybem jí škubl pohodlnou bavlněnou blůzou, až se knoflíčky rozlétly.

„Finne!“ Napůl šokovaná, napůl pobavená ho začala odstrkávat. Rozesmátý protest skončil přiškrceným zájknutím, když se přisál ústy k jejímu ňadru.

Okamžitý žár. Okamžitá touha. Projelo jí to tělem jako jasná, oslepující záře. Ruce, které jí hravě tlačily ramena dolů, stiskly jako svěráky, krátké úhledné nehty se jí zaryly do masa. Srdce jí bušilo pod jeho lačnými ústy, ztrácelo tempo a pak se zas hnalo kupředu divokým sprintem.

Rukama už jí stahoval do stran zbytky blůzy a pak začal přejíždět po obnažené kůži, vzrušivě a žádostivě. Silné letní slunce proudilo okny dovnitř a dopadalo na ni v podobě žhavého bílého světla. Plet' jí zvlhla tím žářem i jeho drsnými netrpělivými dotyky. Aniž by od ní odtrhl ústa, vjel rukou do pytlavité nohavice jejích šortek a přivedl ji nelítostně k rychlému, bouřlivému vyvrcholení.

„Ještě.“ Rozdivočele přilnul ústy k jejím, polykal její křik a hnal ji ještě výš.

Takhle ji chtěl. Tak často byl spokojen s tím, že si jeden druhého brali zvolna, vychutnávající každý dotek, všechny chuti dlouhé, lenivé cesty k naplnění. Miloval to, jak jí tělo vláční a měkne, jak se jeho vlastní rozkoše vrství a narůstají.

Ted' chtěl ale jen rychlou, doruda rozžhavenou jízdu, bezmyšlenkovitost kvapného, naléhavého sexu. Chtěl se jí zmocnit, sežehnout ji, cítit, jak se její tělo trhaně zmítá pod jeho, dokud se do něj hluboce nezanoří.

Trhal z ní šatstvo a současně stahoval a škubal svoje. Její dech ho pátil na těle, její ústa po něm hladově přejížděla, zvuky zoufalého vzrušení jí bzučely v hrdle.

Posunul se, chytil ji za boky a zvedl ji vzhůru, až se mu svaly v pažích zachvěly. Pak do ní zajel. Jejich zdvojený výkřik triumfu se zachvěl v nehybně horkém vzduchu.

S hlavou zvrácenou dozadu, dlouhé, štíhlé tělo třpytící se potem, pojímala ho hlouběji, poháněla ho, jako on poháněl ji. Nelítostně, neúnavně. Chytila ho za ruce a naváděla je po svém vlhkém těle, pobízela, aby žádal víc, zatímco jí srdce uhánělo ve vlastním šíleném závodě.

Zásah orgasmu, zpocená pěst, která bušila a bušila a změnila jí tělo ve změř nepopsatelně skvělých bolestných tužeb. Vzduch se jí srážel v plicích a propaloval je. Vzlykala, aby ho uvolnila, vzlykala, aby to spolkla.

Cítila jeho tělo, jak se na ni vrhá, jak ji převaluje přes tu poslední ostrou hranu. Jako vosk roztálý na slunci k němu sklouzla a zůstala bezvládně ležet.

Myšlení se mu postupně rozjasňovalo, elektřina bouře odumírala do pravidelného klidu, jímž byl její dech. Temný opar, který mu zakryl vidění, se zvedl natolik, že přivřel oči před tvrdým světlem slunce.

„Nejspíš jsem chránil svou čest,“ zamumlal. Přiškrceně se zasmála.

„Nevěděla jsem – bože, já nemůžu dýchat.“ Zkusila to znovu.

„Nevěděla jsem, že štípat tvé ego může být tak... vděčné.“

„Uvolněná?“

Vzdychla. „Vělice.“

„Šťastná?“

„Naprostě.“

„Pak je pravděpodobně vhodná chvíle požádat tě, abys o něčem uvažovala.“

„Hmmm. Myslím, že zrovna teď uvažovat nemůžu.“

„Tak si to ulož do mozku.“ Rukou jí jemně masíroval záda. „Nech si to nějaký čas uležet.“

„Co si mám nechat uležet?“

„Jestli si mě vezmeš.“

Trhla sebou. „Vzít si tebe?“

„Ten šokovaný výraz je další způsob, jak mě štípat do ega?“

„Ne.“ Nejistě si přitiskla ruku na tvář. „Bože, Finne, ty tedy dovedeš vypálit z levého pole.“

„O baseballu budeme mluvit později – protože Cubs jsou na dně.“ Zatracená nervozita, pomyslel si, když se mu sevřel žaludek. Je směšné, že zrovna on pociťuje takovéhle záchvěvy paniky, ale nedokázal si představit, že by řekla něco jiného než ne. Absolutní ne.

Poprvé v životě chtěl něco a někoho, aniž si byl jist, že to dostane.

Přesunul se tak, že seděli nazí proti sobě, oba dosud rozbolavělí a ukojení sexem. Připomínal si, že má v plánu udržet to v lehké, přirozené rovině.

„Nemělo by tě to překvapovat, Deanno. Už jsme milenci víc než rok.“

„Ano, ale... ještě jsme se ani nerozhodli, že budeme žít společně –“

„Jeden z mých opěrných bodů. Má strategie spočívá v tom, že tě přiměju žít se mnou; přesunout tě pak do manželství nebude žádná věda.“

„Tvá strategie?“

Nevadil mu osten v jejím hlase. Hodil se k jeho tónu. „Kansasanko, s tebou se dá jednat jedině, jako bych hrál šachy. Člověk musí myslet půl tuctu tahů dopředu a vyzrát na tebe.“

„Myslím, že se mi taková analogie nezamlouvá.“

„Ale je přesná.“ Lehce ji štípl prsty do brady. „Trávíš tolik času přemýšlením o věcech, ve snaze vyhnout se špatnému tahu. Musím tě popostrčit.“

„To má být ten návrh?“ Odstrčila mu ruku. „Popostrčení?“

„Říkejme tomu spíš dloubnutí, protože tě chci nechat o tom popřemýšlet.“

„To je od tebe velkorysé,“ procedila skrze zaťaté zuby.

„Vlastně,“ pokračoval, „dávám čas nám oběma. Nemohu říci, že jsem tě představě sám tak docela propadl.“

Zamrkala. „Prosím?“

To byl dobrý nápad, uvědomil si. Absolutně originální. Na štípání do ega si mohou hrát dva. „Přicházíme k tomuhle tématu každý z jiné strany. Ty jsi z velké šťastné rodiny, všechny ty tradiční pasti, kde ‚dokud nás smrt nerozdělí‘ opravdu něco znamená. Pro mě manželství odjakživa znamenalo ‚dokud nás nerozdělí rozvod‘.“

Rozzlobeně popadla blůzu, zaklela, odhodila ji stranou. „U tak cynického člověka, jako jsi ty, mě překvapuje, žes o tom vůbec uvažoval.“

Ústa se mu zachvěla, když si navlékala jeho tričko. „Nejsem cynik, jsem realista. Z manželství se stalo něco jako noviny. Když je přečteš, vyhodíš je, a nijak moc lidí se neobtěžuje s recyklováním.“

„Tak o co jde?“ Natáhla si šortky.

„Jsem do tebe zamilovaný.“ Řekl to tiše, prostě a zabránil jí tak vyrazit z místnosti. „Rád bych uvažoval o té představě, že s tebou začnu žít, mít děti a zkusíme to s něčím z těch tradičních pastí.“

Ta slova zadusila její hněv. „Vem tě čert, Finne,“ řekla bezmocně.

Usmál se na ni. „Takže o tom budeš uvažovat.“

DVACET

Dan Gardner si nebral Angelu pro peníze. Ne tak docela. Někteří lidé byli dost nelaskaví na to, aby si to mysleli a dokonce i říkali. Během prvních několika týdnů jejich manželství se v bulvárním tisku o té věci hodně spekulovalo, stejně jako o věkovém rozdílu mezi nimi: skoro na den deset let. Protože pevně věřil v sílu publicity, Dan ty články sám objednal.

Existovaly však jiné důvody, proč si ji vzal. Obdivoval její schopnosti. Chápal její chyby, a co bylo pro něj nejdůležitější, věděl také, jak jich využít. Byl to on, kdo poté, co poznal všechny její nejistoty a podezření, trval na podpisu předmanželské smlouvy. Z rozvodu by neměl žádný prospěch. Dan však rozvod neplánoval – pokud by mu nepřinesl prospěch. Byl to on – znalý její slabostí pro romantiku a potřeby, aby ji všichni milovali –, kdo zařizoval večere při svíčkách ve dvou, tiché víkendy na venkově. Pokud potřebovala větší pozornost, než jakou jí mohl poskytnout on, zařídil i to. V době, kdy byla Angela čím dál posedlejší klesající sledovaností, chopil se opratí několika projektů A. P. Produkce a obratně zlepšil výsledky.

Možná si ji nevzal pro peníze, ale hodlal si jich užít.

„Podívej na tohle!“ Angela zvedla na druhém konci pokoje výtisk *Televizního průvodce*. „Jen se koukni! ‚Nová princezna denního vysílání‘, já se poseru.“ Hedvábný župan se jí vzedmul jako plachta, když prudce přecházela po sněhobílém koberci své střešní nástavby. „‚Přívětivá a přístupná, sexy a chytrá.‘ Oni se před ní plazí, Dane. Krucinál, má obálku a celé dvě stránky.“

„Nedej se tím naštvat.“ Protože zůstali večer doma, nalil jí Dan plnou číši šampaňského. Snáz se s ní vycházelo, když byla opilá a plačtivá. A když byla roztoužená, sex byl prostě obrovský. „Prostě bude jen déle a hloub padat, to je všechno.“

„To není všechno.“ Angela mu vytrhla sklenici. „Vidíš tu sledovanost. Na příští tři týdny má dvacetiprocentní podíl.“

„A tys skončila za loňský rok na prvním místě,“ připomněl jí.

„Už je nový rok,“ odsekla. „Včerejšek se nepočítá.“ Zhluboka se napila, pak zabodla tenký podpatek pantoflíčku s labutěnkou Deanně

do levého oka. „Už nejsi tak hezká, co?“ Poháněná závistí odkopla časopis stranou. „Ať dělám co chci, stejně jde pořád nahoru. Ted' mi přebere tisk.“ Vyprázdnila sklenici a strčila ji zpátky Danovi.

„*U Angely* není tvůj jediný zájem.“ Poslušně jí dolil. „Máš zábavné pořady, projekty A. P. Produkce. Tvé zájmy i tvůj vliv jsou mnohem různorodější než její.“ Díval se uvážlivě, jak pije. „Ona má jen jednu notu. Angelo. Hraje ji dobře, ale je to jen jedna nota.“

Ten popis jí zase uklidnil poskakující srdce. „Vždycky byla omezená, s těmi svými časovými rozpisečky a poznámkovými kartičkami.“ Jak však Angelu opouštěla zuřivost, vkrádalo se na její místo zoufalství. „Já nechci, aby mě předběhla, Dane.“ Lokala šampaňské a oči jí plavaly v horkých slzách. „Asi bych to nesnesla. Ze všech lidí zrovna od ní ne.“

„Ty to bereš moc osobně.“ Soucitně jí opět naplnil sklenku. Věděl, že po třetí dávce už bude vláčná jako nemluvně s plným bříškem.

„Je to osobní.“ Slzy přetekly, ale dovolila Danovi, aby ji zavedl ke gauči. Schoulila se mu na klíně, prolutá změtí spokojenosti a nejistoty. Právě tak se choulila na klíně otci při těch vzácných chvilkách, kdy byl doma a střízlivý. „Chce mi ublížit, Dane. Ona a ten parchant Loren Bach. Oni udělají všechno, aby mi ublížili.“

„Nikdo ti neublíží.“ Přiložil jí sklenku ke rtům, jako když matka vnucuje medicínu ufňukanému dítěti.

„Vědí, že jsem nejlepší.“

„Samozřejmě že to vědí.“ Její ubohost ho vzrušovala. Pokud její neuróza vzkvétá, vládne on. Odložil sklenku a rozhrnul jí župan, aby mohl laskat její ňadra. „Jen nech všechno na mně,“ zamumlal. „Já se o to postarám.“

„Končí hádky s vaším partnerem ve válečné zóně, kde létají obvinění i talíře? Jak bojovat fér,‘ zítra v *Deannině hodině*.“

„Fajn, Dee, potřebujeme ještě pár es pro filiálky.“

Obrátila oči vzhůru jakoby v netrpělivosti nad asistentem režie, ale poslušně přelétla pohledem kartičky s hesly. „Podívejte se na to nejlepší z nejlepšího v Tulse. KJAB-TV, kanál devět. Fajn, proběhneme to.“

Následující hodinu natáčela reklamní šoty pro sesterské společnosti v celé zemi, což byla přinejlepším nudná úloha, ale Deanna byla vždy ochotná ji splnit.

Když to bylo hotovo, přišla do studia Fran s vychlazenou čtvrtlitrovou lahví pepsi. Trochu se kolébala v pokročilém stupni těhotenství s druhým dítětem. „Cena za slávu,“ řekla.

„To můžu zaplatit.“ Deanna se vděčně a dlouze napila chladivého nápoje. „Neříkala jsem ti, abys šla brzo domů?“

„Neříkala jsem ti, že je mi dobře? Mám ještě tři týdny.“

„Ještě tři týdny a neprojdeš dveřmi.“

„Jak to myslíš?“

„Nijak.“ Deanna se znovu napila a zamířila ze studia. Zastavila se u velkého zrcadla a zavěsila se do Fran tak, aby stály bok po boku. „Nemyslíš, že jsi trošku větší, než když jsi čekala Aubrey?“

Fran si strčila do pusy jednu pastilku M&M. „To je voda.“

Deanna zahlédla bonbón a zvedla obočí. „Víš jistě, že to nemůže mít nic společného se všemi těmi čokoládovými koblihama, co do sebe láduješ?“

„Dítě má na ně nepotlačitelnou chuť. Co mám dělat? Musí se to profiltrovat nejdřív přese mě.“ Fran naklonila hlavu ke straně a zkoumala svůj odraz. To nové mikádo v délce k bradě by mohlo být slušivé, pomyslela si. Kdyby její obličej nevypadal jako nafouklý balón. „Jéžíš, proč jsem si kupovala tyhle hnědé šaty? Vypadám jako chundelatý mamut.“

„Tos řekla ty, já ne.“ Deanna se obrátila k výtahům a upřeně Fran pozorovala, když tiskla knoflík.

„Žádné žertíky o povolené zátěži, kámo.“ S veškerou důstojností, na kterou se zmohla, se Fran vkolébala do kabiny a zmáčkla šestnáctku. „Nemůžu se dočkat, až bude řada na tobě. Jen kdyby ses do toho pustila a vzala si Finna, mohla by sis pořídit rodinu. I ty bys mohla poznat radosti mateřství. Naběhlé nohy, zažívací potíže, strije a věčně populární nesnáze s močovým měchýřem.“

„Ty to líčíš tak neodolatelně.“

„Potíž – a příčina, že už zase vypadám jako malá planeta je v tom, že to je neodolatelné.“ Přitiskla si dlaň k boku, kde si děťátko – opět přezdívané Eda – zkoušelo pravý hák. „Nic se tomu nevyrovná,“ zabručela. Dveře se otevřely. „Tak vezmeš si toho chlapa nebo co?“

„Uvažuji o tom.“

„Už o tom uvažuješ celé týdny.“ Fran si přiložila dlaň na páteř, když kráčely do Deanniny kanceláře.

„On o tom taky přemýšlí.“ Věděla, že to zní defenzivně. Dotčeně proplula prázdným předpokojem do své kanceláře. „A teď zrovna je složitá situace.“

„Situace je vždycky složitá. Lidi, co čekají na nejlepší chvíli, obvykle umírají první.“

„Tos mě uklidnila.“

„Nechci tě popohánět.“

„Vážně ne?“ Deanna se opět usmála.

„Dloubnout, holubičko, ne tlačit. Co je tohle?“ Fran zvedla jedinou bílou růži, položenou přes Deannin psací stůl. „Nóbl,“ řekla a přičichla k ní. „Romantické. Sladké.“ Pohlédla na postou bílou obálku spočívající dosud na psací podložce. „Finn?“

Ne, pomyslela si Deanna a zamrazilo ji. Finn ne. Snažila se o ledabylost a zvedla hromádku korespondence, kterou Cassie napsala na stroji. „Možná.“

„Ty ten dopis neotevřeš?“

„Později. Chci mít jistotu, že Cassie tyhle dopisy odešle ještě dnes.“

„Bože, s tebou je práce, Dee. Kdyby mně chlap poslal jedinou růži, byla bych celá pryč.“

„Mám moc práce.“

Fran trhnutím zvedla hlavu, když zaznamenala změnu v jejím tónu. „To vidím Půjdu ti z cesty.“

„Promiň.“ Deanna se okamžitě obrátila a vztáhla k ní ruku. „Vážně, Fran, nechtěla jsem ti ukousnout hlavu. Nejspíš jsem trochu našponovaná. Blíží se udělování Emmy za denní pořady. Minulý týden se objevila ta pitomá bulvární historka o mém tajném poměru s Lorenem Bachem.“

„Ale zlato, to si nesmíš připouštět. Jdi. Myslím, že Loren z toho má jundu.“

„On si to může dovolit. U něj to nevypadá, jako že si prosouložil cestu k třicetiprocentnímu podílu.“

„Těmhle věcem nikdo nevěří.“ Obořila se na Deannu, když uviděla její výraz. „No, aspoň nikdo, kdo má IQ nad třicet. A co se týče Emmy, o tu taky nemusíš mít starost. Vyhraješ.“

„Susan Lucciové to taky pořád říkají.“ Ale zasmála se a mávla nad Fran rukou. „Vypadni – a jdi tentokrát domů. Stejně už je skoro pět.“

„Přemluvils mě.“ Fran položila růži zpět na stůl. Ani si nevšimla, jak sebou Deanna instinktivně štítivě trhla. „Uvidíme se zítra.“

„Jo.“ Když osaměla, sáhla Deanna opatrně po obálce. Vzala otvírač dopisů s ebenovou rukojetí a čistěji rozřízla.

*DEANNO, UDĚLAL BYCH PRO TEBE COKOLIV. JEN KDYBY
SES NA MĚ PODÍVALA, DOOPRAVDY PODÍVALA.
DAL BYCH TI COKOLIV. VŠECHNO.
UŽ TAK DLOUHO ČEKÁM.*

Začínala věřit, že pisatel myslí každé slovo vážně. Zasunula dopis úhledně zpět do obálky, otevřela spodní zásuvku psacího stolu a vsunula ji navrch na rostoucí hromádku stejných dopisů. S odhodláním prakticky se s věcí vypořádat zvedla růži a zadívala se na její bledé, křehké okvětní lístky, jako by v nich byla stopa k totožnosti odesílatele.

Posedlost. Děsivé slovo, pomyslela si, a přece byly určité některé podoby posedlosti dost neškodné. Stejně ale znamenala květina změnu. Dřív žádné pozornosti nebyly, jen tmavorudé dopisy. Růže byla rozhodně známkou náklonnosti, obdivu, křehká a sladká. A přesto trny, pochodující vzhůru po štíhlém stonku, dokázaly bodnout do krve.

Teď je pošetilá, říkala si. Vstala, naplnila sklenici vodou a zastrčila do ní růži. Nedokázala snést pohled na krásnou květinu, jak vadne a umírá. Přesto ji postavila na stůl na druhé straně místnosti a pak se vrátila k psacímu stolu.

Následujících dvacet minut podepisovala korespondenci. Ještě měla pero v ruce, když zabzučel interkom.

„Ano, Cassie.“

„Máš na dvojce Finna Rileyho.“

„Díky. Dodělala jsem tyhle dopisy. Můžeš je cestou domů hodit na poštu?“

„Jasná věc.“

„Finne? Jsi dole? Promiň, měli jsme tu pár zádrhelů a já mám zpoždění.“ Pohlédla na hodinky a udělala grimasu. „Jakživa se nesvedu navečeřet v sedm.“

„To je dobře. Jsem na druhém konci města, uvízl jsem na schůzi. Vypadá to, že to taky nestihnu.“

„Tak já to zruším. Najíme se později.“ Vzhlédla ke Cassii, která brala z Deannina stolu podepsanou korespondenci. „Cassie, zruš mi tu rezervaci na sedmu, ano?“

„Dobře. Potřebuješ ještě něco, než odejdu? Víš, že tu můžu zůstat, abych ty nahrávky prošla s tebou.“

„Ne, díky. Uvidíme se zítra. Finne?“

„Ještě jsem tady.“

„Mám pár nahrávek, které si potřebuju projít. Co kdyby ses tu stavil a vyzvedl mě, až pojeděš domů? Odřeknu řidiče.“

„Vypadá to na osmou, možná později.“

„Radši později. Potřebuju aspoň tři hodiny, než to tady dodělám. Vždycky se mi stejně líp pracuje, když všichni odejdou domů. Vyrabuju Fran zásoby jídla a zavrtám se tu, než se mi ozveš.“

„Kdybych to nezvládl, zavolám.“

„Budu tady. Ahoj.“

Deanna zavěsila sluchátko a pak se otočila v židli tváří k oknu. Slunce už zapadalo, obloha temněla, horizont se chmuřil. Viděla, jak se rozsvěcejí světla, špendlíkové hlavičky proti houstnoucímu soumraku.

Představovala si, jak se budovy vyprazdňují a výpadovky plní. Doma si lidé pustí večerní zprávy a budou přemýšlet o večeri.

Kdyby si vzala Finna, jeli by domů. K sobě domů, ne k němu, ne k ní.

Kdyby si vzala Finna... Deanna si pohrávala s náramkem, který vždycky nosila, byl jí talismanem stejně jako Finnovi ten křížek, který nosil. Složí ten slib navěky, pokud se za něj provdá.

Věřila na dodržování slibů.

Začnou plánovat rodinu.

Hluboce věřila v rodinu.

A ona bude muset hledat způsob. Dobrý, solidní, chytrý způsob, aby to všechno fungovalo. Vyvážit všechny prvky.

To ji zaráželo.

Bez ohledu na to, jak často se snažila přestat o tom všem uvažovat anebo jak často si pracně sepisovala seznam všech předností a plán útoku, pokaždé od toho uskočila jako vyplašená laň.

Nebyla si jistá, jestli to dokáže.

Není přece žádný spěch, připomínala si. A zrovna teď musela v první řadě pomýšlet na vzestup po žebříčku popularity.

Podívala se na hodinky a porovnávala čas, který potřebuje, s tím, který měla. Dost dlouho, pomyslela si, aby si mohla krátce odpočinout, než se vrátí k práci.

Zkoušela jednu z technik redukce stresu, jimž se naučila od jednoho hosta svého pořadu: zavřela oči a dlouze, zlehka dýchala. Měla si představovat dveře, zavřené a prázdné. Když byla připravená, měla ty dveře otevřít a vstoupit do scénérie, kterou považovala za uvolňující, mírumilovnou, příjemnou.

Jako vždy otevřela ty dveře rychle, příliš rychle, netrpělivě, aby už už viděla, co je na druhé straně.

Veranda Finnovy chaty. Jaro. Motýli se třepetají kolem kvetoucích bylin a květín, pokrývajících skalnatou zahradu. Slyšela ospalé bzučení včel, otálejících kolem lososově zbarvené azalky, kterou mu pomáhala zasadit. Obloha byla jasná, oslnivě modrá, jako stvořená ke snění.

Vzdychla, krásně spokojeni Byla tu hudba, samé smyčce. Záplava plačících houslí, vycházející z otevřených oken za ní.

Pak ležela na měkkém kvetoucím trávniku, rozevírala náruč vstříc Finnovi. Slunce mu dělalo kolem hlavy svatozář, vrhalo mu stín do tváře, prohlubovalo oči, až byly tak modré, že by v nich snad mohla utonout. Chtěla to. A měla ho v náruči, jeho tělo bylo teplé a horké, ústa pevná a chápavá. Cítila, jak se jí tělo svírá potřebou, pokožka jí zvučela touhou. Pohybovali se spolu zvolna, plynule, půvabně jako tanečníci, s modrou bání nebes nad hlavou a bzukotem včel, pulzujícím jako tep srdce.

Uslyšela své jméno, šepot pronikající hudbou snu. A usmála se a otevřela oči, aby se na něj podívala.

Ale nebyl to Finn. Mraky zakryly slunce, ztemněly oblohu do inkoustova, takže mu neviděla do tváře. Ale Finn to nebyl. Ještě když se vymrštila, zopakoval její jméno.

„Myslím na tebe. Pořád.“

S trhnutím procitla, plet studenou a lepkavě vlhkou, srdce bušící. V automatické obraně se těsně ovinula pažemi, aby se obrnila proti náhlému divokému zamrazení. K čertu s meditací, pomyslela si, pracně setřásajíc poslední stopy snu. To už radši pracovní stres. Snažila se zasmát sama sobě, ale ten zvuk zazněl spíš jako vzlyk.

Jenom omámená, pomyslela si. Trochu omámená z neplánovaného zdřímnutí. Ale vyvalila oči, když se podívala na hodinky. Spala skoro hodinu.

Směšná ztráta času, řekla si a vstala ze židle, aby se protáhla. Práce, říkala si pevně a začala odkládat kabátek kostýmu, když se obracela zpět k psacímu stolu.

A tam byly růže. Dva dokonale stejné květy, učící ze sklenice vody uprostřed psacího stolu. V okamžitém odporu k nim přistoupila, zalétla pohledem na druhý konec místnosti, kam prve postavila tu jedinou květinu. Už tam nebyla. Není tam, pomyslela si otupěle, protože je teď na jejím psacím stole spolu se svou družkou.

Hřbetem ruky si třela prsní kost a dívala se na růže. Mohla to udělat Cassie, pomyslela si. Nebo Simon nebo Jeff nebo Margaret. Kdokoli, kdo pracoval přesčas. Jeden z nich někde našel druhou růži a přinesl ji sem a strčil k té první. A když ji viděl spát, prostě je nechal na psacím stole.

Když ji viděl spát. Otřásla se, nohy jí zeslábly. Spala. Sama, bezbranná. Klesla na opěradlo židle a uviděla na své psací podložce ležet videokazetu. Podle nálepky výrobce poznala, že tenhle typ při natáčení pořadu nepoužívají.

Tentokrát bez vzkazu. Možná dopis nebyl nutný. Pomýšlela na útěk, střemhlavý úprk z kanceláře. Ve zpravodajské redakci budou lidé. Spousta lidí, co připravuje noční zprávy.

Nebyla sama.

Telefonem by se dala přivolat bezpečnostní služba. Výtahem by se dalo sjet do čínorodého ruchu o pár pater níž.

Ne, nebyla sama a nebylo proč se bát. Nebyl důvod, proč by si tu kazem nepřehrála.

Otřela si vlhké dlaně o boky, než vyjmula kazetu z pouzdra a vsunula ji do štěrbinu videorekordéru.

Prvních pár vteřin poté, co stiskla vypínač, byla obrazovka prázdná, modrá. Mezi Deanninými očima na ní vyskočil obraz, čelo se jí svraštilo soustředěním. Poznávala svůj dům, slyšela hučení provozu. Pár lidí prošlo po chodníku, jen v košilích, což napovídalo teplé počasí.

Viděla se vycházet z domovních dveří, vlasy jí vlály kolem ramen. Oslněná zvedla ruku, prohrábla si prsty nynější krátký účes. Dívala se sama na sebe, jak hledí na hodinky. Kamera zaostřila na její obličej, oči zamžené netrpělivostí. Slyšela děsivý zvuk nepravidelného dechu kameramana.

U chodníku zastavila dodávka CBC. Obraz se zatměl.

A zase objevil. Kráčela s Fran po Michiganu. Náruč měla vrchovatě naloženou nákupními taškami. Měla tlustý svetr a koženou bundu. Když obrátila hlavu, aby se zasmála na Fran, obraz ztuhl a podržel záběr její rozesmáté tváře, dokud se nerozplynul.

Bylo to víc než tucet klipů, útržky jejího života. Cesta na trh, nástup do dobročinné funkce, procházka přes Water Tower Place, hra s Aubrey v parku, autogramiáda na korze. Už s krátkými vlasy, oblečení napovídající změny ročních dob.

To vše podbarveno zvukem tichého dechu.

Poslední klip – spala stočená ve své kancelářské židli.

Zírala dál, i když na obrazovce začalo zrnit. Strach se k ní přikradl zpátky, zmrazil jí krev, takže stála a chvěla se v šikmém svědění stolní lampy.

Pozoruje ji celá léta, pomyslela si. Sleduje ji. Vniká do malých osobních okamžiků jejího života a přivlastňuje si je. A ona si toho nikdy nevšimla.

Ted' chce, aby to věděla. Chce, aby pochopila, jak je jí blízký. Oč bližší by mohl být.

Vrhla se kupředu a pachtila se s knoflíkem Eject nakonec do něj udeřila pěstí. Popadla tašku, vecpala do ní kazetu a hnala se z kanceláře. Na chodbě byla tma, stín oproti světlu dopadajícímu sem z její kanceláře. Pulz jí bušil na dně hrdla, hnala se k výtahu.

Dýchala vzlykavě, když stiskla knoflík. Otočila se a přitiskla zády ke stěně, divoce hledala ve stínech pohyb.

„Honem, honem.“ Přitiskla si dlaň k ústům, když se jí hlas vrátil posměšnou ozvěnou z prázdné chodby.

Při zarachocení výtahu nadskočila. Div nevykřikla úlevou, otočila se ke dveřím, pak ucouvla, když uviděla, jak se z rohu kabiny odlepila postava a vykročila k ní.

„Ahoj, Dee. Polekal jsem tě?“ Roger přistoupil bliž, posuvné dveře se mu zavřely za zády. „Hele, holka, jsi bílá jak prostěradlo.“

„Ne.“ Přikrčila se; očima zalétla k požárnímu východu, ke schodišti. Mohla by mu utéci. Uteče mu.

„Hele, co se děje?“ Starost v Rogerově hlase ji přiměla sklouznout obezřele pohledem k němu. „Ty se třeseš. Snad by sis měla radši sednout“

„Je mi fajn. Už odcházím.“

„Měla bys nejdřív chytit dech. No tak. Pojd' –“

Trhla sebou, uhnula před jeho rukou. „Co chceš?“

„Cassie se zastavila dole, když odcházela.“ Mluvil zvolna, spustil ruku zpátky k boku. „Prý pracuješ přesčas, tak mě napadlo, že zajdu nahoru a zeptám se, jestli by ses nechtěla stavit někde na večeri.“

„Jde sem Finn.“ Navlhčila si rty. „Bude tu každou chvíli.“

„To byl jen nápad. Dee, je všechno v pořádku? Nestalo se něco vašim?“

Nový strach jí sevřel hrdlo, zaryl se tam jako spár. „Proč? Proč se na to ptáš?“

„Jsi celá rozklepaná. Napadlo mě, jestli jsi nedostala nějakou špatnou zprávu.“

„Ne.“ V závratí paniky se odvrátila. „Myslím na spoustu věcí.“ Stěží ztlumila výkřik, když výtah znovu zarachotil.

„Ježíšmarjá, Dee, jen klid.“ Reflexivně ji popadl za rameno, když se rozběhla kolem něj ke schodům. Otočila se, aby se bránila, a dveře výtahu se otevřely.

„Co se tu, sakra, děje?“

„Ach bože.“ Vytrhla se Rogerovi a padla Finnovi do náruče. „Díkybohu že jsi tady.“

Ochranitelsky jí sevřel a zabodl pohled do Rogera. „Povídám, co se tu, sakra, děje?“

„To mi řekni ty.“ Otřesený Roger si vjel rukou do vlasů. „Před minutou jsem přijel nahoru a ona div nevylítla z kůže. Snažím se zjistit, co se stalo.“

„Ublížil ti?“ otázal se Finn Deanny a vysloužil si tím od Rogera rozhněvané zaklení.

„Ne.“ Nechala tvář zabořenou do jeho ramene. Ten třas, ten strašný třas neustával. Připadalo jí, že slyší, jak jí o sebe rachotí kosti. „Já se tak lekla. Nedokázala jsem přemýšlet. Jen mě odvez domů.“

Finnovi se podařilo vymámit z ní nesouvislé vysvětlení už cestou domů, a když do ní pak nalil trochu brandy, pustil si kazem sám.

Neprotestovala, když vzal telefon a zavolal policii. Byla klidnější, když znovu celý příběh vyprávěla. Chápala cenu podrobností, časových údajů, jasně formulovaných skutečností. Detektiv, který s ní hovořil ve Finnově obývacím pokoji, trpělivě seděl a dělal si poznámky do notesu.

Poznávala toho šedovlasého muže z Greektownu – strhl tu malou holčičku z palebné linie.

Arnold Jenner byl klidný puntičkářský policajt. Širokou tvář mu zvýrazňoval nos, který si zlomil ne při práci, ale na lajně při jakémsi dávném softballovém utkání. Měl tmavohnědý oblek, jen mírně se napínající přes začínající břicho. Vlasy měl hnědé, prošedivělé a oči napovídaly, že se snadno smějí i mračí. Tý oči, svědč, ospale zelené,

byly stejně nepopsatelné jako zbytek jeho osoby. Když se do nich ale Deanna zadívala, uklidňoval ji pocit, že mu může důvěřovat.

„Rád bych měl ty dopisy.“

„Neschovala jsem si je všechny,“ řekla mu a zastyděla se při pohledu na unavenou smířlivost v jeho očích. „Těch pár prvních – zdály se mi neškodné. Reportéři, co se objevují na obrazovce, dostávají plno pošty, leckdy i dost podivné.“

„Tak aspoň to, co máte.“

„Některé mám v kanceláři, některé u mě v bytě.“

„Vy tu nebydlíte?“

„Ne.“ Střelila pohledem po Finnovi. „Ne tak docela.“

„Mmm-hmmm.“ Jenner si udělal další poznámku. „Slečno Reynoldsová, říkáte, že poslední část kazety byla natočena dnes večer, mezi pěti třiceti a šesti dvaceti.“

„Ano. Už jsem vám říkala, že jsem usnula. Byla jsem napjatá, tak mě napadlo, že bych mohla zkusit to, co doporučoval jeden host našeho pořadu. Takovou meditaci.“ Pokrčila rameny, připadala si pošetile. „Nejspíš to není můj styl. Já jsem buď vzhůru, nebo spím. Když jsem se probudila, uviděla jsem na stole tu druhou růži. A tu kazem.“

Vydával hrdelní zvuky. Jako doktor, pomyslela si Deanna.

„Kdo měl v tu hodinu přístup do vaší kanceláře?“

„Všichni možní lidé. Můj vlastní štáb, každý, kdo pracuje dole.“

„Takže budova je uzavřena všem kromě personálu CBC?“

„Ne nezbytně. Zadní dveře se touhle dobou nezamykají. Někteří lidé chodí ze směny, jiní přicházejí, někdo mohl přijít pro někoho anebo někoho přivést. Občas i exkurze.“

„Rušné místo.“

„Ano.“

Zvedl opět oči k jejím a ona si uvědomila, proč jsou tak nepopsatelné. Nedíval se prostě na ni. Díval se dovnitř. Finn měl tu schopnost, tentýž rychlý, skalpelový pohled, který se vám zařízl rovnou do myšlenek. Snad právě proto na ni působil tak konejšivě.

„Napadá vás někdo? Někdo, koho jste odmítla? Někdo, kdo vám projevuje víc než běžný nebo přátelský zájem?“

„Ne. Vážně nevím o nikom, kdo by mohl něco takového dělat. Určitě je to někdo cizí – pravděpodobně divák. Jinak bych si nejspíš všimla, že mě natáčejí.“

„No, vzhledem k typu vašeho pořadu to nijak nezužuje možná podezření.“ Ze starého zvyku si čmáral do bloku. Čmáranice dostala Deanninu tvář, polekané oči a ústa, jež se snažila usmívat. „Hodně se objevujete na veřejnosti. Všimla jste si nějaké konkrétní tváře, která by se pořád ukazovala ve vaší blízkosti?“

„Ne. Napadlo mě to.“

„Vezmu si tu kazetu k sobě.“ Tehdy vstal, úhledně zastrčil notes do kapsy. „Pro ty dopisy někoho pošlu.“

„Nic jiného už není, vidíte?“ Rovněž vstala. „Opravdu už nic jiného.“

„Jeden nikdy neví, co bychom mohli z té kazety zjistit. Rafinované vybavení nebo nějaký malý identifikující zvuk. Prozatím se snažte nedělat si starosti. Tyhle věci se stávají častěji, než si myslíte.“ A protože se dál snažila o úsměv, chtěl ji uklidnit. „Vy se doslechnete o těch velkých, jako byla třeba ta ženská, co se pořád dobývala Lettermanovi do domu, ale pravda je, že to nejsou jen celebrity, kdo má co činit s posedlostmi. Není to tak dlouho, co se jedna ženská zaměřila na burzovního makléře. Hezký chlap, ale žádný Adonis. Stejně mu volala do práce, domů, posílala telegramy, nechávala milostné dopisy pod stěračem auta. Dokonce měla vlastní fotografie ve svatebních šatech, na které si nalepila jeho ve smokasu. Ukazovala je sousedům, aby dokázala, že se vzali.“

„Co se stalo?“

„Vyrukoval na ni s mírovou smlouvou a ona se mu utábořila na prahu. Poslali ji na psychiatrické vyšetření. Když se dostala ven, usoudila, že už není do toho makléře zamilovaná. Prohlašuje, že se s ním rozvedla.“

„Z toho plyne naučení, že někdy tyhle věci plynou po svém.“

„Může být. Jde o to, že někteří lidé nechápou realitu tak dobře, jak by mohli. Pravděpodobně by vám bylo líp, kdybyste trochu posílila svá bezpečnostní opatření.“

„To udělám. Děkuju vám, detektive Jennere.“

„Budu s vámi ve styku. Bylo mi skutečným potěšením poznat vás, slečno Reynoldsová, i vás, pane Riley. Strávil jsem s vámi dvěma už hodně času ve mém obýváku.“

„Tak a je to,“ řekla, když zavřela za Jennerem dveře.

„Ani zdaleka ne.“ Finn ji vzal pevně za ramena. Nepřerušil její rozhovor s Jennerem. Ale teď byla řada na něm. „Nebudeš už sama pracovat přesčas.“

„Opravdu, Finne –“

„O tom se nedá diskutovat, tak mě netrap. Víš, co mě všechno napadlo, když jsem tě uviděl stát na té chodbě, zděšenou, bránící se Crowellovi?“

„On se mi snažil pomoci,“ začala, pak zavřela oči a vzdychla. „Ano, ano, asi vím. Promiň. Budu si nosit práci domů, když budu muset.“

„Dokud se tahle věc nevyřeší, potřebuješ čtyřicet hodin denně ochranu.“

„Tělesného strážce?“ Byla by se zasmála, kdyby se nebála, že ji přetrhne. „Finne, nebudu zůstat po pracovní době v budově. Postarám se i o to, abych vždycky měla s sebou nějakého mužského, až pojedu na exteriéry nebo na nějaké veřejné vystoupení. Ale nebudu si najímat nějakého hrdlořeza jménem Reno, aby mi stál za zadkem.“

„Najmout si soukromou bezpečnostní službu není u ženy v tvém postavení nic neobvyklého.“

„Ať už je moje postavení jaké chce, pořád jsem Deanna Reynoldsová z Topeky a odmítám si pořizovat nějakého ramenáče, aby zastrašoval lidi, se kterými se snažím sblížit. To bych nesnesla, Finne. To je pro mě prostě moc hollywoodské. Neberu to na lehkou váhu,“ pokračovala. „Věř mi, vážně chci být na sebe velmi opatrná. Ale nikdo mi nevyhrožoval.“

„Špehoval tě, sledoval, natáčel, obtěžoval anonymními dopisy a telefonními hovory.“

„A to mě leká, přiznávám. S policií jsi měl pravdu. Měla jsem je zavolat už dřív. Když jsi to teď udělal, připadá mi, jako by se celá ta situace dostala do správné přihrádky. Dejme jim příležitost udělat, zač je platíme.“

Nešťastně přecházel halou sem a tam. „Kompromis,“ řekl konečně. „Kristapána, pořád s tebou uzavírám nějaké kompromisy.“

Usoudila, že se bouře už přehnala a šla ho obejmout. „Proto je náš vztah tak zdravý. Co je to za kompromis – tělesný strážce jménem Sheila?“

„Přestěhuješ se sem. Nechci z toho těžit, Deanno. Nech si svůj byt; to je mi jedno. Ale bydli tady se mnou.“

„To je legrace.“ V něžném smíření mu vtiskla na tvář políbení. „Chtěla jsem navrhnout stejné řešení.“

Zvedl její obličej k svému. Hrozně toužil zeptat se, jestli souhlasí proto, že se bojí, nebo proto, že ho potřebuje. Ale nezeptal se. „Co když nebudu ve městě?“

„Uvažuji, že bych se tě zeptala, jaký máš vztah ke psům.“ Usmála se rty přitisknutými na jeho. „Tenhle víkend bychom mohli zajet do útulku pro zatoulaná zvířata. Když je tolik opuštěných pejsků, připadá mi to jako nejlepší možnost.“

DVACET JEDNA

Ceny nejsou důležité. Kvalitní práce a uspokojení z dobře vykonávaného zaměstnání se odmění samy. Sošky a proslovy nejsou nic víc než průmyslová reklama.

Ničemu z toho Deanna nevěřila.

Pro děvče z Kansasu, jehož prvním účinkováním v éteru byla reportáž z výstavy psů, bylo neuvěřitelně vzrušující vystoupit v Los Angeles z limuzíny jako osoba nominovaná na Emmy. A klidně to přiznávala.

Den byl dokonalý. Hlásili smog, ale ona ho neviděla. Obloha měla hlubokou, snivou modř akvarelového obrazu, oslňovala zářivé bílým sluncem. Hojivý vánek škádlivě povíval v elegantních róbách a pečlivě nakadeřených vlasech účastnic a zaháněl do nadšeného davu vůně parfémů a květin.

„Nemůžu uvěřit, že jsem tady.“ Potřebovala všechnu sílu vůle na to, aby nehopsala na sedadle limuzíny jako dítě v cirkuse. Pak to vzdala a hopsala stejně.

„Zasloužila sis to.“ Finn, celý okouzlený, vzal její ruku a donesl ji ke svým rtům.

„Já vím, tady nahoře.“ Zaklepala si na spánek. „Ale tady,“ – položila si ruku na srdce – „se bojím, že mě někdo štípne a já se probudím a poznám, že je to jenom sen. Auvajs.“

„Vidíš, jsi vzhůru.“ Zazubil se, zatímco si třela předloktí. „A pořád jsi tady.“

Jakkoli si připadala jako ve snu, půvabně vyklouzla z limuzíny, vztyčila hlavu, napřímila se a přehlédla dav. Slunce se jí zatřpytilo na krátkých šatech pošitých korálky.

Finn si pomyslel, že volila dobře; úzké pouzdro bez ramínek z blýskavého šarlatu působilo mladé a svěže, hvězda každým coulem. Několik lidí v davu ji okamžitě poznalo a vykřikovalo její jméno.

Jejich reakce ji zřejmě překvapuje, uvědomil si s náznakem úsměvu. Vypadala užasle, pak omámeně, pak potěšeně. Mávala jim ne s bezstarostnou nezaujatostí ošlehaného veterána, ale s upřímnou radostí a nadšením.

„Připadám si, jako bych přišla do filmu.“ Se smíchem vzala Finna za ruku. „Ne, jako bych vyšla z posledního kotouče a stala se hrdinkou.“

Potěšil ji i dav tím, že ji políbil. Nejen přátelské d'obnutí, ale hluboké, dlouhé objetí, na kterém si fotografové smlsli. Okamžik stáli na zářivém slunci, obrázkově dokonalý pár ve večerních šatech. „To proto, že jsi krásná.“ Znovu ji políbil za obecného jásotu. „A to je pro štěstí.“

„Díky. Za obojí.“

Vyrazili k budově, kde policejní zátarasy rozdělovaly fanoušky a čumily jako Rudé moře. Celebrity se mísily se zástupci tisku, vznikaly rychlé šoty, které se budou ukazovat ve večerních zprávách.

Některé z těch lidí zná, pomyslela si Deanna. Někteří přišli do jejího pořadu, sedli si vedle ní a povídali si s ní jako staří kamarádi. S jinými se poznala během beneficí a událostí, které se staly součástí její práce. Vyměňovala si s nimi pozdravy a blahopřání, lehká políbení na tváře a stisky rukou, když procházeli halou.

Odevšad trčely mikrofony, kamery se otáčely jejím směrem, sledovaly jejich postup.

„Deanno, jaké to je, být tady dnes večer?“

„Kdo vám navrhoval šaty?“

„Finne, jaké to je, když je váš pořad hitem, a přitom tolik zpravodajských magazínů selhalo?“

„Plánujete sňatek?“

„Kristapána, to je jako překážkový běh,“ mumlal Finn, když se prodírali davem reportérů.

„Mně se to šíleně líbí.“ Přitiskla se k němu blíž, oči jí tančily.

„Nevíš, kdo ti navrhoval šaty, kdyby se tě zeptali?“

„Nezeptali se mě.“

Otočila se a upravila mu vázanku. „A taky vypadáš moc hezky. Jako z generálního štábu.“

Udělal grimasu. „Prosím tě. Nechci věřit, že jsem se dal přemluvit do toho pózování fotografům.“

„Bylo to náramné.“

„Jsem zpravodaj, ne manekýn.“

„Ale máš takové hezké dolíčky.“

Nedal nic najevo. Ani nemrkl, jen ji usadil jediným ocelovým pohledem. „Jestli toho nenecháš, řeknu novinářům, že sis dneska večer třikrát změnila spodní prádlo, než sis oblékla ty šaty.“

„Fajn, nejsou hezké. Bez ohledu na to, co říkala minulý týden Mary Hartová na ET.“

„Říkala – to nevádí.“ Do tohohle se rozhodně nedá zatáhnout „Pojďme se napít, než půjdeme dovnitř.“

„Vzhledem k příležitosti by to mělo být šampaňské. Jen jedno,“ dodala a přitiskla si dlaň k pasu. „Myslím, že můj organismus by víc nevydržel.“

„Počkej tady. Budu bojovat s hordami.“

„Já jsem ti říkala, že jsi můj hrdina.“

Obrátila se a chtěla se stáhnout do kouta, kde by mohla stát a pozorovat, ale ocitla se tváří v tvář Kate Lowellové.

„Ahoj, Dee.“

„Ahoj, Kate.“ Deanna jí podala ruku a potřásly si jimi jako cizinky.

„To jsem ráda, že tě vidím.“

„Nepřipadá mi, že bys to myslela vážně,“ řekla a narovnala ramena. „Vypadáš fantasticky, jen jen vyhrát.“

„To doufám.“

„Ráda bych ti popřála štěstí. Skutečně velké štěstí, uvážíme-li tvou konkurenci.“

„Díky.“

„Není zač. Z mé strany je to čistě sobecké. Mimochodem, Rob Winters říkal, abych ti popřála všechno nejlepší, pokud na tebe narazím.“

Deannin strnulý úsměv změkl. „Jak je mu?“

„Umírá,“ řekla Kate krátce, pak vypustila dech mezi zuby. „Promiň. Jsme už dlouho přátelé a je těžké se na to dívat.“

„Nemusíš se omlouvat. Přátelství a loajalitu chápu.“

Kate sklopila pohled. „Přímý zásah, Dee.“

„Laciná trefa,“ opravila ji. Instinktivně vzala Kate opět za ruku. Tentokrát v tom nebylo nic z naučené zdvořilosti. Jen podpora, základní a nenastudovaná. „Neumím si představit, jaké to pro tebe musí být.“

Kate se zadívala na jejich spojené ruce a vzpomínala, jak snadné to kdysi bývalo. „Dee, proč jsi neprozradila Robův stav, když ti o něm řekl?“

„Protože mě požádal, abych to nedělala.“

Kate zavrtěla hlavou. „Tobě to vždycky stačilo. Ráda bych věděla, jestli ses změnila.“

„Já ano, ale tahle vlastnost ne.“

„Vážně doufám, že dneska večer vyhraješ. Doufám, že ji rozsekáš na hadry.“ S tím se obrátila a odešla.

Když Deanna viděla, jak druhá žena kráčí davem, pomyslela si, že chápe ty slzy v Katiných očích, ale ne nenávist v jejím hlase.

„No, sešly jsme se ve světě.“ Angela zazářila v Deannině zorném poli, pěnivý sen z bonbónově růžového hedvábí a ledových diamantů. „Usměj se do kamery, má milá,“ zašeptala, když se předkláněla, aby vdechla Deanně políbení na obě tváře. „Rozhodně jsi nezapomněla všechno, co jsem tě naučila.“

„Nezapomněla jsem vůbec nic.“ Deanna se usmála. Nesnášela skutečnost, že se jí žaludek třepetá nervozitou. Ještě víc jí vadilo, že se spolu musí ukazovat „Už je to dávno.“

„To rozhodně ano. Myslím, že neznáš mého manžela. Dane, tohle je Deanna Reynoldsová.“

„Těší mě.“ Dan naleštěný jako jemný drahokam, vzal Deanninu ruku do své. „Jste do puntíku tak půvabná, jak mi říkala Angela.“

„Určitě vám nic takového neříkala, ale díky. Viděla jsem včera večer tvůj předemmyovský zábavný pořad, Angelo. Líbil se mi.“

„Ano?“ Angela zvedla cigaretu, aby jí Dan zapálil. „Já sama mám poslední dobou tak málo času dívat se na televizi.“

„To je zajímavé. Já bych myslela, že se tím vzdaluješ svému publiku. Já se dívám hrozně ráda. Nejspíš jsem skutečně průměrný divák.“

„Průměrností bych se nespokojila.“ Angelin pohled sjel přes Deannino rameno. „Nazdar, Finne. Není to zajímavé, že jsme se museli všichni sjet do Los Angeles, abychom se zase setkali?“

„Angelo.“ Hladce předal Deanně její sklenku šampaňského, pak ji objal paží kolem pasu. „Vypadáš dobře.“

„Dřív používal mnohem chytřejší komplimenty,“ řekla Angela Danovi. Dokončila představování, zahlédla koutkem oka kameru a nastavila se do nejnápadnější pozice. „Vážně si musím napudrovat nos, než půjdeme dál. Deanno, pojd' se mnou. Žádná žena nechodí na dámy sama.“

Ačkoliv ji Finn sevřel pevněji, Deanna se vymanila. „Jistě.“ Raději čelit hned všemu nepříjemnému, co má Angela za lubem, rozhodla se, než čekat, až s tím vyrukuje na veřejnosti. „Finne, sejdeme se za minutu vevnitř.“

Aby nabídla kameře přátelské tabló, zavěsila se Angela do Deanny. „Už léta jsme si spolu v soukromí nepopovídaly, že?“

„Bylo by to trochu těžké, protože jsme se dva roky neviděly.“

„Pořád bereš všechno tak doslova.“ S lehkým smíchem vklouzla Angela do dámské odpočívárny. Bylo tu skoro prázdné, jak doufala. Později se tu to zaplní, teď se ale všichni nedočkavě hrnuli na svá sedadla. Přistoupila k pultu se zrcadlem, odtáhla židli a udělala přesné to, co předem ohlásila. Napudrovala si nos. „Snědla sis většinu rtěnky,“ řekla suše. „Nervózní?“

„Rozčilená.“ Deanna zůstala stát, ale odložila sklenici, aby vydolovala z večerní kabelky rtěnku. „Představuju si, že to je normální reakce na nominaci.“

„Za nějaký čas si na to zvykneš. Já mám několik cen, víš. Zajímavé, žeš dostala nominaci za ten pořad o znásilnění na schůzce. Já to považovala spíš za osobní zpověď, ne směs názorů.“ Angela si načečrala vlasy, hledala uvolněné pramínky, pak se na sebe podívala z profilu. „Finn nejspíš jednu z těch sošek taky dostane, až na to přijde. V branži je oblíbený a dokáže stvořit pořad, který osloví stejně tak zpravodajské fandy jako diváka, co se dívá pro zábavu.“

„Já myslela, že se na televizi nedíváš.“

Angeliny oči se zaostřily. Deannu překvapilo, že jejich odraz na skle nenechává škrábance. „Tu a tam se na něco mrknu, pokud si myslím, že by mě to mohlo zajímat. Finn mě samozřejmě odjakživa zajímal.“ Zvolna, s chutí si přejela jazykem po rtech. „Pověz mi, dostanou jeho oči ještě pořád ten zlý kobaltový odstín, když se vzruší?“ Poťukala si zápěstí parfémem. „Občas se ti snad podaří ho vzrušit, ne?“

„Proč se nezeptáš jeho?“

„To bych mohla – kdybych s ním byla sama. Jenže ovšem, kdybych s ním byla sama, třeba by na tebe úplně zapomněl.“ S úsměvem vytočila spirálu žhavě růžové rtěnky. „Takže o co by šlo?“

Deanna už nebyla nervózní, prostě jen dopálená. „Možná o to, že jsi vdaná a že Finn se o tebe přestal zajímat už dávno.“

„Ty tomu vážně věříš?“ Angelin smích byl ostrý a chladný jako závan prosincového vzduchu. „Miláčku, kdybych se rozhodla mít s Finnem poměr – a Dan je velmi chápavý muž, takže mé manželství není žádná překážka –, nejenže by chtěl, ještě by mi byl vděčný.“

Jak ji hněv opouštěl, pocítila Deanna, jak se jí v žaludku zavrtěly uzlíčky napětí, ale usmála se bez námahy. „Angelo!“ V hlase měla smích. „Snažit se mě přimět k žárlivosti je ztráta času. Spala jsi s Finnem. Víím to. A nejsem tak naivní, abych si představovala, že tě

nepovažoval za nesmírně přitažlivou a svůdnou. Ale to, co s ním teď mám, to je na úplně jiné úrovni. Jen se ztrapňuješ, když se mě snažíš přesvědčit, že je jako cvičený voříšek, co k tobě přiběhne, jen když luskněš prsty.“

Angela zacvakla na rtěnku víčko. „Jsi hodně klidná, vid’?“

„Ne, vlastně ne. Jsem jen šťastná.“ Tehdy usedla v naději, že dokáže obrousit aspoň z nejhoršího hrany té roztržky. „Angelo, bývaly jsme přítelkyně – nebo aspoň kamarádky. Jsem vděčná za příležitost, kterou jsi mi dala, učit se a pozorovat. Možná pominul ten čas, kdy jsme dokázaly být kamarádky, ale nechápu, proč bychom do sebe měly vrtat. Jsme konkurentky, ale je tu víc než dost místa pro nás obě.“

„Ty si myslíš, že mi můžeš konkurovat?“ Angela se začala třást, od ramen po páteři dolů. „Ty si vážně myslíš, že se dokážeš přiblížit tomu, čeho já jsem dosáhla, co mám, co budu mít?“

„Ano,“ řekla Deanna a vstala. „Ano, myslím. A nemusím se snižovat k tomu, že bych vykládala lži bulvárním plátkům anebo sháněla špehy. Už jsi v branži dost dlouho, abys snesla trochu horka. Angelo.“

„Ty všivá mrcho. Já tě pohřbím.“

„Ne, to neuděláš.“ Tep jí teď bušil ve spáncích, primitivní rytmus tom-tom, který jí poháněl krev v očekávání boje. „Budeš mít co dělat, abys se mnou udržela krok.“

Se zuřivým výkřikem popadla Angela číši šampaňského a chrstla její obsah Deanně do tváře. Dvě ženy, které vstoupily do místnosti, ztuhly jako sochy, když Angela navázala zuřivým políčkem

„Ty nejsi nic,“ zaječela Angela, tvář zruřovělou jako hedvábí, jež měla na sobě. „Míň než nic. Já jsem nejlepší. Nejlepší, kurva!“

Vrhla se kupředu, prsty zkřivené a roztažené jako pařáty. Se zrakem zaměřeným oparem vzteku se Deanna rozmáchla a rozevřenou dlaní udeřila Angelu přes tvář. V okamžiku všechen pohyb zamrzl. Aspoň projednou na tom byly obě stejně. Dvě ženy ve dveřích se unisono zděšeně zajíklly a jen zíraly.

„Dámy, omluvte nás.“ Kate Lowellová vykročila z kabinek do haly a pokynula oběma ženám. Zase vyběhly, očividně už celé nedočkavé, aby všechno roznesly. „Ale ale, a já myslela, že tady všechna konkurence končí.“

Deanna omámeně zírala na svou ruku, která ji ještě páčila od uštědrné rány. Zamrkala, jak ji šampaňské páčilo v očích. „Ach, sakra.“

Kate kývla k vnějším dveřím, ještě rozhoupaným po odchodu ostatních žen. „To bude zajímavá historka v zítřejších člancích o Denní Emmy.“ Náhle se usmála, zářivý záblesk dokonalých zubů. „Měla bych o tom poreferovat?“

„Neplet se do toho.“ Se zaťatými zuby pokročila Angela k Deanně. Teď byla pokořena na veřejnosti. Především to bylo nesnesitelné. „A neplet se mi do cesty. Překročilas hranici.“

„Nenastavila jsem druhou tvář,“ odvětila Deanna, „a nemám to v úmyslu. Tak co kdybychom se pokusily neplést se jedna druhé pod nohy?“

„Dneska večer nevyhraješ.“ Rukou, jež se nepřestávala třást, zvedla Angela kabelku. „A nikdy.“

„Bídnej odchod ze scény,“ komentovala Kate, když za Angelou zabouchly dveře.

„Nevím Potenciál to má.“ Deanna zavřela pálící oči. „Co teď?“

„Očisti se.“ Kate hbitě doběhla pro sněhobílý ručník, namočený ve studené vodě. „Vzpamatuj se a běž ven.“

„Ztratila jsem nervy,“ začala, pak se zahlédla v zrcadle. „Ach, Ježíši.“ Tváře měla zardělé žárem, polité vínem. Oči jí žhnuly pod rozmazanou maskarou.

„Nasad zase image,“ radila Kate, podávajíc jí navlhčený ručník. „A až vyjdeš ven, vyjdi s úsměvem.“

„Asi bych měla –“ Obrněna proti nejhoršímu se obrátila ke dveřím, které se rozlétly. Už tak horké tváře se jí rozpálily ještě víc, když vkročil Finn.

„Promiňte, dámy, ale mou povinností reportéra je zeptat se, co se tu, krucinál, děje. Někdo říkal –“ Zarazil se, jediným věšteckým pohledem obsáhl scénu. „Kristapána, Kansasanko, já tě ale nemůžu nechat ani na minutu samotnou.“ Vzdychl, zvedl jeden suchý, načechráný ručník z pultu a podal jí ho. „Já si myslel, že to není panenský ruměnec, co měla Angela na tváři. Která z vás jí dala facku?“

„Deanna měla to potěšení.“

Sklonil se a políbil ji na vlhkou tvář. „Hezká rána, šampióno.“ Dotkl se jazykem jejího rtu. „To šampaňské jsi měla vypít, holčičko, ne se s ním potřít.“

Deanna se napřímila a obrátila k zrcadlu, aby se vypořádala se škodami. Nebude zbabělá, slibovala si. Prostě nebude. „Jen ať sem pět minut nikdo nechodí, ano?“

„Tvá kategorie přijde na řadu,“ řekl jakoby nic, když mířil ke dveřím.

„Budu tam.“

A byla, čerstvě nalíčená, vlasy načechrané, nervy napjaté. Usedla vedle Finna a křečovitě sevřela jeho ruku ve své. Mimo záběr kamery, jak doufala.

Mysl měla břitkou jako meč, když viděla, jak se konferenciéři ženou nebo pachtí přes poznamenané vtipy k seznamu nominovaných. Tleskala zdvořile, tu a tam s nadšením, když byli ohlašováni vítězové a mířili na jeviště.

Zaznamenávala si do paměti každý okamžik, každé gesto, každé slovo. Protože teď na tom děsivě záleželo. Ztratila hodně toho sladkého vzrušení, jež pociťovala, když se sem valili v limuzíně. Ne, říkala si, není už žádná holka z Kansasu, oslněná světly a neónovými nápisy. Je Deanna Reynoldsová a patří sem

Už to nebyla prostě jen nějaká cena, poplácání po zádech za dobře odvedenou práci.

Teď to byl symbol. Kulminace toho, s čím začala tak dávno. Byl to symbol triumfu nad opovržením, manipulacemi, ošklivým intrikařením, jež zaplanulo v dojemném vyprsknutí v dámské umývárně.

Kamera ji zabírala. Cítila, jak na ni zaostřuje to chladné, objektivní oko. Mohla jen doufat, že se jí projednou pohnutí nezrcadlí ve tváři tak jasně. Slyšela, jak ohlašují Angelino jméno, pak její.

Nemohla chytit dech. Pak Finn zvedl jejich spojené ruce ke rtům a nejostřejší hrana napětí se trochu uhladila.

„A Emmy dostane...“

Bože, jak může otvírání obálky trvat tak dlouho?

„Deanna Reynoldsová za *Deanninu hodinku*, Když ho znáte.“

„Ach.“ Všechn dech, který se jí nahromadil v plicích, vyšel s jediným dlouhým zvukem. Než stihla nabrat nový, přitiskla se Finova ústa na její.

„Nikdy jsem nepochyboval.“

„Já taky ne,“ lhala a smála se, když vstávala z křesla, aby prošla aplausem na jeviště.

Cenu držela v rukou, chladnou a hladkou. A pevnou jako kámen. Bála se, že když se na ni podívá, rozpláče se. Místo toho se podívala do světél.

„Chci poděkovat svému týmu, jednotlivě každému z něj. Jsou nejlepší. A chci poděkovat ženám, které se v pořadu objevily, ubránily se svému strachu a vynesly ze tmy na světlo boží bolestné téma. Nenapadá mě žádný pořad z těch, které jsem natočila anebo natočím, jenž by mohl být pro mě tak těžký a současně mě tolik uspokojil. Děkuji, že jste mi dali něco, co mi to bude připomínat. Teď jdu do zákulisí, dívat se na tuhle krásnou dámu.“

Po projevech, potlesku, rozhovorech a oslavách ležela Deanna v posteli uveleбенá v záhybu Finnova ramene, ležérně zkřížila nohy v kotnících.

„Myslím, že je hezčí než tvoje Celonárodní cena tisku,“ řekla.

„Moje je profesionálnější.“

Stiskla rty, zkoumala zlatou sošku, stojící na prádelníku. „Moje se víc blejská.“

„Deanno.“ Obrátil hlavu a políbil ji na spánek. „Ty si v tom bahníš.“

„Jo. A budu si bahnit pořád. Tys vyhrál všechny možné ceny, Zámořského tiskového klubu, George Polka. Ty si můžeš dovolit být nad věcí.“

„Kdo říká, že jsem nad věcí? A až já vyhraju Emmy, bude přesně stejně blejsková jako tvoje Emmy.“

S radostným smíchem se převalila, takže ležela na něm. „Já vyhrála. Nechtěla jsem přiznat, jak moc tu sošku chci. Po té scéně s Angelou jsem měla pocit, že musím vyhrát. Kvůli sobě, ano, ale taky kvůli všem, co pracují se mnou. Když zavolali mé jméno, měla jsem pocit, že lítám. Vážně lítám. Bylo to ohromné.“

„Po všech stránkách zajímavý večer.“ Přejel jí dlaní po páteři, těšil se tím, jak se její tělo vlní pod jeho dotykem „Povídej mi ještě, jak jsi ji složila.“

Deanna třepetavě sklopila řasy. „Nesložila jsem ji. Byla to zvlášť účinná, avšak dámská facka.“

„Pekelně.“ S úsměvem jí zvedl tvář, pak se rozesmál nahlas nezvedené blažeností v jejích očích.

„Neměla bych na to být hrdá.“ Zachechtala se a posadila se na něj obkročmo, tělo bledé a nahé. „Ale jen na okamžik, než jsem se

vydělila, mi bylo báječně. Pak jsem byla otupělá a pak zase zuřivá.“ Propletla prsty, vysoko zvedla paže. „Kromě toho, ona si začala.“

„A tys to skončila. Můžeš počítat s tím, že teď na tebe začne pálit z obou hlavních.“

„Aťsi, připadám si nezranitelná. Nesmrtelná.“ Vysoko se protáhla. „Nepopsatelně. Lepší už to prostě být nemůže.“

„Ale může.“ Aby to dokázal, vzepjal se a líbal jí postupně zdola nahoru celé tělo. Projel jím její tichý vzdech. Její ruce se třepetavě snesly dolů a uchopily jeho hlavu.

„Možná máš pravdu.“

Obloha se perlila úsvitem, zahánějícím z pokoje stíny. Její tělo se vyklenulo do záklonu, už vláčné a připravené na jeho. Jednou se milovali kvapně jako v deliriu a nyní splývali zvolna, ponechávající touhu doutnat a jiskřit ve vzduchu.

Klouzavé špičky prstů, šeptané vzdechy, tichá povzbuzení. Tiskli se k sobě tělo na tělo, v změti zmuchlaných prostěradel a do místností něžně vklouzlo jitro. Dotek, chuť, jemný přesun v rytmu. Společně klesli a líně se převalovali po posteli, nataženi jeden vedle druhého.

Žádný chvat, žádný spěch. Tiché výbuchy, roztřásající jí krev, pak hedvábně odplynou, dokud nenastanou další. Její ústa hledala jeho, vzdechy se mísily, jazyky tančily. Ještě když do ní vklouzl, zaplnil ji, byl záblesk žáru konejšivý jako kužel slunečního světla.

Na druhé straně města byla jiná postel v hotelovém pokoji, v níž se nespalo ani nemilovalo. Angela seděla na jejím okraji a župan si ochranněsky přidržovala na prsou. Šaty, které měla na sobě, se změnily v roztrhanou hromádku hedvábí na podlaze, oběť jejího vzteku.

Většina toho vzteku už vyprchala a ona se choulila jako dítě na té velké posteli, bráníc se slzám.

„To nic neznamená, zlato.“ Dan jí nabízel šampaňské, ekvivalent polibku na zraněné místo. „Každý ví, že ty zasraný ceny jsou jen šmejdy.“

„Lidi se koukají.“ Zírala přímo před sebe, usrkávala víno, které dala chladit na oslavu a nyní se podávalo pro útěchu. „Tisíce lidí, Dane. Viděli ji tam jít, když jsem to měla být já. Viděli ji, jak si bere mou cenu. Mou cenu, krucinálfagot.“

„A zítra na to zapomenou.“ Byl strnulý netrpělivostí i znechucením. Jediný způsob, jak zvládnout Angelu a udržet je oba na výši, bylo lichocením, medové řeči a lži. „Nikdo si nepamatuje, kdo tu cenu dostal, až ten třpyt uhasne.“

„Já si to pamatuju.“ Pohodila hlavou a tvář měla zase ledovou, podivně zvládnutou. „Já si to pamatuju. To jí jen tak neprojde. Nic z toho. Udělám všechno, co je třeba, aby za to zaplatila. Za tu facku, za tu cenu. Za všechno.“

„Promluvíme si o tom později.“ Už se doslechl o incidentu v odpočívárně. Moc lidí – lidí, kteří se nedali snadno koupit – už se doslechlo, že Angela udeřila první. „Teď se musíš uvolnit. Musíš vypadat co nejlíp, až zítra poletíme domů.“

„Uvolnit?“ plivla po něm. „Uvolnit? Deanna Reynoldsová má můj tisk, mou sledovanost, teď mé ceny.“ A Finn. Ach ne, Finna jí nezapomene. „Jak mi, sakra, můžeš říct, abych se uvolnila?“

„Protože nemůžeš vyhrát, když budeš vypadat jako ohavná bejvalá.“ Pozoroval, jak její oči zaplály vztekem, pak ochladly do ledového třpytu.

„Jak se opovažuješ se mnou takhle mluvit? A zrovna dneska večer.“

„Říkám ti to pro tvé dobro,“ pokračoval, s jistotou, že má navrch, když se jí roztřásly rty. „Potřebuješ předvést dospělost, důstojnost, sebedůvěru.“

„Ničí mi život. Přesně jako když jsem byla malá. Vždycky mi někdo vzal to, co jsem chtěla.“

„Už nejsi malá, Angelo. A budou další ceny.“

Ona chtěla tuhle cenu. Ale nechala si to pro sebe. Byl by jen ještě odtazitější a znechucenější. Potřebovala ho po svém boku, aby ji podporoval, aby v ni věřil. „Máš pravdu. Absolutní pravdu. Zítra, na veřejnosti, budu půvabná, pokorná a důstojná. A věř mi, Deanna Reynoldsová už nevyhraje žádnou cenu, která by měla patřit mně.“ Přiměla se k úsměvu, vztáhla ruku a přisunula ho dolů k sobě. „Jsem prostě tak zklamaná, Dane. Za nás oba. Pracovals na tu Emmy stejně tvrdě jako já.“

„Na tu příští budeme pracovat ještě víc.“ S úlevou ji políbil na temeno.

„Někdy to chce víc než jen práci. Bůh ví, že s tím mám spoustu zkušeností.“ Vzdychla a znovu se napila. Dneska v noci bude pít po libosti, slíbila si. Aspoň to si snad zaslouží. „Když jsem byla malá,

dělala jsem doma všechno. Jinak bychom byli žili v prasečinci. Mně se vždycky líbilo, když všechno vypadalo správně, hezky. Aby to vypadalo co nejlíp. Začala jsem uklízet i jiným lidem. Povídala jsem ti to někdy?“

„Ne.“ Překvapila ho, že to říká právě teď, a vstal, aby podal láhev. Dolil jí sklenici. „Nemluvíš ráda o svém dětství. Aspoň mám za to.“

„Teď na to mám náladu.“ Znovu usrkla, gestem ukázala na své cigarety. Dan je poslušně zvedl a jednu jí zapálil. „Tak jsem si vydělávala peníze navíc, takže jsem si mohla kupovat věci. Své vlastní věci. Ale nepřišla jsem jen k penězům. Víš...“ Uvážlivě zašlukovala. „Je to úžasné, co nechávají lidé doma ležet, nacpané v šuplatech, pozavírané v krabicích. Vždycky jsem byla zvědavá na lidi. Proto jsem nejspíš skončila v téhle branži. A dozvěděla jsem se hodně o lidech, pro které jsem pracovala. Věci, které by si byli radši nechali pro sebe. Mohla jsem třeba vyslovit před jistou vdanou ženou jméno muže, který nebyl jejím manželem. Pak jsem mohla obdivovat nějaké náušnice nebo náramek nebo šaty.“ Oparem kouře se při té vzpomínce usmála. „Bylo to zázračné, jak rychle jsem přišla k tomu, co jsem obdivovala. Jen za tu malou laskavost, že jsem si tu informaci nechala pro sebe.“

„Začalas mladá,“ konstatoval Dan. Hlas měla jen maličko zastřený, takže jí přidal do číše ještě trochu vína.

„Musela jsem. Nikdo za mě nebojoval. Nikdo mě nechtěl dostat z té díry, v níž jsem žila, jen já sama. Máma opilá, táta u karbanu nebo u kurev.“

„Mělas to tvrdé.“

„Udělalo mě to tvrdou,“ opravila ho. „Dívala jsem se, jak lidi žijou, a viděla jsem, co chtějí. Nacházela jsem cesty, jak se dostat k tomu, co jsem chtěla já. Zlepšovala jsem se a div jsem si nesrazila vaz, abych byla nejlepší. Nikdo mě z vrcholku nedostane, Dane. Určitě ne Deanna Reynoldsová.“

Zvedl jí tvář k polibku. „Tuhle Angelu znám a miluju.“

Usmála se. Hlavu měla lehkou, v závratí, tělo volné. Proč, uvažovala, se tolik bála uvolnit se lahvičkou nebo dvěma. „Dokaž to,“ vyzvala ho a spustila si župan z ramen.

DVACET DVA

Sníh před chatou byl pohádkově bílý. Skaliny a keře způsobovaly, že se bílý příkrov zvedal v pahorcích a hrbolech, takže připomínal pokrývku, pod kterou se skrývají tucty elfů a čekají na jaro. Ledovou modř oblohy nehyzdil ani mráček a slunce se odráželo od třpytivé kůry stromů.

Z okna pozorovala Deanna Finna a Richarda, jak pomáhají Aubrey stavět sněhuláka. V jasně modré kombinéze vypadalo batole jako exotický ptáček, který zabloudil cestou na jih. Kučeravé pramínky vlasů, červených jako křídla papouška kardinála, holčičce neposlušně vykukovaly zpod čepičky.

Muži vedle ní byli jako obři, bachratí v tlustých kabátech a botách. Dívala se, jak Richard učí Aubrey uplácet a uhníst sněhovou kouli. Ukazoval na Finna a s chichotáním, které proniklo i sklem, Aubrey lehce žuchla Finna koulí do kolena, ten se ale přesvědčivě zhroutil na zem, jako by ho zasáhl balvan.

Pes, chlupatý míšenec, kterému Finn a Deanna říkali Cronkite, štěkal a skákal, až kolem sebe vířil přepršky sněhu v zoufalé snaze přidat se ke hře.

„To tedy vypadá jako náramný sněhulák.“ Fran si přesunula novorozenou dcerušku od pravého prsu k levému. Kelsey se chytila a šťastně cucala.

„Rozpoutali malou válku,“ hlásila Deanna. „Ztráty jsou lehké, ale vypadá to, že se bitva protáhne.“

„Můžeš jít ven a zbavit se trochu nervové energie. Nemusíš tu zůstat se mnou.“

„Ne, já se ráda dívám. Jsem tak ráda, že jste sem všichni mohli přijet na víkend.“

„Protože je to tvůj první volný víkend po šesti týdnech, žasnu, že jsi ochotna se o něj dělit.“

„Vyzít si s přáteli je jeden z těch přepychů, které si ráda dopřeju.“ Povzdechla si. Nemělo smysl přemýšlet o všech těch víkendech, dovolených a tichých večerech doma, které postrádala. Měla, oč si

koledovala. „Zjistila jsem, že potřebuju takové věci, abych se udržela.“

„Ráda pomohu. Richardovi připadala představa rybaření za tohohle počasí dostatečně primitivní a mužná, aby podnítila jeho zájem. A já,“ – pohladila dcerušce tvářičku, když se mírně pohupovala v křesle, které Finn přitáhl z verandy a vydrhl právě pro tento účel – „já byla ochotná jet kamkoliv. Když nasněží takhle začátkem listopadu, bude dlouhá zima.“

„A nijak zvlášť příjemná.“ Fran měla pravdu s tou nervovou energií, uvědomovala si Deanna. Cítila, jak uvnitř víří – bílá voda v krevním oběhu. Deanna se odvrátila od okna a usedla ke krbu, kde za ní praskal oheň, žhavý a jasný. „Připadám si jako v obležení, Fran. Tohle všechno – ten bulvární škvár o tom, jak jsme se s Angelou porvaly v dámské umývárně, když se předávala Emmy.“

„Zlato, většina toho už usnula a každý ví, od čeho jsou bulvární plátky.“

„Skoro každý.“ Neklidně zase vstala, číhavě se rozhlédla. „Všechna ta poťouchlá prohlášení v tisku o tom, jak stoicky snášela, když jsem údajně odmítla její nabídku přátelství. Přátelství, krindypindy.“ Zastrčila ruce do kapes, zase je vytáhla, aby udělala gesta. „A ten ohavně blažený spodní tón v některých článcích. ‚Divy talk show si vjely do vlasů. Tasené drápy na dámách.‘ A bylo to zrovna dost blízko pravdě, abychom obě vypadaly jako idiotky. Loren samozřejmě nemohl být šťastnější. Sledovanost po Emmy vylítla vzhůru jako raketa a nevypadá to, že by klesla. Lidi, kterým v nejmenším nesejde na obsahu pořadu, si ho naladí, aby viděli, jestli neztratím nervy a neubalím hostovi jednu pěstí.“

Fran se uchechtla, pak zahlédla, jak se Deanna letmo zamračila. „Promiň.“

„Kéž by mi to připadalo legrační!“ Popadla pohrabáč a zuřivě šťouchala do planoucích polen. „Připadalo mi to legrační, dokud jsem nezačala dostávat dopisy.“

„Ach, Dee, většina pošty je pochvalná, dokonce i lichotivá.“

„Tak jsem perverzní.“ Škubla rameny. Ach, nenáviděla skutečnost, že byla hloupá. Ještě víc nenáviděla, že zřejmě nedokáže pustit celý ten ošklivý incident z hlavy. „Pořád si pamatuju ty, co takové nebyly. Ty, co se pohybují mezi ‚Měla byste se stydět‘ až po ‚Měli by vás zmrskat jezdeckým bičíkem za ten nevděk ke křehké květině, jako je

Angela Perkinsová.“ Přimhouřené oči jí žhnuly jako plameny. „Belladona nejspíš taky vypadá jako křehká květinka.“

„To nevím.“ Fran si přesunula děťátko k rameni. „Většinu toho odnes čas. Co kdybys mi řekla, co tě doopravdy žere?“

Deanna naposled žduchla do ohně. „Bojím se.“ Řekla to tiše, jak jí čerstvý závan ledu přejel po páteři. „Dostala jsem další dopis.“

„Ach Bože. Kdy?“

„V pátek, hned potom, co jsem mluvila v Drake s tím literárním kroužkem.“

„Cassie byla s tebou.“

„Ano.“ Deanna si mnula tupou bolest v týle. „Asi už nikdy nepůjdu nikam sama. Vždycky s doprovodem.“

„Cassie není zrovna doprovod.“ Fran si ale uvědomovala odbočení od tématu a považovala je za vyhýbavost. „Pověz mi o tom dopise, Dee.“

„Potom se nám trochu protáhlo fotografování. Cassie odešla – měla v kanceláři pár věcí, které chtěla před víkendem dokončit.“

Viděla to zase před sebou, scénu měla v mysli jasné jako filmový záběr. Ještě potřásám rukama, další cvaknutí klapky. Lidé se shlukují kolem na pár slov, na pouhý pohled.

„Ještě jeden obrázek, Deanno, prosím. Vy a starostova žena.“

„Jen ještě jeden.“ Cassie promluvila, přátelský úsměv, pevný hlas. „Slečna Reynoldsová už má zpoždění na další schůzku.“

Deanna si vzpomínala, jak ji to pobavilo. Její další schůzka díkybohu znamenala – naházet do kufru pár svetrů a zamířit pryč z místa.

Pózovala znovu se starostovou ženou a plaketou za její zásluhy o literaturu, pak zamířila k východu a Cassie jí klestila cestu.

„Dobrá práce, Dee. Ukaž, dej mi to.“ Cassie vsunula plaketu do aktovky, zatímco se Deanna pěchovala do kabátu.

„Ani mi to nepřipadalo jako práce. Byli ohromní.“

„Byli – ty taky.“ Cassie se ostražitě ohlédla přes rameno. Elegantní hala hotelu Drake byla ještě plná lidí. „Ale dej na má slova: jen jdi a neohlížej se, jinak se odtud nedostaneš do půlnoci.“ Aby Cassie Deannu popohnala, vzala ji za paži a vedla z haly ven na chodník. „Poslyš, vezmu si taxíka zpátky do kanceláře.“

„Nehloupni. Tím tě tam může vysadit.“

„A tebe pak napadne něco, co prostě musíš udělat, když už tam budeš. Jed’ domů,“ nařídila Cassie. „Zabal se, odjed’. Neukazuj se v tomhle městě do neděle večer.“

Znělo to moc dobře, než aby se hádala. „Ano, prosím.“

Cassie ji se smíchem políbila na tvář. „Užij si ohromný víkend.“

„Ty taky.“

Tam se rozloučily a zamířily každá jiným směrem v prudkém větru a vířícím sněhu.

„Promiňte, že jdu pozdě, Time.“

„Nic se neděje, slečno Reynoldsová.“ S dlouhým černým kabátem plácajícím kolem kolen jí Tim otevřel dveře limuzíny. „Jak to šlo?“

„Prima. Vážně prima, díky.“

Ještě zářící energií z dobře vykonané práce, vklouzla do vypoštětého tepla.

A tam to bylo. Jen ta prostá obálka – čtverec bílé na vínovém koženém sedadle...

„Zeptala jsem se Tima, jestli někdo nepřišel k autu,“ pokračovala Deanna, „ale nikoho neviděl. Byla zima a on šel na chvíli do budovy. Auto prý bylo zamčené a já vím, jak svědomitý Tim je, takže určitě bylo.“

Příliš mnoho dopisů, pomyslela si Fran, a svaly kolem žaludku se jí zatetelily. A posledních pár měsíců chodily příliš často. „Volalas policii?“

„Zavolala jsem z auta poručíka Jennera. Nemůžu to nijak zvládnout.“ Hlas jí stoupal stejně zoufalstvím jako strachem. A pomáhá to, uvědomovala si, mít něco, cokoliv kromě strachu, který jí procházel. „Nemůžu to analyzovat a strčit do přihrádky. Nemůžu to uklidit ani zahodit.“ S úmyslem uklidnit se třela si rukama obličej, jako by se panika dala vymasírovat. „Ani o tom nedovedu rozumně debatovat. Pokaždé když si připomenu, že mi nikdo nevyhrožoval, nikdo neublížil – cítím, jak ve mně narůstají bublinky hysterie. Najde mě všude. Chci ho poprosit, aby mě nechal být. Aby mě prostě nechal být. Fran,“ řekla bezmocně, „jsem v rejži.“

Fran vstala, aby položila Kelsey do ohrádky. Přistoupila k Deanně a vzala její ruce do svých. Bylo v tom dotyku víc než uklidnění – hněv, kypící hned pod povrchem. „Pročs mi to neřekla dřív? Proč jsi mi nedala vědět, jak moc tě to rozčiluje?“

„Mělas dost svého, Aubrey, nové mimino.“

„Takže ses dala unést lítostí nad novopečenou matkou a předstíralas, že to celé házíš za hlavu jako vedlejší produkt slávy?“ Náhle rozzuřená, pleskla se Fran oběma rukama do boků. „To je ale blbost, Dee. Urážlivá blbost.“

„Nevěděla jsem, proč ti dělat starosti,“ odpálila Deanna. „Zrovna teď je toho tolik – pořad, Angela; Margaretin puberták rozbil auto, Simonovi umřela matka.“ Navzdory potřebě bránit se, otočila se zpátky k oknu. „Finn odjíždí příští týden na Haiti.“ Venku skákal pes po létajících sněhových koulích. Deanně se chtělo plakat. Opřela se čelem o chladivé sklo a čekala, až se její organismus uklidní. „Myslela jsem, že to dokážu zvládnout sama. Chtěla jsem to zvládnout sama.“

„A co Finn?“ Fran přistoupila a třela rukou Deanně ztuhlá záda. „Má tušení, co se v tobě zrovna teď děje?“

„Má hodně starostí.“

Fran se neobtěžovala potlačit znechucené odfrknutí. „Což znamená, že s ním hraješ stejnou hru. Povědělas mu o tom posledním dopise?“

„Zdalo se mi nejrozumnější počkat, až se vrátí z příští cesty.“

„To je sobecké.“

„Sobeké?“ Hlas jí zapraskal ublíženým překvapením. „Jak to můžeš říkat? Nechci, aby si o mě dělal starostí, až bude tisíce kilometrů daleko.“

„On si chce o tebe dělat starosti. Ježíšmarjá, Dee, jak může někdo tak citlivý a tak chápavý být tak tvrdohlavý? Tam venku máš mužského, který tě miluje a chce s tebou všechno sdílet, dobré i špatné. Zaslouží si vědět, jak ti je. Jestli ho miluješ zpoloviny tak jako on tebe, nemáš právo před ním něco tajit.“

„To jsem neměla v úmyslu.“

„Jenže to děláš. Je to k němu nespravedlivé, Dee. Přesně jako –“ Zarazila se, zaklela. „Promiň.“ Ale hlas měla strnulý a chladný. „Nic mi do toho není, jak ty a Finn naložíte se svým vztahem.“

„Ne, teď nepřestávej,“ řekla Deanna stejně chladně. „Dokonči to. Přesně jako co?“

„Tak dobře.“ Fran se zhluboka nadechla. Jejich přátelství trvalo přes deset let. Doufala, že ještě jednu bouřku přestojí. „Není to od tebe spravedlivé, chtít po něm, aby si odříkal to, co potřebuje.“

„Nevím, o čem to mluvíš.“

„Proboha, koukni na něj, Dee. Podívej se na něj a Aubrey.“ Popadla Deannu za paži a přistrčila ji zpátky k oknu. „Dobře se koukej.“

Poslechla a pozorovala Finna, jak točí Aubrey dokolečka, až mu sníh vylétal pod nohama. Radostné vrískání dítěte znělo jako písnička.

„Ten člověk chce rodinu. Chce tebe. Ty mu obojí odpíráš, protože nemáš všechno pěkně zaškatulkované. To není jen sobecké, Dee. To není jen nespravedlivé. To je smutné.“ Když Deanna nic neřekla, odvrátila se. „Musím převlíct mimino.“ Zvedla Kelsey a vyšla z pokoje.

Deanna zůstala dlouho stát na místě. Viděla Finna, jak zápasí se psem, zatímco Aubrey skočila svému otci do náručí, aby nasadila roztrhanou čepici na vršek břichatého sněhuláka.

Ale viděla ještě víc. Finna, jak v přívalu deště běží přes přistávací dráhu, pokřivený úsměv na tváři a trochu klopýtavý krok. Finna vyčerpaného a spícího u ní na gauči anebo smějícího se, když plesala nad svou první tlustou rybou. Něžného a sladkého, když s ní uléhá do postele. Se zarudlýma očima a zachmuřeného, když se vrací z pozorování nějaké čerstvé katastrofy.

Byl tu odjakživa, uvědomila si. A bude.

Dělala ten večer všechno po paměti, servírovala velké mísy hovězího guláše, smála se Richardovým vtipům. Kdyby někdo nakoukl oknem do kuchyně, uviděl by veselou skupinu přátel u společného jídla. Pohlední lidé, kterým je spolu dobře. Bylo by těžké zaznamenat napětí nebo nesoulad.

Jenže Finn byl trénovaný pozorovatel. I kdyby nebyl, dokázal rozeznat Deanniny nálady mrknutím oka.

Nevyptával se jí na napětí, jež vycítil. Doufal, že mu to poví sama od sebe. Během večera se netrpělivě smířil s tím, že bude muset naléhat. Snad bude muset vždycky naléhat.

Pozoroval ji, když se usadila v obývacím pokoji s úsměvem na tváři. S nešťastnýma očima.

Bože, ta ženská ho přivádí k zoufalství. Fascinuje ho. Skoro dva roky jsou milenci, fyzicky tak důvěrní, jak jen je to možné. A přece bez ohledu na to, jak je otevřená, jak upřímná, dokáže si nechávat maličkostí pro sebe. Zavírat je před ním, zamykat a hromadit.

Ted' zrovna to dělá, uvědomil si.

Možná že její ruka hledala jeho, držela ji s příjemnou navyklostí. Ale myšlenkami byla jinde, metodicky pracovala na problému, o němž se odmítala podělit.

Její problém, řekla by tím rozumným tónem, který ho střídavě bavil a přiváděl k zuřivosti. Nic, co by nedokázala zvládnout sama. Nic, nač by potřebovala jeho.

Finn ublíženě odložil sklenici a vytratil se nahoru.

Rozdělal v ložnici oheň a dumal nad ním Uvažoval, jak dlouho může Deanně trvat, než podnikne další krok. Věčně, pomyslel si s kletbou na rtech. Patřila k němu jako svaly a kosti.

Potřeba rodiny, jež v něm narůstala, potřeba pravidelného, zakořeněného života nebyla ničím v porovnání s tím, jak potřeboval ji.

A co bylo mnohem horší, stejně naprosto nečekané, bylo to, že chtěl dost zoufale, aby i ona potřebovala jeho.

To je u Rileyho novinka, pomyslel si, a mrzelo ho, že v tom poznání nedokáže spatřovat nic humorného. Potřeba být potřebován, spoután... usadit se, uvědomoval si to nebyl zvlášť příjemný pocit, a po několika měsících pochopil, že se ho nezbaví.

A začínal nenávidět status quo.

Našla ho schouleného u ohniště, zahleděného do plamenů. Když za sebou tiše zavřela dveře, přistoupila k němu a prohrábla mu rukou vlasy.

„Co se, hergot, děje, Deanno?“ Dál zíral do ohně. „Jsi přecitlivělá od té chvíle, kdy jsme sem včera večer dorazili, a děláš jakoby nic. Když jsem přišel před večeří dovnitř, plakala jsi. A ty a Fran kolem sebe kroužíte jako párek boxerů v desátém kole.“

„Fran se na mě zlobí.“ Usedla na podnožku a složila ruce do klína. Cítila ve vzduchu jeho napětí. „Ty nejspíš taky budeš.“ Sklopila oči a řekla mu o dopise, odpověděla na jeho strohé otázky a čekala, jak zareaguje.

Nečekala dlouho.

Stál na místě, oheň mu praskal za zády. Nespustil oči z její tváře a ty oči byly klidné, přespříliš klidné.

„Proč jsi mi to rovnou neřekla?“

„Myslela jsem, že nejlepší bude počkat, až si to trochu rozeberu.“

„Ty sis myslela.“ Kývl, zasunul ruce do kapes. „Ty sis myslela, že mi do toho nic není.“

„Ne, samozřejmě že ne.“ Nenáviděla skutečnost, že ji jeho klidná obratnost ve vedení rozhovoru vždycky zažene do defenzivy. „Prostě jsem nechtěla zkazit víkend. Stejně s tím nemůžeš nic dělat.“

Nato mu oči potemněly – ten zlý kobalt, co popisovala Angela. Byla to jistá známka vášně. A přece se tón jeho hlasu, když promluvil, nezměnil ani o stupínek. Ovládal se.

„Krucinál, Deanno, ty tu sedíš a nutíš mě, abych se choval jako při interview s nepřítelem když z tebe musím takhle všechno tahat.“ Žhnul v něm strach a zuřivost. „Tohle nebudu trpět. Věčně věků si něco schováváš a cpeš do šanonu, na kterém je napsáno ‚Pouze pro Deannu‘.“ Postoupil kupředu a tak rychle, až zamrkala, ji vytáhl na nohy. Očekávala, že se bude zlobit, ale nečekala tu zuřivost, kterou teď viděla v jeho tváři.

„Finne,“ řekla opatrně. „Ty mi ubližuješ.“

„A co myslíš, že ty děláš mně?“ Pustil ji tak prudce, že se zapotácela o krok dozadu. Otočil se, zastrčil ruce zaťatě v pěst do kapes. „Ty nemáš zdání. Nevíš, jak moc chci dostat toho kripa do rukou? Že bych ho s chutí roztrhl na dvě půlky za každou minutu strachu, kterou ti způsobil? Jak zbytečný si připadám, když dostaneš zase jeden ten zatracenej dopis a barva ti zmizí z obličeje? A o kolik je to horší, o kolik těžší, protože mi po takové době pořád ještě nevěříš?“

„To není otázka důvěry.“ Při pohledu na vztek v jeho očích cítila srdce až v krku. Za celou tu dobu, co byli spolu, ho nikdy neviděla tak rozčileného. „Není, Finne. Je to hrdost. Nechtěla jsem přiznat, že se s tím nedokážu vyrovnat sama.“

Dlouho mlčel a jediný zvuk vydávaly plameny, prskající v ohništi, kde vytrvale užíraly suchá polena. „Čert vem tvou hrdost, Deanno,“ řekl tiše. „Už mě unavuje, jak do ní pořád tluču hlavou.“

Panika se v ní zvedla jako gejzír. Ta slova byla jako závěrečné prohlášení, konec sekvence. S mimovolným výkřikem leknutí ho popadla za paži, dřív než mohl vyjít ven. „Finne, prosím tě.“

„Jdu na procházku.“ Zarazil se a zvedl ruce dlaněmi vzhůru. Báł se, aby jim oběma nezpůsobil nenapravitelné škody, kdyby se jí dotkl. „Existují způsoby, jak se takovýho vzteku zbavit. Nejkonstruktivnější z nich je rozchodit to.“

„Nechtěla jsem ti ublížit. Miluju tě.“

„To se hodí, protože já tě taky miluju.“ A v té chvíli měl pocit, jako by ho ta láska zabíjela. „Jenže to zřejmě nestačí.“

„Je mi jedno, jestli máš vztek.“ Znovu vztáhla ruce a přivinula se k němu. „Měl bys mít vztek. Měl bys řvát a zuřit.“

Jemně, dokud to ještě dokázal, se jí vymanil. „Křikloun jsi ty, Deanno. To jsou geny, řekl bych. A já pocházím z dlouhé linie vyjednávačů. Prostě jen tak náhodou mi došly kompromisy.“

„Nežádám tě o kompromis. Jen chci, aby sis poslechl, co ti chci ještě říct.“

„Fajn.“ Ale vzdálil se od ní k sedátku ve stínu okenního výklenku. „Řeči jsou koneckonců tvoje silná stránka. Tak do toho, Deanno, buď rozumná, objektivní, soucitná. Já budu tvé obecenstvo.“

Než aby tam stála jako terč, raději si zase sedla. „Neměla jsem zdání, že se na mě takhle zlobíš. To není jen proto, že jsem ti neřekla o tom posledním dopise, vid’?“

„Co myslíš?“

Za ta léta dělala interview s tucty nepřátelsky naladěných hostů. Pochybovala, že by s některým z nich byla těžší práce než s Finnem Rileyem, když měl svou irskou náladu. „Brala jsem tě jako jistotu a nebyla jsem k tobě spravedlivá. A tys mě nechal.“

„To je dobré,“ řekl suše. „Začít se sebekritickým prohlášením a pak to otočit vzhůru nohama. Není divu, že jsi na špici.“

„Nech toho.“ Pohodila hlavou, světlo ohně se jí zatřpytilo v očích. „Nech mě domluvit. Aspoň mě nech domluvit, než mi řekneš, že všechno skončilo.“

Znovu bylo ticho. Ačkoliv mu neviděla do tváře, když promluvil, uslyšela v jeho hlase únavu. „Myslíš, že bych mohl?“

„Nevím.“ Vyhrkla jí slza, zaleskla se v mihotavém světle. „Sama jsem si tu myšlenku nepřipustila, až nedávno.“

„Kristapána, nebreč.“

Uslyšela, jak se pohnul, ale nepřiblížil se k ní.

„Nebudu.“ Setřela slzu, spolkla ostatní, jež ji ohrožovaly. Věděla, že slzami ho dokáže oslabit. A že by za to opovrhovala sama sebou. „Vždycky jsem si myslela, že dokážu všechno uspořádat tak, aby to šlo po sobě, jak má, když na tom budu dost důkladně pracovat. Když si to všechno dost pečlivě naplánuju. Tak jsem si psala seznamy, držela se časových rozvrhů. Podváděla jsem nás oba tím, že jsem zacházela s naším vztahem, jako by to byl úkol – báječný úkol ale úkol, který se má splnit.“ Mluvila příliš rychle, ale nedokázala se zastavit, slova klopýtala jedno přes druhé ve spěchu, aby už byla pronesena. „A nejspíš se mi moc líbila ta práce, kterou dělám. Tak

dobře se k sobě hodíme a mně se hrozně líbilo být tvá milenka. A pak jsem tě dneska pozorovala tam venku a poprvé jsem si uvědomila, jak jsem to všechno zpackala.“ Bože, kéž by mu viděla do tváře, do očí! „Víš, jak nesnáším, když dělám chyby.“

„Ano, vím.“ Musel okamžik počkat. Nebyla řeč jen o její hrdosti. „Zní to, jako bys chtěla skončit ty, Deanno.“

„Ne.“ Vymrštila se. „Ne, já se tě snažím požádat, aby sis mě vzal.“

Na roštu se zhroutilo poleno, vystřelila z něj sprška jisker a syčivý plamen. Když se zas oheň uklidnil, jediným zvukem, který slyšela, byl její nepravidelný dech. Vstal, přešel ze stínu do světla. Oči měl ostražitě a záhadné jako hazardní hráč, když blufuje. „Bojíš se, že půjdu, když to neuděláš?“

„Představuju si tu díru, která by mi pak zůstala v životě, a děsí mě to. A protože mě to děsí, uvažuju, proč jsem čekala tak dlouho. Možná se pletu a ty už si mě nechceš vzít. Jestli máš takový pocit, počkám.“ Pomyslela si, že jestli se na ni nepřestane dívat s tou mírnou zvědavostí, začne ječet. „Řekni něco, hergot. Ano, ne, jdi do háje. Něco.“

„Proč? Proč teď, Deanno?“

„Nedělej z toho interview.“

„Proč?“ opakoval. Když ji chytil za ramena, uvědomila si, že na jeho náladě nic mírného není.

„Protože je teď všechno tak komplikované.“ Její hlas stoupal, třásl se, lámal. „Protože život nezapadá do žádného z mých úhledných rozpisů a já nechci, aby mé manželství s tebou bylo úhledné a uspořádané. Protože zuří listopadové čistky a všechna ta bláznivá publicita s Angelou a ty odjíždíš na Haiti a pravděpodobně je ta nejhorší možná doba na to, abychom pomýšleli na manželství. Takže je to vlastně ta nejlepší chvíle.“

Navzdory svým spletitým emocím se rozesmál. „Projednou mě tvá logika naprosto odzbrojila.“

„Nepotřebuju, aby byl život dokonalý, Finne. V tomhle to nepotřebuju. Prostě stačí, aby byl dobrý. A my jsme tak absolutně dobří.“ Mrkáním potlačila slzy, pak se vzdala a nechala je proudit. „Vezmeš si mě?“

Zaklonil jí hlavu, aby jí viděl do tváře. A usmál se, pomalu, jak se všechny ty spletité emoce uhladily jako hedvábné prostěradlo. „No, víš, Kansasanko, přišlo to tak hrozně najednou.“

Zpráva o zasnoubení se rozšířila rychle. Do čtyřiaadvaceti hodin po oficiálním ohlášení byla Deannina kancelář obležena telefonáty. Žádosti o rozhovor, nabídky návrhářů, dodavatelů občerstvení, šéfkuchařů, blahopřejné telefonáty přátel. Zvědavé telefonáty ostatních reportérů.

Cassie jim čelila a předávala Deanně jen těch několik, které vyžadovaly osobní styk.

Kupodivu nebyl vůbec žádný telefonát, dopis ani jiný kontakt od té osoby, která jí byla v patách celá léta. Bez ohledu na to, kolikrát si Deanna říkala, že by se jí mělo z té odmlky ulevit, děsilo ji to víc, než kdyby uviděla jednu z těch úhledných bílých obálek na svém psacím stole nebo zastrčenou pod dveřmi.

Žádná ale nepřišla, protože ji nikdo nenapsal. Ve stinném pokojíku, kde ze stěn a stolků spokojeně zářily fotografie Deanny, nebylo slyšet nic než vzlykání. Horké, trpké slzy kanuly na noviny, jež ohlašovaly zasnoubení dvou nejpopulárnějších televizních hvězd.

Samota, tak dlouhá samota. Čekání, tak trpělivé čekání. Taková jistota, že se Finn nikdy neusadí. Že Deanna bude ještě k mání. A teď roztrášená naděje, která až dosud živila tu trpělivost, jemný pohár z křehkého skla odvržen a ukáže se, že byl celou tu dobu prázdný.

Nebylo sladké víno triumfu, o něž by se bylo lze dělit. A žádná Deanna, která by vyplnila ty prázdné hodiny.

Jakmile však oschly slzy, započalo plánování. Jen se jí musí ukázat – to určitě stačí –, že ji nikdo nedokáže milovat úplněji. Stačí jí to ukázat, šokovat ji tím vědomím A musí být potrestána. Jen trošičku.

To všechno se dá zařídit.

Deanna hlasovala pro malou, prostou svatbu. Soukromý obřad, řekla Finnovi, když dokončoval balení na Haiti. Jen rodina a blízcí přátelé.

A byl to on, kdo nad tím ohrnul nos.

„Kdepak. Vrazíme do toho trochu práce, Kansasanko.“ Zapnul zip na tašce s oblečením a hodil si ji přes rameno. „Svatba v kostele, varhanní hudba, hektary kyték a pár plačících příbuzných, na které se žádný z nás nepamatuje. Následuje recepce mamutích rozměrů, kde se

někteří z těch samých příbuzných trochu moc napijou a ztrapní své vážené polovičky.“

Pronásledovala ho dolů po schodech. „Víš, jak dlouho trvá něco takového připravit?“

„Jo. Máš na to pět měsíců.“ Přitáhl si ji k sobě k tvrdému, hlubokému políbení. „Poslední termín máš v dubnu, Deanno. Až se vrátím, projdeme spolu tvůj seznam.“

„Ale, Finne.“ Musela se shýbnout a chytit psa za obojek, aby radostně nevyrazil ze dveří, které Finn otevřel.

„Tentokrát to já chci mít dokonalé. Zavolám, jak budu moct.“ Zamířil dolů, kde na něj čekal řidič, otočil se a šel pozpátku se širokým úsměvem, s dolíčky v tvářích. „Zůstaň na vlně.“

Takže teď plánovala svatbu v plném rozsahu. Což ovšem navodilo námět pořadu o svatebních přípravách a stresu s nimi spojeném.

„Mohli bychom pozvat páry, které se rozešly kvůli tomu, že spory a hádky během příprav na svatbu podminovaly jejich vztah.“

Ze svého místa v čele konferenčního stolu se Deanna na Simona zaškaredila. „Díky, to právě potřebuju.“

„Ne, vážně.“ Přешel z chechtotu v kašel. „Já mám neteř...“

Margaret zasténala a posunula si brýle v purpurových rámečcích po krátkém nosíku. „On má vždycky neteř nebo synovce nebo bratrance.“

„Co mám dělat, když mám velkou rodinu?“

„Děti, děti.“ V naději, že nastolí pořádek, zatřepala Fran Kelseyiným chrástítkem. „Pojďte dělat, že jsme důstojná, organizovaná skupina s prvotřídním pořadem.“

„My jsme jednička,“ zazpíval Jeff a zubil se, když se ostatní chytli melodie. „My jsme jednička.“

„A chceme tak zůstat,“ Deanna se smíchem zvedla obě ruce. „Fajn, i když to nijak neprospívá mému duševnímu klidu, Simonův nápad je dobrý. Kolik párů myslíte, že se rozejde někde mezi *Vezmeš si mě* a *Ano, беру?*“

„Spousta,“ řekl Simon s chutí. „Vezměte si mou neteř –“ Ignoroval papírovou vlašťovku, kterou Margaret hodila jeho směrem. „Vážně, už měli zamluvený kostel, svatební síň, našli si dodavatele občerstvení. Celou tu dobu se podle mé sestry rvali jak tygři. Poslední výbuch nastal kvůli šatům družiček. Nemohli se shodnout na barvě.“

„Odvolali svatbu kvůli šatům družiček?“ Deanna přimhouřila oči. „To sis vymyslel.“

„Přísahám.“ Aby to dokázal, Simon si položil ruku na srdce. „Ona chtěla mořskou pěnu, on chtěl levandulovou. Samozřejmě tu byly ještě květiny. Když se nedokážete shodnout na tom, jak se můžete domluvit, kam dáte studovat děti? A bum ho.“ Rozzářil se. „Možná by nám sem přišli.“

„Budeme to mít na zřeteli.“ Deanna si čmárala poznámky. Mezi nimi bylo i varování, aby byla povolná stran barev. „Myslím, že tu jde hlavně o to, jak jsou přípravy na svatbu stresující a že existují způsoby, jak zmírnit napětí. Budeme potřebovat experta. Ne psychologa,“ řekla rychle s pomyslením na Marshalla.

„Svatebního koordinátora,“ navrhl Jeff, hledaje v Deannině tváři známky souhlasu nebo odmítnutí. „Někoho, kdo diriguje celou tu věc profesionálně. To je jako obchod,“ řekl, rozhlížeje se kolem sebe, uvidí-li souhlas. „Manželství.“

„To si piš.“ Fran zaklepala chrastítkem o stůl. „Koordinátor je dobřej. Můžeme mluvit o zásadách a očekávání. Jak nedovolit, aby nám fantazie o dokonalosti zastřel mrak skutečnosti.“

„Laciné,“ odmítla Deanna. „Mohli bychom zkusit matku a otce nevěsty. Ti to tradičně platí. Jak namáhavé je to osobně a finančně? A jak se rozhodnout, rozumně a spokojeně, o pozvánkách, hostině, hudbě, květinách, fotografovi? Budeme mít bufet, nebo klasické jídlo u stolu? A co výzdoba? Svatební oslava, dekorace, seznam hostů?“ Do hlasu se jí vetřel slaboučký náznak zoufalství. „Kam, sakra, dát přesporní hosty a jak to všechno má dát člověk dohromady za pět měsíců?“

Položila si hlavu na složené paže. „Já myslím,“ řekla zvolna, „že bychom měli uprchnout.“

„Hele, to je dobré,“ zanotoval Simon. „Alternativy ke svatebnímu stresu. Já měl bratrance –“

Tentokrát ho Margaretina vlašťovka trefila rovnou mezi oči.

Během pár týdnů se Deannin zorganizovaný psací stůl hemžil skicami svatebních šatů – od složitých tradičních až po senzačně futuristické.

Za ní se ten samý domácí plastikový stromeček, který jí Jeff přitáhl do kanceláře o těch prvních Vánocích, nebezpečně klonil na pravobok, přetížen koulemi a vánočními řetězy.

Někdo – nejspíš Cassie – rozprášil kolem lesní vůni. Veselé aroma působilo, že to blednoucí obarvené plastické jehličí bylo ještě dojemnější. A Deanna to milovala.

Už to byla tradice, pověra. Nenahradila by ten ošklivý stromeček ani nejbohatší stříbrnou jedlí ve městě.

„Nedokážu si tak docela představit, že bych řekla ‚Ano‘ v něčem takovémhle.“ Zvedla skicu, aby ji ukázala Fran. Krátké štíhlé šaty byly korunovány hlavokrytem, který připomínal vrtuli helikoptéry.

„No, Finn by tě pak mohl roztočit a vznášeli byste se spolu chrámovou lodí. Ale tohle je hit.“ Zvedla kresbu; dlouhonohá modelka byla rozkročená v minišatech s obnaženou bránicí a holínkách na jehlovém podpatku.

„Jen kdybych si mohla vzít bič místo kytice.“

„To by byla popularita v tisku.“ Odhodila to stranou. „Nemáš moc času na rozmyšlenou, v dubnu to všechno vypukne.“

„Ani mi to nepřipomínej.“ Přesunula navrch další skicu, prsten s dvěma diamanty ji přitom zableskl. Jeden diamant za každý rok. co mu trvalo, než ji utahal, jak jí řekl, když jí ho navlékal na prst. „Tyhle jsou hezké.“

Fran jí nakoukla přes rameno. „Ty jsou nádherné.“ Trochu si zaáchala nad vzedmutou sukní a nabíranými rukávy. Živůtek byl útlý, lemovaný perličkami a krajkou, jejíž vzor se opakoval i na rozevláté vlečce. Čelenka byla prostý kroužek, z nějž splýval pěnivý závoj.

„Ty jsou vážně úžasné. Skoro středověké. Takové šaty, které se berou jednou za život.“

„Myslíš?“

Fran rozeznala její zájem a přimhouřila oči. „Ty už ses pro ně rozhodla.“

„Chci naprosto neopakovatelný zážitek. A ano,“ přiznala se smíchem. „Věděla jsem to v tu chvíli, kdy jsem je uviděla.“ Urovnala hromádku náčrtů a položila si ten vybraný navrch. „Kéž by i to ostatní bylo tak jednoduché! Fotograf –“

„Toho se ujmu já.“

„Dodavatel občerstvení.“

„Cassiino oddělení.“

„Hudba, ubrousky, kytky, pozvánky,“ říkala, než ji Fran stihla zase přerušit. „Dovol mi aspoň předstírat, že mě to přivádí k šílenství.“

„To je těžké, když jsi nikdy v životě nevypadala šťastněji.“

„Vážně ti za to musím poděkovat. Tys mi dala to dloubnutí, které jsem potřebovala.“

„Jsem ráda, žeš poslechla. A teď odtud vypadneme, když máš volný večer, a půjdeme na Michigan Avenue nakupovat výbavu. Když Finn natáčí na druhém konci světa, je tohle jediná příležitost, kterou máme. Nesmíme vyplýtvat ani minutu.“

„Jsem připravená.“ Popadla kabelku. Zazvonil telefon. „Skoro.“ Protože Cassie už odešla, vzala Deanna sluchátko sama. „Reynoldsová,“ řekla ze zvyku a zářivý úsměv jí zvald na rtech. „Angelo.“ Vzhledla a zachytila ve Franiných očích zájem „To je od tebe moc hezké. Věřím, že budeme s Finnem moc šťastní.“

„Samozřejmě že věříš,“ zavrkala Angela do sluchátka a dál rozřezávala nožem na dopisy fotografii Finna a Deanny na obálce časopisu. „Tys byla vždycky tak důvěřivá, Deanno.“

Aby se udržela v klidu, Deanna se otočila a zadívala na kymácivý vánoční stromček. „Potřebuješ něco?“

„Ne, vůbec ne. Ale chtěla bych něco udělat pro tebe, má milá. Říkejme tomu zasnubní dar. Maličká informace, která by tě mohla zajímat, o tvém snoubenci.“

„Není nic, co bys mi mohla o Finnovi říci, aby mě to zajímalo, Angelo. Jsem ti vděčná za blahopřání a teď bohužel musím odejít.“

„Nepospíchej tolik. Vzpomínám si, žeš bývala zdravě zvědavá, pochybuji, že by ses tolik změnila. Skutečně by bylo moudré pro tebe i pro Finna, kdyby sis vyslechla to, co ti chci říct.“

„No dobře.“ Deanna zaťala zuby a znovu usedla. „Poslouchám.“

„Ach ne, má milá, ne po telefonu. Náhodou jsem v Chicagu. Trochu za práci, trochu pro radost.“

„Ano, tvůj oběd zítra s Ligou voliček. Četla jsem o tom.“

„To je ono, a ještě další maličkost. Ale budu mít čas si popovídat, řekněme, o půlnoci.“

„V hodině duchů? Angelo, to se pro tebe tak hodí.“

„Pozor na tón, nebo ti nedám příležitost vyslechnout, co ti chci říci, než to předám tisku. Můžeš považovat mou velkorysost za kombinaci zasnubního a vánočního dárku, miláčku. O půlnoci,“ opakovala. „Ve studiu. V mém starém studiu.“

„Já ne – krucinál.“ Deanna praštila sluchátkem.

„Co chce?“

„Nejsem si jistá.“ S oslavnou náladou v troskách se Deanna zadívala do prázdna. „Chce se se mnou sejít. Tvrdí, že má nějakou informaci, kterou bych měla vyslechnout.“

„Chce jen dělat potíže, Dee.“ Fran měla v hlase starost, v očích také. „Ona má potíže. Za posledních šest měsíců to šlo s jejím pořadem rychle z kopce a říká se, že pije, a taky že podplácí hosty. Nijak by mě nepřekvapilo, kdyby přilítla na koštěti a podala ti otrávené jablko.“

„To mi starost nedělá.“ Deanna setřásla špatnou náladu a vstala. „To ne. Je načase, abychom si to my dvě vyříkaly jednou provždy. V soukromí. Nemůže mi říci ani udělat nic, co by mi mohlo ublížit.“

ČÁST TŘETÍ

*„Všechna moc fantazie nad rozumem
je stupněm šílenství.“*

Samuel Johnson

DVACET TŘI

Jenže Angele někdo ublížil.

Někdo ji zabil.

Deanna ječela vysokým řezavým křikem, který jí propaloval hrdlo jako kyselina. I když se jí vidění zatmělo, nedokázala Deanna odtrhnout oči od hrůzy po svém boku. A cítila krev, hustou a měděně zbarvenou a horkou.

Musí uprchnout, než Angela natáhne tu jemnou mrtvou ruku a stiskne jí hrdlo.

S drobnými mňoukavými zvuky paniky vylezla z křesla, bála se pohnout příliš rychle, bála se odtrhnout oči od toho, co bývalo Angelou Perkinsovou. Každý pohyb, každý zvuk se opakoval na monitoru, zatímco kamera objektivně nahrávala svým upřeným kulatým temným okem. Něco ji zatahalo dozadu. S nezvučným zajíkávkým výkřikem zvedla Deanna ruce k boji s tím, nač neviděla, a zapletla si prsty do drátů mikrofonu, upevněného na klopě.

„Ach, Bože, ach, Bože.“ Vyprostila se, odhodila mikrofon stranou a ve slepé panice prchala z dekorací.

Klopýtla, zahlédla svůj zděšený výraz v širokém nástěnném zrcadle. V hrdle jí bublal horký smích. Vypadá, jako by přišla o rozum, pomyslela si zděšeně. A spolkla hysterii, bála se, že jí vyklouzne z hrdla v podobě šíleného chechtotu. Div neupadla, zakopávala o vlastní nohy, když se hnala temnou chodbou. Někdo jí dýchal za krkem Cítila to, věděla to, horký, chamtivý dech ševelící jí v zádech.

Se vzlykem vrazila do šatny, zabouchla dveře, zastrčila západku, pak stála ve tmě a srdce jí bušilo jako králíkovi.

Šmátrala po vypínači, pak znovu zaječela, když na ni vyskočil vlastní odraz. Třpytivě zlatý vánoční řetěz rámoval zrcadlo. Jako oprátka, pomyslela si. Jako zvětšená oprátka. Ochablá hrůzou klesla u dveří k zemi. Všechno se točilo, točilo, v odezvě na to se jí zvedl žaludek. Studená a lepkavá pocitem nevolnosti se plazila k telefonu. Zvuk vlastního fňukání ji mrazil na kůži, když vytūkávala číslo nouzového volání.

„Prosím, prosím, pomozte mi.“ V závratí a nevolnosti ležela na podlaze, tiskla k sobě sluchátko oběma rukama. „Obličej má pryč. Potřebuju pomoc. Budova CBC, studio B. Prosím honem,“ řekla a nechala se spolknout temnotou.

Bylo krátce po jedné, když Finn dorazil domů. Jeho první myšlenky patřily horké sprše a teplé brandy. Očekával, že Deanna bude nejdéle za hodinu doma, ať už byla ta narychlo svolaná schůze kvůli čemukoliv. Zmínila se o detailech jen mlhavě, když ho zastihla mezi natáčením, a on neměl čas ani chuť naléhat. Oba byli v branži příliš dlouho, než aby pochybovali o existenci půlnočních schůzí.

Poslal řidiče pryč a vyrazil po pěšině k domu, současně pobavený i rozpačitý, že pes spustil rámus, který budil sousedy do vzdálenosti několika bloků.

„Hodnej, hodnej Cronkite. Snaž se o trochu důstojnosti.“ Sáhl po klíčích, když stoupal na verandu, a uvažoval, proč Deanna zapomněla nechat na verandě světlo. Takové drobné detaily jí nikdy neunikly.

Svatební plány jí lezou na mozek, pomyslel si, a ta představa ho potěšila.

Něco mu zakřupalo pod nohou. Podíval se dolů a uviděl slabý třpyt rozbitého skla. Jeho počáteční zmatení se změnilo v zuřivost, když uviděl špičaté střepy rozbitých skleněných tabulek vedle dveří.

Pak mu vyschlo v ústech. Co když tu schůzi zrušili? Co když přišla domů? Vrazil do dveří v bezmyšlenkovitém strachu a řval její jméno.

Vzadu v domě něco bouchlo a zuřivý štěkot psa se změnil v zoufalé vytí. S myšlenkami jen na Deannu rozsvítil Finn světla, než se vyřítit směrem ke zdroji rámusu.

Nenašel nic než stopy ničení, bezmyšlenkovitý a brutální útok na jejich majetek. Lampy a stolky zpřevrácené, roztráštěné sklo. Když dorazil do kuchyně, měl mysl chladnou jako led. Měl dojem, že zahlédl přes trávník utíkat nějakou postavu. Ještě když rozrazil rozbité dveře, aby se pustil do pronásledování, zavyl pes znova a žalostně škrábal na zamčené dveře komory.

Chtěl se dát do pronásledování. Pálila ho touha ulovit toho, kdo tohle udělal, ať to byl kdokoli, a zardousit ho. Jenže možnost, že Deanna je někde v domě zraněná, ho zastavila.

„Dobře, Cronkite.“ Odemkl dveře a zapotácel se, když na něj pes radostně vyskočil. Tlusté tělo se mu chvělo. „Polekal tě, vid’? Mě taky. Najdeme Deannu.“

Prohledal každou místnost, každým okamžikem pociťoval větší chlad. Ničení bylo tak úplné, jako by tu škodu způsobilo tornádo, škody nevyčíslitelné a zároveň triviální rozmarné ničení.

Nejhorší, nejděsivější však byl vzkaz, načmáraný Deanninou rtěnkou na stěně nad postelí, kterou spolu sdíleli.

*Miloval jsem tě.
Zabíjel jsem pro tebe.
Nenávidím tě.*

„Díky Bohu, že tu nebyla. Díky Bohu.“ Zachmuřeně zvedl telefon a zavolal policii.

„Jen klid.“ Poručík Jenner pomáhal Deanně udržet sklenici vody.

„Už jsem v pořádku.“ Ale zuby jí drkotaly o okraj sklenky. „Promiňte. Já vím, že jsem prve mluvila nesouvisle.“

„To je pochopitelné.“ Dobře si prohlédl tělo Angely Perkinsové a usoudil, že Deannin stav je vskutku pochopitelný. Nezazlíval jí, že se krčila v zamčené místnosti a že bylo zapotřebí ji laskavě přemlouvat, aby otevřela dveře a pustila ho dovnitř. „Měla byste dovolit doktorovi, aby se na vás podíval.“

„Je mi fajn, vážně.“

Šok, usoudil. Je to způsob, jímž příroda uzavře organismus a poskytne mu iluzi pohody. Ale oči měla stále skelné, a i když jí přehodil přes ramena svůj svrchník, chvěla se.

„Můžete mi říci, co se stalo?“

„Našla jsem ji. Přišla jsem a našla ji tady.“

„Co jste dělala ve studiu po půlnoci?“

„Požádala mě, abych se s ní sešla. Volala – ona...“ Znovu se napila. „Volala.“

„Takže jste si s ní dala schůzku.“

„Chtěla – chtěla se mnou mluvit. Říkala, že má informaci o...“ Obranný systém zapnul. „O něčem, co bych měla vědět. Nechtěla jsem přijít, pak mě napadlo, že by bylo možná nejlepší, kdybychom to měly za sebou.“

„V kolik hodin jste se sem dostala?“

„Byla půlnoc. Podívala jsem se na hodinky na parkovišti.“ Barevná světla v dálce, opar vánočního veselí. „Byla půlnoc. Myslela jsem, že možná ještě nepřijela, ale mohla se domluvit s řidičem, aby ji tu vysadil. Tak jsem se vydala do studia. A byla tu tma, tak mě napadlo, že tu ještě není a že je to dobře. Chtěla jsem tu být první. Když jsem pak začala rozsvěcet, něco mě praštilo. Když jsem se probudila, byla jsem v dekoraci a nemohla jsem myslet. Kamera jela. Ach, Bože, kamera jela a já viděla, na monitoru jsem ji uviděla.“ Přitiskla si dlaň na ústa, aby zadržela kňourání.

„Oddechněte si na minutku.“ Jenner se zaklonil.

„Nic jiného nevím. Běžela jsem sem a zamkla dveře. Zavolala jsem policii a omdlela.“

„Viděla jste někoho cestou do studia?“

„Ne. Nikoho. Uklízeči už byli pryč. Pár lidí bylo asi ve zpravodajském, drží tam noční službu, ale po posledním vysílání se budova vyprázdní.“

„Potřebujete kartu, abyste se dostala do budovy, ne?“

„Ano. Asi před rokem instalovali nový zabezpečovací systém.“

„Je tohle vaše kabelka, slečno Reynoldsová?“ Zvedl objemnou tašku na rameno z hladké černé kůže.

„Ano, ta je moje. Musela jsem ji upustit, když – když jsem přišla.“

„A tahle karta.“ Zvedl průhledný plastický sáček. Uvnitř byla tenká laminovaná karta s jejími iniciálami v rohu.

„Ano, ta je moje.“

Odložil kabelku stranou a dál si dělal poznámky. „V kolik hodin vás slečna Perkinsová kontaktovala kvůli té schůzce?“

„Kolem páté. Volala mi do kanceláře.“

„Vaše sekretářka brala ten hovor?“

„Ne, ta už šla domů. Brala jsem ho sama.“ Něco se prochvělo ochranným štítem šoku. „Vy myslíte, že jsem ji zabila já? Myslíte, že jsem jí to udělala já? Proč?“ Vstala, zakymácela se jako opilý a svrchník sklouzl na podlahu. „Jak bych mohla? Proč bych to dělala? Myslíte, že jsem ji sem vylákala a zavraždila a pak to nahrála, abych to mohla ráno ukázat svým věrným divákům?“

„Uklidněte se, slečno Reynoldsová.“ Jenner obezřele vstal. Vypadala, jako by se mohla rozpadnout, kdyby se jí dotkl. „Nikdo vás z ničeho neobviňuje. Jen se snažím získat fakta.“

„Fakta vám poskytnu. Někdo ji zabil. Někdo jí rozmlátil obličej a posadil ji do dekorace. Ach, Bože.“ Přitiskla si dlaň k hlavě. „Tohle přece nemůže být pravda.“

„Posaďte se a naberte dech.“ Jenner ji vzal za rameno. Z chodby za ním bylo slyšet nějaké otřesy, obrátil se ke dveřím

„Krucinál, chci ji vidět.“ Finn se prodral kolem policisty, snažícího se ho zadržet, a vrazil do dveří. „Deanno!“ Vyrázil kupředu, když se k němu zapotácěla. „Jsi v pořádku.“ Ovinul ji pažemi, zabořil jí tvář do vlasů. „Jsi v pořádku.“

„Finne!“ Přitiskla se k němu, zoufale toužíc po dotyku jeho těla, po jeho teple, po útěše. „Někdo zabil Angelu. Já ji našla. Finne, já ji našla.“

Ale už ji od sebe odtahoval, polekán otokem a slepenou krví v týle její hlavy. Úleva se změnila v temnou, dychtivou žízeň po pomstě. „Kdo ti ublížil?“

„Nevím.“ Zavrtala se zpět do jeho náruče. „Neviděla jsem to. Oni si myslí, že jsem to udělala. Finne, oni si myslí, že jsem ji zabila.“

Přes její roztřesené rameno zíral kamenně na Jennera. „Ztratil jste rozum?“

„Slečna Reynoldsová se mýlí. Nemáme v úmyslu ji v této chvíli obvinít. A podle mého názoru ani v budoucnu ne.“

„Pak může jít.“

Jenner si třel bradu. „Ano. Budeme potřebovat, aby podepsala prohlášení, ale to může udělat zítra. Slečno Reynoldsová, vím, že jste utrpěla šok, a omlouvám se za to, že jste musela podstoupit tenhle výslech. Doporučuji vám, abyste jela do nemocnice, ať se na vás někdo podívá.“

„Vezmu ji tam. Deanno.“ Finn ji něžně složil do křesla. „Chci, abys tu chvilku seděla. Potřebuju si promluvit s poručíkem Jennerem.“

Pověsila se mu na ruku. „Nechod pryč.“

„Ne, jen za dveře. Jenom na chvilíčku, detektive.“

Jenner následoval Finna do chodby a kývl uniformě, aby se vzdálila. „Má za sebou těžkou noc, pane Riley.“

„Toho jsem si vědom. Nechci, abyste jí to ještě zhoršovali.“

„Ani já ne. Ale určitá kolečka se musí točit. Mám tady ošklivou vraždu, a pokud vím, je ona jediný svědek. Byl byste tak laskav a řekl mi, kde jste byl dneska večer?“

Finnovy oči ochladly. „Ano, byl. Natáčel jsem sekvenci v South Sideu. Nejspíš mám asi deset svědků, co mi dosvědčí, že jsem tam byl

asi do půlnoci. Můj řidič mě odvezl domů a vysadil krátce po jedné. V jednu hodinu dvacet minut jsem volal 911.“

„Proč?“

„Protože mi někdo zdemoloval dům. Jestli si to chcete ověřit, spojte se se svým nadřízeným.“

„Nepochybuju o vašem slovu, pane Riley.“ Jenner si zase podrbal bradu a zabýval se v duchu časovým rozpisem. „Říkáte v jednu dvacet?“

„Plus minus minuta. Ať se tam vloupal kdokoliv, nechal Deanně vzkaz na stěně ložnice. Detaily vám řeknou vaši kolegové. Já odtud odvezu Deannu.“

„Udělám to.“ Jenner si udělal další poznámku. „Pane Riley, odvedl bych ji odtud jinudy. Nerad bych, aby šla přes studio.“

„Hej, Arnie!“ Další policista v civilu mával z chodby od studia. „Ohledač už tady skončil.“

„Ať minutu počká. Ozveme se vám, pane Riley.“

Finn nic neřekl a zamířil zpět do šatny. Svlékl si kabát a navlékl Deanniny ochablé paže do rukávů. Nechtěl marnit čas hledáním jejího. „Pojď, malá, jdeme pryč.“

„Já chci domů.“ Těžce se o něj opřela, když ji vedl ke dveřím.

„Ani nápad. Vezmu tě na pohotovost.“

„Nenechávej mě tam.“

„Nenechám.“

Zvolil dlouhou zacházku, aby obešel studio, a po strmých schodech ji vyvedl na parkoviště. Protože věděl, co očekávat, než otevřel dveře, políbil ji na čelo a podržel kolem ramen.

„Hemží se to reportéry a kamerami.“

Pevně zavřela oči. „Já vím. To nic.“

„Jen se mě pevně drž.“

„Už se držím.“

Když otevřel dveře, oslepila ji záře reflektorů. Zaclonila si oči a neviděla nic než dychtivé postavy hrnouce se k ní, mikrofony trčící jako kopí a široké, tázavé oko kamery.

Otázky se na ni hrnuly, až nahrbila v obraně ramena a Finn jí klestil cestu vzedmutým mořem reportérů.

Většinu z nich zná, uvědomila si. Většinu z těch, které zná, má ráda. Kdysi dávno si konkurovali. Kdysi dávno by byla mezi nimi, tlačila se dopředu, drala by se o jeden výmluvný obrázek, o jednu zamumlanou poznámku.

Pak by letěla ke zpravodajskému pultu, aby dostala zprávu – teď byla zprávou – do éteru o pár minut nebo aspoň sekund dřív než konkurence.

Ale už nebyla pozorovatel. Byla teď pozorována. Jak jim může říci, jak jí je? Jak jim může říci, co ví? Mysl měla jako sklo, rozkmitané jakýmsi smrtonosným, vysokým kvílením. Napadlo ji, že jestli nebude ticho, vybuchne a roztříští se.

„Kristepane, Dee.“

Nějaká ruka se k ní natahovala, zaváhala a zase ucukla. A uviděla Joea, videokameru na rameni, baseballovou čapku otočenou štítkem dozadu.

„Promiň,“ řekl a znovu zaklel. „Vážně promiň.“

„To nic. Dělal jsem to taky, pamatuješ? Je to jen práce.“ Vděčně vlezla do Finnova auta a zavřela oči. Vypnula.

Jenner předal studio kriminalistickým technikům. Protože už poslal dva muže vyslýchat všechny, kdo byli v budově, rozhodl se počkat do rána, než tady bude pokračovat. Místo toho odešel z budovy CBC a odjel do domu Finna Rileyho.

Nijak ho nepřekvapilo ani nerozladilo, když Finn zajel na příjezdovou cestu za ním.

„Jak je slečně Reynoldsové?“

„Utrpěla otřes,“ řekl Finn stroze. „Nechají si ji tam přes noc na pozorování. Měl jsem pocit, že vás tu najdu.“

Jenner kývl a vyrazili po pěšince. „Chladná noc,“ řekl konverzačním tónem. „Na dispečinku mají váš hovor zaznamenaný na jednu hodinu dvacet tři minut. První jednotka dorazila v jednu dvacet osm.“

„Byla to rychlá reakce.“ Ačkoliv se mu nezdála moc rychlá, když trávil těch nekonečných pět minut ve svém zničeném domě. „Vy děláte taky vloupačky, poručíku?“

„Mám rád změnu. A pravda je,“ – zastavil se hned u dveří – „že mě tohle nejspíš zajímá. Mezi tou záležitostí v Greektownu a vyšetřováním těch dopisů, co dostává slečna Reynoldsová, mě to nejspíš začalo zajímat. Vadí vám to?“

Finn se na Jennera zadíval ve světle hvězd. Detektiv vypadal unaveně a přece naprosto bděle. Byla to kombinace, kterou Finn dokonale chápal. „Ne.“

„Tak tedy.“ Jenner přerýzl policejní lepicí pásku na poškozených dveřích. „Snad abyste mě vzal na obchůzku.“

Riley si potrpí na šupácké oblečení, pomyslel si Jenner, když vstoupili dovnitř. Ten typ, co si potrpí na kožené bundy a vybledlé džínsy. Jenner si taky jednou zkusil koupit koženou bundu. Vypadal v ní jako policajt. Jako vždycky.

„Zmínil jste se slečně Reynoldsové o tom, co se tu stalo?“

„Ne.“

„To vám nemůžu mít za zlé. Má za sebou těžkou noc.“ Rozhlédl se. V domě to vypadalo jako po bombardování. „Vy taky.“

„To si pište. Skoro všechny místnosti jsou roztřískané.“ Finn gestem ukázal k obývacímu prostoru hlavní haly. „Neměl jsem tolik času, abych to všechno prošel.“

Jenner zamručel. Doslechl se, že v ten moment, kdy se Finn dozvěděl o události v budově CBC, vyrazil ven a nechal zničený dům za sebou.

„Musíte bejt pěkně naštvanej.“ To bylo řečeno mírně, soudil Jenner. To, co viděl na Finnově tváři, byl studený vztek. Kdyby se mu ten vetřelec dostal do rukou, rozsekal by ho na kousky. Ačkoliv to bylo neprofesionální, Jenner by dal hodně za to, aby se směl dívat.

„Ty věci se dají nahradit,“ řekl Finn, když vyrazili nahoru.

„Jo.“ Jenner vstoupil do ložnice a kývl směrem ke stěně. „Takže náš přítel se dal na psaní po zdech.“ Vyndal notýsek a na prázdnou stránku si okopíroval způsob psaní. Tohle bylo poprvé, co se pisatel takhle odhalil. „Činí prohlášení.“ Jedním rychlým pohledem postřehl zpusťšenou místnost. „Technikům dá hodně práce, než se tímhle bincem proberou.“ Špičkou nohy šťouchl do rozbité lahvičky parfému. „Tiffany,“ poznamenal. „Sto padesát za unci. Moje žena má tu vůni ráda. Koupil jsem jí k narozeninám kolínskou. A ta prostěradla. Irské plátno. Moje babička měla takový ubrus. Když jsem byl malej, vždycky jsem si s ním přejížděl po obličejí.“

Skoro s pobavením se Finn opřel o veřej a zadíval se na Jennera. „Takhle vedete vyšetřování, poručíku? Anebo vypomáháte pojišťovně?“

„Vždycky jsem byl fajnšmekr na kvalitu.“ Zasunul notýsek zpět do kapsy, hned nad závaží zbraně. „Tak, pane Riley, musím říci, že tu máme spojitost.“

„Tak, poručíku, já s vámi musím souhlasit.“

„K vraždě došlo o půlnoci.“ Poškrábal se v týle. „Jízda z CBC sem trvá čtrnáct minut, při dodržení omezené rychlosti. Strávil řekněme deset minut uspořádáním studia, nastavením techniky. Dalších deset, než se dostal sem. Vy dorazíte kolem jedné hodiny dvaceti. Jo, řekl bych, že se to dá stihnout.“

„Neříkáte mi nic, co bych nevěděl, poručíku. Co dál?“

„Zítřa pročešeme okolí. Někdo možná něco viděl.“

„Neměl jste čas pohovořit s Danem Gardnerem.“

„Ne.“ Závan úsměvu pohnul Jennerovými rty. „To bude má příští zastávka.“

„Moje taky.“

„Pane Riley, vy byste se měl radši vrátit do nemocnice a postarat se o svou dámu. Tohle nechte na mně.“

„O Deannu se postarám,“ odvětil Finn. „A popovídám si s Gardnerem. Využiju každého a všechno, o čem a o kom vím, abych se tomu dostal na kloub. Můžu jít s vámi, poručíku, nebo vás můžu obejít.“

„To není od vás hezké, pane Riley.“

„Necítím se nijak hezky, poručíku Jennere.“

„To si umím představit, ale tohle je práce policie.“

„To byl Greektown taky.“

Jenner zvedl obočí a zadíval se na Finna. Ten člověk ví, kudy na to, pomyslel si.

„Líbíte se mi,“ řekl Jenner za okamžik. „Líbilo se mi, jak jste se choval v Greektownu. Viděl jsem jak jste ji koupil.“ Poškrábal se na bradě, uvažoval. „Jen abyste mi všechno hlásil.“

„Reportáže jsou má práce.“

„Jo, a já mám svou. Jsem ochoten trošku přimhouřit oko, pane Riley, z několika příčin. Za prvé, skutečně obdivuju vaši dámu, a za druhé... nejspíš kvůli té desetileté holčičce, která vám možná vděčí za svůj život. Možná jsem se nezmínil, že mám vnučku v tom věku.“

„Ne, o tom jste se nezmínil.“

„No.“ Jenner prostě zase kývl. „Můžete jet za mnou ve svém autě.“

Když se Deanna probírala, bylo už dávno dopoledne. A přece nebylo nutné se nijak zvlášť orientovat; pamatovala si všechno až příliš jasně. Byla v nemocnici na pozorování. Kéž by se tomu mohla

smát! Chápala, že teď ji budou všichni všemožně pozorovat hodně dlouho.

Obrátila hlavu, uvědomila si tupou bolest plující uvnitř lebky a zadívala se na Finna. Dřímala v křesle u její postele a držel ji za ruku. Neoholený, vyčerpaný a bledý – konejšivější podívanou si nedokázala představit.

Nechtěl ho vyrušit, zvolna se pohnula. Ale i slabý pohyb ho probudil.

„Bolí tě něco?“

„Ne.“ Hlas měla slabý, vložila námahu do toho, aby promluvila silněji. „Neměls tu sedět celou noc. Našli by ti někde místo, kde by ses mohl natáhnout.“

„Já dokážu spát všude. Jsem reportér, pamatuješ?“ Přejel si rukama po tváři, pak si protáhl záda. „Měla bys zkusit ještě trochu spát.“

„Chci jet domů. Mírný otřes mozku mě v nemocnici neudrží.“ Posadila se, ale opatrně, protože věděla, že když jen kýchne, poběží Finn pro sestru. „Žádné dvojité vidění, žádné mezery v paměti, žádná nausea.“

„Jsi bledá jako vosk, Deanno.“

„Ty taky nevypadáš nijak zářivě svěže. Nechceš sem vlézt ke mně?“

„Později.“ Přesedl si na okraj postele a dotkl se dlaní její tváře. „Miluju tě.“

„Já vím. Myslím, že bez tebe bych včerejší noc nevydržela.“

„Nemusíš už beze mě přečkat nic.“

Usmála se, ale očima uhnula před jeho pohledem k televizi, upevněné ke stěně v nohách postele. „Nejspíš jsi neslyšel ranní zprávy?“

„Ne.“ Otočil se a upřeně se na ni zadíval. „Ne,“ opakoval. „S tím se vypořádáme později.“

Ano, pomyslela si. Radši až pak. „Bylo to strašné, jak zemřela. Strašný způsob, jak bylo všechno tak pečlivě uspořádáno v dekoraci. Potřebuju na to myslet, ale asi to nedokážu.“

„Tak na to nemysli. Nenuť se do toho, Deanno.“ Otočil se, když zaslechl Franin hlas, vysoko pozvednutý v dotčené zuřivosti, když se hádala se stráží za dveřmi. „Já jí řeknu, že odpočíváš.“

„Ne, prosím tě. Chci ji vidět.“

Finn právě přistoupil ke dveřím, aby promluvil se stráží, když Fran vtrhla dovnitř. Vyřítla se k posteli a popadla Deannu do náručí.

„Ach bože, je mi nanic od té chvíle, co jsem to slyšela. Jsi v pořádku? Jak těžce jsi zraněná?“

„Jen boule na hlavě.“ Opětovala objetí a pevněji stiskla. „Zrovna jsem chtěla vstát a obléct se.“

„Víš to jistě?“ Fran se od ní odtáhla, jako by hledala na některém ze svých dětí symptomy onemocnění. „Jsi tak bledá! Finne, jdi pro doktora. Myslím, že by se na ni ještě měl podívat.“

„Ne.“ Vzala Franiny ruce pevně do svých. „Chtěli mě tu jen nechat přes noc na pozorování. Už mě pozorovali dost. Co se děje v práci?“

Fran něco zablesklo v očích, pak pokrčila rameny. „Chaos. Co jiného? Policajti kdekoho vyslýchají.“

„Měla bych tam jít a něco dělat.“

„Ne.“ Protest se ozval rychle a prudce. „To myslím vážně, Dee. Nemůžeš dělat nic, a kdybys tam v téhle chvíli přišla, jen bys ten zmatek zvětšila. Hned jak se vrátím a všem řeknu, že je ti fajn, mělo by se to tam trochu uklidnit.“ Rty se jí zachvěly a znovu Deannu objala. „Vážně je ti dobře? Muselo to být pro tebe hrozné. Pokaždé když si pomyslím, co se mohlo stát –“

„Já vím.“ Deanna spokojeně zabořila hlavu do Franina ramena. „Angela. Bože, Fran, ještě tomu pořád nemůžu uvěřit. Kdo ji mohl tolik nenávidět?“

Kdekdo, pomyslela si Fran. „Nechci, aby sis dělala starosti kvůli pořadu nebo kanceláři. Dneska pustíme reprízu. Cassie domluví nové termíny s hosty, které jsme zamluvili na příští týden.“

„To není nutné.“

„Já jsem produkční a říkám, že je.“ Po posledním stisku se Fran odtáhla a obrátila k Finnovi pro podporu. „Píchneš mi s tím?“

„Nezdá se to nutné, ale jistě. Odvezu ji na čas na chatu.“

„Já prostě nemůžu odjet. Jenner se mnou musí znovu mluvit. A musím mluvit s Lorenem, se svým štábem.“

Finn ji okamžik zkoumal pohledem. V očích měla bolest stejně jako stopy hrůzy a šoku. „Já to vidím takhle,“ řekl mírně. „Vyzvednu tě tady dneska odpoledne a odvezu tě na chatu. Anebo můžu zařídit, aby tě tu drželi ještě pár dní v posteli.“

„To je absurdní.“ Deanna se chtěla zlobit, ale byla příliš unavená. „Jen to, že se budeme brát, ještě neznamená, že můžeš organizovat můj život.“

„Znamená, když jsi moc tvrdohlavá a nechceš udělat, co je pro tebe nejlepší.“

„No.“ Fran spokojeně přikývla a políbila Finna na tvář. „Když je teď v dobrých rukách, půjdu najít toho doktora. Potřebuju s tebou mluvit,“ špitla mu, pak se obrátila zpět k Deanně. Byla to úleva vidět ten nasupený výraz na kamarádčiných ústech. „S detaily si nedělej starosti,“ řekla jí. „Parta a já všechno zvládnem. Za pár minut jsem zpátky.“

„Fajn. Ohromné.“ Deanna žuchla zpátky do polštářů a šklubla sebou, jak ji při tom prudkém pohybu zabořila hlava. „Jen všem řekni, že jsem se rozhodla jet na ryby.“

„Dobrý nápad.“ Finn přistoupil ke dveřím a otevřel je Fran. „Podívám se, jestli nenajdu někoho, kdo by sepsal propouštěcí papíry. Zůstaň v posteli,“ nařídil a vyšel ven. „Copak nechceš, aby věděla?“

„Celé šestnácté patro je plné policajtů.“ Fran vrhla poslední ustaraný pohled přes rameno, když kráčeli k výtahům. „Její kancelář je úplně na cucky, jako by tam někdo řádl v nepříčetné zuřivosti. Židle zpřevrácené, rozbité sklo. Všechny seznamy, které si dala dohromady na svatbu, a náčrty šatů jsou rozervané. Někdo popsal celé stěny červeným inkoustem.“ Před Finnovým očima jí z tváře zmizela barva, takže pihy ostře vyvstaly na bílé pokožce. „Je tam samé ‚Miluju tě,‘ zas a znova a znova. Nechci, aby to viděla, Finne.“

„Neuvidí. Postarám se o ni.“

„To vím.“ Fran si přitiskla prsty k očím. „Ale já se bojím. Ať zabil Angelu kdokoliv, je hrozně soustředěný na Dee. Myslím, že ji nikdy nenechá na pokoji.“

Finnovy oči byly ostré jako meč. „Nedostane se k ní. Musím se s někým sejít. Zůstaň u ní, dokud se nevrátím.“

Po dvouhodinovém spánku zabušil Jenner na dveře hotelového apartmá Dana Gardnera. Vedle něj si Finn probíral v duchu seznam otázek, na něž chtěl slyšet odpověď.

„Tentokrát ať má radši náladu na kus řeči.“

Jenner jen pokrčil rameny. Bylo mu jedno, je-li cesta dlouhá, pokud končila na správném místě. „Těžko mluvit, když jste pod sedativy.“

„Velmi příhodně,“ zamumlal Finn.

„Když chlapovi odkrouhnou ženu, má nárok se zhroutit.“

„Nenapadlo vás, že chtěl nějaké podrobnosti, než se složil, poručíku? Jak já to vidím, čím déle odkládá rozhovor s vámi, tím déle

si může formulovat alibi. Angela Perkinsová byla bohatá žena. Chcete hádat, kdo bude mít největší prospěch z její smrti?“

„Potom kdyby ji zabil, nebyl by tak hloupý, aby neměl předem připravené alibi. Mám pocit, že vy jste zvyklý všude šéfovat.“

„A?“

„Tady budete hezky sedět v koutě. Můj instinkt mi velí, pane Riley, abych vás nechal u toho – abych mohl použít váš mozek. Ale musíte si zapamatovat, kdo tohle vyšetřování vede.“

„Policajti a reportéři mají hodně společného, poručíku. Nebudeme první, kdo se navzájem využijí.“

„Kdepak.“ Jenner uslyšel rachocení řetězu. „To ale na subordinaci nic nemění.“

Finn zachmuřeně kývl a dveře se otevřely. Dan Gardner vypadal jako člověk, který má za sebou divoký dvoudenní flám. Tvář měl šedou, oči zapadlé a vlasy rozježené. Černý hedvábný župan a pyžama mu dodávaly elegance, jež jen podtrhovala zanedbaný zevnějšek, jako nový zlatý rám na potrhaném obraze.

„Pan Gardner?“

„Jo.“ Dan přiložil ke rtům cigaretu. Polykal kouř jako vodu.

„Já jsem detektiv Jenner.“ Zvedl placku.

Dan na ni pohlédl, pak uviděl Finna. „Moment. Co on tu dělá?“

„Reportáž,“ řekl Finn.

„Nemluvím s reportéry, zvláště ne s tímhle.“

„To zní legračně od někoho, kdo si předchází tisk jako láskou chorý nápadník.“ Finn položil ruku na dveře, než je Dan stihl zavřít. „Nic z toho nepustím ven. Ale radím vám, abyste se mnou radši mluvil, když je u toho policajt. Mám vážně špatnou náladu.“

„Není mi dobře.“

„Cítím s vámi, pane Gardnere,“ vložil se do řeči Jenner, dřív než Finn stihl něco poznamenat. „Rozhodně nejste povinen hovořit v přítomnosti pana Rileyho, ale mám pocit, že by se stejně vrátil. Co kdybychom to zkusili takhle a snažili se hovořit co možná stručně? Bylo by pro vás snazší odbýt to tady než chodit k nám na stanici.“

Dan se na oba okamžik upřeně díval, pak pokrčil rameny, otočil se a nechal dveře otevřené.

Závěsy byly ještě zatažené, což dodávalo salónu apartmá pochmurné atmosféry. Pach cigaret tu byl silný, nejistě se mísil s vůni ze dvou obrovských váz růží po stranách pohovky.

Dan usedl mezi ně a zamrkal, když Jenner rozsvítil lampu.

„Promiňte, že vás rušíme v této chvíli, pane Gardnere,“ začal Jenner. „Ale potřebuju vaši spolupráci.“

Dan nic neřekl, jen znovu hladově zatáhl z cigarety. Angelina značka, pomyslel si a ucítil, jak ho kouř trpce pálí v hrdle.

„Můžete nám povědět, co víte o včerejší činnosti své ženy?“

„Kromě toho, že ji zavraždili?“ Se smíchem bez humoru vstal, došel k baru a nalil si velkorysou porci whisky.

Finn jen zvedl obočí, když ji Dan vypil a nalil si znova. Bylo sotva deset.

„Pomohlo by,“ pokračoval Jenner, „kdybychom měli jasnou představu o jejích pohybech během dne. Kam šla, s kým se setkala.“

„Vstávala kolem desáté.“ Dan se vrátil k pohovce. Whisky pomáhá, uvědomil si. Bylo mu, jako by plul pár centimetrů nad podlahou. „Měla masáž, nechala si udělat vlasy, manikúru, nalíčit. To všechno tady v apartmá.“ Pil jednou rukou, kouřil druhou, pohyboval se mechanicky a podivně rytmicky. „Měla interview pro tisk, *Chicago Tribune*, pak šla dolů do plesového sálu na oběd. Během dne pak měla několik dalších schůzek – interview, schůze. Většinou tady v apartmá.“

Zamáčkl cigaretu a posadil se zpříma, kolem hlavy modrý opar kouře, jako špinavá svatozář.

„Byl jste s ní?“ otázal se Finn.

Dan po něm střelil pohledem plným odporu, pak pokrčil rameny. „Byl jsem tady i venku. Většinou venku. Angela neměla ráda rozptylování, když jednala s tiskem. Při večeři dávala interview pro magazín *Premiéra*, aby udělala reklamu svému novému zábavnému pořadu.“ Škubavým pohybem se natáhl pro další cigaretu z balíčku na kávovém stolku. „Řekla mi, že neví, jak dlouho to potrvá a že má potom ještě schůzi, abych šel do baru a pobavil se.“

„A poslechl jste ji?“ zeptal se Jenner.

„Dal jsem si biftek, pár skleniček, poslouchal jsem klavír v sále s fontánou.“

Jenner si to poznamenal. „Měl jste společnost?“

„Neměl jsem náladu na společnost. Neměli jsme za posledních pár měsíců moc času odpočívat, tak jsem toho využil.“ Přimhouřil krví podlité oči. „Zajímá vás Angelin časový rozvrh, nebo můj?“

„Oba.“ řekl Jenner přívětivě. Trochu si čmáral, rychlou skicu místnosti, tváře Dana Gardnera. „Pomáhá, když máme o věcech jasnou představu. Kdy jste svou ženu viděl naposled, pane Gardnere?“

„Těsně před sedmou, když se připravovala na večeři.“

„A řekla vám, že se později během noci hodlá sejít s Deannou Reynoldsovou?“

„Ne.“ Napůl to slovo spolkl. „Kdyby to řekla, byl bych ji to rozmlouval.“ Ted' se předklonil, dost velký showman, aby poznal, které řádky vypíchnout. „On to ví taky,“ dodal a trhl hlavou směrem k Finnovi. „Proto chce být při tomhle vyšetřování, aby se ho pokusil odvrátit jiným směrem. Není žádné tajemství, že Deanna Reynoldsová nenáviděla mou ženu, záviděla jí a chtěla ji zničit. Nepochybuji o tom, že Angelu zabila nebo dala zabít.“

„To je zajímavá teorie,“ zamumlal Finn. „Tímhle hodláte nakrmit publicisty?“

Jenner si odkašlal. „Vyhrožovala slečna Reynoldsová vaší ženě, víte o něčem?“

Danovy oči se zabodly zase do Jennera. „Už jsem vám říkal, že na ni jednou zaútočila fyzicky. Bůh ví, že za ta léta jí emocionální napadla stokrát. Chtěla mít Angelu z cesty. Ted' se jí to podařilo. To je snad dost jasné. Co s tím uděláte?“

„Podíváme se na to,“ řekl Jenner mírně. „Pane Gardnere, v kolik hodin jste se včera večer vrátil do hotelu?“

„V půl jedné, v jednu.“

„Potkal jste někoho, mluvil jste s někým, kdo by to mohl potvrdit?“

„Odmítám nařčení, poručíku. Má žena je mrtvá.“ Mávl cigaretou, až ji zlomil. „A z toho, co mi bylo řečeno, s ní byla jen jedna osoba.“ Zadíval se na Finna s jistotou, že může říci beztrestně cokoliv. „Osoba, která měla všechny důvody, aby ji ublížila. Nelíbí se mi, že po mně chcete alibi.“

„Ale máte je?“ odrazil ho Finn.

Scvakl zuby. „Vy jste vážně dotěrný, Riley, víte o tom? Vážně si myslíte, že dokážete odvrátit policii od Deanny ke mně?“

Finn zvedl obočí. „Myslím, že jste neodpověděl na otázku.“

„Možná mě viděl přicházet jeden noční recepční. Také je možné, že si číšnice v klubu vzpomene, jak mě obsluhovala a v kolik hodin jsem odešel. Jaké alibi má Deanna Reynoldsová?“

Zuří? uvažoval Jenner. Nebo je to strach, co doutná v Gardnerově hlase?

„Bohužel o tom momentálně nemohu diskutovat. Máte představu, jak mohla vaše žena získat přístup do budovy CBC a do studia B?“

„Nějaký čas tam pracovala,“ řekl Dan suše. „Nejspíš prostě přišla. Zná cestu.“

„Je tam zabezpečovací systém, který ještě nefungoval v době, kdy vaše žena v budově sídlila.“

„Pak ji tam nejspíš pustila Deanna. Pak ji zabila.“ Posunul se kupředu, spočinul jednou rukou na černém hedvábí, pokrývajícím jeho koleno. „Představte si, co tohle udělá s její sledovaností, poručíku Jennere. On to ví.“ Dan ukázal prstem na Finna. „Kolik ctihodných domácností si naladí pořad, ve kterém uvidí chladnokrevného zabijáka, Riley? Odrovná konkurenci.“ Zasmál se, přetřel si nikou obličej. „Přesně jako odrovnala Angelu.“

„Ať zabil vaši ženu kdokoliv, nebude z toho nic mít.“ Jenner pohlédl na Finna potěšený tím, že udržuje navenek klid. Jenner usoudil, že se mu jejich spolupráce líbí. Žádné kliše na způsob hodný policajt – špatný policajt. Jen týmová práce. „Měla slečna Perkinsová nějaký diář, kam si zaznamenávala schůzky, kalendář?“

„Její sekretářka vedla kalendář, ale Angela vždycky nosila v kabelce malý diářík.“

„Mohli bychom se podívat do jejího pokoje?“

Dan si přitiskl k očím hrany rukou. „Doprdele, dělejte si, co chcete.“

„Měl byste si objednat nějakou snídani, pane Gardnere,“ řekl Jenner, když vstával.

„Jo, měl bych.“

Jenner vyndal vizitku a nechal ji na kávovém stolku vedle popelníku s čadícími nedopalky. „Uvítal bych, kdybyste mě kontaktoval, pokud by vás ještě něco napadlo. Za pár minut vám půjdeme z očí.“

První, co Finn v ložnici apartmá udělal, bylo, že rozhrnul záclony. Světlo nelítostně vniklo do místností. Deska prádelníku byla plná lahviček a kelímků, drahých hraček marnivé ženy, které si může dovolit to nejlepší. Číše od šampaňského s bledě růžovým obrysem rtěnky u okraje stála uprostřed. Květovaný hedvábný župan splýval půvabně přes opěradlo křesla, jeho okraj se dotýkal stejných střevíčků baletního stylu.

Jediným důkazem toho, že tento pokoj sdílel i muž, byl oblek zavěšený na ramínku.

„Nezmínil jste se o diáři v její kabelce, poručíku.“

„Žádný tam nebyl.“ Rozhlédl se po pokoji jako větřící ohař. „Kosmetika, hotelový klíč, cigarety, zapalovač, hedvábný kapesník, rolička cukrátek, pouzdro s identifikační kartou, kreditní karty a přes tři stovky v hotovosti. Ale diář ne.“

„Zajímavé.“ Finn kývl směrem k číši od šampaňského. „Řekl bych, že bude její, vidíte, tady mezi těmi parfémami a pleťovými krémy.“

„Víc než pravděpodobné.“

„V salónu je další, stojí u baru. Je na ní taky rtěnka. Tmavě rudá rtěnka.“

„Dobré oko, pane Riley. Co kdybychom se zeptali hotelové služby, jestli neví, s kým Angela popíjela?“

Carla Mendezová nepoznala nikdy v životě moc vzrušení. Byla nejstarší z pěti dětí prodavače obuvi a číšnice a žila prostým, nijak originálním životem. Ve třiatřiceti měla tři děti a manžela, který byl otrocky věrný a obvykle bez práce.

Carle nijak nevadilo pracovat jako hotelová pokojská. Moc ji to nebavilo, ale dělala svou práci dobře, i když mechanicky, a odklízela prázdné láhve od šampónů a pleťových krémů stejně nábožně, jako brala spropitné.

Byla to malá podsaditá ženská s postavou jako požární hydrant, s těsně staženými černými vlasy a malými tmavými očima, jež se skoro ztrácely v síti ustaraných vrásek. Oči teď ale měla jasné a mžikala jimi z policajta na reportéra a zase zpátky.

Neměla ráda policajty. Kdyby za ní Jenner přišel sám, zavřela by se jako ústřice, už z principu. Ale Finnu Rileymu nedokázala odolat. To, jak se mu prohloubily dolíčky v tvářích, když se na ni usmál, a jak gentlemany přijal její podanou ruku.

A chtěl s ní udělat interview.

To byl pro Carlu největší okamžik jejího života.

Jenner vycítil její náladu, stáhl se a přenechal míč Finnovi.

„V kolik hodin jste přišla do pokoje slečny Perkinsové rozestlat postel, paní Mendezová?“

„V deset. Obvykle jsem rozestýlám mnohem dřív, ale ona mi řekla, abych nechodila dovnitř, nerušila ji před desátou. Měla schůzky.“ Upjatě popotáhla okraj své uniformy. „Nerada pracuju tak pozdě, ale ona byla moc milá.“ Dvacetidolarové spropitné bylo ještě milejší. „Taky jsem ji viděla v televizi. Ale nebyla nafoukaná nebo tak. Byla

vážně zdvořilá. I když nepořádná," dodala. „Ona a její manžel použili každý den kolem šesti osušek. A vajgly od cigaret nechávala v každickém popelníku. Všude byly talíře.“ Rozhlédla se po salónu. „Když po lidech uklízíte, poznáte je," řekla jen.

„To jistě.“ Finn se na ni povzbudivě usmál. „Byla slečna Perkinsová se svým manželem, když jste rozestýlala postel v apartmá?“

„To nemůžu říct. Neviděla jsem ho. Neslyšela jsem ho. Ale slyšela jsem ji a tu druhou.“

„Tu druhou?“

„Tu druhou ženu. Prskaly na sebe jako kočky.“ Carla znovu popotáhla za lem šatů a zadívala se na své botky. „Ne že bych poslouchala. Já si hledím svého. Pracuju v tomhle hotelu už sedm let. To nemůžete dělat, když strkáte nos lidem do soukromí. Ale když jsem slyšela, jak ji zavraždili – slečnu Perkinsovou –, řekla jsem Ginovi, to je můj manžel, řekla jsem Ginovi, že jsem slyšela, jak se slečna Perkinsová chytla s tou ženskou ve svém apartmá jen pár hodin předtím, než byla mrtvá. On říkal, že bych to snad měla říci svému nadřízenému, ale já myslela, že by z toho mohly být nesnáze.“

„Takže jste o tom neřekla nikomu?“ nadhodil Finn.

„Ne. A když jste přišel a říkal, že se mnou chcete mluvit o lidech v čísle 2403, tak jsem myslela, že už to víte.“ V očích jí zablýsklo. „Možná jste nevěděl.“

„Co nám můžete říci o té ženě, co byla u slečny Perkinsové, paní Mendezové?“

„Já ji neviděla, ale slyšela jsem ji, a jak. Obě jsem je slyšela. Ta ženská říkala: ‚Je mi nanic a jsem unavená z těch tvých her, Angelo. A tak nebo onak to musí skončit.‘ Pak se slečna Perkinsová zasmála. Věděla jsem, že je to ona, protože jak říkám, viděla jsem ji v televizi. A ona se smála, jak se lidi smějou, když jsou škodolibí. A pak řekla něco jako ‚Ale jen hraj dál, miláčku. Sázky...‘,“ Carla nakrčila soustředěním nos. „‚Sázky jsou moc vysoké,“ řekla, ‚než abys dělala něco jiného.‘ Chvilí si nadávaly. Pak ta druhá ženská řekla: ‚Mohla bych tě zabít, Angelo. Ale možná udělám něco ještě lepšího.‘ Pak jsem uslyšela bouchnout dveře a slečna Perkinsová se zase smála. Skončila jsem opravdu rychle a vyšla na chodbu.“

„Víte, paní Mendezová, myslím, že byste měla zkusit mou práci.“ Zapýřila se a znovu popotáhla lem šatů. „Máte velký pozorovací talent," dodal.

„To přijde nejspíš samo. Při práci v hotelu uvidíte plno legračních věcí.“

„To vám věřím. Rád bych věděl... Viděla jste tu ženu, která odešla?“

„Ne. Venku nikdo nebyl, ale trvalo mi pár minut, než jsem doskládala čisté ručníky, takže to mohla stihnout do výtahu. Taky to byl můj poslední pokoj, tak jsem šla potom domů. Den nato ráno jsem se doslechla, že slečnu Perkinsovou zavraždili. Nejdřív mě napadlo, že se ta ženská možná vrátila a zabila ji rovnou tam v apartmá. Ale zjistila jsem, že se to vůbec nestalo v hotelu. Stalo se to v té televizní stanici, kde má svůj pořad Deanna Reynoldsová. Její pořad se mi líbí víc,“ dodala bezelstně. „Má takový milý úsměv.“

Deanna se o ten milý úsměv snažila, když Finn zaváhal u předních dveří chaty. „Je mi fajn,“ řekla mu. Řekla mu to už několikrát od té chvíle, co ji před třemi dny propustili z nemocnice. „Finne, jedeš jen pro pár věcí do krámu; nenecháváš mě tu bránit pevnost proti krvežíznivým nepřítelům. Kromě toho,“ sklonila se a podrbala psa za ušima, „tu mám šampióna.“

„Šampióna sraba.“ Vzal Deanninu tvář do rukou. „Nech mě bát se, ano? Je to pro mě nová zkušenost, poskakovat kolem někoho jako kvočna.“ Zazubil se. „Poskakuju kolem tebe rád, Deanno.“

„Pokud mi při tom všem poskakování nezapomeneš koupit čokoládovou tyčinku.“

„Hersheyovu velkou bez mandlí.“ Políbil ji a ulevilo se mu, když se její rty pod jeho něžně, sladce zvlňily. Toho dne, kdy ji přiměl jet s ním na chatu, se hrany hrůzy trochu otupily, to věděl, ale pořád ještě bíděně spala a trhala sebou při každém nečekaném zvuku. „Co kdyby sis schrupla, Kansasanko?“

„Co kdybys mi dojel pro tu čokoládu?“ Odtáhla se, úsměv na svém místě. „Pak si můžeš schrupnout se mnou.“

„To zní jako dobrý nápad. Nebudu tam dlouho.“

Ne, pomyslela si, když ho viděla kráčet k autu. Nebude tam dlouho. Hrozně nerad ji nechával o samotě. Ačkoliv to, co od ní čekal, se jí nepodobalo. Hysterické zhroucení? uvažovala, pozvedajíc ruku, aby mu zamávala, když sjížděl silnicí z kopce. Vyběhnout s jekotem z domu?

S povzdechem si zase dřepala a drbala psa, který kňučel a škrábal na dveře. Hrozně rád jezdí na výlety, pomyslela si teď. Ale Finn ho tu nechal, psí stráž.

Ne že by mohla zazlívat Finnovi, že ji v tomhle směru hlídá přehnaně. Přece jen byla o samotě s vrahem. S vrahem, který ji mohl připravit o život stejně rychle a stejně krutě jako Angelu. Všichni se bojí o chuděru Deannu, pomyslela si. Rodiče, Fran, Simon, Jeff, Margaret, Cassie, Roger a Joe a spousta dalších ze zpravodajské redakce. I Loren a Barlow volali, aby vyjádřili svou starost, nabídli pomoc.

„Vezměte si volno, jak dlouho potřebujete,“ řekl jí Loren bez jedině zmínky o sledovanosti nebo nákladech. „Ať vás ani nenapadne vrátit se zpátky, dokud nezesílíte.“

Ale slabá není, usoudila Deanna. Je naživu.

Nikdo se ji nepokusil zabít. Tuhle prostou věc musí přece každý pochopit. Ano, byla o samotě s vrahem, ale je naživu.

Napřímila se a obcházela chatu, uklízela, co už bylo v naprostém pořádku. Uvařila trochu čaje, který nechtěla, pak zase přecházela s šálkem, který jí hřál dlaně. Prohrábla vesele plápolající oheň.

Dívala se z okna. Sedla si na gauč.

Potřebovala, zoufale potřebovala nějakou práci.

Tohle nebyl jeden z jejich ukradených víkendů, až po okraj plných smíchu a milování a diskusí o nových vydavatelích novin. V domě nejsou noviny, pomyslela si zoufale. A Finn říkal, že jsou nějaké problémy s kabelem, takže i televize byla mimo provoz.

Snažil se nepustit sem vnější svět, to věděla. Zabalit ji do ochranné bubliny, kde ji nic a nikdo nemůže tísnit.

A ona mu to dovolila, protože to, co se stalo v Chicagu, jako by bylo příliš strašné, než aby se o tom dalo přemýšlet; dovolila Finnovi, aby to od ní všechno odsunul stranou.

Teď ale potřebovala nějakou činnost.

„Vrátíme se do Chicaga,“ řekla psovi, který zareagoval bouchnutím ocasu o podlahu. Obrátila se ke schodům s úmyslem balit, když uslyšela na příjezdové cestě auto. „Ještě nemohl ani dojet do krámu,“ zamumlala a zamířila ke dveřím za šťastně štěkajícím psem.

„Hele, Cronkite, já ho taky miluju, ale nebyl pryč ani deset minut.“ Deanna otevřela žaluziové dveře a smála se, když pes vyrazil ven. Když ale vzhlédla a uviděla auto, smích ji přešel.

Tohle auto neznala, matně hnědý sedan s oběma nárazníky zprohýbanými. Poznala ale Jennera a přitáhla si límec flanelové košile kolem krku. Měla cítit úlevu, že ho vidí, vždyť věděla, že se snaží případ vyřešit. Místo toho se jí jen smrštily nervy, které ji uvěznily kdesi mezi strachem a rezignací.

Jenner se zazubil, očividně okouzlený Cronkitovým ňafáním a poskakováním kolem svých nohou. Sklonil se a neomylně našel správné místo mezi Cronkitovými ušima, takže se pes zmítal křečovitou radostí.

„No ahoj, hochu. To je hodnej pejsek.“ Uchechtl se, když si Cronkite kecnul na zadek a podal mu packu. „Ty se vyznáš v dobrých způsobech, vid’?“ S uprášenou psí packou v ruce vzhlédl, když Deanna vyšla na verandu. „To je hotový hlídací pes, co tu máte, slečno Reynoldsová.“

„Bohužel už asi divočejší nebude.“ Ostrý prosincový větřík jí pronikal až do kostí. „Jste daleko od Chicaga, poručíku.“

„Hezká cesta.“ Nechal ruku psovi k očichání a rozhlédl se. Sníh roztál a jehličnany byly třpytivě zelené. Vánek hučel v opadaných stromech a vyhrožoval, že zesílí a bude zlý. „Hezké místo. Musí být příjemné tu a tam vypadnout z města.“

„Ano, to je.“

„Slečno Reynoldsová, promiňte, že vás ruším ale mám pár otázek kvůli vraždě Perkinsové.“

„Prosím, pojd’te dál. Zrovna jsem uvařila čaj, ale můžu postavit na kávu, jestli byste si ji dal radši.“ Jak se dá mluvit o vraždě u společenského šálečku? pomyslela si Deanna, když se jí zvedl žaludek.

„Dám si čaj.“ Jenner kráčel ke dveřím a pes se hnál za ním.

„Posad’te se.“ Gestem ho pozvala dovnitř, do velkého pokoje. „Budu tu hned.“

„Pan Riley není s vámi?“ Jenner se rozhlédl po pokoji, jak ho zaujalo životní prostředí bohatých.

„Jel do krámu. Hned tu bude.“

Styl Hepplewhite, povšiml si Jenner stolu a židle s příčkami na opěradle. Koberec byl americký domorodý. Navajo, usuzoval. Sklo bylo irské. Waterford.

„Máte dobré oko, poručíku.“ S bezvýraznou tváří přinášela Deanna do pokoje podnos s čajem.

Neuvědomoval si, že promluvil nahlas, a pousmál se. Nevadilo mu, že ho nachytala při čenichání. Za to dostával zaplacené. „Mám rád kvalitu. I když si ji nemohu dovolit.“ Kývl k váze na krbové římse, plné květů časného jara. „Staffordshire?“

„Dražďany.“ Deanna dotčeně s cvaknutím postavila podnos. „Určitě jste nejel celou tu cestu sem, abyste obdivoval bibeloty. Víte už, kdo zabil Angelu?“

„Ne.“ Jenner se uvelebil na pohovku se psem u nohou. „Začíná se nám to skládat dohromady.“

„To mě uklidňuje. Cukr, citrón?“

Hraje si na tvrdáka, pomyslel si Jenner. „Černý, děkuju.“ Možná by Deanně i věřil, nebýt těch stínů pod očima. „S cukrem. Hodně cukru.“

S omluvným úšklebkem si Jenner začal lžičkou odměřovat cukr do šálku, který mu Deanna nalila. „Jsem na sladký. Slečno Reynoldsová, nechci vás nutit znovu procházet celou výpověď –“

„A za to jsem vám vděčná.“ Deanna se přistihla, že mu odsekává, a vzdychla. „Chci spolupracovat, poručíku. Jen prostě nevím, co bych vám ještě mohla říct. Měla jsem s Angelou schůzku. Přišla jsem na ni. Někdo ji zabil.“

„Nepřipadalo vám divné, že se s vámi chtěla sejít tak pozdě?“

Deanna se zadívala na Jennera přes okraj šálku. „Angela měla ráda prapodivné požadavky.“

„A vy jste jim ráda vyhověla?“

„Ne, to ne. Nechtěla jsem se s ní vůbec sejít. Není žádné tajemství, že jsme spolu zrovna nevycházely, a já věděla, že se budeme hádat. Z toho jsem byla nervózní.“ Deanna postavila šálek a skrčila nohy pod sebe. „Nemám ráda konfrontace, poručíku, ale neutíkám před nimi, to je mé pravidlo. Co bylo mezi Angelou a mnou, o tom jistě víte.“

„Byly jste konkurentky.“ Jenner o poznání naklonil hlavu. „Neměly jste se rády.“

„Ne, neměly jsme se rády a bylo to oboustranně velmi osobní. Byla jsem ochotná se s ní dohodnout a zčásti jsem doufala, že se domluvíme nějak přátelsky. Ta druhá část mě se těšila, jak jí vyškubu pár hrstí vlasů. Nepopírám, že jsem ji chtěla mít z cesty, ale nechtěla jsem, aby byla mrtvá.“ Vrátila se pohledem k Jennerovi, klidněji, vyrovnaněji. „Proto jste tady? Jsem podezřelá?“

Jenner si třel dlaní bradu. „Manžel oběd Dan Gardner si zřejmě myslí, že jste ji nenáviděla dost na to, abyste ji zabila. Anebo dala zabít.“

„Dala ji zabít?“ Deanna nad tím zamrkala a div se nedala do smíchu. „Takže já jsem si najala příhodného zabijáka a zaplatila mu, aby zavraždil Andělu, praštil mě, až bych byla v bezvědomí, a natočil to všechno na kazetu. To je ode mě velmi vynalézavé.“ Vymrštila se, barva se jí vrátila do tváří. „Toho Dana Gardnera ani neznám. Je to lichotivé, že mě považuje za tak chytrou. A jaký jsem měla motiv? Sledovanost? Připadá mi, že bych si to snad byla zařídila tak, abych nepřišla o listopadové hodnocení.“

Ten ztrápený, bezmocný výraz byl pryč, všiml si Jenner. Teď byla rozohněná, žhnula dotčením a znechucením. „Slečno Reynoldsová, neřekl jsem, že s panem Gardnerem souhlasíme.“

Okamžik na něj upírala planoucí oči. „Jen jste chtěl vidět mou reakci? Doufám, že vás uspokojila.“

Jenner pozvedl jedno obočí. „Slečno Reynoldsová, navštívila jste slečnu Perkinsovou v hotelu toho večera, kdy byla zavražděna?“

„Ne.“ Deanna si zoufale vjela rukou do vlasů. „Proč bych to dělala? Měly jsme se sejít ve studiu.“

„Možná jste ztratila trpělivost.“ Jenner věděl, že střílí naslepo. Deanniny otisky prstů se v apartmá nenašly, rozhodně nebyly na té nadbytečné číši od šampaňského.

„I kdyby, Angela mi řekla, že má čas až o půlnoci. Měla nějaké schůzky.“

„Nezmínila se s kým?“

„Nepovídaly jsme si spolu, detektive, a já neměla zájem o její osobní ani pracovní plány.“

„Věděla jste, že má nepřátele?“

„Věděla jsem, že není zvlášť oblíbená. Zčásti to možná způsobovala její osobnost a zčásti to, že byla žena s velkou mocí. Dovedla být tvrdá a zlomyslná. Také dovedla být okouzlující a velkorysá.“

„Soudím, že se vám nezdála zrovna okouzlující, když to zařídila, abyste narazila na ni a doktora Pikea za kompromitujících okolností.“

„To je stará zpráva.“

„Ale byla jste do něj zamilovaná?“

„Byla jsem do něj skoro zamilovaná,“ opravila Deanna. „To je hodně velký rozdíl.“ Ach, o co tady vůbec jde? uvažovala a třela si

střed čela, za nímž se jí šířila bolest. „Nepopírám, že mě to ranilo a rozzuřilo a změnilo to nezvratně mé city vůči nim oběma.“

„Doktor Pike se snažil ve vašem vztahu pokračovat.“

„Nedíval se na ten incident stejně jako já. Já neměla zájem pokračovat s ním vůbec v ničem a dala jsem mu to jasně najevo.“

„On ale dost dlouho vytrval.“

„Ano.“

Jenner rozeznal za tou stručnou odpovědí pohnutí. „A ty dopisy, ty, co dostáváte s určitou pravidelností už několik let. Nenapadlo vás někdy, že vám je posílá on?“

„Marshall?“ Zavrtěla hlavou. „Ne. To není jeho styl.“

„Co je jeho styl?“

Deanna zavřela oči. Vzpomněla si na fotografie, hlášení detektiva. „Snad byste se mohl zeptat jeho.“

„Zeptáme se. Chodila jste ještě s někým kromě doktora Pikea? S někým, kdo by mohl být tak rozrušen ohlášením vašeho zasnoubení s panem Rileyem, že by se vloupal do vaší kanceláře nebo do domu pana Rileyho?“

„Ne, to – co tím myslíte, vloupal?“ Chytila se opěradla křesla, vedle kterého stála.

„Zdá se logické, že kdokoli posílal ty dopisy, odpovídá také za zničení vaší kanceláře a domu, kde bydlíte s panem Rileyem,“ začal Jenner. A podle něj také za Angelinu vraždu.

„Kdy?“ Deanna to slovo stěží zašeptala. „Kdy se to stalo?“

Jenner v zaujetí přestal ťukat tužkou o blok. Růžová záře hněvu, která planula Deanně na lících, vybledla, její tvář byla teď bílá jako kost. Riley jí to ještě neřekl, uvědomil si. A ten člověk taky nebude rád, že jsem ho předběhl. „Té noci, kdy byla Angela Perkinsová zastřelena, došlo ke vloupání do domu Finna Rileyho.“

„Ne.“ Ještě svírala křeslo, přesunula se a klesla do něj, jak se jí podlomily nohy. „Finn ne – nikdo mi to neřekl.“ Pevně zavřela oči, bránil se nervovým záškubům v břiše. Když je zas otevřela, byly temné a palčivě suché. „Ale vy mi to řeknete. Chci vědět, co se stalo. Co se přesně stalo.“

To bude víc než malá výměna názorů, až se Finn Riley vrátí, usoudil Jenner. Když jí sděloval fakta, pozoroval, jak je přijímá. Jednou sebou škubla, jako by jeho slova byly hroty šípů, pak zůstala docela nehybně sedět. Oči zůstaly klidné, podivně bezvýrazné, dokud neskončil.

Okamžik neříkala nic, předklonila se a nalila další čaj. Ruku měla pevnou. Jenner obdivoval její klid a sebeovládání, zvlášť když viděl, jak jí tváří projela vlnka hrůzy.

„Myslíte, že ten, kdo posílal ty dopisy, ten, kdo se vloupal do mé kanceláře a do mého domova, zabil Angelu.“

To je hlas reportérky, všiml si Jenner. Klidný a chladný a nedotčený. Ale ty oči už nebyly bezvýrazné. Byly zděšené. Z jakéhosi důvodu si vzpomněl na reportáž, kterou dělala před léty, o nějaké ženě na předměstí, kterou zastřelil její manžel. Tehdy taky neměla oči bez výrazu.

„Je to jen teorie,“ řekl po dlouhé chvíli. „Dává to víc smyslu, když je za vším jen jedna osoba.“

„Tak proč ne já?“ Hlas se jí zlomil, netrpělivě potřásla hlavou. „Proč Angela, a ne já? Když měl na mě takový vztek, takový strašný vztek, proč zabil ji a mě nechal naživu?“

„Stála vám v cestě,“ řekl Jenner stroze a díval se, jak plné vědomí obsahu jeho slov zasáhlo Deannu jako úder.

„On ji zabil kvůli mně? Ach, Ježíši, on to udělal kvůli mně!“

„Tím si nemůžeme být jisti,“ začal Jenner, ale Deanna už odstrkovala křeslo.

„Finn. Dobrý Bože, on může jít po Finnovi. Vloupal se do domu. Kdyby tam Finn byl, byl by...“ Přitiskla si dlaň na břicho. „Musíte něco udělat.“

„Slečno Reynoldsová –“

Uslyšela však na štěrkův zvuk pneumatik. Otočila se, hnala se za psem ke dveřím, křičela na něj.

Finn už proklínal druhé auto na příjezdové cestě, když uslyšel, jak volá jeho jméno. Jakmile spatřil Deannu, jak se žene z domu, jeho hněv na vetřelce ochabl. Roztřeseně mu skočila do náruče, polykajíc vzlyky.

Finn ji k sobě přitiskl, oči měl žhavé a smrtící, když jimi pohlédl přes její rameno k Jennerovi, stojícímu na verandě. „Co jste jí, sakra, udělal?“

„Mrzí mě to.“ Nic lepšího Finna nenapadalo, když stál proti Deanně v obývacím pokoji. Jenner je nechal o samotě. Poté, pomyslel si Finn trpce, co zapálil bombu.

„Co tě mrzí? Že jsem se to dozvěděla od Jennera? Nebo žes mi nedůvěřoval dost na to, abys mi to pověděl první?“

„Že se to vůbec stalo,“ řekl opatrně. „A nebyla to věc důvěry, Deanno. Sotva tě pustili z nemocnice.“

„A tys nechtěl narušit mou delikátní duševní rovnováhu. Proto je televize čirou náhodou vypnutá. Proto chceš jezdit do krámu sám a nevozíš sem noviny. Nechtěli jsme, aby chuděrka Deanna slyšela nějaké zprávy, které by ji mohly rozčilit.“

„Dost blízko.“ Zabořil ruce do kapes. „Myslel jsem, že potřebuješ trochu času.“

„Tys myslel. Tak tos myslel špatně.“ Otočila se a zamířila ke schodům „Nemáš právo mi tohle skrývat.“

„Já ti to neskrýval. Krucinál, jestli se budeme hádat, tak aspoň tváří v tvář.“ Zastavil ji na odpočívadle, popadl za rameno a otočil k sobě.

„Nemůžu se hádat, když balím.“ Setřásla ho a vkročila do ložnice.

„Chceš jet zpátky, fajn. Vrátime se, až si tohle vysvětlíme.“

Vytáhla ze šatny kufřík. „My nemusíme jezdit nikam. Jedu já.“ Hodila kufřík na postel a prudce odklopila víko. „Sama.“ Rychlými, trhanými pohyby smetala z toaletního stolku lahvičky a kelímky. „Vracím se do svého bytu. Co jsem nechala ve tvém domě, pro to si můžu dojít později.“

„Ne,“ řekl velmi klidně, „nemůžeš.“

Hodila do otevřeného kufru láhev parfému. Vesele poskočil po posteli.

„Přesně to dělám. Tys mi lhal, Finne. Kdyby sem nepřišel Jenner a nechtěl mi položit pár dodatečných otázek, nedozvěděla bych se o tom vloupání ani že jsi mluvil s Danem Gardnerem a hotelovou pokojskou. Nevěděla bych nic.“

„Ne, a možná by ses pár nocí vyspala.“

„Lhals mi,“ opakovala. Nechtěla vidět nic jiného. „A nepovídej mi, že zamlčet mi pravdu je něco jiného než lhaní. Je to totéž. Nebudu pokračovat ve vztahu, který není čestný.“

„Chceš upřímnost. Tak fajn.“ Obrátil se a zavřel dveře s tichým cvaknutím. Se závěrečným cvaknutím „Udělám všechno a cokoli, co je v mé moci, abych tě ochránil. To je fakt.“ S upřeným pohledem se k ní vracel. „Neodejdeš ode mě, Deanno. To je fakt. A nebudeš nic kecat o právech a důvěře jako zámince k útěku. Jestli chceš pryč, tak bud aspoň upřímná.“

„No dobře.“ Přesunula se tak, aby neviděl, jak se jí při balení třesou ruce. „Udělala jsem chybu, když jsem souhlasila, že si tě vezmu, a měla jsem dost času si to promyslet. Potřebuju se soustředit na svou

kariéru, na svůj vlastní život. To nejde, když se budu snažit, aby manželství fungovalo, když budu chtít mít rodinu, Přemluvila jsem sama sebe, abych si myslela, že to všechno dokážu, ale mylila jsem se.“ Diamanty na prstě na ni posměšně mrkaly. Nedokázala se přimět, aby prsten odložila. Ještě ne. „Nechci si tě vzít, Finne, a není fér vůči žádnému z nás, abychom takhle pokračovali. Pro mě je teď v první řadě má práce, musím se k ní vrátit.“

„Podívej se na mě, Deanno. Povídám, podívej se na mě.“ S rukama pevně na jejích ramenou ji k sobě otočil. Pocit paniky přešel v ocelovou sebedůvěru. „Lžeš.“

„Vím, že nechceš věřit –“

„Ježíšikriste, Deanno, copak nevíš, že to na tobě poznám? Nikdy jsi nedovedla lhát, ani co by se za nehet vešlo. Proč to děláš?“

„Nechci ti ublížit víc, než je nezbytné, Finne.“ Držela se strnule v jeho náruči, upírala mu pohled přes rameno. „Pust mě.“

„Ani náhodou.“

„Nechci tě.“ Hlas se jí lámal. „Tohle nechci. Je to dost jasné?“

„Ne.“ Škubl s ní kupředu, zakryl jí ústa svými. Hned se roztrásla, její tělo se otřásalo přitisknuto k jeho, rty jí žhnuly. „Ale tohle ano.“

„To není odpověď.“ Ale její tělo po něm toužilo, po teple, po síle.

„Mám se ti znovu omlouvat?“ Hladil ji teď něžně po vlasech. „Fajn. Je mi to líto a udělal bych přesně totéž znova. Jestli tomu chceš říkat lhaní, tak bych lhal. Udělal bych všechno, co je třeba, abych tě udržel v bezpečí.“

„Nechci, abys mě ochraňoval.“ Odtrhla se, zaťala ruce do bezmocných pěstiček. „Nepotřebuju ochranu. Copak nevidíš? Nechápeš? Použil mě, aby zabil ji. Využil mě. On nechce ublížit mně; já ochranu nepotřebuju. Ale bůhví komu ještě může kvůli mně ublížit.“

„Mně,“ řekl tiše a zuřivě. „Tak o to tady jde. Ty si myslíš, že by to mohl zkusit na mně. Nejlepší způsob, jak tomu zabránit, je dát mi kopačky, vid’? Postarat se, aby každý věděl, žeš to skončila.“

Rty se jí zatřásly, pak je stiskla k sobě. „Nehodlám se s tebou hádat, Finne.“

„To děláš naprosto správně.“ Zvedl její kufr a obrátil ho dnem vzhůru. Obsah se vysypal. „Už to na mě nikdy nezkoušej. Už proti mně nikdy nevyužívej mé city.“

„On se tě pokusí zabít,“ řekla otupěle. „Vím, že to udělá.“

„Tak tys lhala ve snaze mě ochránit.“ Když otevřela ústa a zase je zavřela, usmál se. „Quid pro quo, Deanno. Jedna jedna. Takže ty nechceš být ochraňovaná – a já taky ne. Co chceš?“

Zvedla pěsti k tvářím, pak je nechala zase klesnout. „Chci, aby ses na mě přestal dívat, jako bych se mohla celá rozpadnout.“

„Stalo se. Co ještě?“

„Chci, abys odpřísáhl, že už si nebudeš nic nechávat pro sebe, ať si jak chceš myslíš, že mě to rozčílí.“

„Dohodnuto, ale vzájemně.“

Zvolna přikývla, upírajíc na něj oči. „Ty se ještě zlobíš.“

„Jo, ještě se zlobím. To je výsledný efekt toho, když mě ženská, kterou miluju, vraždí slovem.“

„Pořád ještě mě chceš.“

„Bože, ano, pořád ještě tě chci.“

„Nemiloval ses se mnou od té doby, co se to stalo. Kdykoli se k tobě otočím, začneš mě konejšit a chovat, ale ani ses mě nedotkl.“

„Ne, to ne.“ Cítil, jak mu žilami začíná proudit krev. „Chtěl jsem ti dát čas.“

„Já nechci čas!“ zařvala na něj a pocítila první sladký dotek úlevy. „Nejsem křehká, ani slabá, ani jemná. Chci, aby ses na mě přestal koukat, jako bych se mohla rozdrobit. Jsem živá. Chci se cítit živá. Ať se cítím živá! Udělej s tím něco!“

Vztáhl ruku a přejel jí klouby prstů po líci. „Mohla bys chtít něco těžšího.“

Políbil ji. Cítila jiskřičky vzteku, jež se snažil potlačit, chuť žhavého zoufalství, spalující touhu.

„Ne,“ zamumlala. „Nebud' něžný. Ted' ne.“

Chtěl být. Ale stahovala ho na postel, rukama už šlícíma z něj stahovala oblečení. Nedokázal být něžný, nedokázal v sobě vzedmout vlnu něhy, když ho její ústa přiváděla k šílenství za hranicí opatrností.

Slyšela, jak jí vlastní srdce těžce buší v uších, cítila každý jeho úder. Vykřikla tlumeně a triumfálně, když jí roztrhl košili a vrhl se na její tělo.

Vítr se opíral do oken a rachotil sklem. Hučel v komíně a snažil se vehnat kouř do místnosti. Oheň v krbu však zaplápolala a rozhořel se jasněji ohrožený bouří.

Převalovali se na posteli podobni té bouři.

Tiskl na ni hladová ústa, zuby škrábaly o pokožku už zvlhlou vášní. Dech měl horký a zrychlený, rukama ji zraňoval v kvapném

zmocňování. Vzepjala se mu vstříc, hlavu zakloněnou, zasténala dlouze a horečně.

Rychleji. Rychleji. Zoufalství vrcholilo, když z ní trhal džíny, hladová ústa se hnala dolů po jejím otřásajícím se trupu k zuřivému žáru. Zabořila mu ruce do vlasů, tiskla ho blíž, blíž. Nevědomky mu zaryla nehty do zad, když do ní udeřil první orgasmus.

„Teď.“ Skoro to vzlykla, přitahovala ho vzhůru, horečně toužíc, aby ji naplnil. Zaryla mu ruce do boků, nohy mu ovinula kolem pasu. „Teď,“ řekla znovu, pak vykřikla, když do ní zajel.

„Ještě.“ Škubnutím zvedl její tělo, zabořil se hlouběji, tvrdě, ještě víc, rozrýván zuřivou rozkoší. Vlastní tělo mu připadalo jako motor, neúnavně poháněný k chodu. Spojil je s jejím, ocel zasazená v sametu, pohyboval se stále rychleji, až cítil, jak se kolem něho svaly stahují jako vlhká pěst.

Když se vyklenula a napjala, přitáhl ji k sobě, až se tiskli tělem k tělu. Zabořila mu zuby do ramene, i když se její tělo pohybovalo na jeho jako vlhké hedvábí. Znovu ztuhla, tělo jí strnulo a pak se začalo otřásat. Otevřela oči dokořán, skelný pohled upřela do jeho, ochabla.

„Už nemůžu.“

Popadl ji za ruce a přitáhl jí je nad hlavu. „Já můžu.“

Pohlcoval ji, nechával v sobě převládnout tomu zvířeti, co z ní rvalo každou novou odezvu netrpělivými zuby, rozněcoval nové ohně jazykem a rty.

Dech mu žhnul v hrdle, krev bušila v hlavě i ve slabinách. Poslední vlna vnímání ho pohltila jako močál, rozlila se mu organismem jako světlo – bílé a oslnivé. Když se do ní přeléval, vykřikla jeho jméno.

DVACET ČTYŘI

Kancelář Marshalla Pikea vypadala jako elegantní obývací pokoj. Jenže ho nikdo neobýval. Připomínal Finnovi ambiciózní modelovou domácnost, vyzdobenou pro nadějně kupce, kteří se nikdy neschoulí na brokátové pohovce ani nesvalí na aubussonský koberec. Na chippendaleském kávovém stolku rozhodně nikdy nezůstane ledabylý kroužek po ledabyly odložené sklenici. Žádné dítě si nebude hrát na schovávanou za důstojnými hedvábnými drapériemi ani se neuhnízdí, aby si četlo v jednom z vypolštářovaných křesel.

I Marshallův psací stůl vypadal spíš jako reklama než jako použitelný kus zařízení. Dub byl vysoce naleštěný, mosazné kování se lesklo. Psací souprava z vínové kůže zapadala bezvadně do barevného schématu vína a kapradin. Fíkus u okna nebyl plastický, ale byl tak dokonalý, s listy tak dokonale prostými prachu, že to vyšlo nastejno.

Finn žil celý život v ležérním bohatství, obklopený všemi materiálními požitky, které se daly koupit, ale neposkvrněně čistá kancelář Marshalla Pikea mu připadala se svým tichým hučením vzdušného filtru, diskrétně nasávajícího nečistoty, jako bez duše.

„Přirozeně budu velmi rád spolupracovat s policií.“ Marshall si s výrazem světce povytáhl rukávy saka nad manžetami jiskřivě bílé košile, ozdobenými monogramem. „Jak jsem vám vysvětlil, nepovažovali za nezbytné mě vyslýchat. A proč by měli? Nemám tisku co říci.“

„Už jsem vám vysvětloval, nejsem tu jako pracovník tisku. Nejste povinen se mnou mluvit, Pike, ale jestli nebudete...“ Finn rozpřáhl ruce. Jenner se nasere, pomyslel si, že tenhle interview nenahlásil policii. Ale zrovna tenhle kontakt je osobní. „Někteří moji známí by ocenili, kdybych jim osvěžil paměť stran jistého incidentu mezi vámi a Angelou. Ten, který už před pár lety zapadl.“

„Nedovedu si představit, že by něco tak triviálního někoho zajímalo.“

„Je to úžasné, vidíte, co všechno diváka nechytne? A co všechno, pokud se to podá z jistého úhlu, zaujme policii.“

Střílí naslepo, samozřejmě, ujišťoval Marshall sám sebe. Není nic, absolutně nic, co by ho spojovalo s Angelou kromě momentálního selhání úsudku. A přece... slovo utroušené k nesprávné osobě by mohlo vyústit v publicitu, jakou si jeho praxe nemůže dovolit.

Pár otázek, usoudil, pár odpovědí, na tom nesejde. Přece jen byl expert na komunikaci. Kdyby si neporadil s přepjatým reportérem, nezasloužil by si univerzitní diplomy, zavěšené na viditelném místě na stěně za ním.

A co víc, způsobí mu radost přechytračit muže, kterému dala Deanna přednost před ním.

„Poslední dnešní sezení mám zrušeno.“ Potřásl hlavou jakoby v lítosti nad nešťastným párem, kterému nebude dopřáno těžit z jeho schopností. „Pak jsem volný až do sedmi. Mohu vám pár okamžiků věnovat.“

„Víc nepotřebuju. Kdy jste se dozvěděl o Angelině smrti?“

„Ze zpráv, ráno po vraždě. Byl jsem šokován. Pokud vím, byla Deanna ve studiu s ní. Jak víte, mezi mnou a Deannou existoval vztah. Přirozeně si o ni dělám starost.“

„To se jí určitě bude v noci líp spát.“

„Snažil jsem se s ní spojit, nabídnout jí svou podporu.“

„Tu nepotřebuje.“

„Vaše teritorium, pane Riley?“ zeptal se Marshall s úsměvem na rtech.

„Naprosto, doktore Pike,“ odpověděl Finn.

„V mé profesi je podstatné nemít předsudky.“ Dál se usmíval. „Deanna pro mě svého času hodně znamenala.“

Někoho interview ponouká, jiného zaráží. Finn si všiml, že v Marshallově případě, čím je kratší otázka, tím rozsáhlejší odpověď.

„Vážně?“

„Uplynulo hodně času. A Deanna je zasnoubená s vámi. Bez ohledu na to bych rád stále ještě nabídl jakoukoli podporu nebo pomoc, kterou mohu poskytnout někomu, koho jsem měl rád, zvláště za tak otřesných okolností.“

„A Angela Perkinsová?“ Finn se opřel v křesle dozadu. I když jeho póza byla uvolněná, byl ve střehu, sledoval každé mžiknutí Marshallova oka. „Tu jste měl rád?“

„Ne,“ řekl krátce. „Neměl.“

„A přece to byl váš poměr se slečnou Perkinsovou, co ukončilo váš vztah k Deanně.“

„To nebyl poměr.“ Marshall sepal ruce na desce stolu. „Bylo to okamžité selhání sebeovládání a zdravého rozumu. Pochopil jsem dost rychle, že Angela zrežirovala celý ten incident pro své vlastní účely.“

„Což bylo?“

„Podle mého názoru? Zmanipulovat Deannu a způsobit jí žal. Uspěla.“ Jeho úsměv byl slabý a bez humoru. „Ačkoliv Deanna nepřijala postavení, jež jí Angela nabízela v New Yorku, přerušila všechna pouta, která ji vážala ke mně.“

„Vám se to nelíbí?“

„Nelíbí se mi, pane Riley, že Deanna odmítla spatřovat v tom incidentu to, čím byl. Míň než nic. Pouhou fyzickou reakci na úmyslnou stimulaci. Nebyly v tom žádné emoce, vůbec žádné.“

„Někteří lidé berou sex emocionálněji než jiní.“ Finn se usmál šířeji, úmyslně ho popichoval. „Deanna je velmi emocionální.“

„Vskutku,“ řekl a při tom zůstal. Když Finn dál mlčel, dodal dotčeně: „Nechápu, jak můj nešťastný přehmat může souviset s vyšetřováním.“

„Já neřekl, že souvisí,“ řekl Finn příjemně. „Ale jen aby se to vyjasnilo, co kdybyste mi řekl, kde jste byl tu noc, kdy došlo k vraždě? Mezi jedenáctou a druhou?“

„Byl jsem doma.“

„Sám?“

„Ano, sám.“ Marshall se teď plný sebedůvěry uvolnil. „Jistě souhlasíte, že kdybych plánoval vraždu, měl bych tolik intelligence, abych si opatřil alibi. Nicméně jsem se o samotě navečeřel, strávil pár hodin prací na studiích případů a pak šel do postele.“

„Mluvil jste s někým? Volal vám někdo?“

„Nechal jsem své hovory brát telefonní službu. Nejsem rád rušen, když pracuju.“ Pokřiveně se usmál. „Poradíte mi, abych se spojil se svým právníkem, pane Riley?“

„Jestli myslíte, že ho potřebujete?“ Jestli lže, pomyslel si Finn, bere to s klidem. „Kdy jste Angelu viděl naposled?“

Poprvé během hovoru se v Marshallových očích objevil záblesk upřímné radosti. „Neviděl jsem Angelu od té doby, co se přestěhovala do New Yorku. To už je víc než dva roky.“

„Potkal jste se s ní od té doby?“

„Proč bych měl? Neměli jsme spolu milostný poměr, jak jsem vám vysvětlil.“

„To jste s Deannou taky neměl,“ poznamenal Finn a vychutnal uspokojení z toho, že setřel Marshallovi z tváře úsměv. „Ale spojoval jste se s ní dál.“

„Skoro rok ne. Neodpouští.“

„Ale posílal jste jí dopisy. Volal.“

„Ne, to ne. Dokud jsem se nedozvěděl o tomhle. Na telefonáty mi neodpověděla, takže musím soudit, že mou pomoc nechce ani nepotřebuje.“ S přesvědčením, že byl víc než rozumný, znovu poklepal na svou manžetu a vstal. „Jak jsem řekl, mám v sedm domluvenou schůzku a potřebuji se jít domů převléci na večer. Musím říci, že to byla zajímavá mezihra. Nezapomeňte pozdravovat Deannu.“

„Neřekl bych.“ Finn také vstal, ale neměl se k odchodu. „Mám ještě jednu otázku. Berte to jako otázku reportéra psychologovi.“

Marshallovy rty sebou zacukaly v úšklebku. „Jak bych mohl odmítnout?“

„Je to o posedlosti.“ Finn nechal to slovo okamžik viset ve vzduchu a dával pozor na jakékoli znamení: vyhybavý pohled, tik, změnu tónu. „Pokud se muž nebo žena na někoho fixuje dlouhodobě, řekněme dva nebo tři roky, a fantazíruje, ale nedokáže se přimět k té osobě přiblížit tváří v tvář a pokud v těch fantaziích vnímá zradu – co bude pociťovat? Lásku? Nebo nenávist?“

„Těžká otázka, pane Riley, při takovém nedostatku informací. Mohu říci, že láska a nenávist jsou složitě propleteny, jak tvrdí básníci. Každá z nich může převládnout a každá, to závisí na okolnostech, může být nebezpečná. Posedlosti jsou jen vzácně konstruktivní, ať takové nebo onaké. Povězte mi, plánujete pořad na to téma?“

„Možná.“ Finn sáhl po kabátu. „Jako laik bych rád věděl, jestli někdo, kdo trpí takovou posedlostí, ji může dokázat skrývat. Žít každodenním životem, aniž by nechal masku sklouznout.“ Teď zkoumal Marshallovu tvář. „Starý John Smith, co v K Martu pokosí samopalem půl tuctu lidí. Sousedi řeknou, jaký to byl hodný, tichý chlápek.“

„To se stává, vidíte? Většina lidí je velmi zdatná v tom, aby dovolila ostatním spatřit ze sebe jen to, co chce. Kdyby byla lidská rasa jednodušší, oba bychom si hledali jiné prostředky obživy.“

„Na tom něco je. Díky za váš čas.“

Když Finn odcházel z pracovny přes přijímací kancelář a k řadě výtahů, uvažoval, je-li Marshall Pike typ člověka, který dokáže klidně

ustřelit ženské obličej a odkráčet. Chladnokrevný by byl. Tím si byl Finn jistý.

Úlisný a uhlazený, pomyslel si Finn. Možná to je čistě animální reakce, soudil, teritoriální instinkt. Ne, usoudil nakonec Finn, ten neklid vychází z reportéra v něm. Ten člověk něco skrývá a je na něm, aby to vyšmejdil.

Neuškodí zaběhnout do hotelu a zjistit, jestli tam někdo Marshalla nezahlédl tu noc, co Angela zemřela.

Ve své pracovně usedl Marshall k psacímu stolu. Čekal a čekal, dokud neuslyšel slabé rachocení výtahu. A čekal, dokud neuslyšel vůbec nic. Popadl telefon, vyťukal číslo a přetřel si vlhkou dlaní tvář.

Uslyšel Finnův hlas sdělovat informaci, kterou už věděl: Deanna tam není. Marshall praštil sluchátkem a zabořil hlavu do dlaní.

Zatracený Finn Riley. Zatracená Angela. A zatracená Deanna. Musí ji vidět. A musí ji vidět hned.

„Neměla ses ještě vracet.“ Jeff stál v Deannině pracovně, příjemnou domáckou tvář poskládanou do tvrdošíjných vrásek ustaranosti. Vůně malby na stěnách byla ještě čerstvá.

Oba věděli, proč se tu malovalo a proč je koberec jinde. Deska Deannina stolu byla zhyzděna dlouhými zubatými škrábanci. Policie odpečetila místnost teprve před osmačtyřiceti hodinami a nebyl čas všechno opravit nebo nahradit.

„Já doufala, že budeš rád, až mě uvidíš.“

„Jsem rád, že tě vidím ale ne tady.“ Protože bylo teprve krátce po osmé ráno, byli sami. Jeff cítil povinnost přesvědčovat ji, aby si dopřála víc času. Nepochyboval o tom, že až dorazí zbytek štábu, přidá se na jeho stranu. Teď ale bylo na něm, aby na ni dohlédl. „Máš za sebou noční mŕu, Dee, a není to ani týden.“

Ale ano, pomyslela si. Dnes večer týden. Ale neopravila ho. „Jeffe, už jsem to prošla s Finnem –“

„Neměl tě sem pouštět.“

Naježila se, ale spolkla první vzteklé odseknutí. Možná má ještě podrážděné nervy, usoudila, když je schopná vrčet na chudáka Jeffa. „Finn mě nikam nepustil. Jestli ti bude líp, úplně s tebou souhlasí, abych si dopřála ještě čas na zotavenou. Já ne.“ Opřela se bokem o

širokou podokenici skleněné tabule okna. Za ní padal mokrý sníh v husté nezvučné chumelenici. „Potřebuju pracovat, Jeffe. Angelina smrt byla hrozná, ale schovávat hlavu pod přikrývku mi nepomůže. A potřebuju kamarády.“ Napřáhla ruku. „Skutečně ano.“

Uslyšela ho vzdychnout, ale přistoupil k ní a přijal její ruku. „Chtěli jsme tam být místo tebe, Dee. My všichni.“

„Já vím.“ Stiskla mu ruku, přitáhla ho k sobě na provizorní sedátko. „Nejspíš to nebylo snadné pro nikoho. Musels mluvit s policií?“

„Jo.“ Udělal grimasu, posunul si brýle. „Ten detektiv Jenner. „Kde jste byl oné noci?““ Jeff ho napodoboval tak dokonale, až se Deanna rozesmála. „Všichni jsme na tom byli stejně. Simon potil krev. Víš, jaký je, když se na něj tlačí. Mnul si ruce, nahlas polykal. Tak ho to vzalo, až ho Fran přinutila lehnout si a pak se na toho policajta vrhla, že ho obtěžuje.“

„Škoda že jsem o to přišla.“ Opřela si hlavu o Jeffovo rameno s uspokojením, že je zas mezi přáteli. „O co jsem ještě přišla?“ Ucítla, jak se mu tělo napjalo, a konejšivě mu stiskla ruku. „Radši bych to věděla, Jeffe. Zaslechla jsem jen pár útržkovitých podrobností o tom, jak byla kancelář poničená. Chybí mi náš vánoční stromeček.“ Usmála se krátce a smutně. „Hloupé, co? Když si pomyslíš, co všechno tu bylo zničeno, a mně chybí ten pitomej stromeček.“

„Seženu ti jiný. Přesně stejně ošklivý.“

„To je nemožné.“ Ale pustila to z hlavy. „Povídej.“

Okamžik zaváhal. „V kanceláři byl pěkný binec, Dee. Ale byly to hlavně kosmetické škody. Jak nás policajti pustili dovnitř, Loren to dal uklidit, vymalovat, dát nový koberec. Byl královsky nasranej. Ne na tebe,“ řekl rychle. „Na celou tu věc, víš. Že se někdo dostal dovnitř a... udělal co udělal.“

„Zavolám mu.“

„Deanno... mrzí mě to. Nevím, co jiného bych řekl. Tak zatraceně mě mrzí, že musela tímhle vším projít. Rád bych taky řekl, že mě mrzí to s Angelou, ale nemůžu.“

„Jeffe –“

„Nemůžu,“ opakoval a sevřel pevněji její ruku. „Chtěla ti ublížit. Dělal všechno co mohla, aby ti zničila kariéru. Využila Lewu, vymýšlela si lži, vytáhla na veřejnost celou tu věc s tím fotbalovým kripkem. Nemůžu litovat, že tu nebude, aby zkoušela něco jiného.“ Dlouze vydechl. „Nejspíš teď vypadám jako pěkně studený čumák.“

„Ne, nevypadáš. Angela nevzbuzovala velkou lásku a oddanost.“

„Ty ano.“

Zvedla hlavu a obrátila se k němu s úsměvem, když oba nadskočili při zvuku ve dveřích.

„Ach, bože.“ Cassie tam stála s těžítkem v jedné ruce, mosaznou soškou v druhé. „Já myslela, že se sem zase někdo vloupal.“ Přitiskla si masivní skleněné těžítko k srdci.

Na nejistých nohou se Deanně podařilo udělat dva kroky k židli. „Přišla jsem moc brzo,“ řekla, zoufale se snažíc mluvit klidně ovládnout se. „Už jsem myslela, že začnu koktat.“

„To jsme nejspíš tři.“ S očima upřenýma na Deannu Cassie odložila těžítko a sošku. „Víš jistě, že jsi v pořádku?“

„Ne.“ Deanna na okamžik zavřela oči. „Ale potřebuju být tady.“

Snad měla nervy ještě zjitřené a trpělivost oslabenou, ale během dopoledne už nalézala Deanna určité uklidnění v základní pracovní rutině. Úmluvy se musely měnit a přehazovat, jiné úplně propadly kvůli nedostatku času. Navrhovaly se nové náměty a diskutovalo se o nich. Jakmile se rozkřiklo, že se Deanna vrátila, začaly drnčet telefony. Lidé ze zpravodajské redakce se trousili nahoru jak z upřímného zájmu, tak z čisté zvědavosti.

„Benny doufá, že nám poskytneš interview,“ řekl jí Roger. „Exkluzivní, kvůli starým časům.“

Deanna mu podala půlku sendviče, který uždibovala u svého nyní přetíženého psacího stolu. „Benny si ty staré časy nějak moc bere.“

„Je to zpráva, Dee. A pěkně žhavá, když uvážíš, že se to stalo zrovna tady v CBC a byly v tom zapletené dvě velké hvězdy.“

Velká hvězda, pomyslela si. Jaký je rozdíl mezi velkou a malou hvězdou? Věděla, co by řekl Loren: Malá hvězda touží získat vysílací čas. Velká hvězda ho prodává.

„Dej mi trochu času, ano?“ Masáží se zbavovala napětí v šíji. „Pověz mu, že o tom uvažuju.“

„Jistě.“ Putoval pohledem od jejích rukou ke svým. „Byl bych rád, jestli se rozhodneš to udělat, kdybys ten rozhovor poskytla mně.“ Zabodl se do ní očima, pak je zas odvrátil. „Trochu slávy by se mi hodilo. Ve zpravodajství se zase mluví o propouštění.“

„Ve zpravodajské redakci se vždycky mluví o propouštění.“ Byla jí odporná ta laskavost, o kterou ji žádal, a litovala toho. „Dobře, Rogere, tak kvůli starým časům. Jen mi dopřej ještě pár dní.“

„Ty jsi kočička, Deanno.“ A připadal si jako kus bláta. „Radši půjdu dolů. Musím natočit pár blábolů.“ Vstal, sendvič nechal

nedotčený. „Dobře že jsi zpátky. Víš, že kdybys potřebovala přátelské ucho, tak já mám dvě.“

„Mimo nahrávání?“

Měl tolik elegance, že se zarděl. „Jistě. Mimo nahrávání.“

Zvedla obě ruce, jako by gestem brala svá slova zpátky. „Promiň. Jsem nejspíš nedůtklivá. Řeknu Cassii, aby ten rozhovor domluvila tak za jeden dva dny, ano?“

„Kdykoli budeš ochotná.“ Zamířil ke dveřím. „Tohle je vážně k zbláznění,“ zamumlal, když za sebou zavíral dveře.

„To si piš.“ Deanna se opřela zády do židle, zavřela oči a poslouchala jen neosobní šum televize na protějším konci pokoje. Angela je mrtvá, pomyslela si, a tím pádem je pro zpravodajství zajímavější, než byla zaživa.

Opravdu strašné je na tom to, jak Deanna věděla, že stejně zajímavým tématem je teď i ona. A zajímavé téma má zajímavou sledovanost. Vzhledem k vraždě Deannina hodinka – reprízy Deanniny hodinky, opravila se – prudce stoupala v bodování a vyboxovala konkurenci. Žádný soutěžní pořad ani drama, vysílané během dne, nemohlo doufat, že obstojí v porovnání s mocí vraždy a skandálu.

Angela poskytla své největší soupeře úspěch, o který ji chtěla připravit. Stačilo jen zemřít.

„Deanno?“ Srdce jí vylétlo až do hrdla, naráz otevřela oči. Na druhé straně psacího stolu nadskočil Simon stejně divoce jako ona. „Promiň,“ řekl rychle. „Nejspíš jsi mě neslyšela klepat.“

„To nic.“ Znechucená vlastní reakcí se slabě uchechtla. „Zřejmě nemám tak silné nervy, jak jsem si myslela. Vypadáš vyčerpaně.“

Pokusil se o úsměv, ale nedokázal to. „Špatně spím.“ Vyhrabal cigaretu.

„Já myslela, žeš přestal.“

„Já taky.“ V rozpacích pohnul rameny. „Vím, žeš říkala, že chceš v pondělí začít natáčet.“

„To je pravda. Nějaký problém?“

„Jenom že...“ Zarazil se, rázně zabafal z cigarety. „Já myslel, za daných okolností – ale možná ti na tom nesejde. Jen mi připadalo...“

Deanna uvažovala, kdyby ho popadla za jazyk a zatáhla, jestli by se z něj ta slova vysypala. „Co?“

„Dekorace,“ vyhrkl a přejel si nervózní rukou po řídoucích vlasech. „Já myslel, že bys třeba chtěla změnit dekoraci. Ta křesla... vždyť víš.“

„Propánakrále!“ Přitiskla si pěst na ústa při vzpomínce na Angelu, sedící pohodlně, mrtvá, v prostorném bílém křesle. „Ach, Bože, to mě nenapadlo.“

„Promiň. Deanno.“ Z nedostatku něčeho lepšího ji poplácal po rameni. „Neměl jsem nic říkat. Jsem idiot.“

„Ne. Ne. Díkybohu žes to řekl. Asi bych nedokázala...“ Představila si samu sebe, jak vkročí do dekorace a pak zůstane jako přimražená šokem a hrůzou. Utekla by s křikem jako předtím? „Ach, Simone. Ach, sladký Ježíši.“

„Dee.“ Bezmocně ji znovu poplácal po zádech. „Nechtěl jsem tě rozčilit.“

„Myslím, žes mi jen zachránil zdravý rozum. Nasad' na to výtvarníka, Simone, ano, prosím? Ať všechno změní. Barevné schéma, křesla, stoly, rostliny. Všechno. Řekni mu –“

Simon už vyndal poznámkový blok, aby si naškrábal její instrukce. To prosté navyklé gesto Deannu jaksi rozveselilo.

„Díky, Simone.“

„Jsem tu přes detaily, pamatuješ?“ Odklepl napůl vykouřenou cigárem. „Neboj se. Budeme mít úplně nový kukuč.“

„Ale ať je to pohodlné. A co kdybys dneska výpad dřív? Dojdi si na masáž.“

„Radši pracuju.“

„Vím, co myslíš.“

„Nevěděl jsem, že mě to takhle vezme.“ Schoval notýsek. „Pracoval jsem s ní celá léta. Nemůžu říct, že bych ji měl moc rád, ale znal jsem ji. Stál jsem zrovna tady, na tomhle místě, a ona seděla tam.“ Zase vzhlédl a podíval se Deanně do očí. „Teď je mrtvá. Nemůžu na to přestat myslet.“

„Já taky ne.“

„Ať to udělal kdokoliv, byl i tady.“ Obezřele přejel pohledem místnost, jako by očekával, že z kouta někdo vyskočí s namířenou puškou. „Ježíšmarjá, promiň. Jen nás oba straším Nejspíš mě to žere kvůli tomu poslednímu rozloučení dneska večer.“

„Dneska večer? V New Yorku?“

„Ne, tady. Nejspíš chtěla být pohřbená v Chicagu, kde prorazila. Nebudou ji ukazovat a tak, protože...“ Vzpomněl si proč a těžce

polkl. „No, prostě bude jen rozloučení v pohřebním ústavu. Asi bych tam měl jít.“

„Řekni Cassii podrobnosti, ano? Asi bych měla jít taky.“

„To není jen blbost,“ řekl Finn se stěží ovládanou zuřivostí. „To je šílenství.“

Deanna pozorovala stěrače, čistící sklo od ošklivého namrzajícího deště. Sníh, který padal celý den, se u chodníků proměnil v mastné šedé hromádky. Mrznoucí déšť, který ho vystřídal, byl studený a protivný.

Noc jako stvořená pro pohřeb.

Zvedla bradu a čelist jí ztuhla. „Říkala jsem ti, že se mnou nemáš chodit.“

„Jo, pravda.“ Zahlédl dav reportérů shluklý před pohřebním ústavem a projel podél bloku. „Zatracenej tisk.“

Skoro se tomu usmála, cítila lechtavé nutkání rozesmát se nahlas. Ale bála se, že by to znělo hystericky. „Všimni si, že nic neříkám o potrefené huse.“

„Zaparkuju o blok dál,“ procedil skrze zuby. „Podíváme se, jestli by se nenašel postranní nebo zadní vchod.“

„Promiň,“ opakovala, když parkoval. „Promiň, že jsem tě sem dneska večer zatáhla.“ Trpěla bolestí hlavy, o níž se neopovažovala zmínit, a syrovým pocitem nevolnosti v žaludku, který sliboval, že se zhorší.

„Nevzpomínám si, že bys mě táhla.“

„Věděla jsem, že mě samotnou nepustíš. Takže to vyjde nastejno. Ani sama sobě nedovedu vysvětlit, proč mám pocit, že tohle musím udělat. Ale musím.“

Náhle se k němu otočila, pevně ho popadla za ruku. „Ať ji zabil kdokoliv, možná tam bude. Pořád uvažuju, jestli ho znám. Jestli ho poznám, když se mu podívám do tváře. Děsím se, že ano.“

„Ale stejně chceš jít dovnitř.“

„Musím.“

Ta plískanice pomáhá, pomyslela si. Nejenže byla studená, ale vyžadovala dlouhé pláště a deštníky, ideální zakrytí totožnosti. Kráčeli mlčky proti větru. Zahlédla dodávku CBC, než Finn zahnul za roh budovy. Strčil ji dovnitř a zmáčel sebe i ji, když zavíral deštník.

„Nenávidím ty zatracený pohřby.“

Překvapeně se mu zadívala do tváře, když si stahovala rukavice a odkládala kabát. Teď to viděla. Bylo tam víc než dopal na ni, že trvala na účasti, víc než starost nebo i strach – v očích měl hrůzu. „Promiň. Neuvědomila jsem si to.“

„Nebyl jsem na žádném od... už léta. O co jde? Mrtvý je mrtvý. Kytky a varhany na tom nic nezmění.“

„Mělo by to poskytnout útěchu živým.“

„Že jsem si nevšiml.“

„Nebudeme tu dlouho.“ Vzala ho za ruku překvapená, že to bude spíš on než ona, kdo bude potřebovat útěchu.

Jako by se otřásl. „Ať to máme za sebou.“

Vyšli z přístěnku. Slyšeli už tiché hlasy, tlumené tóny smutku. Ne varhanní hudba, uvědomila si s děsivou úlevou, ale klavír a cello ve smutečním duetu. Vzduch voněl citrónovým olejem, parfémy, květinami. Byl by odpřísáhl, že cítí taky whisky, jejíž pach se jako ostrá čepel prořízl přeslazeným vzduchem.

Tlustý koberec s tmavočervenými růžemi tlumil jejich kroky, když přecházeli širokou chodbou. Po obou stranách byly diskrétně zavřené těžké dubové dveře. Na konci byly jedny otevřené dokořán. Cigaretový kouř se připojoval ke směsi vůní.

Když ucítil, jak se zachvěla, sevřel ji Finn pevněji kolem pasu. „Můžeme se otočit a odejít, Deanno. To není žádná hanba.“

Jen zavrtěla hlavou. Pak uviděla první videokameru. Tisk se zřejmě neshlukoval jen venku. Několik jich pustili dovnitř i s kameramany, mikrofony a světly. Kabely se táhly přes zahradu koberce v hlavní síni.

Mlčky vklouzli dovnitř.

Katedrální strop s malovanou freskou cherubínů a serafínů rozptyloval tlumené hlasy a cinkot sklenic do celého prostoru.

Místnost byla plná lidí. Když se Deanna dívala z jednoho na druhého, uvažovala, vidí-li žal nebo strach nebo prostě jen rezignaci. Měla by Angela pocit, že je řádně oplakávána? A přišel se podívat její vrah?

Nikdo nepláče, všiml si Finn. Zpozoroval šok a střízlivé pohledy. Hlasy byly uctivě ztlumené. A kamery to všechno zaznamenávaly. Jestlipak, napadlo ho, nechtěně nezaberou jednu tvář, tu, která nedokáže zakrýt triumf vědouceho? Držel se těsně Deanně po boku, věděl, že vrah je možná v této místnosti a dívá se.

Byla tu Angelina fotografie ve zlatém rámu. Lichotivý reklamní snímek seděl na víku lesklé mahagonové rakve.

Připomněl Finnovi až příliš živě, co leží pod tím diskrétně zavřeným víkem. Ucítit, jak se Deanna vedle něj otrásla, a instinktivněji k sobě přitáhl blíž.

„Krucinál, vypadneme odtud.“

„Ne.“

„Kansasanko –“ Ale když se na ni podíval, nespatřil šok a strach, uviděl to, co postrádal na tolika jiných tvářích zalidňujících místnost: žal.

„Ať už měla jakékoliv motivy,“ řekla Deanna tiše, „kdysi mi pomohla. A ať to udělal, kdo chtěl, využil mě.“ Hlas se jí zlomil. „Na to nedokážu zapomenout.“

On taky ne. To ho právě děsilo. „Bylo by lepší, kdyby nás Dan Gardner neuviděl.“

Deanna kývla, zahlédla ho vpředu, jak přijímá kondolence. „Ten ji taky využívá, i když už je mrtvá. Je to děsné.“

„Nějaký čas z toho bude mít publicitu. Ona by to pochopila.“

„Nejspíš ano.“

„Zajímavá scéna, ne?“ poznamenal Loren, když k nim přistoupil. Tvrdě, zkoumavě se podíval na Deannu, pak kývl. „Vypadáte dobře.“

„Ne, nevypadám.“ Vděčně ho za tu lež políbila na tvář. „Myslela jsem, že nepřijdete.“

„Nápodobně.“ Ohřál jí prochladlé ruce ve svých. „Zdalo se to jaksi nezbytné, ale už toho lituju.“ Výraz se mu změnil v nechut', když se ohlédl na Dana Gardnera. „Prý chce pustit do éteru klipy z téhle podívané spolu s tím zábavným pořadem, který Angela natočila na příští květen. A požaduje od sponzorů ještě pět tisíc za minutu. A taky že to ten hajzl dostane.“

„Špatný vkus vyjde často dráž než dobrý,“ zašeptala Deanna. „Musí tu být aspoň pět set lidí.“

„To jistě. A hrstka z nich možná i lituje, že je mrtvá.“

„Ach, Lorene.“ Deanně se žaludek sevřel jako pěst.

„Hrozně nerad přiznávám, že k nim patřím.“ Pak vzdychl a setřásl ze sebe tu náladu. „Ta by se zbláznila, kdyby viděla ten rozruch.“ Aby se zbavil pohnutí v hlase, odkašlal si Loren mírně do dlaně. „Víte, nemůžu se rozhodnout, jestli si Angela Dana Gardnera zasloužila nebo ne. Je to těžké.“

„Určitě si nezasloužila vás.“ Se slzami pálicími v očích si Deanna připadala jako pokrytec, protože nepatřily Angele. „Nezůstaneme tu, Lorene. Co kdybyste šel s námi?“

„Ne, já se podívám až do konce. Ale myslím, že byste se tu dnes večer měli vyhnout veškeré publicitě. Vyklouzněte potichu.“

Když byli zpátky v šatně, stulila se Deanna do Finnovy náruče. „Neměla jsem ani zdání, že ji ještě miluje.“

„On nejspíš taky ne.“ Zvedl jí tvář, až měli oči ve stejné výši. „Jsi v pořádku?“

„Vážně je mi líp.“ Otočila hlavu, až spočinula tváří na jeho rameni. Většina strachu vyprchala, uvědomila si. Ta jitřivá panika, kterou už si skoro zvykla pociťovat v žaludku, se utišila. „Jsem ráda, že jsme sem šli.“

„Omluvte mě.“ Vášnivý hlas Kate Lowellové přiměl Deannu otočit hlavu. Stála ve dveřích, štíhlá a chmurná v černém hedvábí, vlasy jak vlny plamene, omývající ramena. „Promiňte, že ruším.“

„Nerušíš,“ odvětila Deanna. „Zrovna jsme odcházeli.“

„Já taky.“ Ohlédla se za zvukem hlasů a hudby. „Tohle není zrovna můj typ oslav.“ Lehce se usmála. „Byla to mrcha,“ řekla Kate. „A já ji nenáviděla do morku kostí. Ale nejsem si jistá, jestli si Angela zasloužila, aby se jí takhle nestydatě zneužívalo.“ Jednou vzdychla a pohnula rameny, jako by to všechno chtěla setřást. „Ráda bych se něčeho napila. A potřebuju s tebou mluvit.“ Pohlédla na Finna a zamračila se. „Nejspíš u toho budete muset být oba, a momentálně je to celkem jedno.“ Dívala se, jak Finn zvedl obočí, a znovu se usmála, procítěněji. „Že jsem ale roztomilá? Poslyšte, co kdybyste nám našel nějaký bar? Zvu nás všechny na skleničku a povím vám jednu historku, která vás třeba zaujme.“

DVACET PĚT

„Na Hollywood,“ řekla Kate a zvedla sklenku skotské. „Ráj iluzí.“

Deanna si zmateně připila vínem, Finn zůstal u kávy.

Nebyl to zrovna ten bar, kde by člověk čekal jednu z největších hollywoodských hvězd. Klavírista chmurně přehrával blues, takže nápěv líně plul vzduchem zhoustlým kouřem. V jejich koutě bylo šero, jak si Kate přála. Na poškrábaném stole spočinuly jejich sklenky u otlučeného popelníku z jantarového skla.

„Vážilas dlouhou cestu na pohřeb někoho, koho jsi neměla ráda.“ Deanna sledovala Katiny elegantní nehty, ťukající do stolu v rytmu klavíru.

„Byla jsem ve městě. Ale i kdybych nebyla, tu cestu bych si nedala ujít. Pro potěšení z jistoty, že je mrtvá.“ Kate znovu usrkla své skotské, pak odložila sklenku. „Nepředstavuju si, že by ti na ní záleželo víc než mně, ale pro tebe je to možná drsnější, protože tys ji našla.“ Katiny oči změkly, když se zahleděly do Deanniných. „Povídá se, že to nebyl pěkný pohled.“

„Ne, to nebyl.“

„Kéž bych to byla já!“ řekla Kate polohlasem. „Ty jsi měkčí, vždycky jsi byla. I po všem, co ti udělala nebo co se ti snažila udělat. Vím o tom mnohem víc, než si dovedeš představit,“ dodala, když se na ni Deanna upřeně zadívala. „Věci, co se nedostaly do tisku. Angela se ráda chvástala. Nenáviděla tě.“ Naklonila sklenku směrem k Finnovi. „Protože jste před ní nepadl na kolena, když luskl prsty. A chtěla vás přesně z téhož důvodu. Představovala si, že jí Deanna stojí v cestě, a to ze všech možných úhlů. Udělala by cokoli, aby ji odstranila.“

„To není žádná novinka.“ Finn si všiml, že Kateina sklenka je prázdná, a zamával na číšnici, aby přinesla další. Dáma, usuzoval, hraje na čas.

„Ne, to je jen moje malá předehra.“ Protáhla se, ale v tom vláčném gestu byla samá nervozita. „Nejspíš vás nepřekvapí, že Angela věnovala dost práce i námahy, aby vyhrabala tu záležitost z tvé minulosti, Deanno. Znásilnění na schůzce. Vrátilo se jí to,

samozřejmě.“ Rty jí zvlínil půvabný úsměv. „To se jí někdy stávalo. Říkala tomu projekty. Ne vydírání.“ Na okamžik se zachmuřila, prsty klepaly, klepaly, klepaly. „Rob Winters patřil k jejím projektům. Marshall Pike taky.“ Odstrčila stranou sklenku, kterou před ní číšnice postavila, aniž se na ni podívala. „A ještě je jich spousta. Jména, která by vás ohromila. Měla soukromého detektiva jménem Beeker. Je z Chicaga. Angela ho hodně zaměstnávala zaznamenáváním údajů pro své projekty. Stálo mě pět tisíc dolarů, než jsem z Angeliny sekretářky vylákala jeho jméno. Ale všechno má svou cenu. I já,“ dodala tiše.

„Říkáš, že Angela vydírala lidi?“ Deanna se předklonila. „Prodávala tajemství za peníze?“

„Tu a tam. Radši prodávala peníze za laskavosti. Zase její termín.“ Nepřítomně sáhla do plastické misky míchaných oříšků. „„Prokaž mi malou laskavost, miláčku, a já si tuhle maličkost nechám úplně pro sebe.“ ,Vaše žena má problém s drogami, senátore. Nebojte se, ani o tom nešpitnu, jen mi prokažte jednu laskavost.“ Která mnohonásobná vítězka Grammy byla obětí incestu? Která populární televizní hvězda má vazby na Ku-klux-klan? Zeptejte se Angely. Ta si z toho udělala zaměstnání – vědět, kdo má jakou kostru ve skříni. A pokud si byla dost jistá, že její háčky uvízly hluboko, možná vám i řekla, v jaké skříni. Takhle ona získávala svou moc. Věděla, že mě má na háčku.“

„A teď je mrtvá.“

Kate potvrdila Finnovu poznámku kývnutím. „Legrace. Když už mě teď neohrožuje, cítím pokušení udělat to, čím mi odjakživa vyhrožovala. Půjdu s tím na veřejnost Vlastně jsem se k tomu rozhodla zrovna ten večer, co byla zavražděna. Policii to možná přijde vhod, nemyslíte? Jako ve špatném scénáři. Sešla jsem se s ní ten večer.“ Četla v Deanniných očích hrůzu. „Ne ve studiu. U ní v hotelu. Pohádaly jsme se. Protože byla ve vedlejší pokoji služebná, nejspíš už o tom policie ví.“

Zvedla obočí na Finna. „Ano, vidím, že přinejmenším o tom víte vy. Tak tedy. Půjdu a učiním prohlášení, dřív než oni přijdou ke mně. Nejspíš jsem i vyhrožovala, že ji zabiju.“ Kate zavřela oči. „Zase ten špatný scénář. Nezabila jsem ji, ale budete se muset rozhodnout, jestli mi to věříte, až skončím.“

„Proč nám to povídáš?“ otázala se Deanna. „Proč nejdeš rovnou na policii?“

„Jsem herečka. Líbí se mi příležitost zvolit si své obecenstvo. Tys byla vždycky dobrý divák, Dee.“ Natáhla se v letmém, rychlém gestu

přátelství. „A v každém případě si myslím, že máš právo znát celý příběh. Nenapadlo tě někdy, proč jsem se vyhnula účinkování ve tvém pořadu? Proč jsem nikdy nebyla k mání?“

„Ano. Ale myslím, žes na to už odpověděla. Angela tě vydírala. A ta laskavost, kterou jí měla prokázat, byla bojkotovat můj program.“

„To byla jedna z laskavostí. Byla jsem v nesnadné a fascinující situaci před těmi pár lety, když ses na mě obrátila. Měla jsem dva kasovní trháky. A kritika mě milovala. Ta kouzelná sexy holka jako vystřižená z amerického snu. Nevěř tomu, že hvězdy nečtou, co se o nich píše. Já byla ze svých kritik celá pryč. Každícké slovo,“ řekla s dlouhým snivým úsměvem „Nejspíš bych pár těch nejlepších ještě dokázala citovat. Nikdy jsem nechtěla být ničím než herečkou. Hvězdou,“ opravila se s mírným pokrčením ramen. „A tak mi taky říkali. První filmová hvězda nové generace. Jedna vedlejší role ve filmu, který odstartoval jako raketa, a nominace na Oscara. Pak jsem hrála s Robem a propalovali jsme plámo, lámali srdce. Další film – a mé jméno už bylo před titulem. Můj image byl zpečetěn. Žena, která okouzluje úsměvem.“ Zasmála se tomu a znovu se napila. „Hodné děvče, hrdinka, potěšilo by vás, kdyby vám syn přivedl takovou ženu domů. To je ten image. Takovou mě chce Hollywood, takovou mě čeká veřejnost. A to jsem taky poskytovala. Ohromně chválili můj talent, ale image je do puntíku stejně důležitý.“

Přimhouřila oči. „Myslíš, že špičkoví producenti a režiséři, herci, muži, kteří rozhodují, jaký projekt pustí k vodě a kterému projektu dají zelenou, by zaplavovali mého agenta nabídkami, kdyby věděli, že jejich dokonalá hrdinka, ta žena, co dostala Oscara za roli zoufale oddané matky, v sedmnácti otěhotněla a dítěte se bez rozmyšlení vzdala?“

Zasmála se, když Deanna otevřela ústa. Ale nebyl to veselý zvuk. „To nezapadá, co? I v téhle uvolněné době – kolik z těch, co si kupují lístky, vytasí sedm babek, aby mě viděli hrát dlouhodobě trpící nebo divokou hrdinku?“

„Já ne...“ Deanna se zarazila, čekala, až se ji usadí myšlenky. „Nechápu, proč by na tom mělo záležet. Rozhodla ses, určitě to pro tebe nebylo snadné. A sama jsi byla dítě.“

Kate pobaveně pohlédla na Finna. „Vážně je tak naivní?“

„V něčem ano.“ Navzdory své hrdosti na ostrý úsudek o lidských charakterech prováděl v duchu určité rychlé přesuny. „Chápu, proč by

zveřejnění takové věci znamenalo rozruch. Trochu by se do vás navezli v tisku. Ale musela byste z toho vyváznout.“

„Možná. Bála jsem se. Angela to věděla. A já se styděla. To taky věděla. Nejdřív byla samý soucit. „Jak to pro tebe muselo být těžké, má milá. Mladé děvče, kterému se zničí celý život kvůli jediné chybičce. Jak těžké to pro tebe muselo být udělat pro dítě to, co jsi považovala za nejlepší.““

Rozhněvaná sama na sebe setřela Kate slzu. „A víte, protože ono to bylo těžké, dokonce hrozné, a protože se mnou soucítila, zhroutila jsem se. A už mě měla. Připomněla mi, že by mi to jistě neposloužilo u hollywoodských hlavounů. kdyby se ukázalo, že jsem tuhle chybičku udělala. Ach, ona mě chápala, ona se mnou naprosto soucítila. Ale co oni? A co ta veřejnost co si kupuje lístky a co mě korunovala na svou milovanou princeznu?“

„Kate, bylo ti sedmnáct.“

Velmi zvolna pozvedla Kate pohled k Deanně. „Byla jsem dost stará, abych přivedla na svět dítě, a dost stará, abych je dala pryč. Dost stará, abych za to zaplatila. Doufám, že už jsem dost silná, abych čelila následkům.“ Zamračila se na svou sklenku. Jestli to nepřežije, jestli narazí a shoří, zabije ji to. Angela to věděla. „Před pár lety jsem nebyla. Takhle je to prosté. Asi bych tenkrát nepřežila nenávistné dopisy, ani bulvární tisk, ani špatné vtipy.“ Znovu se usmála, ale Deanna viděla, jak trpí. „Nemůžu říct, že bych se na to teď těšila. Ale prostá skutečnost je ta, že mě policajti určitě najdou. Dřív nebo později vyhrabou Beekera a všechny Angeliny sprosté záznamy. Chci si zvolit vlastní čas a místo pro veřejné prohlášení. Ráda bych to udělala v tvém pořadu.“

Deanna zamrkala. „Prosím?“

„Říkala jsem, že bych to ráda udělala ve tvém pořadu.“

„Proč?“

„Ze dvou důvodů. Za prvé, pro mě to bude určitá pomsta Angele. To se ti moc nelíbí,“ ztišila hlas, když uviděla v Deanniných očích nesouhlas. „Tohle se ti bude zamlouvat víc. Jsi třída a dovedeš se vcítit. Tohle pro mě nebude snadné a budu potřebovat obojí. Mám strach.“ Odložila sklenku. „Nenávidím ten důvod, ale stejně se k němu musím přiznat. Ztratila jsem dítě kvůli ctižádosti,“ řekla tiše. „To je pryč,“ zvýšila divoce hlas. „Nechci ztratit, co mám, Deanno. Na čem jsem pracovala. Angela je mi stejně nebezpečná po smrti jako zaživa. Aspoň si takhle můžu vybrat místo a čas. Cítím k tobě úctu. Vždycky

jsem ji cítila. Budu muset hovořit o svém soukromém životě, o osobních zámutcích. Ráda bych ty hovory zahájila s někým, koho respektuju.“

„Přizpůsobíme tomu plán,“ řekla Deanna prostě. „A uděláme to v pondělí ráno.“

Kate zavřela na okamžik oči, sbírala v sobě všechny zbytky sil. „Díky.“

Mrznoucí déšť ustal, než dorazili domů. Zůstal po něm chladný, vlhký a neveselý vzduch. Na obloze visela mračna, hustá a černá. V jednom z oken v průčelí bylo světlo, zlatě proudilo sklem v domáckém uvítání. Pes začal štěkat v ten okamžik, kdy Finn vsunul klíč do zámku.

Měl to být návrat domů. Byl tu však ten všudypřítomný pach čerstvé malby, připomínající, že jejich domov byl zničen. V hale byly rozprostřené hadry a psí štěkot zněl prázdnou ozvěnou. Z tolika místností byl vyklizen rozbitý porcelán a kamenina i poškozený nábytek. Vypadalo to, jako by člověka pozdravil smrtelně nemocný přítel.

„Pořád ještě můžeme jít do hotelu.“

Deanna zavrtěla hlavou. „Ne, to je jen jiná forma skrývání. Nemůžu se ubránit pocitu odpovědností za tohle.“

„Tak se ho zbav.“

Rozpoznala v jeho hlase netrpělivost. Sklonila se, aby pohladila psa, zatímco si Finn stahoval kabát „Byly to tvoje věci, Finne.“

„Věci.“ Pověsil kabát na věšák v hale. V zrcadle spatřil její hlavu skloněnou nad psem. „Jen věci, Deanno. Pojištěné, nahraditelné.“

Zůstala, kde byla, ale zvedla hlavu. Oči měla dokořán otevřené, unavené. „Já tě tolik miluju. Nesnesu pomyslení, že tu byl, že se dotýkal něčeho, co patří tobě.“

Dřepl si vedle ní, takže se pes nedočkavě převalil na záda. Finn ale vzal Deannu kolem ramen a oči mu náhle zaplanuly. „To jediné nenahraditelné jsi ty. Když jsem tě poprvé uviděl, od té první chvíle jsem věděl, že nic z toho, co mě potkalo předtím nebo co mě ještě potká, nebude pro mě tolik znamenat. Dokážeš to pochopit?“ Hrubě jí vjel rukou do vlasů. „Je to ohromující, co k tobě cítím. Je to děsivé. A je to všechno.“

„Ano.“ Položila mu ruce na tvář, zavedla jeho ústa ke svému. „To dokážu pochopit.“ Pohnutí se v ní vzedmulo a přelilo se do polibku, takže měla rty naléhavé a rozcitlivělé. I když z ní Finn stahoval kabát, pes se přivrtěl mezi ně a zakňučel.

„Uvádíme Cronkita do rozpaků,“ zašeptal a zvedl Deannu na nohy.

„Měli bychom ho oženit.“

„Stačí jít zase do útulku a vyzvednout tam dalšího vořecha.“

„Když myslíš...“ Ale úsměv ji rychle opustil. „Finne, musím s tebou o něčem mluvit.“

„O něčem vážném.“

„Můžeme jít nahoru?“

Chtěla do ložnice, protože ta už byla úplně zrestaurovaná. Postaral se, aby tam byly práce dokončeny nejdříve. Věci, které se nezničily, už měly zase své místo. Nad postelí, kde – jak věděla – byl naškrábán zoufalý vzkaz, byla čerstvá a čistá malba. Pověsil tam obraz – ten, který jí tak dávno koupil pod nosem v jisté galerii.

Procitání. Všechny ty živé cákance barvy. Ta energie a verva. Věděl, že je tam potřebuje jako připomínku života. A tak se ta místnost stala útočištěm

„Jsi rozčilená z Kate?“

„Ano.“ Když stoupali do schodů, držela ho za ruku. „Ale jde tady o něco jiného.“ Vstoupila do ložnice a šla ke krbu, k oknu, pak zpátky.

„Miluju tě, Finne.“

Při jejím tónu zostražitěl. „Na tom jsme se dohodli.“

„Milovat tě neznamená, že bych měla právo pronikat do všech skulin tvého života.“

Zvědavě naklonil hlavu. Četl v ní jako v otevřené knize. Bojí se. „Které prostory považuješ za zakázané?“

„Tebe se to dotklo.“ Zmateně rozhodila rukama. „Nikdy docela nepochopím, že se dáš tak snadno vyvést z míry, zvlášť když se snažím být rozumná.“

„Nesnáším, když si myslíš, že jsi rozumná. Jen to vysyp, Deanno.“

„Fajn. Co na tebe měla Angela?“

Jeho výraz se mírně změnil, od netrpělivosti k naprostému zmatku. „He?“

„Nedělej to.“ Strhla ze sebe kabát a odhodila ho stranou. Ve vkusném černém kostýmu a mokrých střevících přecházela pokojem. „Jestli mi to nechceš povědět, nemusíš. Souhlasím, že všechno, cos dělal v minulosti, nemusí souviset s naším vztahem.“

„Zpomal a přestaň běhat po pokoji. Co myslíš, že jsem udělal?“

„Nevím.“ Její hlas zněl jí samé jako jekot. „Nevím,“ řekla klidněji.

„A jestli myslíš, že to nepotřebuju vědět, budu se s tím snažit smířit. Ale jakmile se policie začne zajímat o toho Beekera, musí tvoje tajemství stejně vyjít najevo.“

„Moment.“ Vztáhl obě ruce, jimiž si rozepínal sako. „Jestli to správně chápu – a zaraž mě, kdykoliv začnu fantazírovat –, tak ty si myslíš, že mě Angela vydírala. Je to tak?“

Přistoupila k šatníku a vytrhla z něj ramínko. „Řekla jsem, že se nebudu vměšovat, jestli nechceš. Byla jsem rozumná.“

„To rozhodně.“ Přistoupil k ní, popadl ji rukama za ramena a vtlačil její strnulé tělo do křesla. „Teď se posad'. A pověz mi, proč si myslíš, že mě vydírala.“

„Šla jsem ten večer na schůzku s Angelou, protože řekla, že o tobě něco ví. Něco, co by ti mohlo ublížit.“

Tehdy si také sedl na okraj postele, neboť se do něj zahryzla nová zuřivost. „Ona tě vylákala do studia tím, že vyhrožovala mně?“

„Ne přímo. Ne tak docela.“ Prohrábla si rukou vlasy. „Nebylo nic, co by mi mohla říct, aby to změnilo mé city k tobě. Chtěla jsem se postarat, aby to věděla. Aby nás oba nechala na pokoji.“

„Deanno, proč jsi nepřišla za mnou?“

Zarazila se nad tou prostou, rozumnou otázkou. „Protože jsem se s ní chtěla vypořádat sama,“ odpálila. „Protože se nepotřebuju schovávat za tebe ani za nikoho jiného.“

„Není to přesně to, co se tak úchylně snažíš dělat pro mě?“

To ji umlčelo, ale zase jen na okamžik. Věděla, že tady stojí mistr rozhovoru proti mistru rozhovoru. A v téhle konkurenci nehodlala prohrát. „Vyhýbáš se odpovědi. Co by mi byla řekla, Finne?“

„Nemám tušení. Nejsem teplý; neužívám drogy; nikdy jsem nic neukrad. Až na pár komiksů, když mi bylo dvanáct – a to mi nikdo nedokáže.“

„Mně se to nezdá legrační.“

„Nevydírala mě, Deanno. Měl jsem s ní poměr, ale to nebylo žádné tajemství. Nebyla první ženská, se kterou jsem něco měl, ale nedošlo k žádným deviantním sexuálním praktikám, které bych chtěl skrývat. Nemám žádné spojení s organizovaným zločinem, nikdy jsem nic nezdefraudoval. Netajím před světem žádné nemanželské děti. Nikdy jsem nikoho nezabil.“

Náhle se zarazil a netrpělivá pobavenost mu z tváře zmizela. „Ježíšmarjá.“ Zvedl obě ruce k obličejí a přitiskl si hrany dlaní k očím. „Ježíšikriste.“

„Promiň.“ Zapomněla na konkurenci a vymrštila se k němu. „Finne, promiň. Nikdy jsem na to neměla přivést řeč.“

„Mohla to udělat?“ říkal si pro sebe. „Byla snad i toho schopná? A proč?“ Spustil ruce a oči měl zamžené. „Proč?“

„Udělat co?“ zeptala se Deanna tiše, stále ho objímajíc.

Finn se odtáhl, jen trochu, jako by jí to, co se v něm odehrávalo, mohlo ublížit. „Můj nejlepší kamarád na vysoké, Pete Whitney! Byli jsme zabouchnutí do stejné holky. Jednou v noci jsme se opili, doopravdy ožrali, a pokusili jsme se nadělat jeden z druhého fašírku. Docela se nám to povedlo. Postarali jsme se, aby to bylo mimo kampus. Pak jsme si řekli, sakra, ona za to nestojí, a pili jsme dál.“

Hlas měl klidný, odtažitý. Zpravodajský hlas. „Tenkrát jsem se naposled opil. Pete vždycky vtipkoval, že to dělá ten Irčan ve mně. Že se dokážu všeho zbavit pitím nebo rvačkou nebo řečmi.“ Vzpomněl si, jaký tehdy byl – vzteklý, vzpurný, rebelující. Odhodlaný absolutně v ničem se nepodobat svým chladným a civilizovaným rodičům „Už nejsem žádný piják a přišel jsem na to, že slova jsou celkově lepší zbraně než pěsti. Dal mi tohle.“ Finn vytáhl zpod košile keltský křížek sevřen kolem něj dlaň. „Byl to můj nejlepší kamarád, nikdy jsem neměl nic, co by se víc podobalo rodině.“

Byl, pomyslela si Deanna a zabořilo ji to za něj.

„Na tu holku jsme zapomněli. Nebyla pro žádného z nás tak důležitá jako ten druhý. Zprovodili jsme ze světa další flašku. Měl jsem oko napuchlé jak shnilé rajče, tak jsem mu hodil klíče od auta, vlezl si na sedadlo pro spolujezdce a usnul. Bylo nám dvacet a byli jsme blbci. Ta skutečnost, že lezeme do auta ožralí jak dogy, nám vůbec nevadila. Když je ti dvacet, hodláš žít navěky. Ale Petovi se to nesplnilo.“

Probudil jsem se, když jsem ho uslyšel řvát. Tak to bylo. Uslyšel jsem ho zařvat a pak už se jen pamatuju, že jsem se probudil, všude plno světél a lidí a já měl pocit, jako by mě přejel nákladník. Vzal moc rychle zatáčku, trefil se do sloupu. Oba nás to vyhodilo z auta.

Já měl otřes mozku, zlomenou klíční kost, zlomenou ruku, spoustu řezných ran a zhmožděnin. Pete byl mrtvý.“

„Ach, Finne.“ Zase ho objala a nepouštěla.

„Bylo to moje auto, tak si mysleli, že jsem řídil já. Chtěli mě obžalovat. Přijel můj otec, ale to už našli pár svědků, co viděli Petea za volantem. Nebyl samozřejmě o to víc ani míň mrtvý. Nic se tím nezměnilo, ani fakt, že jsem byl opilý a blbý, trestuhodně lehkomyšlný.“

Zaťal prsty do stříbrného křížku. „Neskrýval jsem to, Deanno. Prostě na to jen nevzpomínám rád. Legrace, dneska večer jsem na Petea myslel, když jsme šli na Angelin pohřeb. Naposled jsem byl na jeho pohřbu. Jeho matka mi to nikdy nepřestala zazlívát. Chápu ji.“

„Tys neřídil, Finne.“

„Záleží na tom opravdu?“ Ted' se na ni podíval, ačkoliv už znal odpověď. „Mohl jsem řídit. Můj otec dal Whitneyovým odškodné a tím to celkem skončilo. Nikdo mě z ničeho neobžaloval. Nikdo mě nevolal k odpovědnosti.“

Skryl tvář v Deanniných vlasech. „Jenom já. Zavínil jsem to stejně jako Pete. Jediný rozdíl je v tom, že já jsem živý a on ne.“

„Rozdíl je v tom, že tys dostal druhou příležitost a on ne.“ Sevřela jeho ruku ve své, takže křížek drželi oba. „Je mi to líto, Finne.“

Jemu taky. Celý dospělý život ze sebe dělal to, čím se nakonec stal, stejně pro Petea jako sám pro sebe. Nosil ten křížek každý den jako talisman, ano, a jako připomínku.

„Angela mohla ta fakta vyšťárat dost snadno,“ řekl Finn. „Mohla to dokonce zařídit i tak, aby to vypadalo, jako že výsledek ovlivnily rileyovské peníze a moc. Ale vydírala by tebe, ne mě. Věděla, že kdyby s tím přišla za mnou, řekl bych jí, ať se jde klouzat.“

„Chci to říct policii.“

Stáhl ji k sobě na postel, takže byli spolu stočení do klubíčka, přivinutí k sobě. „Povíme jim plno věcí. Zítra.“ Jemně zvedl její tvář ke své. „Chtělas mě chránit, Deanno?“

Začala to popírat, ale zahlédla třpyt v jeho očích. Věděla, že na ní pozná lež. „Ano. Takže?“

„Takže díky.“

Usmála se a zvedla ústa k jeho rtům.

Docela blízko někdo plakal. Slzy byly horké a trpké, pálily v hrdle, v očích, na kůži. Fotografie Deanny shlížela s dobromyslným úsměvem na vzlykající postavu. Tři svíčky vrhaly do místnosti jediné světlo, jejich plameny zpřímá a věrně osvětlovaly obrázky, jedinou

náušnici, loknu vlasů, uvázanou zlatou nitkou. Všechny poklady na oltáři zklamané touhy.

Byly tu stohy videokazet, ale televizní obrazovka byla dnes večer němá a temná.

Angela je mrtvá, ale ještě to nestačí. Láska, hluboká, temná a bez rozumu, stiskla kohoutek pušky, ale nestačilo to. Musí pokračovat.

Záře svíček vrhala stín na postavu skrčenou do klubíčka, trýzněnou zoufalstvím. Deanna uvidí, musí vidět, jak ji miluje, obdivuje, zbožňuje.

Existuje způsob, jak to dokázat.

Finn by byl radši ten rozhovor vedl sám. Jenner také. Protože se žádnému z nich nepodařilo druhého setřást, přijeli do Beekеровy kanceláře společně.

„Měli bychom se snažit toho co nejlíp využít,“ řekl Jenner. „Prokazuju vám laskavost, pane Riley, když vás tam беру s sebou.“

Tímto prohlášením si Jenner vysloužil ledový pohled. „Já se na vás nenalepil, poručíku. A dovolte, abych vám připomněl, že byste o Kate Lowellové ani o Beekеровi nevěděl, kdybychom za vámi s tou informací nepřišli.“

Jenner se zazubil a přejel si rukou bradu, kterou si zapomněl oholit. „A já měl pocit, že byste za mnou nepřišel, kdyby na tom slečna Reynoldsová netrvala.“

„Cítí se líp, když ví, že má policie o všem přehled.“

„A jaký má pocit, když se pletete do vyšetřování?“ Mlčení. „Nevíte,“ uzavřel Jenner. „Jako člověk, který bude koncem července slavit třiatřicáté výročí sňatku bych si vás dovolil upozornit, že bruslíte na tenkém ledě.“

„Je vyděšená. A bude vyděšená dál, dokud nebudete mít Angelina vraha za mřížemi.“

„O tom nelze pochybovat. Teď k té Kate Lowellové. Jako reportér s tím nemusíte souhlasit, ale já myslím, že má právo na své soukromí.“

„Je těžké debatovat o soukromí, když žijete na očích veřejnosti. Já věřím na právo vědět, poručíku. Ale nevěřím na vydírání ani na nakukování teleskopickými čočkami někomu do okna ložnice.“

„Tak se dožerte.“ Jenner potěšeně projel křížovatku na oranžovou. „Já ji lituju. Byla ještě dítě, pravděpodobně k smrti vyděšené.“

„Vy jste měkřejš, poručíku.“

„Houby. Nemůžete být policajt a měkřejš.“ Ale byl, krucinál. A protože ho to uvádělo pekelně do rozpaků, zvolil agresivní cestu. „Pořád ještě mohla zabít Angelu Perkinsovou.“

Finn počkal, až Jenner zaparkuje v druhém proudu a připlácne na palubní desku poznávací znamení policisty ve službě. „Pobavte mě.“

„Pohádala se s Angelou v hotelu. Má Angely plné zuby, zuřila, že tak trpí za něco, co se stalo, když jí ještě teklo mlíko po bradě.“

„Zase ta měkkotina. Tak dál,“ pobízel Finn, když vylézal z auta.

„Už ji unavuje, jak jí to pořád visí nad hlavou a jak jí Angela vyhrožuje. Slyší pokojskou v ložnici, a tak odejde. Ale sleduje Angelu do CBC, konfrontuje ji ve studiu, zavraždí ji. Pak přijde Deanna a ona dostane inspiraci. Celá léta hraje ve filmu. Ví, jak spustit kameru.“

„Ano.“ Hbitý, štiplavý větřík přinášel vůni jezera. Finn se nadechl její lehké svěžesti, když přecházeli ulici. „Pak se rozhodne zamaskovat svůj motiv tím, že vyjde na veřejnost přesně s tím, kvůli čemu zabila Angelu. Radši ať svět ví, že je neprovdaná matka, nikoli vražednice.“

„To nehraje,“ shrnul Jenner.

„Mně ne. Jestli má Beeker polovinu té špíny, co si Kate myslí, budeme mít do večere tucet dalších scénářů.“ Vstoupili do kancelářské budovy. Jenner ukázal strážnému v hale placku.

Nahoře přešel Jenner pohledem širokou chodbu. Olejomalby byly originály, a velmi dobré originály. Koberec byl tlustý. Vysoké, hustě olistěné rostliny stály ve výklencích vzdálených od sebe sotva pár metrů.

Dveře Beekеровy vyšetřovací agentury byly skleněné a tiše se otevřely do vzdušné přijímací místnosti, doplněné úhledným miniaturním smrčkem ještě od svátků.

Štíhlá bruneta, třicátnice, velela okrouhlému recepčnímu pultu, zhotovenému ze skleněných bloků. „Přejete si?“

„Beekera.“ Jenner ukázal sekretářce svůj průkaz.

„Pan Beeker má poradu, poručíku. Může vám nějak pomoci někdo z jeho společníků?“

„Beeker,“ opakoval. „Počkáme, ale na vašem místě bych ho zavolal.“

„Výborně.“ Její přátelský úsměv o několik stupňů ochladl. „Mohu se zeptat, o čem jde?“

„O vraždu.“

„Hezké prostředí,“ poznamenal Finn, když kráčeli k bohatě čalouněným křeslům v čekárně. „Žádný Phil Marlowe.“ Znovu se rozhlédl. „Hodně elegantní zařízení na soukromé očko.“

„Pár klientů jako Angela Perkinsová stačí, aby takový chlap vydělal za měsíc to co já za rok.“

„Poručíku Jennere?“ Sekretářka, zřejmě naštvaná, stála uprostřed místnosti. „Pan Beeker vás přijme.“ Vedla je dalšími skleněnými dveřmi a podél několika kanceláří. Lehce zaklepala na dveře na konci chodby a otevřela je.

Clarence Beeker vypadal jako jeho kancelář, upraveně, lehce elegantně a vždy k službám. Stál za psacím stolem, středně vysoký a štíhlý. Ruka, kterou jim podal, byla jemná, nijak kostnatá.

Vlasy mu na spáncích valem šedivěly a měl jemnou tvář, která zhezkla vráskami a rýhami, jež do ní vyryl čas. Tělo pod oblekem ze Savile Row bylo očividně trénované sportem.

„Mohu vidět nějakou průkazku?“ Hlas měl hladký jako chladivá šlehačka na husté kávě.

Jenner byl zklamán. Očekával, že Beeker bude slizký jako had.

Prozkoumal placku poté, co si nasadil čtecí brýle ve stříbrných obroučkách. „Znám vás, pane Riley. Často se v úterý večer dívám na váš pořad. Vzhledem k tomu, že jste si přivedl s sebou reportéra, detektive Jennere, usuzuji, že jde o neoficiální návštěvu.“

„Je dost oficiální,“ opravil ho Jenner. „Pan Riley je tady jako zvláštní starostův pověřenec.“ Na tu nestydatou lež nezareagovali Jenner ani Finn mrknutím oka.

„Cítím se poctěn. Prosím posad'te se. Povězte mi, co si ode mě přejete.“

„Mám vyšetřit vraždu Angely Perkinsové,“ začal Jenner. „Byla vaší klientkou.“

„Byla.“ Beeker se uvelebil za svým psacím stolem. „Byl jsem otřesen a zdrcen, když jsem se dočetl o její smrti.“

„Máme informaci, jež nás vede k důvodné domněnce, že vydírala řadu osob.“

„Vydírala!“ Beeker zvedl šedivějící obočí. „To mi připadá jako velmi nehezké slovo ve spojení s velmi hezkou ženou.“

„Je to také nehezký motiv k vraždě,“ vložil se do řeči Finn. „Vy jste pro slečnu Perkinsovou zjišťoval různé skutečnosti o různých lidech.“

„Vyřizoval jsem pro slečnu Perkinsovou během naší desetileté spolupráce množství případů. Vzhledem k povaze její profese bylo pro ni výhodné, aby byla obeznámena s detaily, minulostí i osobními zvyky těch, s nimiž dělala interview.“

„Její zájem a to, jak těch osobních zvyků využívala, možná vedly k její smrti.“

„Pane Riley, prováděl jsem pro slečnu Perkinsovou vyhledávání a podával jí zprávy. Určitě chápete obě ty funkce. Nemám další kontrolu nad tím, jak využila informací, které jsem jí poskytl – stejně jako vy už neručíte za to, jak veřejnost využije informací, které jí poskytnete.“

„A žádnou odpovědnost.“

„Žádnou,“ souhlasil Beeker přívětivě. „Poskytujeme služby. Beekerova vyšetřovací agentura má výtečnou pověst, protože jsme obratní, diskrétní a spolehliví. Řídíme se zákonem, detektive, a morálním kodexem. Jestli tak činí naši klienti, to je jejich věc, ne naše.“

„Jedné z vašich klientek ustřelili obličej,“ řekl Jenner krátce. „Rádi bychom viděli kopie zpráv, které jste psal pro slečnu Perkinsovou.“

„Bohužel, jakkoli bych rád s policií spolupracoval, nebude to možné. Pokud nemáte povolení,“ řekl přívětivě.

„Už není klientka, kterou byste chránil, pane Beekere.“ Jenner se předklonil. „Co z ní zbylo, je v rakvi.“

„Toho jsem si vědom. Nicméně mám klienta. Pan Gardner má tuto společnost ve své správě. Jsem morálně vázán respektovat jeho přání, jakožto manžela a dědice zesnulé.“

„A ta přání jsou?“

„Vyšetřit vraždu jeho ženy. Abych byl upřímný, pánové, je nespokojen s dosavadním policejním vyšetřováním. A protože byl mým klientem už za života své ženy a je jím i po její smrti, nemohu z etického hlediska předat své záznamy bez řádného povolení. Jistě chápete mé postavení.“

„A vy pochopíte moje,“ řekl Finn přívětivě. „Poměr nepoměr, jsem reportér. Jako takový mám povinnost informovat veřejnost. Bude zajímavé informovat veřejnost o tom, jakou práci jste dělal pro Angelu. Kolikpak asi vašich ostatních klientů tohle spojení ocení?“

Beeker ztuhl. „Vyhrožování, pane Riley, není nic pěkného.“

„To jistě ne. Ale není o to méně životaschopné.“ Finn se podíval na hodinky. „Myslím, že mám ještě dost času vmáchnout něco narychlo do večerních zpráv. Zítra uděláme obsáhlejší verzi.“

Se zaťatými zuby zvedl Beeker telefon a zabzučel na sekretářku. „Budu potřebovat kopie záznamů Angely Perkinsové. Všechny.“ Znovu položil telefon do vidlice a propletl prsty. „Chvilku to potrvá.“

„My máme spoustu času,“ ujistil ho Jenner. „Zatímco budeme čekat, co kdybyste nám vyprávěl, kde jste byl tu noc, co byla Angela Perkinsová zastřelena?“

„S největší radostí. Byl jsem doma se svou manželkou a matkou. Jak si vzpomínám, hráli jsme bridž ve třech až asi do půlnoci.“

„Pak nebudete mít nic proti tomu, abychom se zeptali vaší ženy a matky?“

„Samozřejmě že ne.“ Ačkoliv ho nijak nepotěšilo, že ho přechytračili, byl Beeker praktický muž. „Snad bych mohl nabídnout pánům kávu, než se dočkáme těch záznamů?“

DVACET ŠEST

Marshall Pike čekal ve svém autě na parkovišti CBC víc než hodinu, dokud Deanna konečně nevyšla. Pociťoval rychlé, nepříjemné smrštění svalů jako reakci na ni: zčásti hněv, zčásti vášeň. Poslední dva roky byl nucen spokojit se s její podobou na televizní obrazovce. Když ji teď uviděl v šeru soumraku, záblesky nohou v krátké sukni, jak spěchala k tmavému sedanu, procitly v něm vzpomínky.

„Deanno,“ zavolal na ni, hbitě vylézaje ze svého auta.

Zastavila se, pohlédla k němu, zamžourala do rychle houstnoucího večera. Přátelský úsměv na pozdrav ochabl. „Marshalle, co chceš?“

„Nikdy jsi mi neodpověděla na žádný telefonát.“ Proklínal se, že mluví trucovitě. Chtěl působit silně, dynamicky.

„Neměla jsem zájem mluvit s tebou.“

„Promluvíš si se mnou teď.“ Popadl ji za rameno. Při tom gestu se Deannin řidič vymrštil z auta.

„Odvolej svého psa, Deanno. Určitě si můžeš vyšetřit pět minut?“

„To je v pořádku, Time.“ Ale odsunula Marshallovu ruku, než se otočila k řidiči. „Nezdržím vás dlouho.“

„To nevádí, slečno Reynoldsová.“ Vrhla na Marshalla odměřený pohled, pak se dotkla štítku čepice. „Vůbec to nevádí.“

„Kdyby to šlo v soukromí...“ Marshall udělal gesto, jímž obsáhl parkoviště kolem sebe. „Tvůj strážný na tebe uvidí, Deanno. Určitě vyskočí, aby tě zachránil, pokud bych se pokoušel zacházet s tebou surově.“

„Myslím, že tě zvládnou sama.“ Přešla s ním parkoviště v naději, že setkání bude krátké. Vítr byl lezavě studený a rozmluva s ním ji nijak nenadchla. „Protože mě nenapadá nic, o čem bychom mohli debatovat na osobní úrovni, soudím, že chceš se mnou mluvit o Angele.“

„Muselo to pro tebe být těžké. Najít ji.“

„Ano, to bylo.“

„Mohl bych ti pomoci.“

„Profesionálně?“ Svrátila obočí. Vítr a hněv jí vehnaly barvu do lící a jiskru do očí. „Ne, díky. Pověz mi, co chceš.“

Okamžik na ni hleděl. Stále byla dokonalá. Svěží, svůdná. Ty samé lesklé oči a vlhké rty. „Pojď se mnou na večeři,“ řekl nakonec. „K těm Francouzům, jak se ti tam vždycky tolik líbilo.“

„Marshalle, prosím tě.“ V jejím hlase nebyl hněv, jen lítost. Škrábala mu po duši jak rezavá čepel.

„Ach ano, zřejmě jsem ti zapomněl pográtulovat k zasnoubení s naším skvělým korespondentem.“

„Děkuju. Je to všechno?“

„Chci ten záznam.“ Při jejím nechápavém výrazu zesílil stisk. „Nepředstírej, že nerozumíš. Víím, že ti Angela dala kopii zprávy svého vyšetřovatele o mně. Řekla mi to. Kochala se tím. Nežádal jsem o ni dřív, protože jsem doufal, že si uvědomíš, co ti mohu nabídnout. Za daných okolností ji teď potřebuju.“

„Já ji nemám.“

Vztekem mu potemněla tvář. „Lžeš. Dala ti ji.“

„Ano, dala.“ Paže už ji brněla, ale nehodlala se s ním potýkat. „Ty si vážně myslíš, že bych si ji celou to dobu nechávala? Zničila jsem ji už dávno.“

Sevřel jí teď obě paže, div ji nezvedl do vzduchu. „Nevěřím ti.“

„Kašlu na to, čemu věříš. Nemám to.“ Spíš rozzuřená než vylekaná se s ním teď prala. „Copak nechápeš, že o to nestojím? Nebyls dost důležitý.“

„Mrcho.“ Jak byl dopálený, nemyslel jasně a táhl ji ke svému autu. „Nebudeš mě s tím záznamem strašit.“ Zasténal, jak žuchl zadkem na chodník, sražený zezadu. Upadl bolestně, pohmoždil si bok i důstojnost.

„Ne, Time, to ne.“ Ačkoliv se třásla, popadla Deanna řidiče za rameno, dřív než mohl Marshalla zvednou na nohy a znovu srazit pěstí.

Tim si narovnal bachratý kabát a podíval se, je-li Marshall dostatečně uklidněný. „V pořádku, slečno Reynoldsová?“

„Ano, jsem v pořádku.“

„Hej!“ Baseballovou čepici naraženou do očí, kameru na rameni, hnál se přes parkoviště Joe. „Dee? Dobrý?“

„Ano.“ Přitiskla si ruku ke spánku, zatímco Marshall vstával. Dokonalé, pomyslela si. Zprávy v deset. „Ano, je mi fajn.“

„Zrovna jsem zajížděl na parkoviště, když jsem viděl, jak se po tobě ten chlap sápe.“ Joe přimhouřil oči. „Ten cvokař, co?“ Připlácl ruku Marshallovi na hrud', dřív než mohl přikročit ke svému autu.

„Moment, kámo. Dee, mám zavolat policajty, nebo máme s Timem tomu křiplovi ukázat, co se stane mužským, který obtěžují ženský?“

„Jen ho nechte jít.“

„Určitě?“

Podívala se Marshallovi do očí. Bylo v nich nyní cosi mrtvého, ale nedokázala v sobě nalézt ani stopu lítosti. „Ano. Pust'te ho.“

„Dáma ti dává volnost,“ zamumlal Joe. „Jestli tě chytím, že ji ještě obtěžuješ, nebudu už tak hodnej.“

Marshall mlčky nastoupil do auta. Zamkl dveře a upevnil si bezpečnostní pás, než vyjel z parkoviště.

„Víte jistě, že vám neublížil, slečno Reynoldsová?“

„Ne, neublížil. Děkuju, Time.“

„To nic.“ Tim se hrdě valil zpátky k autu.

„Škoda žes mě nenechala, abych mu jednu ubalil.“ Joe lítostivě vzdychl a vrátil se pohledem k Deanně. „Špicloval tě, hm?“ Podíval se na kameru na rameně, udělal obličej. „Byl jsem tak nasranej, že jsem to ani nenatočil.“

Aspoň něco. „Nejspíš nemá smysl žádat tě, aby ses o tom nezmiňoval ve zpravodajském.“

Se smíchem ji doprovázel k autu. „To vůbec nemá smysl. Zpráva je zpráva.“

Nechtěla to říkat Finnovi, ale měli spolu dohodu. Žádné tajnosti. Doufala, že Finn bude muset pracovat dlouho, ale náhoda tomu chtěla, že otevřel dveře a pozdravil ji dlouhým limonádovým polibkem.

„Ahojka.“

„Ahoj.“ Zhoupala se na patách a pohládila Cronkita, který nedočkavě kňučel.

„Měli jsme změnu plánu, tak jsem se dostal domů trochu dřív.“ Ta změna plánu spočívala v tom, že zrušil všechny schůzky a strávil odpoledne s Jennerem četbou Beekеровých záznamů. „Udělal jsem večeri.“

Deanna účinnivě začenichala. „Voní to ohromně.“

„Nový recept.“ S jedním obočím zvednutým jí prstem zvedl bradu. „Co?“

„Co-co?“

„Jsi rozčilená.“

Zamračila se a odstrčila mu ruku. „Hergot, Finne, tohle mě štve. Copak nevíš, jak ráda si žena myslí, že má nějaké tajemství?“ Stále v naději, že se tomu vyhne, svlékla si kabát a zavěsila ho na věšák v hale.

„Co se stalo, Kansasanko?“

„Promluvíme si o tom později. Umírám hladu.“

Jediným pohybem jí zablokoval cestu. „Vysyp to.“

Mohla se hádat, ale protože hádka byla přesně to, čemu se chtěla vyhnout, o co tady šlo?

„Slíbíš mi, že mě vyslechněš a nebudeš reagoval přehnaně?“

„Jistě.“ Usmál se na ni, vzal ji kolem ramen a vedl ke schodům. Sedli si spolu k dolnímu odpočívadlu a pes se jim šťastně uvelebil u nohou. „Jde o Angelu?“

„Nepřímo.“ Dlouze vydechla. „Byl to Marshall. Kapku na mě vybafnul na parkovišti.“

„Vybafnul?“

Zostražitěla při jeho ledovém tónu. Když se ale na Finna podívala, zdály se jí jeho oči dost klidné. Zvědavé, trochu dotčené, ale klidné. „Jenom slovně. Byl rozčilený. Víš, že jsem nereagovala na jeho telefonáty.“ Když Finn nic neřekl, vysypala ze sebe zbytek. „Byl jen rozzlobený a rozčilený, to je všechno. Kvůli tomu. A kvůli těm záznamům, co mi poslala Angela. Povídala jsem ti o nich. Marshall si vzal do hlavy, že jsem si je nechala. Samozřejmě mu dělá starosti to vyšetřování. Přirozeně.“

„Přirozeně,“ řekl Finn přívětivě.

Stejně se dozví i ten zbytek, připomínala si Deanna. Od Joea, nebo od někoho ze zpravodajského. To by bylo horší. „Trochu jsme se pošťuchovali.“

Finnovi nebezpečně zablesklo v očích. „On na tebe sáhl?“

Deanna pokrčila rameny v naději, že odlehčí atmosféru. „Jen tak konverzačně. Byla to taková strkanice. Ale byl tam Tim,“ dodala rychle. „A Joe. Takže o nic nešlo. Skutečně se nic nestalo.“

„Dotkl se tě,“ opakoval Finn. „A vyhrožoval ti?“

„Nevím jestli se tomu dá říkat vyhrožování. To bylo jen – Finne!“ Už stál na nohou a sundával z věšáku kabát. „Finne, krucinál, řekls, že budeš rozumný.“

Střelil po ní pohledem, ohromivě studeným pohledem, až se jí srdce zastavilo v hrudi. „Lhal jsem.“

Kolena se jí rozklepala, ale vyrazila mu v patách, když vykročil z domu. Chlad a výraz ve Finnových očích jí rozdrkotal zuby, když se drala do kabátu. „Hned toho nech. Ale hned! Co chceš dělat?“

„Půjdu vysvětlit Pikeovi, proč nemá šahat na mou ženskou.“

„Na tvou ženskou?“ To rozhodlo. Vrhla se před něj a oběma rukama ho udeřila do hrudi. „Nehraj na mě tyhle chlapácký sračky, Finne Riley. Já nebudu...“

Hlas jí uvízl v hrdle, když ji popadl za ruce pod lokty a zvedl z podlahy. Oči mu planuly.

„Jsi moje ženská, Deanno. To není urážka, to je fakt. Každý, kdo se tě jen dotkne, každý, kdo ti bude vyhrožovat, bude mít co dělat se mnou. To je taky fakt. Máš s tím nějaký problém?“

„Ne. Ano.“ S bouchnutím dopadla nohama na zem a zaskřípala zuby. „Nevím.“ Jak má přemýšlet, když nevidí nic než ty zuřivé, smrtonosné oči, zabodávající se do jejích. „Vrátíme se dovnitř a promluvíme si o tom rozumně.“

„Promluvíme si, až se vrátím“

Hnala se za ním k autu. „Pojedu s tebou.“ Pořád ještě tu byla možnost, byť slabá, že ho dokáže umluvit.

„Jdi dovnitř, Deanno.“

„Jedu s tebou.“ Otevřela dveře, vlezla dovnitř a zabouchla je. Není jediný, kdo dokáže probodávat lidi pohledem. „Jestli ze sebe můj mužskej chce udělat blbce, chci být u toho. Máš s tím nějaký problém?“

Finn zabouchl dveře a otočil klíčkem „Hernajs, ne.“

Deanna teď mohla při nejlepším doufat, že Marshall nebude doma.

Zvedl se vítr a s ním nová hrozba sněhu. Proháněl se Finnovi ve vlasech a hodil mu je do tváře, když stoupal k Marshallovým dveřím. Měl na mysli jen jediné a jako obratný reportér snadno odblokoval všechna rozptýlení. Deanniny tiché kletby, občasné zasvištění pneumatik na ulici, otupující chlad ve vzduchu.

„On za to nestojí,“ říkala Deanna po sté. „On prostě nestojí za to, abys tu tropil scény.“

„Nemám v úmyslu tropit scény. Chci si s ním popovídat a on bude poslouchat. A potom, ledaže bych se hodně moc pletl, už ho nikdy neuvidíš ani o něm neuslyšíš.“

Toužil po konfrontaci od toho dne, kdy Deanna vyběhla z budovy CBC v slzách přímo do jeho náruče. Finn už teď pocítoval chmurné uspokojení z dlouho odkládané rozkoše.

Deanna viděla, jak přimhouřil oči jako šelma, když se dveře otevřely. Žaludek se jí stáhl a vytanula jí jediná divoká myšlenka: skočit mezi ně.

Finn se ale po nikom nevrhl, jak se obávala. Prostě překročil práh do haly.

„Pokud vím, nepozval jsem vás.“ Marshall si přejel prstem po černém motýlku ve smokingu. „A bohužel právě odcházím.“

„Tak to co možná urychlíme, protože Deanně určitě není nijak příjemné být tady.“

„Deanna je v mém domě vždycky vítána,“ řekl Marshall strnule. „Vy ne.“

„Vy zřejmě nechápete, že jsme tým. Když vyhrožujete jí, vyhrožujete i mně. Já na hrozby nereaguji dobře, doktore Pike.“

„Můj rozhovor s Deannou byl osobní.“

„Zase chyba.“ Finn přistoupil o krok blíž. Zuřivý lesk v jeho očích přiměl Marshalla ucouvnout. „Jestli se k ní ještě někdy přiblížíte, jestli se jí jen dotknete, pohrčím vás všemi způsoby, jaké si dovedete představit.“

„Existují zákony, které člověka ochraňují před fyzickým napadením ve vlastním domě.“

„Znám lepší způsoby, jak se s vámi vypořádat. Angelin záznam o vás je velmi zajímavé čtení, Pike.“

Marshall sklouzl pohledem k Deanně. „Ona ten záznam nemá. Zničila ho.“

„Ne, Deanna ho nemá. Ale vy nevíte, co mám já, ne?“

Marshallova pozornost přeskočila zpět na Finna. „Nemáte právo –“

„Mám první dodatek k Ústavě. Vyhňte se nám, Pike, jděte nám z cesty. Jinak z vás udělám dva malý.“

„Ty hajzle.“ Strach z odhalení poháněl Marshalla kupředu. Švihl pěstí spíš v panice než promyšleně. Finn se snadno ráně vyhnul a odpověděl na ni úderem pěstí do žaludku.

Trvalo to jen pár vteřin. Deanna sotva stihla vykviknout. Marshall stěží zasténal. A Finn, uvědomila si, když lapala po vzduchu, nevydal vůbec žádný zvuk.

Pak se shýbl, neuvěřitelně plavně a elegantně. „Poslouchejte dobře. Už se k Deanně ani nepřiblížíte. Nevolejte jí, nepište, neposílejte telegramy. Je vám to jasné?“ Uspokojilo ho, když Marshall zamrkal. „Tím by měl náš malý rozhovor končit.“ Ustoupil k Deanně, která

dosud stála bez pohnutí s otevřenými ústy. Tiše zavřel dveře. „Jdeme.“

Nohy měla jako z rosolu. Musela napnout kolena, aby se jí nepodlomily. „Panebože, Finne. Panebože.“

„Jdeme si ohřát večeri,“ řekl, když ji vedl k autu. „Ty jsi – totiž ty –“ Nevěděla, co chce říct. „Nemůžeme ho tam jen tak nechat.“

„Samozřejmě že můžeme. Nepotřebuje zdravotníka, Deanno. Jen jsem mu pomačkal smoking a pohmoždil sebevědomí.“

„Tys ho praštil.“ Jakmile usedla a připoutala se, přitiskla si obě ruce k ústům.

Černá nálada ho opustila. Cítil se takřka slunečně, když rychle ujížděl větrnou nocí. „Není to docela můj styl, ale protože se rozmáchl první, posloužilo mi to.“

Odvrátila hlavu. Nedokázala vysvětlit proč, nedokázala uvěřit tomu, co cítila. Jak probodával Marshalla slovy. Ostrými a studenými jako meč. Pak uhnul, půvabně jako tanečník. Neviděla tu ránu dopadnout o nic víc než Marshall. Byl to tak rychlý, tak omračující pohyb! Přitiskla si dlaň na žaludek a spolkla slabé zasténání. „Zastav,“ řekla tlumeně. „Hned.“

Poslechl zděšeně, že jí bude špatně, znechucený tím, že nedokázal udržet svůj temperament na uzdě dost dlouho, aby ji přiměl zůstat doma. „Jen klid, Deanno. Je mi líto, že ses na to musela dívat, ale –“

Ať chtěl říci cokoli dalšího, zaniklo to v tom, jak se na něj vrhla. Jediným plynulým pohybem strhla bezpečnostní pás a vymrštila se k němu. Ústa měla žhavá, vlhká a hladová. Skrze šok a okamžité vzrušení cítil divoké dunění jejího srdce. A její ruce. Ježíši. Její ruce!

Auta se řítily kolem nich. Mohl jen sténat, když se nořila hloub do jeho úst, hltavý jazyk, zuby divoké. Oba lapali po vzduchu, když se od něj odtrhla. „Tak,“ vypravil ze sebe, ale hlavu měl úplně dočista vymetenou. „Tak.“

„Nejsem na to hrdá.“ Žuchla zpátky na sedadlo, tvář zardělou, oči rozjasněné. „Nevážím si zastrašování ani rvaček. Absolutně ne. Ach jo.“ Napůl se smíchem zavřela oči. Tělo jí vibrovalo jako přehřátý motor. Intelekt, jak zjišťovala, může kompletně podlehnout žlázám. „Asi vybuchnu. Jed’ rychle, ano?“

„Jo.“ Roztoužená ruka se mu trochu třásla, když znovu otočil klíčkem. Když pak dupl na plyn, začal se usmívat. Z úsměvu přešel do smíchu, smál se zplna hrdla. „Deanno, já jsem do tebe blázen.“

Musela sevřít prsty do pěstí, aby se ubránila pokušení strhat z něj šaty. „Oba jsme blázni,“ usoudila. „Jed’ rychleji.“

Marshall se upokojil, jak nejlépe dovedl, ošetřil si pohmožděné břišní svaly a vzal si prostředek na utišení bolesti. Stud a vztek ho hnaly z domu. Rozhodl se zajít nejdřív na skleničku, pak na dvě, než šel na schůzku do opery.

Nemyslel na to, zda ho těší hudba nebo společnosti. Ale obojí ho konejšilo. Je civilizovaný člověk, připomínal si. Vážený člověk. Nedá se zastrašit nějakým velkohubým reportérem, jako je Finn Riley. Prostě v klidu vyčká, až přijde jeho chvíle.

Okouzlený závěrečnou árií primadony ještě stále pociťoval mírumilovnou pohodu, když zajížděl na svou příjezdovou cestu, přestože ho břicho tupě bolelo. Další dávka utišovacího prostředku to spraví, to věděl. Zuřivosti a zoufalství ulevila Mozartova hudba. S tichým pobrukováním zapnul Marshall bezpečnostní systém svého auta. Jestli Deanna ten záznam má, a tím už si nemohl být jistý, přesvědčí ji, aby mu ho vrátila. Ale počká, až bude Riley někde daleko.

Promluví si, sliboval sám sobě, a konečně udělají tlustou čáru za minulostí. Jako ji udělali za Angelou.

Oči se mu leskly, když sahal po klíčích. Měl dojem, že vycítil vlevo od sebe jakýsi pohyb. Stihl se otočit, stihl pochopit. Nestihl vykřiknout.

Finn se díval na spící Deannu, když telefon zazvonil. Vrhli se jeden na druhého už v hale, potáceli se do schodů. V půli cesty takticky usoudili, že už došli dost daleko.

Musel se zašklebit, když si vzpomněl, jak z něj trhala oblečení. Přepadla ho, pomyslel si uličnický. Samozřejmě, byl poddajná oběť, ale projevila překvapivou energii a úžasnou pružnost. Skoro mu připadalo jako ostuda, že se tak uspokojivě nevypořádal s Pikem už dřív.

Pustil z hlavy všechny myšlenky na Pikea a pohodlně se uvelebil, příjemně vzrušený, když se k němu Deanna přivinula.

Neprobudí ji, i když byl ve velkém pokušení. Příliš se mu ulevilo, že už sebou nehází a nepřevrací se ani nesténá ze spánku, jak tomu

bylo několik nocí po Angelině vraždě. Místo toho se prostě těšil tím, jak její tělo zapadá do jeho.

Zaklel, když telefon zazvonil a ona se probudila.

„Jen klid.“ Jako Deanna ani on nečekal, že by uslyšel něco jiného než dýchání, když zvedl sluchátko.

„Finne? Tady je Joe.“

„Joe.“ Uviděl, jak se napětí v Deanniných ramenou rozplynulo.

„Nejspíš nemá smysl se zmiňovat o tom, že je jedna v noci.“

„Mám pro tebe tip, kámo. Krátil jsem si čas s rádiem a monitoroval policejní vysílačku. Máme vraždu v Lincoln Parku.“

„Zločiny nedělám.“

„Překontroloval jsem si to, Finne. Napadlo mě, že to budeš chtít vědět hned místo až z ranních zpráv. Byl to Pike. Víš, ten cvokař. co dneska otravoval Deannu. Někdo ho oddělal.“

Finn zabodl pohled do Deanniných očí. „Jak?“

„Stejně jako Angelu. Do obličeje. Má konexe na policii mi toho moc neřekla. Ale koupil to rovnou na vlastním prahu. Jeden soused hlásil, že uslyšel kolem půlnoci střelbu. Hlídkáři tam zajeli a našli ho. Volám od policajtů. Nasadili jsme na to štáb. Bude to hit do ranních zpráv.“

„Díky.“

„Nejspíš to Dee vezme líp od tebe.“

„Jo. Řekneš mi, kdyby něco?“

„To si piš.“

Zavěsil. Ztratil náladu.

„Něco se stalo.“ Poznala mu to na tváři, na tom, jak kolem něj vzduch jakoby zhoustl. „Jen mi to řekni rovnou, Finne.“

„Fajn.“ Skryl její ruce ve svých. „Marshall Pike byl zavražděn.“

Její ruce sebou škubly, pak se zklidnily. „Jak?“

„Zastřelili ho.“

Už to věděla, ale musela se zeptat. „Stejně jako Angelu? Bylo to stejné jako s Angelou, vid?“

„Vypadá to tak.“

Vydala přiškrcený hrdelní zvuk, ale uhnula, když se po ní natáhl. „Jsem v pořádku. Měli bychom říci policii, co se stalo dneska po práci. Musí to mít nějakou spojitost.“

„Je to možné.“

„Nechod' kolem toho jako kocour kolem horké kaše,“ vyštěkla a slezla z postele. „Marshall mě dneska obtěžoval a my tam jeli. Za pár hodin ho zastřelili. Nemůžeme dělat, že ty dvě věci spolu nesouvisí.“

„A pokud souvisí, co s tím můžeš dělat?“

„Co budu moct.“ Přetáhla si přes hlavu svetr, vytrhla ze šatníku kalhoty. „I když jsem nenatáhla kohoutek, já jsem ta příčina a musí existovat něco, co s tím můžu udělat.“

Neodolala, když ji objal, ale přitiskla se k němu a přitiskla mu tvář k rameni.

„Musím něco udělat, Finne. Jinak to nevydržím.“

„Zajedeme za Jennerem.“ Vzal její tvář do dlaní. Políbil ji. „Něco vymyslíme.“

„Fajn.“ Mlčky se dooblékla. Věděla, že se Finn nebude cítit provinile kvůli tomu, jak před pár hodinami Marshalla složil, protože to vidí jako výkon čisté a prosté spravedlnosti. A snad má i pravdu.

Myslel si to i ten, kdo pozvedl pušku proti Marshallově tváři?

Při té představě se jí udělalo nanic. „Počkám dole,“ řekla, když si obouval boty.

Obálku uviděla, ještě než došla k úpatí schodů. Ležela čistá a bílá na naleštěné podlaze haly, pár centimetrů za dveřmi. Pocítila prudkou rychlou bolest, záškub v útrobách, jako úder pěstí do svalů. Pak otupěla. Přešla po naleštěném dřevě. Shýbla se.

Otevřela obálku, když za ní sešel dolů Finn.

„Krucinál.“ Vzal ji z jejích bezvládných prstů a četl.

UŽ TI NIKDY NEUBLÍŽÍ.

Když odcházeli z domu, někdo se díval, srdce překypující láskou a touhou a strašným žalem. Zabíjet pro ni nebylo nic těžkého, už k tomu došlo a bude se to muset stát zas. Snad to konečně pochopí.

DVACET SEDM

Jeff stál v režijní místnosti, přehlížel studio a kousal se rozčileně do rtu. Deanna měla natáčet svůj první pořad od Angeliny smrti.

„Kamera tři, na Dee.“ Vyštěkával rozkazy. „Dvojka bere celek. Jednička přejezd. Zaberte mi Dee zblízka, trojko. Hudba a velký, velký aplaus. Pusťte playback.“

Sám tleskal, stejně jako ostatní v režii. Ze svého bidýlka s výhledem do studia dobře viděli, jak obecenstvo vstává a jásá.

„Berte to,“ nařizoval Jeff. Ach jo, pomyslel si, podíleje se na tom triumfu. Vrátila se. „Berte ten aplaus.“

Dole stála Deanna v nové dekoraci rubínových odstínů, ozdobené veselými keříky cesmíny, a nechávala se omývat vlnami potlesku. Je to projev podpory, věděla, uvítání domů. Když se jí oči zaplnily slzami, nesnažila se je potlačit. Nemyslela na to.

„Díky.“ Dlouze, nejistě vydechla. „Je vážně hezké být zase tady. Já...“ Umlkla, přejela pohledem dav. Mezi cizinci bylo tu a tam vidět známé tváře. Tváře ze zpravodajského oddělení, z produkce. Radost jí prozářila obličej. „Jsem vážně ráda, že vás vidím. Než začneme natáčet, ráda bych vám poděkovala za všechny dopisy a telefonáty během minulého týdne. Vaše podpora pomohla nejen mně, ale všem, kdo mají s pořadem něco společného, překonat těžké časy.“

A to, pomyslela si, je všechno, co může, co chce říci o minulosti.

„Teď bych vám ráda představila ženu, která nám už poskytla tolik hodin zábavy. Je brilantní. Zářivá. S talentem zlatým jako její oči. Podle Newsweeku dokáže Kale Lowellová ‚propálit plátno mávnutím řas, zábleskem svého charakteristického úsměvu‘. Dokázala, jak umí zapůsobit na veřejnost i na kritiku tím, jak si rovné dva roky udržela postavení kasovní jedničky a současně získala Oscara za svůj portrét hrdinné, nezapomenutelné Tess v *Pohrdání*. Dámy a pánové, Kate Lowellová.“

Potlesk vybuchl znovu. Kate vplula do studia, vypadala sebejistě, svěže a každým coulem jako hvězda. Když ji však Deanna vzala za ruku, ucítla, jak je studená a jak se chvěje. Deanna ji úmyslně objala.

„Nedělej nic, k čemu nejsi ochotná,“ šeptla Kate do ucha. „Nebudu tě nutit do žádných odhalení.“

Kate na okamžik zaváhala. „Ach bože, to jsem ráda, že jsi tady. Sedneme si, ano? Třesou se mi kolena.“

Nebyl to snadný pořad, v žádném případě ne. Deanna dokázala ukormidlovat prvních deset minut šťavnatého hollywoodského brebentění, takže se obecenstvo bavilo tak dobře, až si už říkala, že si Kate své oznámení rozmyslela.

„Ráda hraju ženy silné a charakterní.“ Plynulým pohybem, doprovázeným zašustěním hedvábí, zkřížila Kate své dlouhé miliónové nohy. „A vypadá to, že se poslední dobou píše víc scénářů pro silné ženy, ženy, které nejsou jen diváky, ale mají svou víru a měřítko, za která jsou ochotny bojovat. Jsem vděčná za příležitost hrát takové ženy, protože já jsem vždy nebojovala za to, co jsem chtěla.“

„Máš tedy pocit, jako bys to dokázala teď prostřednictvím své práce?“

„Mám mnoho společného s postavami, které hraju. Obzvláště s Tess. Protože to byla žena, která obětovala všechno, riskovala všechno pro své dítě. Určitým podivným způsobem se ve mně Tess zrcadlí. Zrcadlo odráží protiklad. A já obětovala své dítě, svou příležitost mít dítě, když jsem je před deseti lety dala k adopci.“

„Hergot.“ V režii vytřeštil oči Jeff. Mezi diváky zavládlo strnulé mlčení. „Hergot,“ řekl znova. „Kamera dvě, detail na Kate. Páni, no páni!“

I když si ale ustaraně hryzal ret, soustředil se na Deanninu tvář. Ona to věděla, uvědomil si a dlouze, uklidněně vydechl. Ona to věděla...

„Neplánované těhotenství je děsivá věc v každé době, za všech okolností.“ Deanna chtěla, aby si to obecenstvo zapamatovalo. „Kolik ti bylo let?“

„Bylo mi sedmnáct. Měla jsem, jak víš, Dee, chápavou rodinu, dobrý domov. Právě jsem zahájila svou kariéru modelky a myslela jsem si, že mám svět u nohou. Pak jsem zjistila, že jsem těhotná.“

„A otec? Chceš o něm mluvit?“

„Byl to milý hodný kluk, do puntíku stejně vyděšený jako já. Byl můj první.“ Ted' se ve vzpomínce na něj pousmála. „A já jeho. Byli jsme jeden druhým úplně oslnění, tím, co jsme k sobě cítili. Když jsem mu to řekla, jen seděl úplně otupěle. Byli jsme v Los Angeles a

šli jsme na pláž. Seděli jsme tam a koukali na příboj. Nabídl se, že si mě vezme.“

„Některým lidem by to mohlo připadat jako odpověď. Tys nechtěla?“

„Ani kvůli sobě, ani kvůli tomu chlapci, ani kvůli dítěti.“ Kate pokračovala a využívala vší své dovednosti, aby si zachovala klidný hlas. „Pamatuješ, jak jsme mluvily o tom, co chceme dělat, až vyrosteme?“

„Ano, pamatuji.“ Deanna propletla prsty s Kateinými. „Nikdy jsi nezapochybovala.“

„Odkakživa jsem chtěla být herečkou. Trochu se mi dařilo jako modelce a chtěla jsem dobýt Hollywood, kdyby trakaře padaly. A pak jsem otěhotněla.“

„Uvažovalas o potratu? Diskutovalas o té možnosti s otcem, se svou rodinou?“

„Ano. I když to bylo hrozně těžké, Dee, pamatuji se, jak mě rodiče podpořili. Ublížila jsem jim, zklamala je. Teprve když jsem byla starší a získala určitý přehled, uvědomila jsem si, jak moc. Ale ani jednou nezakolísali. Nemohu ti vysvětlit, proč jsem se rozhodla tak jak jsem se rozhodla. Bylo to čistě emocionální rozhodnutí, ale myslím, že neochvějná podpora mých rodičů mi k tomu pomohla. Rozhodla jsem se dítě porodit a dát pryč. A nevěděla jsem až do poslední chvíle, jak to bude těžké.“

„Víš, kdo to děťátko adoptoval?“

„Ne.“ Kate setřela slzu. „Ne, nechtěla jsem to vědět. Uzavřela jsem smlouvu. Rozhodla jsem se dát dítě lidem, kteří je budou milovat a starat se o ně. A už to nebylo mé dítě, ale jejich. Teď by jí bylo deset, skoro jedenáct.“ Očima tonoucíma v slzách pohlédla ke kameře. „Doufám, že je šťastná. Doufám, že ke mně necítí nenávist.“

„Tisíce žen prožívají to, cos prožila ty. Ať se rozhodnou jakkoli, je to jejich rozhodnutí, i když sebetěžší. Myslím, že jedna z příčin, proč hraješ tak dobře ty obdivuhodné úspěšné ženy, je ta, žeš prošla nejtěžší zkouškou, jaká může ženu potkat.“

„Když jsem hrála Tess, uvažovala jsem, jak by to dopadlo, kdybych se byla rozhodla jinak. Nevím.“

„Lituješ své volby?“

„Částečně budu vždycky litovat, že jsem nemohla být tomu dítěti matkou. Ale asi jsem si nakonec po všech těch letech uvědomila, že to skutečně bylo správné. Pro všechny.“

„Za moment jsme zpátky,“ řekla Deanna kameře, pak se obrátila ke Kate. „Jsi v pořádku?“

„Jen taktak. Nenapadlo mě, že to bude tak těžké.“ Dvakrát se zhluboka nadechla, ale upírala pohled spíš na Deannu než na obecnstvo. „Teď přijdou otázky, rychle a zuřivě. A bože, ten tisk zítra.“

„Zvládneš to.“

„Ano, Dee, zvládnu.“ Předklonila se a chytila Deannu za ruku. „Hodně mi ulehčuje, že si to můžu odbýt tady, s tebou. Minutu nebo dvě mi připadalo, jako bych si s tebou prostě jen povídala. Jako kdysi.“

„Takže tentokrát možná nezmizíš z dohledu.“

„Ne, asi ne. Víš, uvědomila jsem si, když jsem mluvila, proč jsem tolik nenáviděla Angelu. Myslela jsem si, že je to kvůli tomu, jak mě využívala. Ale bylo to proto, že využívala mé dítě. Pomáhá mi, když to vím.“

„Pekelnej pořad.“ Fran si přitiskla zaťaté pěsti na boky, když Deanna vstoupila do šatny. „Tys to věděla. Já poznám, žes to věděla. Proč jsi mi to neřekla, sakra? Mně, produkční a své nejlepší kamarádce.“

„Protože jsem si nebyla jistá, jestli to zvládne.“ Napětím uplynulé hodiny bolela Deannu ramena. Kroužila jimi v pomalých kruzích a šla rovnou k osvětlenému zrcadlu, aby se přelíčila. Fran se naštvala. To chápala a očekávala. Stejně tak chápala a očekávala, že to rychle vyprchá. „A měla jsem pocit, že by nebylo správné mluvit o tom dřív než ona. Jaká byla reakce obecnstva, Fran?“

„Když se usadily vlny šoku? Řekla bych, že asi pětasedesát procent bylo na její straně, možná deset procent se nevyhrabalo ze stadia ohromení a zbývajících pětadvacet bylo příjemně vzrušených tím, že jejich princezna zakopla.“

„Tak jsem si to představovala. To není špatné.“ Deanna si natírala obličej hydratačním krémem. „Dobře to dopadne.“ Zvedla obočí na Franin odraz v zrcadle. „A co ty?“

Po okamžiku pompézního mlčení Fran těžce vydechla, až se jí roztřepetala kudrnatá ofina. „Stoprocentně při ní. Muselo to pro ni být peklo, chudák malá. Bože, Dee, co ji přimělo vyjít s tím takhle na veřejnost?“

„Má to co dělat s Angelou,“ začala Deanna a pověděla jí to.

„Vydírání.“ Fran teď byla příliš zaujatá, než aby projevovala i sebestřednější hněvivost, a tiše hvízdla. „Já věděla, že je mrcha, ale nikdy by mě nenapadlo, že klesla tak hluboko. Seznam podezřelých se tím nejspíš rozšiřuje na několik desítek.“ Oči se jí rozšířily. „Nemyslíš, že Kate –“

„Ne, to nemyslím.“ Ne že by o tom důkladně neuvažovala, pomyslela si Deanna – logicky, a jak doufala, i objektivně. „I kdybych si myslela, že Angelu zabila, jako že si to nemyslím, neměla žádný důvod zabít Marshalla. Ani ho neznala.“

„Nejspíš ne. Kéž by už policajti toho cvoka našli a dali pod zámek! Je mi nanic strachy z toho, že pořád dostáváš ty jeho dopisy.“ Když teď bylo všechno zapomenuto, přistoupila automaticky k Deanně a začala jí masírovat ztuhlá ramena. „Aspoň můžu spát klidněji, když vím, že Finn neodjede z města, dokud to neskončí.“

„Jak to víš?“

„Protože –“ Fran se zarazila, rychle pohlédla na hodinky. „Jéje, jak tady můžu sedět a povídat? Mám stovku věcí –“

„Fran!“ Deanna vstala a postavila se před ni. „Jak víš, že Finn neodjede z města, dokud to neskončí? To poslední, co jsem slyšela, bylo, že má jet hned po Vánocích do Říma.“

„Já, é, musela jsem to nějak splést.“

„Houby.“

„Hernajs, Dee, netvař se tak bojovně.“

„Jak to víš?“

„Protože mi to řekl, fajn?“ Znechuceně rozhodila rukama. „A já o tom měla držet hubu, že zrušil to natáčení v Římě a všechno ostatní, co by ho vázalo mimo Chicago.“

„Chápu.“ Deanna sklopila oči a setřela si smítko ze zelené plátěné sukně.

„Ne, nechápeš, protože máš klapky na očích. Ty bys vážně čekala, že si ten chlap vesele poletí přes Atlantik, zatímco se tady tohle děje? Prokristapána, on tě miluje.“

„To vím.“ Ale páteř měla ztuhlou. „Mám taky práci,“ řekla a vyrazila ze šatny.

„Dobrá práce, Myersová.“ S tlumenými kletbami popadla Fran telefon a zavolala do Finnovy kanceláře. Jestliže neohlášeně rozpoutala válku, pak to nejmenší, co může udělat, je povědět mu, aby se vyzbrojil.

Ve své kanceláři nad zpravodajskou redakcí odložil Finn sluchátko a zamračil se na Barlowa Jamese. „Musíš sehnat posily. Deanna jde nahoru.“

„Fajn.“ Barlow se potěšeně uvelebil do křesla a protáhl si mohutné paže. „Vyjasníme si všechno jednou provždy.“

„Je to vyjasněné, Barlowe. Necestuju dál než hodinu od domova, dokud ho policie nezatkne.“

„Finne, chápu tvou starost o Deannu. Já ji mám taky. Ale šidíš pořad. Reaguješ přehnaně.“

„Vážně?“ Finnův hlas byl chladný a opovržlivý. „A já si myslel, že беру dvě vraždy a obtěžování ženy, kterou miluju, tak akorát.“

Sarkasmus Barlowem ani nehnul. „Podle mého může snadno získat ochranu na čtyřiaadvacet hodin denně. Profesionály. Bůh ví, že žena v jejím finančním postavení si může dovolit to nejlepší z nejlepšího. Nechci znevažovat tvou mužnost, Finne, ale jsi reportér, ne tělesný strážce. A,“ pokračoval, než stihl Finn zareagovat, „jsi sice šikovný reportér, ale nejsi detektiv. Ať si policie dělá svou práci a ty dělej taky svou. Máš odpovědnost vůči pořadu, vůči lidem, co s tebou pracují. Vůči televizní společnosti, vůči sponzorům. Máš smlouvu, Finne. Jsi právně povinen cestovat kdykoli a kamkoli, kde se něco děje. Přistoupil jsi na ty podmínky. Hergot, tys je vyžadoval!“

„Tak mě žaluj,“ vyzval ho Finn, oči rozsvícené očekáváním potyčky. Vzhlédl, když se dveře zprudka otevřely.

Stála tam v primovním hedvábném kostýmku, oči planoucí, bradu bojovně vystrčenou. Každý krok výzva – připochoďovala k jeho psacímu stolu a udeřila dlaněmi o jeho desku.

„Já to nechci.“

Neobtěžoval se předstírat, že nerozumí. „Ty do toho nemáš co mluvit, Deanno. Je to moje rozhodnutí.“

„Ani jsi mi to nechtěl říct. Prostě sis chtěl jen vymyslet nějakou chabou výmluvu, proč se ta cesta zrušila. Tys mi lhal.“

Zabíjel by pro ni, pomyslel si, a pokrčil rameny. „Teď už to není nutné.“ Opřel se v křesle a složil k sobě prsty. Ačkoliv měl na sobě svetr a džíny, vypadal do puntíku jako hvězda. „Jak dopadl dneska ráno pořad?“

„Nech toho. Prostě toho nech.“ Otočila se a zabodla prst Barlowovým směrem „Vy mu můžete nařídit, aby jel, ne?“

„Myslel jsem si že můžu.“ Zvedl ruce, pak je nechal klesnout. „Přijel jsem z New Yorku v naději, že mu to dokážu vyložit. Taky mě

mohlo napadnout, jak to skončí.“ S povzdechem vstal. „Budu teď tak hodinu ve zpravodajské redakci. Jestli dopadnete líp než já, dejte mi vědět.“

Finn počkal, až cvakla klika zavíraných dveří. Ten zvuk byl definitivní jako gong v boxerském ringu. „Nedopadneš, Deanno, takže by ses s tím mohla smířit.“

„Chci, abys jel,“ řekla, pečlivě vyslovujíc každé slovo zvlášť. „Nechci, aby se tím narušily naše životy. Je to pro mě důležité.“

„Pro mě jsi důležitá ty.“

„Tak pro mě tohle udělej.“

Zvedl tužku, protáhl ji mezi prsty jednou, dvakrát, pak ji úhledně přelomil vedví. „Ne.“

„Možná ti jde o kariéru.“

Naklonil hlavu, jako by o tom uvažoval. A vem to čert, zamrkaly na ni jeho dolíčky. „Neřekl bych.“

Je tak tvrdošíjný, pomyslela si, tak neotřesitelný a neovlivnitelný jako žula. „Mohli by ti zrušit pořad.“

„Vylít s vaničkou i dítě?“ Ačkoliv nebyl nijak zvlášť klidný, opřel se dozadu a položil si nohy na stůl. „Už jsem zažil, že šéfové společností nadělali pěkné blbosti, takže se třeba rozhodnou zrušit vysoce sledovaný, prospěšný a cenami odměněný pořad proto, že chvíli nevyrazím na cesty.“ Zadíval se na ni s temným pobavením v očích. „Nejspíš mě budeš muset živit, až budu nezaměstnaný. Možná se mi to zalíbí a odejdu úplně do výslužby. Pustím se do zahradničení nebo do golfu. Ne, už vím. Budu ti dělat obchodního manažera. Ty budeš hvězda – víš jako ta zpěvačka country-western.“

„Tohle není žert, Finne.“

„Taky to není tragédie.“ Telefon zazvonil, Finn zvedl sluchátko, řekl „později,“ a zase zavěsil. „Trvám na tom, Deanno. Nemohl bych se zúčastnit vyšetřování, kdybych byl v Evropě.“

„Proč se ho potřebuješ zúčastňovat?“ Přimhouřila oči. „O to ti jde? Proč byla minulé úterý repríza? Všechny ty telefonáty od Jennera. Nepracuješ na pořadu *Do hloubky*, ty pracuješ s ním!“

„Nevadí mu to. Proč by mělo?“

Otočila se. „Nesnáším to. Nesnáším, že naše soukromé a profesionální životy začínají být promíchané a nevyvážené. Nesnáším ten strach. Vyskočím pokaždé, když se ozve na chodbě hluk, anebo se napnu, jakmile se otevřou dveře výtahu.“

„To je i můj názor. Přesně takový mám pocit. Pojd' sem.“ Natáhl se a chytil její ruku, když obešla stůl. S očima upřenýma do jejích si ji přitáhl na klín. „Hrozně se bojím, Deanno.“

Pootevřela překvapením rty. „Tos nikdy neřekl.“

„Možná jsem měl. Mužská pýcha je ožehavá záležitost. Pravda je, že potřebuju být tady, potřebuju se toho zúčastnit, vědět, co se děje. To je jediný způsob, jak dokážu přemoci strach.“

„Jen mi slib, že nebudeš pokoušet osud ani zbytečně riskovat.“

„Po mně nejde, Deanno.“

„Kéž bych si tím byla jistá!“ Zavřela oči. Vůbec si nebyla jistá.

Po Deannině odchodu přistoupil Finn k videu. Jistá představa v něm hlodala už od Marshallovy vraždy, pocit, že na něco zapomněl. Nebo to přehlédl.

Všechny Barlowovy řeči o odpovědnosti a loajalitě v něm probudily vzpomínku. Finn se probíral černým lesem videokazet, až našel únor 1992.

Vsunul kazetu do přístroje a přetočil přes zpravodajské reportáže, místní, světové, počasí, sport. Nebyl si jist přesným datem ani jak dlouhý šot to byl. Věděl však, že předchozí spojení Lewa McNeila s Chicagem mu zaručilo aspoň jednu reportáž o jeho vraždě.

Získal víc, než v co doufal.

Finn zpomalil kazetu na normál, přimhouřenýma očima se soustředil na reportéra CBC, stojícího na zasněženém předměstském chodníku.

„Násilí udeřilo v časných ranních hodinách do této poklidné newyorské čtvrti. Lewis McNeil, starší produkční populární talk show *U Angely*, byl zastřelen dnes ráno před svým domem v Brooklyn Heights. Podle policejních zdrojů McNeil, původem z Chicaga, zřejmě odjížděl do práce, když byl zastřelen z těsné blízkosti. McNeilova žena byla v domě...“ Kamera pozvolna švenkovala. „Probudila se krátce po sedmé hodině ráno zvukem výstřelu.“

Finn vyslechl zbytek zprávy s očima upřenýma na obrazovku. Pochmurně projel dalším týdnem zpráv, sbíral útržky sdělení o vyšetřování McNeilovy vraždy.

Posbíral poznámky a zamířil do redakce zpravodajství. Našel Joea, právě když kameraman vyrážel za prací.

„Dotaz.“

„Ale honem, žene mě čas.“

„Únor dvaadevadesát. Vražda Lewa McNeila. Tys dělal kameru při natáčení v New Yorku, vid’?“

„Co mám říct?“ Joe si přešetřil nehty o mikinu. „Mé umění se pozná od ostatních.“

„Přesně tak. Kde ho střelili?“

„Jak si vzpomínám, rovnou před domem.“ Ve vzpomínkách sáhl Joe do kapsy pro čokoládovou tyčinku Baby Ruth. „Jo, prý to vypadalo, jako by si čistil auto.“

„Ne, myslím anatomicky. Do hrudníku, do břicha, do hlavy? V žádné zprávě z těch, co jsem viděl, to nebylo.“

„Aha.“ Joe se zamračil a zavřel oči, jako by si chtěl tu scénu znovu vybavit. „Hodně tam uklidili, než jsme tam dorazili. Mrtvolu jsem neviděl.“ Otevřel oči. „Tys Lewa znal?“

„Trochu.“

„Jo, já taky. Ach jo.“ Ukousl si pořádný kus čokolády. „Proč ten zájem?“

„Něco, na čem pracuju. Neptal se tvůj reportér policajtů na podrobnosti?“

„Kdo tam byl – Clemente, mám pravdu? Nevydržel tady dlouho. Lajdák, víš? Nevím, jestli se ptal. Hele, musím mazat.“ Zamířil ke schodům, pak si poklepal klouby prstů na hlavu. „Jo, jo.“ Zamířil zpátky ke schodům nahoru a podíval se na Finna. „Připadá mi, že jsem slyšel, co říkal jeden z ostatních reportérů. Prý to Lew chytil do obličejů. Ošklivý, co?“

„Jo.“ Finnovi se krví rozlilo pochmurné uspokojení. „Moc ošklivý.“

Jenner žmoulal dopolední koláč a splachoval třesňovou náplň slazenou kávou. Při jídle a pití studoval nepěkné fotografie, připíchnuté na korkové nástěnce. Konferenční místnost teď byla tichá, nechal ale otevřené žaluzie na skleněných dveřích, jež ji oddělovaly od odpočívárny okrsku.

Angela Perkinsová. Marshall Pike. Zíral na to, co se jim stalo. Jestli se bude dívat dost dlouho, věděl, že se dostane do určitého transu – stavu mysli, který mu vyčisti mozek pro nápady, pro kombinace.

Byl právě dost dopálený na Finna, který míchá emoce s intelektem. Ten člověk mu měl říci o podrobnostech svého rozhovoru s Pikem. Jakkoli to bylo nedůležité, policie o tom měla vědět. Představa, že

Finn hovořil s Pikem o samotě, páčila Jennera víc než káva z automatu.

Vzpomněl si na jejich poslední setkání, začátkem toho odpoledne, kdy byl Pike zavražděn.

„Máme jasno v tom, že střelec zná slečnu Reynoldsovou.“ Jenner odpočítával fakta na prstech. „Věděl o jejím vztahu nebo aspoň o hádce s Pikem.“ Zvedl druhý prst. „On nebo ona zná Deanninu adresu, znal Pikeovu a má dost vědomostí o studiu, aby dokázal nastavit kameru po zabití Angely Perkinsové.“

„Souhlas.“

„Vzkazy se objevily pod Deanninými dveřmi, na jejím psacím stole, v autě, v bytě, který si ještě drží na Starém Městě.“ Jenner zvedl obočí v naději, že mu Finn poskytne nějaké vysvětlení této zajímavé skutečnosti. Ale neposkytl. Finn věděl, jak si nechat informaci pro sebe. To byla jedna z věcí, které na něm Jenner obdivoval. „Musí to být někdo, kdo pracuje v CBC,“ uzavřel Jenner.

„Souhlas. Teoreticky.“ Finn se usmál, když Jenner zafuněl. „Může to být někdo, kdo tam pracoval. Je možné, že je to nějaký Deannin fanda, co byl ve studiu. Pravidelný člen obecnosti. Spousta lidí má dost základních znalostí o televizní práci, aby dokázali uvést kameru do chodu.“

„Myslím, že tohle to přesahuje.“

„Tak ať. Vidí ji každý den v televizi.“

„Mohla by to být i žena.“

Finn to okamžik přemýšlel, pak zavrtěl hlavou. „Slabá pravděpodobnost. Na chvíli to odsuňme stranou a zkusme tuhle teorii: Je to muž, osamělý, nešťastný muž. Žije sám, ale každý den mu Deanna vklouzne skrz televizní obrazovku rovnou do obývacího pokoje. Sedí tam s ním, mluví na něj, usmívá se na něj. Není osamělý, když ji tam má. A chce ji tam mít pořád. Nejde mu to se ženskými. Trochu se jich bojí. Umí dobře plánovat, pravděpodobně má slušné zaměstnání, odpovědné, protože umí věci promyslet. Je pečlivý, puntičkářský.“

Jenner uznale stiskl rty. „To zní, jako byste se doma připravoval.“

„Taky že ano. Protože Deannu miluju, myslím, že ho chápu. Jde o to, že ho popadají tyhle návaly, ta zuřivost. Nezabíjí ve vzteku. Myslím, že to udělal klidně.“ A při tom pomyšlení právě tuhle Finnovi krev v žilách. „Ale roztřískal mi dům a Deanně kancelář. Napsal na

zed', jak zrazený si připadá. Div to tam nevyryl. Jak ho zradila? Co se změnilo od té doby, co dostala první dopis, do Angeliny vraždy?“

„Zapletla se s vámi?“

„Chodí se mnou už dva roky.“ Finn se předklonil. „Zasnoubili jsme se, Jennere. Oficiální oznámení se sotva vylouplo na světlo boží, když došlo k Angelině vraždě a k těm vloupáním.“

„Takže zabil Angelu, protože ho naštvála Deanna Reynoldsová?“

„Zabil Angelu a Pikea, protože miluje Deannu Reynoldsovou. Jak lépe by mohl ukázat svou oddanost než tím, že odstraní lidi, kteří ji rozčilují nebo dopalují? Roztrískal jí věci, zvláště si dal záležet na náčrtcích modelů svatebních šatů, novinových článcích o zasnoubení, fotografiích Deanny a mě. Byl tak rozzuřený, protože veřejně ohlásila, že dává přednost jinému muži před ním. Že se hodlá provdat, aby to dokázala.“

Jenner zvolna přikývl, čmáraje si na list papíru. „Možná jste si ten doktorát z psychiatrie nekoupil v obchodáku. Proč nešel po vás?“

Finn si instinktivně přejel prsty po rukávu. Pod ním byla jizva po kulce. Po kulce, kterou nevystřelil ostřelovač z pohotovostní jednotky. Ale nemohl si být jistý. „Protože jsem neudělal nic, co by Deanně ublížilo. Marshall ano, toho dne, kdy byl zabit a před pár lety, když padl do Angeliny pasti.“

„Měl jsem si s ním promluvit.“ Jenner zlehka zatukal pěsti na své záznamy. „Mohl něco vědět něco vidět Možná že dostával výhrůžné vzkazy.“

„Pochybuju. To byl ten typ, co by s tím běžel rovnou za policajty. Nebo by to byl řekl mně, když jsem s ním mluvil.“

„Neměl jste čas, musel jste ho mlátit.“

„Já ho nemlátil.“ Finn zkřížil ruce na hrudi. „On se rozmáchl, já se rozmáchl. Jednou. V každém případě myslím, že by mi to byl řekl, když jsem s ním mluvil o pár dní dříve v kanceláři.“

Jenner přestal čmárat. „Vy jste k němu šel kvůli vraždě Angely Perkinsové?“

„Byla to jen teorie.“

„Kterou jste nepovažoval za nutnou mi svěřit?“

„To bylo osobní.“

„Na tomhle není nic osobního, nic.“ Jenner se prudce předklonil, přimhouřil oči. „Pustil jsem vás k tomuhle vyšetřování, protože si myslím, že jste chytrý chlap, a dovedu se vžít do vašeho postavení. Ale naštvál jste mě a máte padáka.“

„Udělám, co musím, poručíku, s vámi nebo bez vás.“

„Reportéři nejsou sami, kdo dovede dělat potíže. Zapište si to za uši.“ Jenner zavřel své záznamy. Vstal. „Teď mám práci.“

Ne, říkal si teď Jenner, sympatie a obdiv stranou, nenechá Finna jednat na vlastní pěst. Může být slepý ke skutečnosti, že jeho život je v nebezpečí, ale Jenner to ví líp.

Vstal, aby si dolil kávu, a podíval se přes skleněné dveře. „Řeč o vlku,“ zabručel. Jenner otevřel dveře. „Hledáte mě?“ zeptal se Finna a gestem propustil uniformu, která blokovala Finnovi cestu. „To je v pořádku, strážníku. Pana Finna přijmu.“ Krátce na Finna kývl. „Máte pět minut.“

„Potrvá to trochu déle.“ Finn se zadíval bez výrazu na policejní fotografie na nástěnce. Byly to momentky obou obětí, pořízené před smrtí a po ní. „Budete si sem muset dát ještě jednu sadu.“

O dvacet minut později dokončil Jenner rozhovor s detektivem v Brooklyn Heights. „Faxují nám záznam,“ řekl Finnovi. „Fajn, pane Riley, tak kdo věděl, že McNeil předával informace Angele?“

„Deannin štáb. Tím jsem si jistý. Tak bych věřil tomu, že se to prosáklo dolů.“ Teď v něm vřelo vzrušení, takové intenzity jako vždy před rozřešením skládačky. „Mezi Deanninými lidmi a zpravodajstvím bylo vždycky hodně vazeb. Jsme v tomhle zajedno? Tři lidé jsou mrtví, protože nějakým způsobem Deannu ohrožovali.“

„To nemohu komentovat, pane Riley.“

Finn se odsunul od stolu. „Hergot, nejsem tu jako reportér. Nehledám bombu, poslední zprávičku od nejmenovaného policejního zdroje. Chcete mě prošacovat, jestli nemám mikrofon?“

„Myslím, že nejdete po senzaci, pane Riley,“ řekl Jenner klidně. „Kdybych si to myslel, nebyl byste se nikdy dostal přes práh těchhle dveří. Ale možná si myslím, že jste moc zvyklý dělat si všechno po svém, vést si svůj pořad, než abyste se dokázal vypořádat s jemnými odstíny kooperace.“

Finn bouchl do stolu. „Jestli si myslíte, že mě setřesete, tak se pletete. Máte pravdu s tím obtěžováním, poručíku. Jeden telefonát a můžu tu mít deset kamer, co vás budou následovat, ať se hnete kam chcete. Můžu na vás tlačit tolik, že nedokážete ani kýchnout, aby vám někdo nestrčil pod nos mikrofon. Než se vzpamatujete, bude Chicago plné bzukoty o sérii vražd. Z toho budou komisař a starosta celí pryč,

co?“ Okamžik počkal. „Využijete mě, nebo já využiju vás. Je to na vás.“

Jenner složil ruce na stole a předklonil se. „Nemám rád vyhrožování.“

„Já taky ne. Ale dočkáte se ode mě daleko horších věcí, jestli mě teď budete chtít odstavit.“ Zadíval se na oběti na nástěnce. „Mohl by to prohrát.“ Mluvil teď tiše, pečlivě. „Mohl by to kdykoliv prohrát a pokusit se dostat ji tam nahoru, co jsou tihle. Jste nasraný, protože jsem trochu pátral po svém, fajn. Buďte nasraný. Ale využijte mě. Nebo přísámbůh využiju já vás.“

Jenner objektivně odložil svůj hněv stranou a uvažoval, kolik škody by natropila válka se sdělovacími prostředky. Až moc, pomyslel si. Vždycky to bylo až moc.

„Udělejme to takhle, pane Riley. Řekněme, že teoreticky budeme považovat McNeila za první oběť z těch tří – a budeme to chtít nechat pod pokličkou.“

„Říkal jsem vám, že nemám zájem o senzaci.“

„Jen si stanovme pravidla. Budeme to tak teoreticky brát. A stejně teoreticky předpokládejme, že jen omezený počet lidí má ty vědomosti, které vedly k motivu jeho vraždy.“ Ukázal na židli a počkal, až si Finn zase sedne. „Povídejte mi o těch lidech. Začneme Lorenem Bachem.“ V duchu kompromisu otevřel Jenner záznam o Lorenovi, který si Angela objednala u Beekera.

Cassie vstoupila do Deanniny kanceláře a dlouze, dlouze vydechla. Deanna stála na stoličce uprostřed místnosti, švadlena u jejích nohou. Metry tetelivého bílého hedvábí se vzdouvaly kolem ní.

„To je nádhera!“

„Sotva jsme začaly.“ Ale Deanna sama skoro vzdychala, když přejížděla dlaní po bohaté sukni, úhledně našpendlené ke krajkovému živůtku. Irská krajka, pomyslela si. Kvůli Finnovi. „Ale máš pravdu.“

„Musím si jít pro kameru.“ Cassie se v inspiraci vrhla ke dveřím „Nehýbej se.“

„Nikam nejdu.“

„Musíte stát klidně,“ stěžovala si švadlena přes ústa plná špendlíků. Hlas měla ochraptělý, jako by jich už spolykala víc, než bylo zdrávo.

Deanna nasadila všechnu sílu vůle, aby nepřešlápla z nohy na nohu. „Já stojím klidně.“

„Vibrujete jako ocelové péro.“

„Promiňte.“ Deanna se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. „Asi jsem nervózní.“

„Nastávající nevěsta,“ recitovala Cassie, když se vracela s videokamerou, zakrývající jí obličej. „Deanna Reynoldsová, panující královna denního televizního vysílání, si zvolila elegantní róbu z...“

„Italského hedvábí,“ skočila jí pohotově do řeči švadlena. „S ozdobami z irské krajky a záplavou sladkovodních perliček.“

„Přepychové,“ řekla Cassie střízlivě. „A řekněte nám, slečno Reynoldsová,“ znalecky přejela na Deanninu tvář, „jaké jsou vaše pocity při této vzrušující příležitosti?“

„Jsem vyděšená.“ Zakryla si oči. Jestli zkouška zabere o pět minut víc než povolenou hodinu, bude dělat přesčas celý týden. „A zčásti jako bez rozumu. Jinak se mi to hrozně líbí.“

„Kdybyste vydržela chvíli stát nehybně, slečno Reynoldsová, trochu bych vás obešla, aby naši diváci mohli vychutnat celkový efekt.“ Cassie postupovala bokem a zabírala celek „Tohle vstoupí do mé narůstající knihovny života za kulisami Deanniny hodinky.“

Deanna pocítila, jak jí úsměv tuhne na rtech. „Máš toho natočeno hodně?“

„No, sem tam něco. Simona, jak si rve zbytky vlasů. Margaret, jak hází papírové kuličky. Tebe, jak utíkáš k výtahům.“

Pod třpytivým živůtkem se Deanně prudce rozbušilo srdce. „Nejspíš jsem tomu nikdy nevěnovala moc pozornosti. Tolik kamer všude kolem. Ty ji máš vždycky po ruce, vid’?“

„Nikdy nevíš, jaký historický nebo pokořující okamžik se ti podaří zachytit.“

Někdo ji zachytil, vzpomněla si Deanna, když spala u psacího stolu. Když šla do práce, z práce, nakupovala, hrála si s Franiným děťátkem v parku.

Zachytili ji v bezvědomí ve studiu vedle Angelina těla.

Cassie, která desetkrát za den vešla do kanceláře a zase z ní vyšla. Cassie, která znala každíčký detail Deannina programu. Cassie, která chodila s jedním kameramanem ze studia.

„Vypni to, Cassie.“

„Ještě vteřinku.“

„Vypni to.“ Hlas měla teď Deanna ostrý, že zaťala zuby, aby se vzpamatovala.

„Promiň.“ Očividně polekaná Cassie sklopila kameru. „Asi bych to měla odnést.“

„To nic. Jen jsem nervózní.“ Deanna se zmohla zase na úsměv. Je to směšné, říkala si. Bylo proti zdravému rozumu byt' jen uvažoval o tom, že by Cassie byla schopná vraždy.

„Jsi tu první den.“ Cassie se dotkla její ruky a Deanna se musela přinutit, aby neucukla. „Bůh ví, že tu byl blázinec po tom pořadu, se všemi těmi telefonáty kvůli Kate Lowellové. Co kdyby sis dala po zkoušce pauzu a šla domů? Zbytek odpoledního programu můžu předělat.“

„To je asi dobrý nápad.“ Mluvila pomalu, srdce jí překotně bušilo. „Mám doma spoustu práce.“

Cassie sevřela rty. „Nemyslela jsem, abys skočila z jednoho blázince do druhého. Nebudeš tam nic platná, když se tam potloukají všichni ti malíři a truhláři. Já myslím –“ Uviděla, jak Deanna přejela pohledem za ni, a obrátila se. „Jeffe!“ Ústa jí změkla při pohledu na obdiv v jeho výrazu. „Vypadá pohádkově, vid’?“

„Jo. Opravdu.“ Podíval se na kameru v Cassiině ruce. „Natočilas to?“

„Jistě. Na památku. Poslyš, jestli není nějaký průšvih, nic neříkej, ano? Tohle je památný okamžik. Dee půjde dřív domů.“

„Výborný nápad. Volal Finn, Deanno. Prý ti mám říct, že má schůzi a sejdete se doma. Myslí si, že by tam mohl být kolem čtvrté.“

„No, to je štěstí. Možná ho i předhoním.“

„Nepředeženete, jestli nebudete klidně stát,“ zahuhlala švadlena.

Ale sotva v půl čtvrté Deanna vklouzla do bot a popadla aktovku. „Cassie, zavolala bys Tima?“

„Už se stalo. Měl by čekat dole.“

„Díky.“ Přistoupila ke stolu s pocitem studu a pošetilosti kvůli svým dřívějším myšlenkám. „Promiň to prve, Cassie. S tou kamerou.“

„Nedělej si s tím starosti.“ Cassie otevřela jeden z každodenních dopisů, navršených na jejím psacím stole. „Vím, že otravuju.“ Uchechtla se. „V tomhle směru otravuju ráda. Nashle zítra.“

„Fajn. Nebud' tu dlouho.“

Už klidněji došla Deanna k výtahu a podívala se na hodinky, když tiskla knoflík dolů. Při troše štěstí překvapí Finna tím, že přijede první. Věděla, že nebude muset moc prosit, aby připravil nějaké kuře s těstovinami. Měla chuť na něco kořeněného, co by korunovalo její první den po návratu do toho blázince.

Tam se může vypořádat s horou papírů a telefonátů. Potom, až si udělá přestávku, se může navléknout do něčeho parádního, co by Finna přivedlo k šílenství.

Budou večeřet pozdě. Hodně pozdě, rozhodla se a vykročila z výtahu.

Snad ještě zabalí pár posledních vánočních dárků anebo přemluví Finna, aby upekl nějaké cukroví. Mohla by s ním taky probrat pár nových námětů.

Záblesk slunečního světla automaticky zasáhl její brýle se zbarvenými skly. Sundala si je a nastoupila na zadní sedadlo čekající limuzíny.

„Ahoj, Time.“ Zavřela oči a protáhla se. V limuzíně bylo krásně teplo.

„Ahoj, slečno Reynoldsová.“

„Nakonec máme krásný den.“ Ze zvyku sáhla po láhvi chlazeného džusu, která tu pro ni byla vždycky v zásobě. Spočinula pohledem na zádech svého řidiče. Navzdory teplu v autě byl zachumlaný do kabátu a čepici měl staženou do čela.

„To jistě.“

Usrkla džus a otevřela aktovku. Odsunula stranou desky s úhlednou nálepkou „Svatba“ a sáhla po denní korespondenci, kterou ji Cassie vytřídila k přečtení. Vždycky považovala cestu do práce a z práce za součást své pracovní doby. V tomto případě může dohnat čas, který zameškala zkoušením šatů a tím, že se ulila tak brzo.

U třetího dopisu se jí však písmenka začala rozmazávat. Neexistovala výmluva, proč by byla takhle brzy tolik unavená. Dotčeně vsunula prsty pod brýle, aby si protřela oči. Ale znovu se jí zamžily, jako by měla pod víčky olej. Hlava se jí zatočila, jako by jí bylo nevolno, a paže jí ztěžka klesla na sousední sedadlo.

Tak unavená, pomyslela si. Takové horko. Jako ve zpomaleném filmu se pokusila shodit z ramen kabát. Papíry se snesly na podlahu a snaha dosáhnout na ně jen zvýšila pocit závratí.

„Time.“ Předklonila se, přitiskla dlaň na opěradlo předního sedadla. Neodpověděl, ale slovo jí samotné zaznělo nezřetelně a vzdáleně. Když se snažila pracně na něj zaostřit, vyklouzla jí z otupělých prstů poloprázdná láhev džusu.

„Něco se stalo,“ pokusila se mu říci, když jako hadrová panna klouzala na podlahu vozu, vystlanou plyšovým kobercem. „Něco ošklivého se stalo.“

Ale neodpověděl. Měla pocit, že se propadá podlahou limuzíny do temné bezedné jámy.

DVACET OSM

Deanně se zdálo, že stoupá vzhůru červeně zbarvenými oblaky, zvolna, vláčně se přibližuje k hladině, kde skrz vrstvy mlhy zářilo slabé bílé světlo. Zasténala námahou. Ne bolest, ale nutkání ke zvracení ji páliło v hrdle.

Na obranu nechala oči zavřené, zhluboka a dlouze dýchala a vůlí zvracení potlačila. Kapky studeného potu se jí perlily na kůži, až jí tenká hedvábná blůza ošklivě přilnula k pažím a zádům.

Když to nejhorší pominulo, otevřela opatrně oči.

Byla v autě, vzpomínala si na to. Tim ji vezl domů a jí se udělalo špatně. Ale teď není doma. Nemocnice? uvažovala tupě, když obezřetně otvírala oči. Místnost byla měkce osvětlená na tapetách kvetly něžné fialky. Bílý ventilátor na stropě čeřil vzduch se šeplavým zvukem lopatek. Na lesklém mahagonovém prádelníku byla sbírka hezkých barevných lahviček a kelímků. Nádherná poinsetie a miniaturní stříbrný smrček ozdobený stříbrnými zvonečky připomínaly vánoční čas.

Nemocnice? napadlo ji znovu. Omámeně se pokusila usednout. Hlava se jí zase zatočila, strašlivě, vrazila jí zase do žaludku tu pěst nevolnosti. Vidění se jí zdvojilo. Když se pokusila zvednout ruku k obličeji, spadla jí, jako by vážila metrák. Na okamžik dokázala jen tiše ležet a bojovat s nevolností. Uviděla, že ta místnost je bedna, uzavřená bedna bez oken. Jako rakev.

Šokem pronikl hrot paniky. Vztyčila se, s křikem se opile vypotácela z postele. Odklopýtala ke stěně a přejížděla prsty po jemně květované tapetě, v závratí hledala otvor. V pasti! Otočila se, oči dokořán otevřené. V pasti.

Tehdy uviděla, co bylo na stěně nad postelí. Stačilo to k uvolnění kypící hysterie. Obrovská fotografie se na ni přívětivě usmívala. Několik ohromených vteřin Deanna nehybně zírala na Deannu. Zvolna, s bušením vlastního tepu v uších, přelétla pohledem zbytek místnosti.

Ne, nebyly tu dveře ani okna, jen květiny, loubí květin od stěny ke stěně. Ale byly tu i další fotografie. Desítky jejích fotografií,

seřazených na postranních stěnách. Momentky, obálky fotografií, výstřižky z tisku – jedna vedle druhé na něžné tapetě.

„Panebože. Panebože!“ Slyšela ve vlastním hlase kňouravou paniku a zuřivě se kousla do rtu.

Odvrátila pohled od vlastních podob, oči skelné šokem, a zadívala se na jídelní stůl, jehož sněhobílý ubrus, dotuha naškrobený, sloužil jako podklad pro stříbrné svícny se zářivě bílými voskovicemi. Byly tu naaranžovány desítky malých pokladů: náušnice, kterou ztratila před několika měsíci, tubička rtěnky, stříbrný šátek, který jí dal jednou Simon k Vánocům, rukavice z jemné červené kůže – jedna z páru, která se ztratila minulou zimu.

A ještě další věci. Přistoupila o něco blíž, bojujíc s přílivem strachu, aby si sbírku prohlédla. Stručný vzkaz, který napsala Jeffovi, lokna ebenových vlasů ovinutá zlatou nitkou, další její fotografie, jen její, všechny v elegantních a ozdobných rámečcích. Boty, které měla v limuzíně, tu byly také, spolu s jejím kabátkem, úhledně složeným.

Ten pokoj je jako svatostánek, uvědomila si a otrásla se. Z hrdla se jí vydral neartikulovaný a zděšený zvuk. V rohu byla televize, police plná alb vázaných v kůži. A co ji děsilo nejvíc, kamery v horních rozích místnosti. Špendlíkové hlavičky červených světel svítily jako malá očka.

Klopýtla dozadu, připadala si, že popolétává jako pták s oškubanými křídly. Klouzala pohledem z jedné kamery k druhé.

„Díváš se na mě.“ Potlačovala hrůzu ve svém hlase. „Vím, že ano. Nemůžeš mě tady držet. Přijdou na to. Víš, že mě najdou. Pravděpodobně už hledají.“

Podívala se na zápěstí, aby zjistila, kolik je hodin, ale uviděla, že hodinky jsou pryč. Jak dlouho? uvažovala horečně. Mohlo to být pár minut nebo dní od té doby, co omdlela v autě.

Auto. Zadýchala se. „Time.“ Stiskla rty k sobě, až bolest zahнала pláč. „Time, musíte mě pustit. Budu se snažit vám pomoci. Slibuju to. Udělám, co bude v mých silách. Prosím pojd'te sem, promluvíme si.“

Jako by čekala jen na její pozvání, část stěny se klouzavě otevřela. Deanna se reflexivně vrhla kupředu, ale vzápětí ucouvla se stenem zoufalství, jak se jí hlava zatočila v kruzích nevolnosti způsobené drogou. Přesto napřímila ramena a doufala, že skryje aspoň nejhorší strach.

„Time,“ začala, pak jen zmateně vyvalila oči.

„Vítám tě doma, Deanno.“

S tváří zardělou ostýchavou radostí vstoupil do místnosti Jeff. Nesl stříbrný podnos, na něm sklenici na víno, porcelánovou mísu těstovin s bylinkami a jediné poupě červené růže.

„Doufám, že se ti pokoj líbí.“ Svým úsporným způsobem beze spěchu postavil podnos na prádelník. „Trvalo mi dlouho, než jsem to tu správně uspořádal. Nechtěl jsem, abys tu měla prostě jen pohodlí. Chtěl jsem, abys tu byla šťastná. Víím že tu chybí vyhlídka.“ Otočil se k ní, oči přespříliš rozjasněné, ačkoliv se mu hlas omluvně zachvěl. „Ale takhle je to bezpečnější. Nikdo nás nebude obtěžovat až tu budeme.“

„Jeffe!“ Klid, nařizovala si. Musí zůstat klidná. „Nemůžeš mě tady držet.“

„Ale můžu. Všechno jsem si pečlivě naplánoval. Pracoval jsem na tom celá léta. Co kdyby sis sedla, Dee? Nejspíš jsi trochu omámená a já chci, abys měla u jídla pohodlí.“

Přistoupil k ní, a ačkoliv byla připravená se bránit nedotkl se jí.

„Později,“ pokračoval, „až všechno pochopíš, bude ti mnohem líp. Potřebuješ jen čas.“ Zvedl ruku, jako by se chtěl dotknout její tváře, ale zase ji odtáhl, snad aby ji nepolekal. „Prosím snaž se uklidnit. Ty se nikdy nesnažíš uvolnit. Víím, že se teď zrovna možná trochu bojíš, ale bude to dobré. Kdyby ses se mnou prala, musel bych...“ Protože nedokázal ta slova vyslovit, vytáhl z kapsy injekční stříkačku. „To nechci.“ To, jak se okamžitě přikrčila, ho přimělo schovat jehlu z dohledu. „Vážně ne. A nedokázala by ses odtud dostat.“

Znovu s úsměvem přisunul stůl a židli blíž k posteli. „Potřebuješ se najíst,“ řekl přívětivě. „Vždycky jsi mi dělala starosti, jak jsi na sebe nedbala. Všechna ta spěšná nebo odbytá jídla! Ale já se o tebe dobře postarám. Sedni si, Deanno.“

Mohla by odmítnout, pomyslela si. Mohla by řvát a dupat a vyhrožovat. A na co? Znala Jeffa, nebo aspoň si myslela, že ho zná, už celá léta. Dovede být tvrdohlavý, připomínala si. Ale ona se s ním vždycky dokázala dohodnout.

„Mám hlad,“ řekla mu a doufala, že se jí žaludek nevzbouří. „Budeš mi něco povídat, než se najím? Vysvětlíš mi to?“ Vrhla na něj svůj nejlepší interviewový úsměv.

„Ano.“ Úsměv mu rozpálil tvář jako horečka. „Myslel jsem si, že se třeba budeš nejdřív zlobit.“

„Nezlobím se. Bojím se.“

„Nikdy bych ti neublížil.“ Vzal jednu její ochablou ruku do své a lehce ji stiskl. „Nedovolím nikomu, aby ti ubližoval. Vím, že třeba uvažuješ o tom, jak bys mi utekla, Deanno. Jak by ses dostala za zed'. Ale to nejde. Jsem opravdu velmi silný a ty jsi ještě oslabená drogou. Ať uděláš cokoli, budeš tady pořád zamčená. Posad' se.“

Jako ve snu uposlechla. Chtělo se jí utéct, ale i kdyby jí ta myšlenka přešla z mozku do těla, nohy by ji neudržely. Jak by mohla utíkat, když sotva dokáže stát? Droga dosud její organismus ovládala. Byl to přesně ten detail, jaký dokázal vymyslet právě on. Přesně ten smysl pro detaily, který z něj udělal tak nedocenitelnou součást jejího týmu.

„Není správné držet mě tady, Jeffe.“

„Ale je.“ Postavil podnos na stůl před ní. „Přemýšlel jsem o tom dlouho, moc dlouho. A tohle je nejlepší. Pro tebe. Vždycky myslím jen na tebe. Později můžeme spolu cestovat. Viděl jsem vily na jihu Francie. Myslím, že by se ti líbily.“ Ted' se jí dotkl, jen letmé pohlazení po rameni. Pod blůzou se jí stáhla kůže. „Tolik tě miluju.“

„Proč jsi mi to nikdy neřekl? Mohl jsi se mnou mluvit o tom, co cítíš.“

„Nemohl jsem. Nejdřív jsem myslel, že je to jen proto, že jsem stydlivý, ale pak jsem si uvědomil, že je to všechno jakoby cíl. Životní cíl. Tvůj a můj.“

Celý dychtivý vysvětlovat si přitáhl další židli. Když se předklonil, sklouzly mu na nose brýle. Před jejím zrakem, který se střídavě rozmazával a zase jasněl, si je zase posunul nahoru – starý zvyk, kdysi tak milý, ale nyní jí při něm stydla krev v žilách.

„Byly věci, které jsi potřebovala, zážitky – a muži –, které jsi musela dostat ze svého organismu, než bychom mohli být spolu. Já to chápal, Dee. Nikdy jsem ti nezazlíval Finna. Bolelo mě to.“ Opřel se dlaněmi o kolena a vzdychl. „Ale neměl jsem ti to za zlé. A nemohu to zazlívat ani jemu.“ Tvář se mu zase rozjasnila. „Jak bych mohl, když jsem věděl, jak jsi dokonalá? Když jsem tě poprvé uviděl v televizi, nemohl jsem popadnout dech. Trochu mě to vyděsilo. Dívala ses rovnou na mě, do mě. Nikdy na to nezapomenu. Víš, byl jsem předtím tak osamělý. Jedináček. Vyrosl jsem v tomhle domě. Ty nejíš, Deanno. To je škoda.“

Poslušně zvedla vidličku. Chtěl mluvit. Zdálo se, že po tom dychtí. Nejlepší způsob, jak uniknout, uvažovala, bude chápat ho. „Říkals mi, žeš vyrostl v Iowě.“

„Tam mě maminka odvezla později. Maminka byla divoká.“ Do hlasu se mu zpět vetřela omluvnost. „Nikdy nikoho neposlechla, nikdy se neřídila pravidly. Tak ji přirozeně strýček Matthew musel potrestat. Byl starší, víš. On byl hlava rodiny. Zavřel ji do tohohle pokoje, snažil se, aby pochopila, že existují řádné způsoby, jak si má člověk vést, a špatné způsoby.“ Tvář se mu při řeči změnila, stáhla se kolem úst a očí, takže vypadala jaksi starší, přísnější. „Ale maminka se to nikdy nenaučila, ať se ji to strýček snažil sebevíc naučit. Utekla a otěhotněla. Když mi bylo šest, odvezli ji. Zhroutila se a já se odstěhoval ke strýčkovi Matthewovi. Nikoho jiného jsem neměl, kdo by se o mě postaral, víš. A byla to jeho povinnost člena rodiny.“

Deanna se zakuckala kouskem těstoviny. Uvázl ji v hrdle, ale bála se okusit víno. Možná tam dal drogu, pomyslela si, jako do té láhve džusu. „To mě mrzl, Jeffe, s tvou maminkou.“

„To nic.“ Setřásl to, jako když had svléká kůži. Tvář se mu zase vyhladila jako prostěradlo vyrovnané pečlivýma rukama. „Nemilovala mě. Nikdy mě nikdo nemiloval kromě strýčka Matthewa. A tebe. Je to jen víno, Dee. Tvůj oblíbený druh.“ Zazubil se tomu vtipu, zvedl sklenici a usrkl, aby jí to dokázal. „Nic jsem do toho nedal. Nemusel jsem, protože jsi teď tady. Se mnou.“

Ať bylo nadrogované nebo ne, vínu se raději vyhnula, neboť si nebyla jistá, jak by se smísilo s drogami v jejím organismu. „Co se stalo s tvou maminkou?“

„Demence. Zemřela. Chutná ti večere? Víím, že máš těstoviny nejradši ze všeho.“

„Je to fajn.“ Deanna vpravila další sousto do ztuhlých rtů. „Jak jsi byl starý, když zemřela?“

„Já nevím. To je jedno, byl jsem šťastný tady, u strýčka.“ Znervózovalo ho mluvit o mamince, takže o ní radši nemluvil. „Byl to ohromný člověk. Silný a hodný. Zřídka kdy mě musel potrestat, protože jsem byl taky hodný. Netrápil jsem ho jako maminka. Starali jsme se jeden o druhého.“ Teď mluvil rychle, v návalu čerstvého vzrušení. „Byl na mě hrdý. Pilně jsem studoval a necoural s jinými kluky. Nepotřeboval jsem je. Chci říct, oni chtěli jen jezdit v rychlých autech a poslouchat hlasitou muziku a hádat se s rodiči. Já měl úctu. A nikdy jsem nezapomínal věci, jako třeba uklidit si pokoj nebo vyčistit zuby. Strýček Matthew mi vždycky říkal, že nepotřebuju nikoho mimo rodinu. A on byl jediná rodina, kterou jsem měl. Pak když umřel, jsi tu byla ty. Takže jsem věděl, že je to pravda.“

„Jeffe!“ Deanna využila všech svých schopností, aby udržela konverzaci plynulou a kormidlovala ji tím směrem, kterým chtěla. „Myslíš, že by tvůj strýček souhlasil s tím, co teď děláš?“

„Ach, stoprocentně.“ Zazářil jako slunce, tvář nevinnou a děšivou. „Pořád se mnou mluví, tadyhle.“ Zatukal si na hlavu a mrkl. „Říkal mi, abych byl trpělivý a počkal na správnou chvíli. Víš, kdy jsem ti poprvé začal posílat dopisy?“

„Ano, vzpomínám si.“

„To se mi poprvé tenkrát zdálo o strýčku Matthewovi. Jenže to nebylo jako sen. Bylo to náramně skutečné. Říkal mi, že se ti musím dvořit jako gentleman. Že musím mít trpělivost. Vždycky říkal, že dobré věci potřebují čas. Říkal mi, že budu muset čekat a že mám na tebe dávat pozor. Muži mají ženy hýčkat, chránit je. Lidi na to zapomínají. Jako by už nikdo nikoho nehýčkal.“

„Proto jsi zabil Angelu, Jeffe? Abys mě chránil?“

„Plánoval jsem to celé měsíce.“ Znovu se opřel dozadu, přehodil nohu přes nohu. Rozhovor s Deannou patřil vždy k vrcholným okamžikům jeho života. A tenhle, říkal si, je úplně ten nejlepší. „Nevědělas, že jsem ji nechal, aby si myslela, že jsem Lewa vystřídal.“

„Lewa? Lewa McNeila?“

„Když jsem ho zabil –“

„Lewa.“ Její vidlička zarachotila o porcelán, když jí vyklouzla z prstů. „Ty jsi zabil Lewa?“

„Zradil tě. Musel jsem ho potrestat. A využíval Simona. Dokud jsem nezačal pracovat u tebe, nikdy jsem neměl opravdické přátele. Simon je můj přítel. Chtěl jsem ho taky zabít, ale uvědomil jsem si, že byl jen zneužitý. Nebyla to vlastně jeho chyba, vid’?“

„Ne.“ Řekla to rychle a zdůraznila to slovo tím, že položila ruku na Jeffovu. „Ne, Jeffe, to nebyla Simonová chyba. Na Simonovi mi moc záleží. Nechci, abys mu ublížil.“

„To jsem si myslel.“ Zazubil se, dítě pochválené shovívavým dospělým. „Vidíš, jak tě dobře znám, Deanno. Vím o tobě všechno. O tvé rodině, o přátelích. Znáám tvá oblíbená jídla a barvy. Kde ráda nakupuješ. Vím všechno, co si myslíš. Je to, jako bych byl uvnitř, v tvé hlavě. Anebo ty v mé,“ dodal pomalu. „Někdy si myslím, že jsi v mé hlavě. Věděl jsem, že chceš, aby Angela odešla. A věděl jsem, že sama bys jí nikdy neublížila. Jsi moc něžná, moc hodná.“ Obrátil ruku dlaní vzhůru, aby mohl stisknout její. „Tak jsem to udělal za tebe.“

Domluvil jsem si s ní schůzku na parkovišti CBC. Poslala řidiče pryč, přesně jak jsem jí řekl. Pustil jsem ji dovnitř, vzal ji dolů do studia. Řekl jsem jí, že jsem okopíroval nějaké papíry z tvé kanceláře. Náměty, hosty, plány na exteriéry. Chtěla to ode mě koupit. Jenže mi neřekla, že máš přijít.“ Bylo to k neuvěření, ale trucovitě našpulil spodní ret. „O tom mi lhala.“

„Zabils ji. A pustils kamery.“

„Zlobil jsem se na tebe.“ Ústa se mu zachvěla, sklopil oči. Deanna znovu popadla vidličku s jakousi představou použít ji místo zbraně. Účinky drogy vyprchávaly a teď se cítila silnější. Napadlo ji, že za to možná může poděkovat strachu. Ale zvedl oči k jejím a žhnoucí světlo v nich způsobilo, že jí prsty ochably.

„Věděl jsem, že je to špatné, ale chtěl jsem ti ublížit. Skoro jsem tě chtěl zabít. Chtěla sis ho vzít, Dee. Dokázal jsem pochopit, že s ním spíš. Slabé tělo. Strýček Matthew mi vysvětlil všechno o tom, jak dokáže sex člověka pokřivit a jak slabí mohou být lidé. I ty.“ Ruka, jež zakrývala její, se svírala, svírala, až se kost třela o kost. „Takže jsem to chápal a byl jsem trpělivý, protože jsem odjakživa věděl, že přijdeš ke mně. Ale nemohla ses za něj vdát, nemohlas mu přísahat věrnost. Věděl jsem, že jsi to ty, když jsi otevřela dveře. Vždycky poznám, když jsi to ty. Praštil jsem tě. Chtěl jsem tě uhodit ještě jednou, ale nemohl jsem. Tak jsem tě odnesl do křesla, Angelu jsem dal do druhého a pustil kameru. Chtěl jsem, abys viděla, co jsem pro tebe udělal. Už jsem byl nahoře, ve tvé pracovně.“ Sevřel rty, vzdychl a něžně pustil její brnící ruku. „Byla to ode mě špatnost, poničit ti pracovnu. Neměl jsem taky chodit k Finnovi. Promiň mi to.“

Říkal to, jako by zapomněl přijít včas na domluvený oběd.

„Jeffe, řekls někdy někomu o tom, co cítíš?“

„Jen strýčkovi, když mi mluví v hlavě. Byl si jistý, že brzy pochopíš a přijdeš ke mně domů. A potom, když jsem slyšel, co ti ten kripl udělal na parkovišti, jsem věděl, že je skoro čas.“

„Marshall?“

„Snažil se ti ublížit. Joe mi řekl, jak se choval, tak jsem si na něj počkal. Zabil jsem ho stejně jako ty ostatní. Bylo to symbolické, Deanno. Skoro posvátné, nemyslíš?“

„Na zabíjení není nic posvátného, Jeffe.“

„Ty každému všechno promineš.“ Přejel očima obdivně po jejím obličejí. „Když odpouštíš lidem, kteří ti ubližují, tak ti jen ublíží znova. Musíš si chránit, co ti patří.“

Vzpomněl si na psa, který jim čas od času přiběhl na zahradu, vyhrabával strýčkovi Matthewovi květiny, kazil trávnick. Plakal, když strýček toho psa otrávil. Plakal, dokud mu strýček Matthew nevysvětlil, proč je správné a chvályhodné bránit si své před vetřelci. Maje to na mysli, vstal a přistoupil k prádelníku. Otevřel vrchní zásuvku a vyndal seznam.

„Naplánoval jsem to,“ řekl jí. „Ty a já si vždycky píšeme seznamy a všechno plánujeme. Nejsme ten typ, co se do něčeho pouští bez přemýšlení, vid’?“ Znovu zazářil a podal jí seznam.

LEW MCNEIL
ANGELA PERKINSOVÁ
MARSHALL PIKE
DAN GARDNER
JAMIE THOMAS
FINN RILEY?

„Finn,“ na víc se nezmohla.

„Tím si nejsem jistý. Zapsal jsem ho pro případ, že by ti ublížil. Už jsem to jednou skoro udělal. Skoro. Ale na poslední chvíli jsem si uvědomil, že bych ho zabil jen ze žárlivosti. Jako by tam byl strýček Matthew a v posledním okamžiku mi trhl puškou. Byl jsem vážně rád, že jsem ho nezabil, když jsem viděl, jak tě rozčililo, že byl postřelen.“

„V Greektownu,“ řekla Deanna třesoucími se rty. „Tenkrát v Greektownu. Tos ho postřelil ty?“

„Byl to omyl. Vážně mě to mrzí.“

„Ach, Bože!“ Zděšeně se přikrčila. „Ach, Bože můj.“

„Byl to omyl.“ Hlas měl nadurděný až nebezpečně. Jeff od ní odvrátil pohled. „Řekl jsem, že mě to mrzí. Nic mu neudělám, pokud ti neublíží.“

„Neublížil. A neublíží.“

„Pak s ním nebudu muset nic udělat.“

Dlaň na papíře jí zvlhla a srdce začalo těžce bušit v hrdle. „Slib mi, že to neuděláš, Jeffe. Je pro mě důležité, aby byl Finn v bezpečí. Byl ke mně moc hodný.“

„Já jsem k tobě hodnější.“

Ted’ měl na tváři dětský vzdor. Deanna toho okamžiku využila. „Slib mi to, Jeffe, nebo budu moc nešťastná. To nechceš, že ne?“

„Ne.“ Zápolil s jejími i svými tužbami. „Nejspíš už na tom nesejde. Už ne, když jsi tady.“

„Musíš mi to slíbit.“ Zaťala zuby, aby se jí v hlase neozvalo zoufalství. Rozum, říkala si. Klidný rozum. „Vím, že bys neporušil slovo, které mi dáš.“

„Tak dobře. Když ti to udělá dobře...“ Aby dal najevo, že to myslí vážně, vyndal pero a škrtl Finnovo jméno ze seznamu. „Vidiš?“

„Děkuju. A Dan Gardner –“

„Ne.“ Hlas měl ostrý, složil list. „Už ti ublížil, Dee. Říkal o tobě strašné věci; pomáhal Angele zničit tě. Musí být potrestán.“

„Ale na něm nezáleží, Jeffe. On nic neznamená.“ Klid, připomínala si. Klidně, ale pevně. Dospělý k dítěti. „A Jamie Thomas, to už je léta a léta pryč. Vůbec mi na něm nesejde.“

„Mně ano. Mně na něm sejde. Byl bych ho zabil prvního, hned a rovnou, ale byl v Evropě. Schovával se,“ řekl opovržlivě. „Není snadné dostat zbraň přes celnici, tak jsem trpělivě čekal.“ Teď zazářil. „Už se vrátil, víš. Je v New Hampshire. Brzo tam pojedu.“

Droga už jí nepůsobila nevolnost, ale nausea se jí masťně převalovala v žaludku. „Nezáleží mi na něm. Na nikom z nich, Jeffe. Nechci, abys jim ublížil kvůli mně.“

Odvrátil rozdurděně tvář. „Nechci už o tom mluvit.“

„Já chci –“

„Musíš myslet taky na to, co chci já.“ Strčil seznam zpátky do zásuvky a zabouchl ji příliš silně, až lahvičky nahoře zarachotily. „Já myslím jen na tebe.“

„Ano, já vím. Vím, že myslíš. Ale jestli pojedáš do New Yorku zabít Gardnera nebo do New Hampshiru za Jamiem, budu tady sama. Nechci tu být zamčená sama, Jeffe.“

„Neboj se.“ Jeho hlas znězněl. „Mám spoustu času a budu velmi opatrný. Jsem moc rád, že jsi tady.“

„Pustil bys mě ven, prosím tě? Potřebuju trochu vzduchu.“

„Nemůžu. Ještě ne. Nepatří to k plánu.“ Znovu usedl a předklonil se. „Potřebuješ tři měsíce.“

Hrůza ji obestoupila. „Nemůžeš mě tu držet takhle zamčenou tři měsíce.“

„To je v pořádku. Budeš mít všechno, co potřebuješ. Knihy, televizi, společnost... Půjčím ti knihy, uvařím ti jídla. Nakoupil jsem ti šaty.“ Vyskočil a otevřel další posuvný panel. „Vidiš? Celé týdny jsem vybíral ty správné věci.“ Gestem ukázal do šatníku, plného

kalhot a šatů a kabátků. „A v prádelníku jsou košile a svetry, noční oblečení a spodní prádlo. Táhle...“ Otevřel další skryté posuvné dveře. „Koupelna.“

Zarděl se a zadíval na své boty. „Tam nejsou žádné kamery. Přísahám. Nešpehoval bych tě v koupelně. Nakoupil jsem ti tvé oblíbené koupelové oleje a mýdla, tvou kosmetiku. Budeš mít všechno, co potřebuješ.“

Všechno, co potřebuješ. Všechno, co potřebuješ. Ta slova jí vířila v hlavě kolem dokola. Nedokázala ovládnout svůj hlas tak docela. „Já nechci být zamčená.“

„Promiň. To jediné ti zrovna teď nemůžu poskytnout. Brzo, až doopravdy pochopíš, to bude jiné. Ale jinak ti seženu všechno, co budeš chtít. Kdykoli budu muset odejít, budeš tu v bezpečí. Místnost je zajištěná, zvukotěsná. I kdyby někdo přišel do domu, nenašli by tě. Za těmi dveřmi je knihovna. Je to vážně bezva, sám jsem to vymyslel. Nikoho by nikdy ani nenapadlo, že je tu pokoj, takže budeš v bezpečí a zdravá, kdykoli budu pryč. A když budu mít práci po domě, můžu se na tebe dívat.“ Ukázal směrem ke kamerám. „Takže kdybys mě potřebovala, budu o tom vědět.“

„Přijdou a najdou mě, Jeffe. Dřív nebo později. Oni to nepochopí. Musíš mě pustit.“

„Ne, musím tě tu nechat. Chceš se dívat na televizi?“ Přistoupil k nočnímu stolku a zvedl dálkový ovladač. „Máme kabelovku.“

Aby se ubránila hysterickému smíchu, přitiskla si prsty k očím. „Ne, ne, teď ne.“

„Můžeš se dívat, kdy budeš chtít. A ta police je plná videokazet. Filmy a kazety, na které jsem tě natočil. A výstřižkové knihy.“ Šmejdil po místnosti, energický hostitel, dychtící pobavit. „Vedl jsem je pro tebe. Je tam všechno, co kdy kde o tobě napsali. Anebo je tu stereo. Mám všechnu tvou oblíbenou hudbu. V koupelně je malá lednička, plná pití a pochoutek.“

„Jeffe!“ Cítila, jak v ní vibrují bublinky paniky. Když vstala, třásl se jí ruce. „Řítíš se do hrozných nesnází. A já chápu, žeš udělal to, cos podle svého názoru udělat musel. Ale tohle je špatné. Držíš mě tu jako vězně.“

„Ne ne ne.“ Rychle k ní přistoupil, popadl ji za ruce, když ucukla. „Jsi jako princezna v pohádce a já tě chráním. Hýčkám tě. Je to, jako bys byla začarovaná, Dee. Jednoho dne se probudíš a uvidíš mě. A budeme šťastní.“

„Nejsem začarovaná.“ Vyškubla se, zuřivost vřela pod strachem jako nějaký čarodějný pokrm. „A nejsem, hergot, žádná princezna. Jsem lidská bytost s právem rozhodovat si o sobě sama. Nemůžeš mě tady zamknout a čekat, že ti budu vděčná, protože mám koupelnová privilegia.“

„Já věděl, že se budeš nejdřív zlobit.“ Zklamání mu prostoupilo hlas, když se shýbal pro nádobí od večeře. „Ale uklidniš se.“

„Prdlajs.“ Skočila na něj, udeřila ho volnou rukou. První rána ho zasáhla do lícní kosti. Porcelán se roztříštil na podlaze a rozlétl jako projektily. Zavrčela a zašátrala po střepe.

Stáhl ji na postel, stoicky strpěl úder jejích pěstí i nohou. Když ji přitiskl pevně tělem k posteli a ucítila na stehně jeho tvrdou erekci, vyděsila se dvojnásob.

Jsou horší věci než být zamčená. „Ne!“ Snažila se ho shodit, zatínala a uvolňovala pěsti, když jí sevřel ruce nad hlavou.

„Já tě chci, Deanno. Bože, já tě chci.“ Jeho neohrabaný polibek jí zvlhčil bradu. Dotek jejího těla, svíjejícího se pod ním, mu zastřel vidění rudou clonou. Srdce jí pracovalo jako píst a pleť měla měkkou jak voda, horkou jako oheň. „Prosím, prosím.“ Skoro plakal, když zakrýval ústy její rty. „Jen mě nech, ať se tě dotknu.“

„Ne.“ S odporem otočila hlavu. Ovládej se. Chytla se své jediné naděje. „Nejsi o nic lepší než Jamie. Ubližuješ mi, Jeffe. Musíš mi přestat ubližovat.“

Slzy mu stékaly po tvářích, když zvedl hlavu. „Promiň, Deanno. Moc mě to mrzí. Jenže jsem tak dlouho čekal. Nebudeme se milovat, dokud nebudeš chtít. Přisahám. Neboj se mě.“

„Bojím se.“ Neznásilní ji, uvědomovala si a skoro se styděla, že je ochotná se tím spokojit. „Máš mě tu zamčenou. Řekls mi, že mě nikdo nenajde. Co když se ti něco stane? Mohla bych tu umřít.“

„Nic se nestane. Naplánoval jsem všechno, každý detail. Miluju tě, Deanno, a vím, že ty mě v hloubi duše taky miluješ. Dalas mi to stokrát najevo. Jak se na mě usmíváš. Jak se mě dotýkáš nebo jak se směješ. Jak se na mě podíváš přes celou místnost. Udělalas ze mě svého režiséra. Nedovedeš si představit, co to pro mě znamenalo! Svěřilas mi, abych tě vedl. Věřilas ve mě. V nás.“

„To není láska. Nemiluju tě.“

„Jen ještě nejsi připravená. Teď si potřebuješ odpočinout.“ Ovinul jednou rukou její zápěstí, druhou vydoloval injekční stříkačku.

„Ne. To ne.“ Zmítala se, zápolila, prosila. „Prosím tě, ne. Nemůžu nikam jít. Říkal jsi, že se odtud nemůžu dostat.“

„Potřebuješ si odpočinout,“ řekl tiše a zabodl jehlu pod kůži. „Dám na tebe pozor, Deanno.“

Hlava jí klesla dozadu a jeho slzy kanuly a mísily se s jejími. Čekal celý nešťastný, až přestane zápolit s drogou. Když jí tělo ochablo, potlačil nutkání přejíždět po něm rukama.

Ne, dokud nebude chtít, připomínal si a spokojil se s tím, že jí setřel vláhu z tváře. Něžně ji přesunul na polštáře a letmo ji políbil na čelo.

Jeho princezna, říkal si a díval se, jak spí. Postaví jí věž ze slonoviny. Tam budou žít spolu. Navždy.

„Není dokonalá, strýčku Matthew? Není krásná? Musel bys ji taky milovat. Věděl bys, že je to ona, ta jediná.“

Vzdychl. Strýček Matthew s ním nemluvil. Nebyl hodný, když dovolil, aby mu sex zkřížil plány. Musí být potrestán. Dva dny jen o chlebu a vodě. To by udělal strýček. Pokorně si dřep, aby uklidil rozbité nádoby. Uklidil pokoj, zhasl světla. S jediným posledním toužebným pohledem na Deannu vyklouzl z místnosti a nehlučně za sebou zasunul dveře.

„Podle mého by bylo nejlepší, kdybyste vzal slečnu Reynoldsovou domů.“ Jenner jel s Finnem nahoru výtahem. Ještě stále mu vadilo Finnovo předchozí naléhání, ale přecházel je s klidnou důstojností. „Byl bych raději, kdyby byla mimo pracoviště, až budeme znovu vyslýchat její štáb.“

„Okamžitě, hned jakmile zjistí, co máte v úmyslu, se ani nehne.“ S úlevou, že se věci zřejmě hýbou kupředu, opřel se Finn o stěnu. „Udělám, co bude v mých silách, a přesvědčím ji, aby se nám nepletla do cesty, ale nic lepšího vám slíbit nemůžu. Deanna si potrpí na soudržnost. Nebude se chtít smířit s tím, že je do toho zapletený někdo z jejích lidí.“

„Možná bude muset.“ Jenner vyrazil z kabiny v tom okamžiku, kdy se dveře otevřely. „Jestli bude moc vyvádět, můžeme vzít její lidi na stanici. To se jí bude líbit ještě méně.“

„Můžete to zkusit. Neznáte ji jako já, poručíku. Cassie,“ řekl, když vstoupil do předpokoje. „Je tam?“

„Ne.“ Zmateně přestala skládat hromádky pošty, které hodlala poslat cestou domů. „Co tu děláš?“

„Cassie Drewová?“ Jenner naklonil hlavu ke straně. „Rádi bychom vám položili ještě několik otázek. Jestlipak byste mohla dát dohromady zbytek štábu slečny Reynoldsové?“

„Já – já nevím, kdo je ještě v budově. Finne?“

„Co kdybys na všechny zabzučela,“ navrhl. „A najdi mi Deannu, ano?“ Chtěl ji odtud dostat, a rychle. Jakýsi instinkt mu velel, aby si pospíšil. Hodlal ho uposlechnout bez přemýšlení. „Pověz jí, že mám chuť vařit.“

„Jela domů. Odjela hned po tom, jak jsi volal.“

„Já volal?“ Pocítil neklid. „Říkala Deanna, že jsem volal?“

„Ne, nechals vzkaz o schůzi, že přijdeš brzo domů. Dostala ho, když si zkoušela šaty, a odjela, hned jak byla hotová.“

Finn otevřel dveře do Deanniny kanceláře, rychle ji přelétl pohledem. „Ten vzkaz jsi brala ty?“

„Ne, byla jsem u ní, když přišel. Bral to Jeff.“

Oči měl jako modrý led, když se obrátil nazpátek. „Říkal, že mluvil se mnou?“

„Ano – nejspíš. Děje se něco?“ Strach se začal prokousávat zmatkem. Cassie přelétla pohledem z Jennera na Finna a zase zpátky. „Stalo se něco s Deannou?“

Místo odpovědi popadl Finn telefon a vytřukal své číslo domů. Po dvou zazvoněních uslyšel cvaknutí záznamníku. Se zaťatými zuby přečkal vzkaz. „Deanno? Zvedni to, jestli tam jsi. Zvedni telefon, hergot.“

„Už musí být doma. Odjela víc než před hodinou. Finne, co se děje?“

„Co jí řekl Jeff?“

„Že jsi volal, přesně jak jsem řekla.“

„Proč jsi nevzala telefon?“

„Já –“ Zděšeně a nevědomky proč, položila dlaň na desku stolu, aby udržela rovnováhu. „Já neslyšela žádný telefon. Já ho neslyšela.“

„Kde je Jeff?“

„Nevím. On –“

Ale Finn už se hnál chodbou. Vrazil do jedné místnosti a našel Simona na poradě s Margaret. „Ahoj, Finne. Klepat nemusíš.“

„Kde je Jeff?“

„Nebylo mu dobře. Šel domů.“ Simon vstal při řeči od stolu. „O co jde?“

„Finne.“ Ačkoliv měla Cassie ruce ztuhlé chladem, zatahala Finna za rukáv. „Sama jsem volala Tima. Mluvila jsem s ním. Čekal na ni dole.“

„Sežeh ho v telefonu. Hned.“

„Pane Riley,“ promluvil Jenner klidně, zatímco se Cassie hnala uposlechnout. „Ted' zrovna jede do vašeho domu policejní hlídka. Slečna Reynoldsová prostě nebere telefon. To je všechno.“

„Co se tu, sakra, děje?“ otázal se Simon. „Co je zas?“

„Tim se neozývá.“ Cassie stála na chodbě, ruku přitisknutou k hrdlu. „A doma má na telefonu zapojený záznamník.“

„Dejte mi jeho adresu,“ řekl Jenner rázně.

DVACET DEVĚT

„Pane Riley, vím, že jste rozčilený, ale tohle budete muset přenechat mně.“

Jenner stál na chodníku před Jeffovým předměstským domem a věděl, že zabrání Finnovi vtrhnout do dveří jen přechodně.

„Je tam. Já to vím.“

„Nechci zmenšovat vaše instinkty, ale to nemůžeme vědět. Víme jen, že Jeff Hyatt předal vzkaz. Všechno musíme překontrolovat,“ připomínal mu Jenner. „Stejně jako jsme kontrolovali toho řidiče Tima O'Malleyho.“

„Který nebyl doma,“ zavrčel Finn, pohled upřený do oken za Jennerem. „A auto společností nebylo na parkovišti. A O'Malleyho viděli naposled někdy odpoledne.“ Jeho pohled, stále ještě ledový, se zařízl do Jennera jako čepel břitvy. „Tak kde je, sakra? Kde je, sakra, Deanna?“

„To se budeme snažit zjistit. Nehodlám marnit čas tím, že bych vám říkal, abyste šel zpátky do auta a jel domů, ale povídám vám, tohohle Hyatta přenechte mně.“

„Tak se do toho pusťte.“

Hlas měl možná chladný, oči mrazivé, ale Jenner poznal soudek střelného prachu, připravený vybuchnout. Když Jenner stiskl tlačítko zvonku, ozval se melodický zvuk kostelních zvonů. Pod nohama měl rohožku s černě vetkanými slovy VÍTÁME VÁS. Uprostřed dveří byl blýskavý vánoční věnec, korunovaný jasně červenou mašlí. Barevná světýlka byla úhledně zavěšena kolem veřejí. Jeff Hyatt byl zřejmě připravený na svátky.

Věděl že přijdou, a nezaskočili ho. Pohodlně oblečený v otrhaném svetru a bachratých tepláčkách sestoupil Jeff ze schodů. Pozoroval jejich příjezd oknem z ložnice. Usmíval se pro sebe, když se zastavil u dveří. Tohle, jak věděl, je další krok k osvobození Deanny. K jejímu spoutání.

Otevřel dveře. „Ahoj, Finne.“ Zmatek mu zastřel oči, když pohlédl na své návštěvníky. „Copak je?“

„Kde je?“ Finn pečlivě odděloval slova. Ano, měl v sobě soudek střelného prachu a jen vědomí, že by výbuchem mohla utrpět Deanna, ho drželo na uzdě. „Chci vědět, kde je.“

„Hele.“ S úšklebkem pokřiveným zmatkem zíral Jeff nechápavě na Finna, pak na Jennera. „Co se děje? Stalo se něco?“

„Pane Hyatte,“ Jenner vstoupil smírně mezi oba muže. „Potřebuji vám položit několik otázek.“

„Fajn.“ Jeff si třel špičkami prstů spánek. „Není nic lehčího. Chcete jít dál?“

„Děkuju. Pane Hyatte,“ začal Jenner, „předal jste přibližně ve tři hodiny odpoledne vzkaz slečně Reynoldsové?“

„Jo. Proč?“ Jeff sebou škubl a dál si masíroval spánek. „Ježíšmarjá. Mohli bychom si sednout? Příšerně mě bolí hlava.“ Zahnul do obývacího prostoru. Zařízení bylo jako vystřižené z katalogu. Stejně stolky, k nim vhodná křesla, dvě stejné lampy, bezduchá, praktická souprava, jakým dávají přednost staří mládenci bez fantazie nebo novomanželé s nízkými příjmy. Sedl si jen Jeff.

„Tys jí řekl, že jsem volal?“

„Jistě.“ Jeffův úsměv byl opatrný. Oči obezřetné. „Tvůj asistent říkal, že mám povědět Dee, že máš schůzi a chceš přijít brzo domů.“

„Vy jste nemluvil s panem Rileym?“ otázal se Jenner.

„Ne. Připadalo mi to trochu podivné, že jde hovor přes mou kancelář, ale když jsem to šel říct Dee, viděl jsem, že jsou s Cassií obě zaneprázdněné. Dee si zkoušela svatební šaty. Vypadala nepopsatelně.“

„Proč jste odešel dřív ze zaměstnání?“

„Tohle bolení hlavy. Nedokázal jsem se toho zbavit za celý den. Komplikuje to soustředění. Poslyšte!“ Zase vstal, očividně netrpělivý a vystrašený. „O co tady jde? Je to nějaký zločin předat telefonický vzkaz?“

„V kolik hodin jste odešel z kanceláře?“

„Hned po tom, co jsem mluvil s Dee. Přišel jsem domů – no, šel jsem nejdřív do krámu a nakoupil si aspiriny. Myslel jsem, že si na chvíli lehnu...“ Hlas mu odumřel. „Dee se něco stalo.“ Jako by ho nohy neunesly, složil se zvolna zpátky na gauč. „Ach, Bože můj! Je raněná?“

„Nikdo ji nespatriil od chvíle, kdy vyšla ze své pracovny,“ řekl mu Jenner.

„Kristepane! Mluvili jste s Timem? Nedovezl ji domů?“

„Nepodařilo se nám pana O'Malleyho nalézt.“

Jeff rozechvěle dýchal a přejel si rukama obličej. „To nebyl vzkaz od tvého asistenta, vid', Finne? Nevypτάval jsem se. Nevěnoval jsem tomu pozornost.“ Brada se mu chvěla, když zase spustil ruce. Oči měl potemnělé pohnutím, přestrojeným za strach. „Nemyslel jsem na nic než na to, jak se dostat domů a jít do postele. Jen jsem řekl – jistě, já jí to vyřídím A vyřídil jsem.“

„Nevěřím ti.“ Finn nehnul ani svařem, ale ta slova udeřila Jeffa jako políček. „Jsi puntičkář, Jeffe. Tak tě Deanna popisuje.“ A odtíkávaly minuty. „Proč bys zrovna ty, když se dějou takové věci, předal takový nedopečený vzkaz?“

„Měl být od tebe,“ odpálil Jeff. To, jak ho Finn zkoumal pohledem, jako by viděl všechna tajemství plující v jeho mozku, vyvádělo Jeffa z míry. „Proč bych ho neměl předat?“

„Pak ti nebude vadit, když se projdeme po domě.“ Finn se obrátil k Jennerovi. „Centimetr po centimetru.“

„Myslíš, že já –“ Jeff zavřel prudce ústa, sesunul se z gauče. „Jen do toho,“ řekl oběma mužům. „Prohledejte ho. Projděte všechny místnosti. Chci to.“

„Vážíme si vaší spolupráce, pane Hyatte. Bude nejlepší, půjdete-li s námi.“

„Fajn.“ Jeff okamžik stál, oči upíral na Finna. „Vím, co k ní cítíš, a nejspíš ti to skutečně nemohu zazlívát“

Prošli všechny místnosti, prohledali šatníky, skříně, garáž, kde byl zaparkovaný Jeffův nenápadný sedan. Netrvalo to ani dvacet minut

Finn zaznamenal úhledné praktické zařízení, dobře vyžehlené praktické šatstvo. Jako režisér prvotřídního pořadu byl na tom přece finančně dobře. A Finn poznal, že po čertech jistě sám pro sebe nic neutráčí.

Na copak, uvažoval, asi strádá Jeff Hyatt svoje krejčárky?

„Kéž by tu byla!“ Jeff pocítil krátké, prudké zatetelení blaženosti, když prošli kolem knihovny. „Aspoň by byla v bezpečí. Chci vám pomoci. Chci něco dělat. Můžeme začít tiskem. Můžeme získat celonárodní podporu. Ráno už ji bude hledat celá země. Její tvář zná každý.“ Pátravě pohlédl na Finna. „Někdo ji uvidí. Nemůže ji držet zamčenou někde ve věži.“

„Ať ji má kdekoliv,“ Finn nespouštěl oči z Jeffových, „já ji najdu.“

Bez ohlednutí vykročil Finn z domu. Za pár vteřin zařval motor jeho auta.

„Nemohu mu to zazlívát,“ mumlal Jeff. Díval se na Jennera. „Nikdo nemůže.“

Pečlivě za policistou zamkl. Jeho úsměv se šířil, šířil, šířil, když stoupal do schodů. Mohli by se vrátit. Kdesi v koutku duše posměvačně doufal, že se vrátí. Protože by je zavedl rovnou do domu, rovnou k ukrytému pokoji, kde spala jeho princezna.

Nikdy ji nenajdou. A nakonec odejdou. On a Deanna budou sami. Sami.

Zapnul televizi ve svém pokoji. Večerní zprávy ho nezajímaly. Stiskl vypínač průmyslové televize za televizorem a uvelebil se, aby se mohl dívat na Deannu.

Spala dál, nehybná jak panenka za sklem obrazovky. Slzy, jež nyní uronil, byly slzami prosté radosti.

Jenner dohnal Finna až doma. Nezmínil se o omezené rychlosti, kterou Finn ignoroval. „Budeme pečlivě sledovat Hyatta a O'Malleyho. Co kdybyste dělal reportéra a dostal zprávu do éteru?“

„Půjde to do vysílání.“ Finn, stojící v chladném prosincovém větru, pracně potlačoval paniku. „Hyatt vypadal nevinně jak novorozené jehňátko, co?“

„Ano, to ano.“ Jenner vyfoukl páru. Tři dny do Vánoc, pomyslel si. Udělá všechno, co je v jeho silách, aby to byl opravdu den oslav.

„Na tom domě mi něco vadilo,“ řekl Finn za okamžik.

„Jak, vadilo?“

„Všechno na svém místě. Ani jeden obraz pověšený nakřivo, ani smítko prachu. Knihy a časopisy seřazené jako vojáci, nábytek div ne geometricky uspořádaný. Všechno urovnané, seřazené a čisté jak ze škatulky.“

„Všiml jsem si. Posedlost pořádkem.“

„To mě taky napadlo. Zapadá to.“

Jenner to potvrdil lehkým pokývnutím. „Muž může být posedlý pořádkem, aniž by byl posedlý vražděním.“

„Kde měl vánoční stromeček?“ zauvažoval Finn.

„Vánoční stromeček?“

„Má věnec, má světýlka. Ale nemá stromeček. Jeden by řekl, že bude mít někde stromek.“

„Třeba je jeden z těch tradicionalistů, co ho staví až na Štědrý den.“ Ale to opomenutí bylo zajímavé.

„Ještě jedna věc, poručíku. Prohlašuje, že přišel domů brzy, aby si lehl. Postel v jeho pokoji byla jediná pomuchlaná věc. Polštář trochu proležený, povlečení zmačkané. Vytrhli jsme ho z dřímoty.“

„Říká to.“

„Proč měl obuté boty?“ Finnovi se zaleskly ve slábnoucím světle oči. „Tkaničky měl zavázané na dva uzly. Někdo tak pořádný si nelehne na postel v botách.“

Tohle mu uniklo, sakra, pomyslel si Jenner. „Nejspíš jsem se o tom už zmínil, pane Riley, ale máte dobrý postřeh.“

Nemohl zůstat doma. Ne bez ní. Finn udělal jedinou věc, která mu připadala možná. Vrátil se do studia a vyhnul se zpravodajské redakci. Nedokázal by odpovídat na otázky, nemohl by je ani poslouchat. Šel do své pracovny a uvařil si hrnek silné kávy. Do prvního šálku přidal důkladnou dávku whisky.

Zapnul počítač.

„Finne!“ Ve dveřích stála Fran, tvář opuchlou, oči naběhlé a červené. Než stihl docela vstát, potácivě vykročila kupředu. „Panebože, Finne.“

Hladil jí chvějící se ramena, ačkoliv nepociťoval zrovna dost klidu, aby z něj mohl rozdávat. Byla to jen rutina, projev konejšení, který pro nikoho nic neznamenal.

„Musela jsem vzít Kelsey na prohlídku k pediatrovi. Nebyla jsem tu. Ani jsem tu nebyla.“

„Nic bys na tom nemohla změnit.“

„Možná ano.“ Odstoupila od něj s divokostí v očích. „Jak se k ní dostal? Slyšela jsem tučet všelijakých historek.“

„Tak to tu chodívá. Pravdu, nebo přesnost, co chceš?“

„Obojí.“

„Jedno není totéž jako druhé, Fran. Už jsi tu dost dlouho, abys to věděla. Přesně řečeno, nevíme. Odešla brzo, vyšla na parkoviště, kde na ni mělo čekat auto a řidič. Teď je pryč. Její řidič se zřejmě vypařil.“

Nelíbilo se jí chladné ovládání jeho hlasu ani pracovní bzukot počítače. „Jaká je teda pravda, Finne? Proč mi neřekneš pravdu?“

„Pravda je, že Deannu má ten, kdo posílal ty dopisy, kdo zabil Lewa McNeila, Angelu a Pikea. Vyhlásili celostátní pátrání po ní, po O'Malleym i po autě.“

„Tim ne. Ten by nemohl.“

„Proč?“ To jediné slovo bylo jako kulka z pistole „Protože ho znáš? Protože patří do Deanniny rozšířené rodiny? Hovno. Klidně

moh.“ Finn si sedl a vypil polovinu své kávy. Šok kofeinu a whisky jim projel jako sametový blesk. „Ale já myslím, že to neudělal. Nemůžu si být jistý, dokud se neukáže. Pokud se ukáže.“

„Proč by neměl?“ otázala se Fran. „Pracuje pro Deannu už dva roky. Nikdy nezameškal jediný den.“

„Taky ještě nikdy nebyl mrtvý, vid’?“ Nadával v duchu jí i sobě, když zbělela jako těsto. Vstal a nalil jí čistou whisky. „Promiň, Fran. Jsem napůl bez rozumu.“

„Jak tu můžeš sedět a takhle mluvit? Jak můžeš pracovat a myslet na práci, když Dee je někde pryč? Tohle není mezinárodní katastrofa, o které píšeš zprávu, hergot, když jsi vyrovnaný žurnalista, co s ním nic nehne. Tohle je Dee.“

Nacpal zbytečné ruce do kapes. „Když je něco důležité, životně důležité, když odpověď znamená všechno, sedíš, pracuješ, promýšlíš to, bereš všechna fakta a stvoříš scénář, kde všechno hraje. Něco přesného. Já myslím, že ji má Jeff.“

„Jeff.“ Fran se zakuckala whisky. „Ty ses zbláznil! Jeff je Dee oddaný a je neškodný jako dítě. Ten by jí nikdy neublížil.“

„S tím počítám,“ řekl tupě. „Vsázím na to svůj život. Potřebuju všechno, co o něm máš, Fran. Osobní záznamy, poznámky, posudky. Potřebuju znát tvé dojmy, tvá pozorování. Potřebuju, abys mi pomohla.“

Nic neřekla, jen zkoumala pohledem jeho tvář. Ne, nemá studené oči, uvědomila si. Ty oči žhnuly. A za nimi byla hrůza. „Dej mi deset minut,“ řekla a odešla.

Vrátila se dřív, než slíbila, se stohem šanonů a krabicí počítačových disket „Jeho zaměstnanecký rejstřík, posudek, žádost o zaměstnání. Daňové přiznání.“ Fran se slabě usmála. „Štípla jsem mu stolní kalendáře. Schovává si je rok od roku. Všechny byly vyplněné.“

Puntičkářsky. Posedle. Ačkoliv mu krev ledovatěla v žilách, vsunul Finn do počítače první disketu.

„To je jeho osobní záznam z CBC. Doufám, že ti nevadí přestoupit zákon.“

„Ani za mák. Tahle žádost o přijetí je z dubna osmdesát devět. Kdy začala Dee vystupovat v CBC?“

„Asi měsíc předtím.“ Fran sáhla po whisky, aby si uvolnila stažené hrdlo. „To nic nedokazuje.“

„Ne, ale je to fakt.“ První, na kterém může stavět. „Stejná adresa jako má teď. Jak si mohl dovolit takový dům, když pracoval jako poskok v rozhlase?“

„Zdědil ho. Strejček mu ho nechal. Finne, musela jsem zavolat Deannině rodině.“ Přitiskla si dlaň k ústům „Přiletí hned ráno prvním letem.“

„To mě mrzí.“ Zíral upřeně na obrazovku. Rodina. Ještě nikdy neměl žádnou, o kterou by si musel dělat starosti. „Měl jsem to udělat já.“

„Ne, tak jsem to nemyslela. Já jen – já nevím, co jim říct.“

„Pověz jim, že ji dostaneme zpátky. To je pravda. Fran, podívej se, jestli bys nenašla v jeho kalendáři to datum, kdy byl zabit Lew McNeil. Bylo to v únoru devadesát dva.“

„Jo, vzpomínám si.“ Otevřela knížku, zalistovala stránkami, přehlížela Jeffovy úhledné, precizní záznamy. „Měli jsme ten den pořad. Jeff režíroval, pamatuju si to, protože sněžilo a všichni se báli, že bude málo diváků.“

„Pamatuješ se, jestli přišel?“

„Jistě, byl tam. Nikdy nechyběl. Vypadá to, že měl v deset hodin schůzku se Simonem.“

„Takže měl čas,“ zamumlal Finn.

„Kriste všemohoucí, ty si vážně myslíš, že mohl odjet do New Yorku, zastřelit Lewa, vrátit se a vtančit do studia režírovat pořad, to všechno před obědem?“

Ano, pomyslel si Finn chladně. Ach ano, mohl. „Fakta: Lew byl zabit kolem sedmé newyorského času. Mezi New Yorkem a Chicagem je hodina časového rozdílu. Spekulace: Doletěl tam a zpátky, možná si najal letadlo. Potřebuju jeho stvrzenky.“

„Personální věci si tu nenechává.“

„Tak se budu muset vrátit do jeho domu. Postarej se, aby zítra ráno přišel. A postarej se, aby tu zůstal.“

Vstala, nalila si do whisky kávu. „Dobře. Co ještě?“

„Uvidíme, co ještě najdeme.“

Ztratila pojem času. Den nebo noc, nebyl vůbec rozdíl v tom klaustrofobickém světě, který ji Jeff stvořil. Hlavu měla jako z vaty po drogách, žaludek rozbouřený, ale snědla snídani, kterou jí Jeff nechal. Neotevřela prostou bílou obálku, kterou zanechal na podnose.

Nekonečné propocené mezidobí strávila pokusy najít otvor ve stěně, pachtila se a dloubala lžící, až ji do prstů chytala zbytečná křeč. Dosáhla jen toho, že zohavila neposkvřněnou tapetu.

Nemohla si být jistá, jestli odešel, ani jak dlouho je tu sama. Pak si vzpomněla na televizi a skočila jako kočka po dálkovém ovladači.

Ještě je dopoledne, pomyslela si, a oči se jí zastřely slzami, když střídala kanály. Jak snadno se dal načasovat život podle známého programu televize během dne! Svěží smích známého soutěžního pořadu byl současně výsměšný i konejšivý.

Svůj vlastní pořad prospala, uvědomila si a zakuckala se trpkým smíchem.

Kde je Finn? Co dělá? Kde ji hledá?

Mechanicky vstala a vstoupila do koupelny. Ačkoliv už tu jednou byla, zopakovala ze zvyku všechno, oč se pokoušela: stoupla si na okraj vany, vyšplhala na víko toalety a hledala skryté kamery.

Neměla jinou možnost než uvěřit Jeffovi, že by v téhle místnosti nešpehoval. Zavřela dveře a snažila se nemyslet na nepřítomnost zámku. A svlékla se.

Musela spolknout strach, že sem vstoupí, až bude nejzranitelnější. Potřebovala studený proud vody, aby se jí projasnila mysl. Důkladně se vydrbala, soustředila myšlenky a přitom se mydlila a oplachovala, mydlila a oplachovala.

Nevynechal jediný detail, pomyslela si. Její značka šampónu, pudru, krémů. Použila to všechno, nalézajíc určité uklidnění v každodenní rutině. Zabalila se do osušky a vstoupila zpět do ložnice, aby prošla zásuvky.

Vzala si svetr, kalhoty. Přesně takové oblečení, jaké by si vybrala na den odpočinku doma. Ignorovala nové zamrazení v zádech a odnesla si oblečení i krajkové spodní prádlo, které jí poskytl, do koupelny.

Když se oblékla, začala přecházet po pokoji. Při chůzi začala plánovat.

Finn zaparkoval auto o půl bloku níž, pak se vrátil pěšky. Přistoupil přímo k hlavnímu vchodu domu Jeffa Hyatta. Neobtěžoval se klepat. Protože právě dotelefonoval z auta s Fran, věděl, že je Jeff v kanceláři.

Finn měl rezervní klíče, které Fran sebrala Jeffovi z dolní zásuvky psacího stolu. Byly tu tři zámky. Velké zabezpečování, pomyslel si, na tak tichou čtvrt. Odemkl všechny tři, a jakmile byl uvnitř, z opatrnosti opět zamkl.

Vyrazil nejdřív nahoru, bráně se nutkání pohroužit se divoce do psacího stolu a dokladů. Místo toho hledal puntičkářsky, procházel každou zásuvku, každý papír svým reportérským okem, bystrým na každičký detail. Chtěl stvrzenku, nějaký důkaz, že Jeff cestoval do New Yorku a zpět v den Lewovy vraždy.

Policie možná přehlížela jeho reportérský instinkt, ale on nepřehlédne fakta. Jakmile budou mít Jeffa ve vazbě, vyždímou z něj, co se stalo s Deannou. Taký měl oči otevřené pro případ, že by narazil na důkaz o existenci dalšího Jeffova domu, bytu, pokoje. Mohl by ji držet tam.

Nevěřil, že je mrtvá.

Až dosud zabíjel lidi na veřejných místech.

Zavřel poslední zásuvku psacího stolu a přistoupil k záznamům.

Než skončil, měl dlaně vlhké. Spolkl chuť zoufalství a vykročil z pracovny do Jeffovy ložnice. Nenašel nic, absolutně nic kromě důkazů, že Jeff Hyatt je organizovaný, oddaný zaměstnanec, který žije tiše a počestně, skoro až moc počestně.

Zatímco Finn prohledával ložnici, Deanna přecházela patro pod ním. Věděla, že bude mít jen jednu příležitost a že selhání by bylo víc než riskantní. Mohlo by být fatální.

V pokoji nahoře probíral Finn videokazety řadu po řadě. Ten člověk je k neuvěření, pomyslel si Finn. Je to fanatik. Úhledné nálepky označovaly televizní seriály, filmy, zpravodajské události. Přes sto černých kazet lemovalo stěnu vedle televize. Finn potěžkal v ruce dálkový ovladač a rozhodl se, že bude-li mít po prohlídce domu čas, pár si jich přejede, aby viděl, není-li na kazetách nahráno něco osobnějšího.

Odložil ovladač, jen stisknutí knoflíku ho dělilo od Deanny na obrazovce. Obrátil se k šatníku.

Vůně kuliček proti molům, odér staré ženy ho podráždily v nozdřích. Kalhoty visely rovně a uspořádaně, saka splývala z vycpávaných ramínek. Boty byly vypnuté na kopytech. Fotografické album, které našel na polici, neobsahovalo nic než momentky postaršího muže, někdy samotného, někdy s Jeffem po boku. Bradu jako by měl permanentně sevřenou, rty stažené, mračil se. Pod každým snímkem bylo pečlivé označení.

Strýček Matthew na své 75. narozeniny, červen 1983. Strýček Matthew a Jeff, Velikonoce 1977. Strýček Matthew, listopad 1988.

Nikdo jiný v knize nebyl. Jen muž, mladý, trochu hubený, a jeho strýček s tvrdým obličejem Nikdy mladé děvče ani rozesmáté dítě, dovádějící štěně.

Kniha působila nezdravě, chorobně. Finn ji zasunul zpět na polici, pečlivě zarovnal rohy rovnoběžně s okrajem

Detaily, pomyslel si pochmurně. Dva mohou hrát.

Spodní prádlo bylo nacpané v horní zásuvce prádelníku. Samé sněhobílé trenýrky, vyžehlené a složené. Nebylo pod nimi nic než hladký bílý papír, lehce vonící po liliích.

Nic z obvyklých úkrytů nebylo použito. Nenašel žádné papíry ani balíčky přilepené ke spodní nebo zadní straně prádelníků, žádné cennosti vecpané do špiček bot. V zásuvce nočního stolku byl poslední *Televizní průvodce* s vybranými programy, označenými žlutou fixkou. Blok, nabroušená tužka a kapesník, víc už nic.

Hledal v domě už skoro hodinu, když na něco narazil. Deník pod polštářem byl vázaný v kůži, lesklý a zamčený. Finn sahal do kapsy pro perořízek, když uslyšel rachocení klíče v zámku.

„Hergothiml, Fran.“ Ohlédl se po skříni a okamžitěji odmítl nejen jakožto klišé, ale také jako ponižující. Raději bude cvokovi čelit, než aby se před ním schovával. Postoupil ke dveřím ložnice, právě když Jeff procházel dole halou, hvízdaje si cestou do kuchyně.

„Nevypadáš moc zničeně, co? Ty hajzle.“ Mumlaje si pod vousy, vyklouzl Finn ke schodům.

Nemohl se dočkat, až ji uvidí. Jeff věděl, že pokouší osud, když opouští pracoviště. Fran tak naléhala, aby zůstal. Ale vyklouzl celý nedočkavý domů. Za Deannou. V práci je randál, pomyslel si. Nikdo nemohl pracovat a vždycky mohl prohlásit, že potřeboval být sám. Nikdo mu to nebude mít za zlé.

Nalil sklenici mléka, naaranžoval senzační čajové sušenky na porcelánový talíř a obojí dal na podnos s další jedinou růží.

Už bude odpočatá, tím si byl jistý. Bude ji líp, bude si připadat víc jako doma. A brzo, hodně brzo uvidí, jak dobře se o ni dokáže starat

Finn čekal na vrcholku schodů. Slyšel, jak si Jeff hvízdá, a zvuk talířů, cinkajících o sebe. Uslyšel kroky, tiché cvaknutí, za pár okamžiků následovalo druhé.

Pak nastalo ticho.

Kam ten parchant šel? uvažoval. Tichými pohyby sestupoval ze schodů. Jako stín proklouzával z místnosti do místnosti. Když dorazil

do kuchyně, zachvátil ho zmatek. Uviděl krabici sušenek, zachytil bonbónovou vůni polevy. Ale ten člověk se vypařil jak dým!

„Vypadáš báječně.“ V bezpečí zvukotěsné místnosti se Jeff na Deannu ostýchavě usmál. „Líbí se ti ty šaty?“

„Jsou moc hezké.“ Přiměla se oplatit mu úsměv. „Osprchovala jsem se. Nechce se mi věřit že sis dal tolik práce, abys vybral všechny mé oblíbené značky.“

„Vidělas ty ručníky? Dal jsem na ně vyšít tvoje iniciály.“

„Já vím.“ Žaludek se jí převálil. „To od tebe bylo roztomilé, Jeffe. Sušenky?“

„To jsou ty, co máš nejradši.“

„Ano, to jsou.“ Nespouštějíc ho z očí, přistoupila a snažila se neskřípat zuby. Vybrala si sušenku, delikátně do ní kousla. „Báječné.“ Uviděla, jak sklouzl pohledem k jejím ústům, když si olízla ze rtu drobceček. „Byls dlouho pryč.“

„Vrátil jsem se, hned jak jsem mohl. Příští týden dám výpověď. Mám spoustu peněz daných stranou a strýček investoval. Nebudu tě už muset nechávat samotnou.“

„Je mi tu smutno samotné.“ Sedla si na okraj postele. „Zůstaneš už se mnou, vid’?“

„Jak dlouho chceš.“

„Sedni si ke mně.“ V jemné výzvě se dotkla postele vedle sebe. „Myslím že kdybys mi to teď vysvětlil, byla bych ochotná porozumět.“

Ruce se mu třásly, když pokládal podnos. „Ty se nezlobíš?“

„Ne. Ještě pořád jsem trochu vyděšená. Děsí mě být tady zamčená.“

„Mrzí mě to.“ Spustil se vedle ní, pečlivě ponechal mezi nimi dva centimetry místa. „Jednou to bude jiné.“

„Jeffe.“ Dosáhla kontaktu, když položila ruku na jeho paži. „Proč ses k tomuhle rozhodl? Jak jsi věděl, že je vhodná doba?“

„Věděl jsem, že to musí být brzo, před svatbou. Když jsem včera přišel a uviděl tě ve svatebních šatech – už jsem nemohl déle čekat. Bylo to jako znamení. Bylas tak krásná, Dee!“

„Ale bylo to strašné riziko. Tim čekal dole.“

„To jsem byl já. To já čekal. Použil jsem jeho klobouk a kabát, sluneční brýle. Musel jsem Tima odstranit z cesty.“

„Jak?“ Když sklopil oči k jejich spojeným rukám, srdce se jí zastavilo. „Jeffe! Je Tim mrtvý?“

„Neudělal jsem mu to tak jako těm ostatním.“ Dychtivě, s úzkostí jí oplatil pohled, oči měl plné naděje jako dítě. „Neudělal bych to. Tim ti neublížil. Ale musel jsem ho odklidit z cesty, a rychle. Taky jsem ho měl rád, doopravdy. Takže to šlo opravdu rychle. Netrpěl. Dal jsem ho pak do kufru auta. A když jsem tě přivezl sem, zavezl jsem auto na parkoviště v centru. Nechal jsem ho tam a přijel jsem domů. Abych byl s tebou.“ Tvář se mu jakoby rozdrobila, když se od něj odvrátila. „Musíš to chápat, Deanno.“

„Snažím se.“ Ach, Bože, Tim. „Neublížils Finnovi?“

„Slíbil jsem, že neublížím. Měl tě celou tu dobu a já čekal.“

„Já vím, já vím.“ Instinktivně ho konejšila. „Hledají mě, vid’?“

„Nenajdou tě.“

„Ale hledají?“

„Ano.“ Hlas mu stoupl, když se zvedl z postele. Všechno šlo až do nynějška perfektně, připomínal si. Perfektně. Ale měl pocit, jako by stál na okraji propasti a neviděl dno. „A budou hledat a hledat A pak přestanou. A nikdo nás nebude otravovat. Nikdo.“

„To je v pořádku.“ Vstala také, ačkoliv se jí nohy třáslly. „Víš, jak jsem na všechno zvědavá. Pořád se vyptávám.“

„Nebude ti chybět vystupování v televizi, Dee.“ Setřel si slzu rukávem. „Já jsem tvé nejlepší obecnstvo. Dokázal bych tě poslouchat hodiny a hodiny. Dokážu to. Ale už se nemusím dívat na kazetu. Teď to může být doopravdy.“

„Ty chceš, aby to bylo doopravdy, vid’?“

„Víc než co jiného.“

Srdce jí bušilo jak kladivo, když vztáhla ruku a pohladila ho po tváři. „A chceš mě.“

„Nikdy jsem nechtěl nic jiného než tebe.“ Tvář se mu pod její dlaní zacukala. „Celá ta léta jsem nechtěl nic než tebe. Nikdy jsem nebyl s jinou ženou. Ne jako Pike. Ne jako Riley. Já čekal na tebe.“

Litovala, že nedokáže zatvrdit své srdce, ale pořád jí nad ním zčásti plakalo. „Chceš se mě dotýkat.“ Obrnila se a zvedla mu ruku, položila si ji na ňadro. „Takhle.“

„Jsi měkká. Tak měkká.“ Bylo cosi dojemného a děsivého na tom, jak se jeho ruka třásla, i když pohyboval prsty, aby ji hladil.

„Jestli ti dovolím, aby ses mě dotýkal, tak jak chceš, pustíš mě ven?“

Uškubl, jako by ho spálila. Trpká zrada se mu valila do hrdla. „Ty se mě snažíš přechytračit.“

„Ne, Jeffe.“ Jen ať se projeví její zoufalství, říkala si. Ať vidí její slabost. „Nelíbí se mi být tu zavřená. Děsí mě to. Chci jít ven jen na pár minut, trochu na vzduch. Chceš, abych byla šťastná, ne?“

„To chce čas.“ Tvrdohlavě sevřel ústa. „Ještě nejsi připravená.“

„Víš, jak musím pořád něco dělat Jeffe.“ Přistoupila k němu a upřeně mu hleděla do očí. Když mu sklouzla pažemi vzhůru po hrudí, oči se mu zamžily, potměněly. „Takhle tady sedět hodinu za hodinou, to mě rozčiluje. Vím, jak moc jsi pro mě udělal.“ A ucítila v jeho kapse obrys stříkačky. „Vím, že chceš, abychom byli spolu.“

„Jsme spolu.“ Pozvedl neklidnou ruku zpět k jejímu ňadru. Když neucukla, usmál se. „Budeme pořád spolu.“

Sklonil hlavu, aby ji políbil. Vytáhla mu jehlu z kapsy.

„Deanno,“ zamumlal.

Ostré nadechnutí ji zradilo. Zkroutila se a snažila se zabodnout jehlu do něj, zatímco se spolu potýkali na podlaze.

Pátrání po Jeffovi nakonec zavedlo Finna zpátky ke knihovně. Uviděl to, co s Jennerem při první prohlídce pominuli. Rozměry, pomyslel si, když mu vyschly sliny v ústech. Rozměry jsou špatné. Ta knihovna nemůže být koncová zeď. Nemůže.

Je tam, uvědomil si. Deanna je tam A není sama. V jednom zpanikařeném popudu se chtěl vrhnout tělem proti policím. Tělo se mu zachvělo námahou, aby se ovládl. Takhle ne. Bůhví co by jí Jeff mohl udělat, než by se mu podařilo vlámat se dovnitř.

Zápasil o klid a začal metodicky hledat mechanismus.

Prohrávala. Injekce jí vyklouzla z prstů, když se převálil na ni. Zaječela, když udeřila tvrdě hlavou o podlahu. Ačkoliv se jí vidění rozmazalo, spatřila ho nad sebou, tvář znetvořenou, zbrocenou slzami. A věděla, že dokáže zabíjet. Nejen ostatní, ale i ji.

„Lhalas,“ vykřikoval v mučivém zoufalství. „Tys lhala. Musím tě potrestat. Musím.“ A vzlykaje, sevřel jí ruce kolem hrdla.

Hrábla mu nehty do tváře. Krev vyhrkla na povrch a stékala mu jako slzy. Když zavyl bolestí, vykroutila se mu. Zavadila prsty o stříkačku, když ji popadl za kotník.

„Já tě miloval. Já tě miloval. Teď ti musím ublížit. Jinak to nepochopíš. Je to pro tvé dobro. To říká strýček Matthew. Je to pro tvé

dobro. Budeš tu muset zůstat. Budeš tu muset zůstat o chlebu a vodě, dokud se nepolepšíš.“ Zpíval ta slova a tahal ji zpátky k posteli. „Dělám pro tebe to nejlepší, ne? Dal jsem ti střechu nad hlavou. Oblékl jsem tě. A takhle ty mi děkuješ? Budeš se to muset prostě naučit. Já to vím nejlíp.“

Chytil ji za ruku, škulbl jí paží.

Vbodla do něj jehlu.

Finn uslyšel z dálky zvuk sirén, ale to nic neznamenal. Každý gram soustředění zaostřil na momentální problém. Existuje cesta dovnitř. Vždycky existuje cesta. A on ji najde.

„Je to tu,“ šeptal si pro sebe. „Zrovna tady. Ten hajzl přece neprošel zdí.“ Dotkl se prstem výstupku. Otočil jím. Panel se otevřel do naolejovaného ticha.

Deanna stála vedle postele, stříkačku svírala v jedné ruce. S očima skelnýma, mumlaje její jméno, plazil se Jeff přes matraci směrem k ní.

„Miluju tě, Deanno.“ Dotkl se rukou její, než znehybněl.

„Ach ježíšmarjá, Deanno.“ Jedním skokem ji měl Finn v náruči.

Zapotácela se, jehla jí vypadla z ochablých prstů. „Finne.“ Jeho jméno ji páliło v pohmožděném hrdle a připadala si jako v nebi. Odkudsi zdaleka ho uslyšela zaklít, když sebou její tělo cuklo a otřáslo se.

„Ublížil ti? Řekni, jestli ti ublížil.“

„Ne. Ne, chtěl se o mě starat.“ Zabořila tvář do Finnova ramene. „On se o mě jen chtěl starat.“

„Pojďme odtud.“ Vynesl ji otvorem ven do haly, kde začal odemykat zámky.

„Pořád jsem ho žádala, aby mě pustil ven.“ Nadechla se syrového vzduchu, jako by pila víno. „On tě postřelil, Finne. Byl to on, kdo tě postřelil. A zabil Tima.“

Škulbla sebou, když uslyšela skřípot brzd.

„No.“ Jenner vylezl z auta, hned za ním policejní hlídka. Obrázek Finna, snášejícího Deannu po předních schodech domu, nebyl zrovna to, co očekával po zběsilém telefonátu Fran Myersové. Ale byla to uspokojivá podívaná. „Zase na svou pěst, pane Riley.“

„Reportérům se nedá věřit, poručíku.“

„Nejspíš ne. Jsem rád, že vás vidím, slečno Reynoldsová. Veselé Vánoce.“

Deanna zkoumala svůj obraz v zrcadle šatny. Modřiny na hrdle už vybledly a uštváný výraz jí z očí také vyprchal.

Ale srdce měla ještě bolavé.

Jak jí Joe často říkal za reportérských časů, krvácelo příliš snadno.

Nemohla si dovolit nechat je krváčet zrovna teď. Za třicet minut jí začínal pořad.

„Ahoj.“

Ohlédla se, uviděla Finna. Usmála se. „Taky ahoj.“

„Máš minutu nazbyt?“

„Pro tebe i několik.“ Otočila se v židli, vztáhla ruce. „Nemusíš stíhat letadlo?“

„Volal jsem na letišti. Můj let má dvě hodiny zpoždění. Mám času na rozdávání.“

V očích se jí zalesklo podezření. „Nechceš to letadlo zmeškat?“

„Já vím, já vím. Už jsi vydala zákony. Musím pracovat a ty mě nebudeš živit, když toho nechám. Jedu do Říma. Mám k dohánění jen týden.“ Sklonil se, políbil ji. „Napadlo mě, že mám čas ještě jednou tě zkusit ukecat, abys letěla se mnou.“

„Já mám taky práci.“

„Tisk do tebe bude celý pryč.“

Vyklenula obočí. „Sliby, sliby.“ Vstala ze židle, otočila se do kolečka. „Jak vypadám?“

„Jako něco, od čeho se mi nechce být pár tisíc kilometrů daleko.“ Zvedl jí bradu, zahleděl se jí hluboko do očí. „Bolí tě to?“

„Už je mi líp. Finne, máme to za sebou.“ Viděla, jak se mu tvář změnila, jak ztvrdla. „Ne.“

„Nevím, jak dlouho to potrvá, než zavřu oči, aniž bych tě zas viděl v tom pokoji. Když vím, žes tam byla všechny ty hodiny a já chodil kolem tebe.“ Drsněji k sobě přitáhl. „Pořád ještě ho chci zabít.“

„Je nemocný, Finne. Celá ta léta citového strádání. Potřeboval únik a použil k tomu televizi. A jednoho dne, ten den, co našel strýčka mrtvého, jsem vyšla z obrazovky a do jeho života já.“

„Kašlu na to, jak je nemocný, jak pomatený nebo jak dojemný.“ Přitáhl si ji zpátky. „Nemůžu, Deanno. Nemám to v sobě, tu starostlivost. A nesnesu poslouchat jak se obviňuješ.“

„Neobviňuju. Vážně ne. Víím, že to nebyla má chyba. Nic, co udělal, nebyla má chyba.“ Ještě myslela na Tima, jehož tělo našli v kufu auta na parkovišti v centru města. „Nikdy jsem pro něj nebyla

skutečná, Finne. I když jsme spolu celou tu dobu pracovali, nikdy jsem pro něj nebyla víc než představa, vize. Všechno, co dělal, dělal proto, že si tu představu překroutil. Nemůžu se za to obviňovat. Ale stejně ho musím litovat.“

„Dee.“ Do dveří vstoupila Fran, mrkla na Firma. „Potřebujeme hvězdu v pět.“

„Hvězda je připravena.“

„Můžu odložit let a počkat na tiskovou konferenci po natáčení.“

„Reportéry zvládnou.“ Políbila Finna pevně na ústa. „Mám s nimi spoustu zkušeností.“

„Chceš se vdávat, Kansasanko?“ S paží kolem jejích ramenou ji vedl chodbou k dekoraci.

„To si piš. Třetího dubna. Nezapomeň přijít.“

„Nikdy nepropasu termín.“ Obrátil ji tváří k sobě. „Jsem do tebe blázen.“ A škubl sebou. „To jsem nezvolil správné slovo.“

Nepřekvapilo ji, že se dokáže smát. Už ji nic nepřekvapovalo. „Zavolej mi z Říma.“ Marcie přiskočila, aby upravila Deanně rtěnku. „A nezapomeň, musíš zařídit květiny do kostela a na recepci. Máš ten seznam, co jsem ti udělala?“

Za jejími zády obrátil oči vzhůru. „Který?“

„Všechny.“

„Ne, to ne.“ Marcie vztáhla ruku, než se mohla Deanna naklonit k dalšímu polibku. „Máte třicet vteřin a já nechci, aby se má práce rozmazala.“

„Zůstaň na vlně, Kansasanko. Vrátím se.“

Deanna udělala další krok k dekoraci. „Kašlu na to.“ Otočila se a vlétla Finnovi do náručí. Za doprovodu Marciina sténání přitiskla rty k jeho ústům. „Pospěš si zpátky,“ řekla mu a hnala se do studia, ukazujíc si na kartičce nehtem první věty připraveného uvítání.

Režisér na ni ukázal prstem. Přes zvuk potlesku se usmála do skleněného oka kamery a hladce vklouzla do miliónů životů.

„Dobré jitro. Jsem ráda, že jsem zase tady.“